LƯU HƯƠNG

TỪ LÊNH

2

NHÀ XUẤT BẢN
TINH HOA

Nguyên-tác: KIM-DUNG
Dịch-thuật : THƯƠNG-LAN

LƯU HƯƠNG TỬ LỆNH

VÕ-HIỆP KỲ-TÌNH TRUNG-HOA

QUYỂN 2

NHÀ XUẤT BẢN
TINH HOA MIỀN NAM

BÊN ngoài vụt nổi lên một giọng lanh lảnh :

— Ta không muốn giết người vô tội, các ngươi hãy vào thỉnh Cốc Chủ ra cho ta nói chuyện.

Tiếng nghe còn xa lắm, nhưng thanh âm rất rõ ràng, chứng tỏ con người đó có một nội lực phi thường.

Âu Dương Nguyên gằn giọng :

— Đúng là bọn cuồng đồ, đến nơi này mà lại còn dám dở giọng buông lung.

Hắn dợm bước ra thì Lưu Hương Cốc Chủ vội khoát tay :

— Âu Dương Đường Chủ hãy ngồi lại, người ấy đã đến tận nơi đây, lại còn gọi đích danh tại hạ, vậy chúng ta cùng ra một lượt thử xem họ muốn nói gì.

Tôn Phi Loan tái mặt bước lên :

— Cốc Chủ, người đến đây chính là đại sư thư của tiểu nữ tên là Biển Phi Phượng...

Lưu Hương Cốc Chủ hỏi :

— Nghĩa là Đại Cung Chủ của Ngũ Phượng Môn ?

Tôn Phi Loan đáp :

— Vâng, đúng là người ấy.

Tây Ly Tử cười nói :

— Đại Cung Chủ đến tận Thiên Tâm Bình thì quả là một chuyện hay, bần đạo chính đang muốn xem thử «Thiên Phượng Tam Thức», Cốc Chủ nhớ khi lâm trận hãy để người ấy cho bần đạo...

Lưu Hương Cốc Chủ gật đầu :

— Xin chư vị huynh đệ hãy tạm ngồi đây đàm đạo, để tại hạ ra đó xem sao ?

Nói xong, ông ta vòng tay chào mọi người rồi bước thẳng ra ngoài.

Trúc Kiếm Tiên Sinh hất hàm nói với Thần Phiến Tử :

— Mình cũng nên ra xem thử.

Thần Phiến Tử gật đầu :

— Đúng rồi, chúng ta đi.

Hứa Kinh Bá nói :

— Có đi thì cũng đi cho vui, chứ làm gì mà lề tề như thế ?

Tất cả mọi người trong tiệc cùng đứng dậy đi theo.

Tại Thiên Tâm Bình đã đứng chờ sẵn bảy người.

Đứng đầu là một trung niên hán tử, da mặt vàng bệt nhưng mặt phượng mày ngài, mình vận cẩm bào lưng đeo trường kiếm : Đại Cung Chủ Biên Phi Phượng.

Bên trái Nhị Cung Chủ Kinh Phi Sơn và bên phải là Ngũ Cung Chủ Yên Phi Quỳnh.

Đứng bên trái về phía sau, gồm có Xà Cô Bà, Phi Cảnh đại Sư và sư đệ là Huyền Cảnh.

Phía bên phải còn có một lão già mình vận áo đen, tay cầm thiết trượng, đó là Hắc Trượng Ông, người đứng ngang hàng với Chu Tiềm, rất giỏi về khoa dụng độc. Hiện đảm nhiệm Đàn Chủ «Huyền Võ Đàn» của Ngũ Phượng Môn.

Bên ngoài bảy người ấy là một vòng rào vệ sĩ của Lưu Hương Cốc, có nhiều người đã mang thương, nhưng giữ chặt vòng vây.

Lưu Hương Cốc Chủ đảo mắt một vòng và khoát khoát tay :

— Các ngươi hãy lui ra.

Bọn vệ sĩ đồng rập lên một tiếng, họ cùng dạt ra ngoài, nhưng bằng một cách rất qui củ, họ dạt ra nhưng thế trận vẫn còn đủ tiềm năng khống chế.

Đại Cung Chủ ngẩng mặt nhìn Lưu Hương Cốc :

BÊN ngoài vụt nổi lên một giọng lanh lảnh :

— Ta không muốn giết người vô tội, các ngươi hãy vào thỉnh Cốc Chủ ra cho ta nói chuyện.

Tiếng nghe còn xa lắm, nhưng thanh âm rất rõ ràng, chứng tỏ con người đó có một nội lực phi thường.

Âu Dương Nguyên gằn giọng :

— Đúng là bọn cuồng đồ, đến nơi này mà lại còn dám dở giọng buông lung.

Hắn đợm bước ra thì Lưu Hương Cốc Chủ vội khoát tay :

— Âu Dương Đường Chủ hãy ngồi lại, người ấy đã đến tận nơi đây, lại còn gọi đích danh tại hạ, vậy chúng ta cùng ra một lượt thử xem họ muốn nói gì.

Tôn Phi Loan tái mặt bước lên :

— Cốc Chủ, người đến đây chính là đại sư thư của tiểu nữ tên là Biên Phi Phượng...

Lưu Hương Cốc Chủ hỏi :

— Nghĩa là Đại Cung Chủ của Ngũ Phượng Môn ?

Tôn Phi Loan đáp :

— Vâng, đúng là người ấy.

Tây Ly Tử cười nói :

— Đại Cung Chủ đến tận Thiên Tâm Bình thì quả là một chuyện hay, bần đạo chính đang muốn xem thử «Thiên Phượng Tam Thức», Cốc Chủ nhớ khi lâm trận hãy để người ấy cho bần đạo...

Lưu Hương Cốc Chủ gật đầu :

— Tại hạ xin hỏi, chẳng hay Kim Lăng Giang nhị công tử đã đến quí Cốc ?

Lưu Hương Cốc Chủ gật đầu :

— Đúng, Giang nhị công tử hiện đang có mặt tại đây.

Biên Phi Phượng hỏi :

— Đồng hành với Giang nhị công tử, còn có một người con gái tên Tôn Phi Loan phải chăng cũng đang có mặt nơi đây .

Lưu Hương Cốc Chủ gật đầu :

— Đại Cung Chủ nói đúng, Giang nhị công tử cùng với Tôn cô nương cùng đang là tân khách của tệ cốc.

Biên Phi Phượng nói :

— Hay lắm, nếu Cốc Chủ không muốn đạo nghĩa giang hồ sứt mẻ thì xin giao hai người ấy lại cho tại hạ.

Lưu Hương Cốc Chủ vuốt râu cười :

— Ạ à... như vậy Đại Cung Chủ vì hai người ấy mà đến đây ?

Biên phi Phượng gật đầu :

— Đúng như thế.

Lưu Hương Cốc Chủ hỏi :

— Giang nhị công tử và quí môn có chuyện bất hòa ?

Biên phi Phượng gằng giọng :

— Giang nhị công tử và bản môn tự nhiên có chuyện xảy ra, chính bản môn đang cần người ấy.

Lưu Hương cốc Chủ hỏi :

— Thế còn Tôn cô nương ?

Biên phi Phượng gặn lại :

— Cốc Chủ định vờ vờ, hay là không biết thật ?

Lưu Hương Cốc Chủ nói :

Nếu Đại Cung Chủ không nói thì tại hạ làm sao biết được.

Biên phi Phượng gật đầu :

— Tốt, vậy tại hạ xin nói, Tôn phi Loan vốn là phản đồ của bản môn, sao ? Cốc Chủ thấy thế có đủ chưa ?

Lưu Hương Cốc Chủ mỉm cười :

— Nếu như thế thì quả là câu chuyện có hơi khó khăn rồi đấy.

Biên Phi Phượng hỏi :

— Chẳng hay Cốc Chủ có điều chi mà khó khăn ?

Lưu Hương Cốc Chủ nói :

— Đừng nói chi Giang nhị công tử, vì người vốn là con trai của bằng hữu cố giao của tại hạ, nói riêng về Tôn cô nương không thôi, cũng đã làm cho tại hạ vô cùng khó xử. Chuyện phản đồ hay phản loạn chi đó, nó thuộc về chuyện của quí môn, tại hạ không có quyền can thiệp, nhưng hiện tại Tôn cô nương vốn là Tân khách của bổn Cốc, chuyện đó, trên đạo nghĩa giang hồ, chắc Đại Cung Chủ cũng thừa biết, một khi là khách của mình, không một ai có thể làm cái chuyện mang trao cho người khác.

Biên Phi Phượng cười nhạt :

— Nhưng nếu tại hạ dùng sức mạnh đem cả hai người ấy đi thì Cốc Chủ mới liệu sao ?

Lưu Hương Cốc Chủ cười lớn :

— Đại Cung Chủ nói chuyện mà hãy còn quên đi một chuyện.

Biên Phi Phượng hỏi :

— Tại hạ quên chuyện chi ?

Lưu Hương Cốc Chủ nói :

— Nơi đây là Thiên Tâm Bình, Tổng đàn của Lưu Hương Cốc.

Biên Phi Phượng nói :

— Không, tại hạ không quên, tại hạ thừa biết đây là Lưu Hương Cốc, nhưng tại hạ tin rằng không một ai giữ được hai người ấy, một khi Ngũ Phượng Môn muốn mang đi.

Lưu Hương Cốc Chủ gật gù :

— Căn cứ theo khẩu khí của Đại Cung Chủ thì bổn cốc nếu không giao hai người ấy thì nhất định là không được.

Biên Phi Phượng nói :

— Tôi khuyên Cốc Chủ nên giao hai người ấy là tốt hơn cả.

Lưu Hương Cốc Chủ hỏi :

— Nếu như không giao thì sao ?

Biên Phi Phượng nói :

— Nếu không thì Lưu Hương Cốc mặc nhiên trở thành đối địch với Ngũ Phượng Môn.

Lưu Hương Cốc Chủ cười lớn :

— Tại sao Đại Cung Chủ lại đặc Lưu Hương Cốc vào một vị trí quá muộn như thế ? Vì đạo nghĩa giang hồ, vạn bất đắc dĩ Lưu Hương Cốc đã tự đông đặt mình vào hàng đối địch với Ngũ Phượng Môn từ lâu rồi chứ đâu phải đến ngày nay.

Bộ mặt của Biên Phi Phượng chợt rắn lại một cách dễ sợ, giọng nàng gằn gằn :

— Nếu Cốc Chủ buột tại hạ phải ra tay thì tại hạ sợ e rằng thuộc hạ của Quí Cốc khó mà tránh khỏi một trường tai kiếp !

Nhìn vào sát khí xông đầy lên mặt của Biên Phi Phượng, Lưu Hương Cốc Chủ tặc lưỡi lo thầm...

Cho dầu nàng là một kẻ cầm đầu một bang phái, nhưng cốt tử nàng vẫn là một người đàn bà, nhưng với cung cách như thế, nếu nàng trường tồn trong giang hồ, tai ách nàng gây cho võ lâm sau nầy còn gấp mười lần hơn Ngư Mụ...

Ông ta nhìn thẳng vào mặt Biên Phi Phượng cười nói :

— Khẩu khí của Đại cung Chủ hơi to đấy, tại hạ nghĩ rằng câu nói ấy cho dầu chính miệng của lệnh sư cũng chưa dám nói ra như thế.

Biên Phi Phượng cau mặt :

— Cốc Chủ có biết gia sư ?

Lưu hương cốc Chủ nói :

— Không những biết không, mà trong số chúng tôi có mặt tại đây, ít nhất cũng có đến ba người là bạn ngày xưa của lệnh sư.

Biên phi Phượng cười nhạt :

— Sư phụ của tại hạ hùng cứ võ lâm, bá chủ thiên hạ, từ trước đến nay không hề có một người bạn nào cả.

Lưu hương cốc Chủ cười :

— Nếu không phải là bằng hữu thì có thể là địch nhân.

Biên phi Phượng nhếch nhếch môi :

— Cốc Chủ báo những người ấy có mặt tại đây thế sao không để cho họ ra mặt, để tại hạ được chiêm ngưỡng dung nhan ?

Bởi vì lúc Lưu hương cốc Chủ ra mặt nói chuyện với Biên Phi Phượng thì chỉ có « Hành Lệnh Đường Chủ » Đơn Hiểu Thiên và « Tổng Vụ Đường Chủ » Âu Dương Nguyên tuỳ hành, ngoài bốn tên thư đồng mang kiếm theo hầu thì không có một ai nơi đó cả.

Khi Biên phi Phượng nói dứt câu ấy, chợt nghe phía trong có một giọng nói như chuông gióng :

— Có đây, bần đạo tức là địch nhân của lệnh sư đây...

Từ trong đại môn theo cùng tiếng nói, Tây Linh Tử chầm rãi bước ra, dáng đi của ông ta thật chậm và chắc nịch từng bước một.

Tiếp theo sau, Trúc Kiếm Tiên Sinh, Thần Phiên Tử, Thanh Phong Đạo Trưởng, «Độc Tầu» Chu Tiềm, Hứa Kính Bá, Tân Nhân Khanh, Lý Quang Trí, Nghiêm Hữu Tam và số nam nữ thiếu hiệp Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh, Lý Duy Năng, Hứa Trinh Tường, Nghiêm Tú Hiệp, Tôn Phi Loan, Chu Long Châu, Hứa Doanh Doanh, Tân Tố Trân...

Ngoài ra còn có Quản Thiên Phát, « Yên Sơn Song Kiệt » Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt.

CHƯƠNG 26

ÁC CHIẾN THIÊN TÂM BÌNH

Tia mắt của Biên phi Phượng quét qua một lượt và cười khẩy :

— À thì ra Cốc Chủ cậy vào thế đông hiếp yếu chăng ?

Và nàng dời ánh mắt về Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan trầm giọng :

— Giang nhị công tử, Tam sư muội, hai người hãy bước sang bên này.

Giang Hàn Thanh nhướng mày, hắn chưa kịp nói thì Tôn phi Loan đã kéo áo hắn và nói nhỏ :

— Giang lang đừng ra, hãy để cho thiếp nói chuyện với đại sư huynh...

Vừa nói nàng vừa chầm chậm bước ra nghiêng mình :

— Tiểu muội xin tham kiến đại sư huynh.

Đúng là thói quen, rõ ràng là đàn bà, thế nhưng họ vẫn gọi « Đệ Sư Huynh »...

Biên phi Phượng lạnh lùng :

— Dưới con mắt của ngươi bây giờ sư phụ không có, huống hồ chỉ là thứ sư huynh.

Tôn Phi Loan nói :

— Một ngày là thầy thì chung thân không thể nào quên, ân sư như núi thái sơn, tiểu muội làm sao quên được, chỉ có điều tiểu muội có chuyện vạn bất đắc dĩ không thể nói ra...

Biên phi Phượng gắt giọng :

— Vạn bất đắc dĩ phải phản thầy theo trai phải không ?

Trước mặt mọi người, câu nói của Biên phi Phượng làm cho Tôn Phi Loan đỏ mặt, nàng quắt mắt lạnh lùng :

— Đại sư huynh muốn cho người tôn trọng thì trước nhất phải tự tôn trọng lấy mình.

Biên phi Phượng trầm giọng :

— Tiện tỳ, ngươi dám hỗn láo với ta phải không ?

Và quay lại sau lưng, nàng quát lớn :

— Hãy trói con tiện tỳ ấy lại cho ta.

Tự nhiên, đó chỉ là một lối ra uy, chứ thật sự thì Biên phi Phượng đâu lại chẳng biết võ công của Tôn Phi Loan, chỉ có một mình nàng và Kinh phi Sương mới có thể bắt được Tôn phi Loan mà thôi, đám thuộc hạ không một ai có thể làm chuyện ấy.

Nhị Cung Chủ Kinh phi Sương lách mình bước tới :

— Phi Loan bội phản sư môn, tiểu muội xin bắt về trừng phạt.

Và nàng quay qua chỉ thẳng vào mặt Tôn Phi Loan :

— Tam sư muội, trước mặt đại sư huynh mà không chịu bó tay chịu trói hay sao ?

Tôn Phi Loan nói :

— Tiểu muội đã ly khai Ngũ phương Môn, kiếp nầy tiểu muội không còn mong sum họp cùng chư vị sư huynh muội.

Kinh phi Sương cười nhạt :

— Tam sư muội buột ta phải động thủ phải không ?

Tôn phi Loan nói :

— Nhị sư thư không nên bức tiểu muội đến đường cùng.

Kinh phi Sương vùng thết lớn :

— Tiện tỳ, ngươi cho rằng các bọn Lưu Hương Cốc nầy có thể thống đở cho ngươi đấy phải không ?

Lưu hương cốc Chủ cười nói :

— Nhị Cung Chủ không nên nặng lời như thế, thật ra cho dầu lực lượng hùng hậu đến đâu, tài ba cách mấy, nhưng nếu hành động phi chính nghĩa thì lực lượng hùng mạnh đó cũng kể như những kẻ « hình nộm » vô năng, nhưng nếu là người đi vào con đường đứng đắn, thì dầu cho cô độc cũng không có ai làm gì được, đó là chân lý muôn đời.

Kinh phi Sương nhướng mắt :

— Cốc Chủ muốn ra tay rồi đó phải không ?

Thần phiến Tử bước tới cười :

— Nhị cung Chủ có tài thật đấy, nhưng làm sao lại xứng đáng nói chuyện động thủ với bản Cốc Chủ, nếu Nhị cung Chủ muốn ra tay thì có lẽ bản đạo phải hầu tiếp thêm lần nữa.

« Hầu tiếp thêm lần nữa », câu nói của Thần phiến Tử muốn nhắc lại trận đấu hôm nọ và tự nhiên, câu nói đó làm cho Kinh phi Sương đỏ mặt, nàng hầm hầm thết lớn :

— Thần phiến Tử, ngươi cho rằng cây quạt rách trong tay ngươi mạnh lắm phải không ?

Thần phiến Tử phe phẩy cây quạt cười nói :

— Bần đạo không dám ngông cuồng như thế, nhưng nếu chuyện phải đến thì bần đạo không dám chối từ.

Câu nói này càng làm cho Kinh phi Sương giận dữ, da mặt nàng tái mét, giọng nói của nàng gần như lạc giọng :

— Tốt lắm, Thần phiến Tử, chúng ta hôm nay thử lại tài sức của nhau xem.

Nàng nhún mình tung lên khi câu nói còn chưa dứt, mao đạo ngân quang từ thanh trường kiếm vút thẳng tới bên mình của Thần Phiến Tử.

Thế đánh y như điện chớp, chỉ thấy nàng nhún chân là đã tới sát một bên.

Đã chú ý đề phòng, cho nên vừa thấy đối phương phát thế công là Thần phiến Tử đã trở mình qua, cây quạt trong tay xòe rộng hất lên thật mạnh.

Hình như Kinh phi Sương không muốn trực tiếp đấu với, nàng chỉ mũi kiếm nghiêng qua, và tràn mình tới đâm luôn hai nhát.

Thần Phiến Tử kêu lên :

— Hảo kiếm pháp ?

Cánh quạt trong tay ông ta vùng sếp lại, thuận theo thế kiếm điểm nhanh về phía bên phải của Kinh Phi Sương và từ khởi điểm ấy lại cuốn ngược trở lại, bất từ phía dưới đánh hất lên trong một chiêu biến luôn hai thức.

Kinh Phi Sương vốn biết cánh quạt lợi hại của Thần Phiến Tử, nàng vừa lách qua tránh thức thứ nhất thì đồng thời cũng hơi chếch mình về phía sau tránh luôn thức thứ hai, tiếp liền theo bằng vào thế «Đầu Chuyển Tinh Di», thanh kiếm của nàng xỉa đúng vào cánh quạt.

Biết đối phương muốn hủy binh khí của mình, Thần Phiến Tử sếp nhanh cây quạt lại, nhún chân thụp xuống bất từ dưới đâm thốc trở lên.

Nói thì dài, nhưng thực tế hai người từ bắt đầu cho đến bây giờ chỉ trong vào tít tắt, thanh kiếm dữ dằn và cánh quạt gớm vẫn chưa ai có thể chạm vào ai.

Lưu Hương Cốc Chủ bảo nhỏ với Tôn Phi Loan :

— Xin Tôn cô nương hãy lui lại ra sau.

Tôn Phi Loan nhìn Lưu Hương Cốc Chủ như muốn nói gì đó, nhưng rồi nàng lại làm thinh lui về phía sau lưng của Giang bàn Thạnh.

Biên Phi Phượng quắt mắt nhìn nàng :

— Phi Loan, ngươi hãy bước qua bên nầy.

Lưu Hương Cốc Chủ mỉm cười :

— Đại cung chủ đã đến Lưu Hương Cốc thì bao nhiêu chuyện dầu lớn bằng trời, tại hạ cũng xin đảm nhận.

Phi Cảnh đại sư cười lớn :

— Đại Cung Chủ, bần tăng cảm nghe giọng nói của Lưu hương cốc Chủ nầy quen quá, và bần tăng muốn lảnh giáo người ấy đôi chiêu.

Phi Cảnh Đại Sư là người trụ trì Thánh Quả Tự, đã từ lâu ở miệt Giang Nam, tự nhiên ông ta rất biết Giang Đại Tiên Sinh, vì thế khi nghe giọng nói khiến ông ta ngờ ngợ, nhưng nhất thời không dám quyết đoán, ông ta muốn giao đấu để thử qua chiêu số...

Biên phi Phượng chưa kịp nói thì bên kia Tổng Vụ Đường Chủ Âu Dương Nguyên đã nhích tới cười nhạt :

— Phi Cảnh, bằng vào tài sức của ngươi làm sao lại có thể nói chuyện giao đấu với bản Cốc Chủ, nếu ngươi muốn động thủ thì có ta đây.

Huyền Cảnh đại sư lướt tới :

— Âu Dương Nguyên, đừng lớn lối, ngươi muốn siêu thăng thì bần tăng sẽ độ cho.

Âu Dương Nguyên nhướng mắt :

— Hay lắm, ta đang đợi đây.

Huyền Cảnh đại sư gặn lại :

— Ngươi có tin rằng chịu nổi ba chiêu hay không đã chứ ?

Âu Dương Nguyên giận dữ :

— Cứ thử xem, ta sợ rằng ngươi không qua được ta ba chưởng đấy...

Cánh tay của hắn tung lên một lượt với câu nói, thành ra khi câu nói vừa chấm dứt thì chưởng phong đã cuốn dậy lên...

Mang ngoại hiệu là «Bát Bộ Truy Phong», thân pháp của Âu Dương Nguyên làm cho giang hồ nể mặt, chính nhờ vào thân pháp ấy nên ngọn chưởng của hắn trở nên dữ tợn.

Chính vì thế, cự ly giữa hai người hãy còn cách nhau hơn tấm bước nhưng khi Âu Dương Nguyên vừa nhấc tay lên thì thân ảnh và chưởng ảnh đã tới sát bên mình Huyền Cảnh đại sư.

Huyền cảnh đại sư rúng động, chỉ thấy thân pháp, chỉ nghe hơi gió của chưởng lực, ông ta biết ngay con người này có một nội lực kinh người, ông ta không dám khinh địch, vội vã nhún mình xuống vận hết công lực lên đôi tay dùng thế «Lực Thác Tam Sơn», nương theo đà tới của chưởng phong, bắt từ dưới chầm chậm đẩy lên làm cho ngọn chưởng của đối phương vọt thẳng lên không trung và tiêu mất.

Âu Dương Nguyên thét lớn :

— Giỏi lắm, sải mầm, hãy đỡ chiêu kế tiếp...

Hắn vừa thét vừa nhún mình nhảy dựng lên, cả hai tay bắt từ trên không đan vào nhau, vận hết kình lực bắt từ trên chụp xuống.

«Truy Phong Chưởng» của Âu Dương Nguyên nhờ vào sức lẹ thần tốc, vì thế cho nên khi thân mình còn ở giữa không trung là đã đánh luôn một hơi năm chưởng.

Đã biết qua nội lực của đối phương, Huyền cảnh đại sư không dám chậm trễ, ông ta vừa lách mình tránh né, vừa đẩy mạnh cả hai tay, chỉ trong khoảnh khắc đã đánh ra bốn ngọn chưởng và luồn trong chưởng lực tiềm tàng, âm thầm tấn công luôn bằng bọ ngọn chỉ phong.

Cả hai vì biết sức nhau, nên chỉ bắt đầu là họ đã cùng ra sát thủ, nhưng hơn ba chiêu vẫn không ai chạm được vào ai...

Thế trận diễn ra vì độc thủ nên vô cùng ác liệt.

Phía bên kia, Thần phiến Tử và Kinh phi Sương cũng đã dồn nhau vào vòng sinh tử, đứng bên ngoài chỉ thấy binh khí loang loáng chứ

không làm sao phân biệt được đâu là kiếm quang, đâu là cánh quạt cả thân hình cũng thế, tuy hai màu áo khác nhau, nhưng vẫn không làm sao thấy được rõ bóng của Kinh phi Sương và Thần phiến Tử.

Thình lình một, tiếng thép khua lên đinh tai nước óc, hai bóng người xoắn vào nhau vụt dạt bắn ra.

Ánh thép cũng theo đó mà tắt bẵn.

Kinh Phi Sương thất thế vì thanh kiếm phóng ra khi thân mình còn đang ở trên cao, vì thế khi va chạm mạnh ở đòn đánh cuối cùng, thân ảnh của nàng bị bật ra rơi xuống phải thụt luôn mấy bước, mới kềm chân đứng lại...

Thần Phiến Tử cũng thụt lùi một bước, thân áo bên hông rách toạt một đường, một giòng máu từ nơi đó nhểu ra.

Không, không phải máu từ nơi hông, mà đúng là nơi cánh chỏ tay trái một nhát kiếm làm rỉ máu.

Phần nửa mũi kiếm của Kinh phi Sương bị gẫy hãy còn lòn teng nơi đai áo của Thần phiến Tử.

Chính vì mũi kiếm bị gẫy ngang, cho nên thương thế của Thần Phiến Tử chỉ xợt ngoài da chứ chưa phạm sâu vào thịt.

Nhìn vào tư thế đôi bên, Thần Phiến Tử tuy có máu, nhưng Kinh Phi Sương vẫn ở thế hạ phong.

Vì khi đánh nhau đến khoảng trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại, Kinh Phi Sương nổi nóng, nàng thi triển ngay « Thiên Phượng Tam Thức », quyết hạ cho được Thần Phiến Tử.

Nhưng vì đã biết sự lợi hại của ba chiêu tuyệt kiếm của Ngũ Phượng Môn, Thần Phiến Tử không để cho nàng thi triển hết, chỉ vừa đến chiêu thứ hai thì ông ta gầy ngay thế mạnh bẻ gẫy ngang thanh kiếm.

Nhưng lần nầy khác hơn lần trước, vì Kinh Phi Sương cũng đã đề phòng, nàng không để cho mũi kiếm ghim trúng vào mình, nàng cố trận mình qua hướng khác, nhưng thanh kiếm vẫn không làm sao giữ được.

Kinh Phi Sương thở dốc, nhưng mặt nàng vẫn đằng đằng sát khí :

— Thần Phiến Tử, ngươi còn chiến đấu được nữa sao ?

Kẹp mũi kiếm ém ngay trước mặt Kinh Phi Sương, Thần Phiến Tử cười ha hả :

— Cây quạt của bần đạo hãy còn nguyên, trong khi thanh kiếm của Nhị Cung Chủ gảy thêm lần nữa, nếu muốn giao đấu lạ , xin Nhị Cung Chủ hãy thay kiếm khác.

Lưu Hương Cốc Chủ từ từ bước tới mỉm cười :

Một trận như thế cũng đã đủ rồi, xin nhị vị hãy nghỉ đi cho khoẻ, đường đời còn dà , thắng bại hãy còn nhiều thì giờ định đoạt, chúng ta chưa có chi phải vội.

Vì thấy đối phương còn hãy đông người và nhất là chưa nắm vững lắm về võ công của họ, Biên phi Phượng vội khoát tay .

— Nhị sư muội hãy lui lại.

Kinh phi Sương vì thất thế nên đành phải rìu rìu lui lại phía sau.

Trong khi thế trận của Kinh phi Sương và Thần phiến Tử coi như đã giải quyết xong, thì hàng trận của Âu Dương Nguyên và Huyền Cảnh đại sư lại đến hồi gay cấn.

Đã ngót trăm chiêu vẫn chưa thấy phân cao hạ. Âu Dương Nguyên nổi nóng đánh luôn ba chưởng và nương thế nhảy thối ra sau, cách Huyền Cảnh đại sư chừng bảy bước, hai tay chầm chậm kéo lên ngang ngực đứng yên.

Bằng vào tư thế đó, ai cũng thấy rõ Âu Dương Nguyên đang vận công dồn lên song chưởng và thế đánh này là thế đánh dữ dằn...

Huyền Cảnh đại sư cũng biết như thế, ông ta trầm mình qua nửa bước định khởi thế công, nhưng chỉ trong nháy mắt, từ khi thấy Âu Dương Nguyên vận lực cho đến khi Huyền Cảnh trầm qua thì chưởng Phong từ đôi tay của Âu Dương Nguyên đã cuồng dậy ào ào ..

Đã sẵn chuẩn bị khi thấy đối phương vận công, Huyền Cảnh đại sư sử lật đật dựng đứng bàn tay lên đối diện đẩy ra tuật mạnh.

Chưởng lực chạm nhau đã vốn là nguy hiểm, đàng này cả hai lại vận công và quyết tâm cho chạm, quả là một chuyện kinh hồn.

Bùng !

Bốn ngọn chưởng chạm vào nhau, Huyền Cảnh đại sư lắc mình luôn mấy cái và thụt lui hai bước, sắc mặt lão ta hơi biến đổi.

«Bất Bộ Truy Phong» Âu Dương Nguyên nhíu mày thụt lui một bước.

Chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ thấy công lực của Âu Dương Nguyên trội hơn công lực của Huyền Cảnh đại sư một bậc.

Sau khi đứng vững lại, Huyền Cảnh đại sư cười sằn sặc :

— Bất Bộ Truy Phong, khá lắm, quả là danh phù kỳ thực, nhưng cố mà đỡ thêm đấy nhé...

Âu Dương Nguyên khoa hai tay :

— Tại hạ cố gắng...

Vừa nói là cả hai tay vừa đẩy ra, chỉ đẩy ra một cái thôi nhưng đã đánh luôn ba chưởng.

Huyền Cảnh đại sư đứng y một chỗ dựng hai tay.

Bùng !

Tiếng chạm của chưởng lực bùng lên rung rinh cành lá, Huyền Cảnh đại sư da mặt tái mét, hơi thở như trâu rống...

Âu Dương Nguyên trừng trừng đôi mắt, trán rịn mồ hôi..

Phi Cảnh hòa thượng đứng bên ngoài cau mày thầm nghĩ : «tại làm sao sư đệ cứ đối chưởng như thế nhỉ» ?...

Ngay trong lúc ấy, Huyền Cảnh đại sư vụt cười sằn sặc :

— Âu Dương Đường Chủ, bây giờ đón bảo tăng vài chiêu nhé.

Vừa nói ông ta vừa vươn bàn tay xỉa luôn tới trước.

Thấy đối phương đón luôn mình bốn chưởng Âu Dương Nguyên hét lên một tiếng đảo ngược tay đập tới bằng một thế rất lạ lùng và chợt thấy bóng chưởng y như vùng cát đỏ...

«Chu Sa Chưởng».

Âu Dương Nguyên đã động sát cơ, «Chu Sa Chưởng» là một thứ công phu khủng khiếp giang hồ.

Nhưng ngay lúc ấy, bên ngoài chợt có tiếng kêu nho nhỏ :

— Âm Cực Chỉ !

Huyền Cảnh đại sư cũng đã động sát cơ...

Tất cả mọi người rúng động.

Rất nhiều người đã biết qua «Câu Sa Chưởng» thứ chưởng lực cực kỳ nguy hiểm của Âu Dương Nguyên, nhưng đồng thời ai cũng biết «Âm cực Chỉ» lại là thứ sát thủ của Huyền Cảnh đại s ..

Nhưng cái nguy hiểm nhất của trận đấu là không bên nào tránh né, hình như họ cùng quyết tâm hạ đối phương cho kỳ được bằng thế đánh cuối cùng.

Quả nhiên, Huyền Cảnh đại sư hự lên một tiếng nghe như nghẹn thở, ông ta thối lui luôn ba bốn bước, một vòi máu từ trong miệng ọc ra...

Bên kia, Âu Dương Nguyên rùn mình, ông ta mím m ệng vận công nhưng vẫn cũng phải thối lui một bước.

Tuy sức chịu đựng khác nhau, Huyền Cảnh đội nhiều hơn và trào máu họng, còn Âu Dương Nguyên tuy thối lui ít hơn và không thấy thương thế rõ ràng nhưng da mặt cũng đổi màu và gần như muốn té.

Hình như cả đôi bên lượt trận đều đã dự liệu tình hình sẽ diễn ra như thế, nên Phi Cảnh hòa thượng đã bước nhanh ra đỡ lấy Huyền Cảnh và tay luôn điểm vào trọng huyệt để bảo tồn chân khí.

Bên kia « Thiết Thư Sinh » nghiêm Tú hiệp cũng lướt trận, cùng với Quản Thiên Phát đỡ lấy Âu Dương Nguyên trở lại phía sau.

Biên phi Phượng bỗng dâm ra do dự.

Hai cuộc chiến tuy bất phân thắng bại, nhưng phần bất lợi về phía Ngũ Phượng Môn đã thấy rõ ràng, một gãy kiếm, một trọng thương, trong khi đối phương chưa quá nặng, đủ nhận ra hoàn cảnh không thuận lợi lắm cho mình, thêm vào đó số còn lại của đôi bên, cũng nghiêng đòn cân nặng về phía Lưu Hương Cốc.

Nhưng trước tình thế đã leo lên lưng cọp, vả lại cũng ỷ vào công lực của mình, Biên phi Phượng sau phút dấn do, vội bước nhanh ra trước.

Thấy Đại Cung Chủ của mình lâm trận, Kinh phi Sương, Yên phi Quỳnh, Phi Cảnh hòa thượng, Hắn Trượng Ông và Xà Cô Bà cũng lật đật tiến theo.

Biên phi Phượng dừng chân quay lại khoát tay :

— Lo giữ bên sau.

Bọn Kinh phi Sương tuân lời dừng lại, nhưng họ bắt đầu lo lắng. Vì hiện tại, phía Lưu Hương Cốc còn quá đông người, nhất là những người mà họ chưa biết rõ ràng thực lực, bên này chỉ còn có Đại Cung Chủ của họ, chứ ngoài ra không có người nào có thể duy trì đòn cân thắng lợi về cho Ngũ Phượng Môn.

Biên Phi Phượng nhìn thẳng vào mặt Lưu Hương Cốc Chủ nói gằn từng tiếng :

— Tại hạ đến đây vốn không có ý tranh phân với Lưu Hương Cốc, thế nhưng Cốc Chủ lại không chịu đàm phán ôn hòa, tệ môn dầu muốn nói chuyện yên lành cũng không còn được nữa, vì thế chỉ có cách là lấy võ công để quyết định cuộc diện hôm nay, tại hạ xin trực tiếp cùng với Cốc Chủ giải quyết ngay cho nhanh sự việc.

Lưu Hương Cốc Chủ cười :

— Đúng lắm, Đại Cung Chủ nhận định tình hình đúng lắm, lão phu tình nguyện vâng theo.

Vừa nói, ông ta vừa quay ra sau lưng cầm lấy thanh kiếm từ trên tay một gã thư đồng...

« Độc Nhãn Diêm La » Đơn Hiểu Thiên lật đật mở cây Cửu Tiết Tiên và nhanh chân bước tới :

— Cốc Chủ là tôn trưởng của bản cốc, xin hãy lui lại để lượt trận, tên ấy xin giao cho thuộc hạ.

Lưu Hương Cốc Chủ hơi do dự...

Ông ta rất biết võ công của Đơn Hiểu Thiên, phải nói là bây giờ điểm mặt giang hồ, Đơn Hiểu Thiên cũng là hàng cao thủ nhất nhì, nhưng vẫn không thể là địch thủ của Biên phi Phượng, tuy nhiên, cũng cần để ra mặt một người mới có thể lược qua võ công của vị Đại Cung Chủ của Ngũ Phượng Môn.

Nghĩ thế nên ông ta quay lại và kể nói với Đơn Hiểu Thiên :

— Đơn huynh cũng đã từng nghiên cứu qua «Kiếm hương Đồ» của tiên phụ, nàng là chủ não của Ngũ Phượng Môn tự nhiên đã được chân truyền của Ngư Mụ, vậy xin Đơn huynh phải hết sức thận trọng.

Đơn Hề Thiên cúi đầu :

— Vâng, thuộc hạ ghi nhớ.

Ông ta chầm chậm bước ra, cho tới cách Biên phi Phượng chừng tám bước là dừng lại và lớn tiếng :

— Đơn mỗ xin lĩnh giáo Đại cung Chủ đôi chiêu.

«Huyền Võ Đao Chủ» Hắc Trượng Ông đứng phía sau lưng Kinh phi Sương lật đật nhích lên cúi mình :

— Đại Cung Chủ, xin cho thuộc hạ thanh toán tên ấy...

Biên phi Phượng khoát tay :

— Không cần.

Y nhích thêm lên một bước, Biên phi Phượng nhướng mắt hỏi :

— Có Phải «Độc Nhãn Diêm La» Đơn Hiểu Thiên đó không ?

Thấy cách hỏi của đối phương hơi «xấc», Đơn Hiểu Thiên cười khẩy :

— Ngươi là đại đệ tử của Ngư Mụ đấy à ?

Ngũ phượng Môn tối kỵ nhất là danh tính của Ngư Mụ, bất cứ ai nói đến hai tiếng ấy thì họ xem như điều sỉ nhục, chính vì thế mà sau câu hỏi của Đơn Hiểu Thiên, sát khí của Biên Phượng bừng bừng lên mặt :

— Muốn lĩnh giáo với ta thì hãy cỡ đây...

Và không cần rút kiếm, nàng bước mạnh lên co mấy đầu ngón tay búng mạnh vào Trung bình Huyệt của Đơn Hiểu Thiên...

Từ cách nói cho đến cách đánh thật đơn giản, hình như Biên phi Phượng cố ý làm cho mọi người thấy rõ nàng không xem Đơn Hiểu Thiên vào đâu cả...

Ngọn roi «cửu Khúc» trong tay của Đơn Hiểu Thiên cũng không bất lên, ông ta nghiêng mình tránh qua cửa bước và quát lớn :

— Hay tuốt kiếm ra.

Biên phi Phượng ngạo nghễ :

— Chờ khi nào ta thấy là cần thiết, lúc bấy giờ ta sẽ rút kiếm chứ không cần ngươi phải nhắc, nhưng hình như đối với ngươi thì ta không cần phải làm chuyện ấy.

Là một nhân vật thành danh trong giang hồ đã mười mấy năm rồi, và tuy cũng đã từng có bại vài ba trận, nhưng Đơn Hiểu Thiên chưa bao giờ bị đối phương xem thường như thế ấy, cho nên câu nói của Biên phi Phượng quả tình như sỉ nhục, khiến cho ông ta nổi nóng trợn đọc con mắt :

— Khá lắm, khẩu khí như thế nhất định bản lĩnh phải siêu phàm, tốt lắm, xem đây.

Nói chưa dứt tiếng thì ngọn roi « Cửu Khúc » đã cuốn lên, không khí như bị xé quá nhanh phát lên những tiếng « vó, vo » nghe dễ sợ.

Ngọn roi tuy nhanh, nhưng thân pháp của Biên phi Phượng còn nhanh hơn nữa, nàng chỉ lay động thân mình một cách nhẹ nhàng, những đường roi ác hiểm của Đơn Hiểu Thiên thấy đều vuột hết.

Và càng nguy hiểm hơn nữa là lối tránh đòn của Biên phi Phượng khá lạ lùng, thông thường gặp đối phương lợi quá thì người tránh phải lần lần nhích ra ngoài tầm không ? đằng này càng tránh, thân ảnh nàng lại càng tiến sát đối phương và, ỷ như chiếc lá vàng khô, nàng vụt lao thẳng vào vung tay chụp mạnh lên vai của Đơn Hiểu Thiên...

Tất cả những người đứng ngoài thấy đều hoảng hốt, Giang Hàn Thanh kêu lên nho nhỏ :

— Ngư Long Bá Biến thân pháp !...

Nhưng chuyện xảy ra thật ý như điện chớp, câu nói của Giang Hàn Thanh chưa dứt thì đã bị bức phải thu vội nhảy ngược ra sau gần một trượng mới thoát khỏi cái đánh của Biên phi Phượng.

Bằng vào ngọn roi dài chín lóng trong tay và với thế đánh chưa từng thấy ai tránh khỏi, thế mà chẳng những không hề hấn gì đến đối phương, trái lại còn bị bức lui làm cho Đơn Hiểu Thiên nóng như lửa cháy, ông ta gầm lên một tiếng như cọp vuột mồi, đồng thời phản thoái

nhi tiên, ngọn roi lại lồng lộn lên như mãng xà uốn khúc.

Đã tức mà còn có hơi ngán đối phương, Đơn Hiểu Thiên đã áp dụng chiêu số thần tốc làm cho ngọn roi bây giờ vụt tỏa rộng ra y như một núi khói xám bao bọc lấy thân lao vút vào người Biên phi Phượng.

Bị cuốn vào vòng bóng roi không còn thấy được bóng người, thế nhưng Biên phi Phượng vẫn thản nhiên như không, nàng lăn mình vào mỗi lúc một gần, hai tay luôn luôn điểm tới.

Từng đợt vòng roi cuốn phủ hết lớp này sang lớp khác, thân ảnh của Biên phi Phượng phiêu phiêu y như người nhảy vòng vây một cách nhẹ nhàng, chẳng những không thể động chạm đến nàng mà tà áo rộng bằng lụa mỏng của nàng cũng không để cho ngọn roi điểm tới.

Chỉ trong khoanh khắc, Đơn Hiểu Thiên đã đánh trọn tám chín chiêu, thế nhưng vẫn không làm sao khiến cho Biên phi Phượng lâm vào bị động.

Thình lình, Biên phi Phượng cười lớn :

— Thôi, như thế đã quá đủ rồi...

Vừa nói, tay nàng vừa vươn tới chụp vào ngọn của Đơn Hiểu Thiên...

Cái chụp chỉ mới nhìn qua thì y như thuận tay chụp lấy cho có lệ khi giao đấu, bởi vì nó không có một chiêu thế nào cho rõ ràng, hay một thủ pháp nào kỳ dị, thế nhưng không hiểu tại sao, khi tay nàng vừa đưa ra, khi ngọn roi hãy còn trên đà vun vút, vẫn bị nàng nắm cứng.

Đơn Hiểu Thiên bây giờ mới thật là khủng khiếp, tay của ông ta giật mạnh ngọn roi đồng thời, tay trái tung ra một chưởng cực kỳ ác liệt.

Cách đánh tuy không phải dùng chiêu pháp cao siêu, nhưng vì tình trạng khuẩn bách quá, khiến cho bản năng tự vệ dồn đầy công lực, ngọn chưởng tung ra, vì thế, có một lực đạo phi thường.

Biên phi Phượng thét lên :

— Dang ra !

Tay nàng vừa đẩy tới vừa buông lỏng, ngọn roi sút ra theo đà giật và cái đẩy của Biên phi Phượng làm cho Đơn Hiểu Thiên mất trớn bật ngửa ra sau.

Biên phi Phượng đã chẳng truy kích mà cũng chẳng thèm nhìn tới Đơn Hiểu Thiên, nàng quay qua hỏi trống :

— Bây giờ đến vị nào ?

Đơn Hiểu Thiên đứng dậy, ông ta vốn là người từng trải, đã từng thắng mà cũng đã từng thua, thế nên chuyện này đối với ông ta không hề có chi khó chịu, nhưng trước Lưu Hương cốc Chủ, ông ta vẫn phải cúi đầu :

— Xin cốc Chủ dung cho thuộc hạ vô năng.

Lưu Hương cốc Chủ cười :

— Sao lại nói thế, Đơn huynh ? Thắng bại đối với chúng ta đâu phải là vấn đề sỉ nhục.

Ngay lúc đó, Hứa Kính Bá đã bước lên :

— Kính xin Cốc Chủ cho huynh đệ thử một vài chiêu.

Chiêu pháp của đối phương kỳ dị lắm, xin Hứa huynh thận trọng.

Hứa Kính Bá gật đầu :

— Vâng huynh đệ đã thấy rồi.

Vừa nói, ông ta vừa bước ra ngoài.

Biên phi Phượng hất mặt :

— Vạn Vật Trang Chủ phải không ?

Là một con người già dặn cả về tuổi tác và cả về kinh nghiệm, tuy thừa biết đó là một cách nói khích mạng, nhưng ông ta vẫn điềm nhiên :

— Tại hạ từ trước đến nay vốn giữ tâm niệm là giữ đúng qui luật giang hồ, lo chuyện phát triển học thuật chứ không muốn cùng ai tranh bá, nhưng nay thì tình thế bắt buộc, tại hạ đành phải dấn thân.

Biên phi Phượng cười mỉm :

— Tốt lắm.

Hình như nàng cũng chưa hề xem Hứa Kính Bá là một nhân vật vào đâ vì thế nên giọng nàng vẫn dầy khinh khỉnh :

— Trang chủ định giao đấu với ta ?

Và nàng lại nheo mắt hỏi luôn .

— Nhưng không biết Trang Chủ liệu được mấy chiêu ?

Hứa Kính Bá vẫn cười :

— Tùy ý Cung Chủ, ban cho mấy chiêu thì tại hạ lãnh mấy chiêu.

Biên phi Phượng lại nheo mắt nhìn ngạo nghễ :

— Theo những đệ nhất cao thủ trong thiên hạ thì khó qua được mười chiêu, nhưng vì thể diện của Hứa Trang Chủ, có lẽ mười chiêu cũng được.

« Mười chiêu cũng được ».

Câu nói đó có nghĩa là nếu không muốn đến mười chiêu thì nàng cũng có thể thanh toán như không. quả đúng là một câu nói mà bất cứ cao thủ nào cũng không dám buông lung như thế ấy, dầu cho có nắm chắc phần thắng trong tay.

Hứa Kính Bá cười :

— Cũng được, tại hạ xin nghe theo vậy.

Tuy nói cười như không, nhưng da mặt của Hứa Kính Bá một lúc một đỏ và lần lần trở thành màu tía...

Lưu Hương Cốc Chủ liếc thấy gật gù ..

Chỉ có ông ta và Trúc Kiếm Tiên Sinh biết sắc diện của Hứa Kính Bá, vì hai người đã biết chuyện họ Hứa chuyên luyện « Tử Sát Thần Công».

Ông ta quay lại nhìn Trúc Kiếm Tiên Sinh, ông nầy cũng khẽ gật đầu...

Biên phi Phượng nói :

— Nhưng nếu Hứa Trang Chủ mà qua được mười chiêu thì bất cứ ra sao, tại hạ vẫn tự xem là bị bại.

Hứa Kính Bá vẫn mỉm cười :

— Hảo khí ủy Đại cung Chủ quả thật ít người sánh kịp, nhưng nếu lỡ ra Đại cung Chủ bị bại thì liệu sao đây ?

Biên phi Phượng nói :

— Tại hạ vốn là người cầm đầu môn phái, chỉ cần khi tại hạ bị bại

thì Ngũ Phượng Môn sẽ lập tức giải tán, từ đây sẽ không lộ diện với giang hồ.

Câu nói quả đúng là đao chém sắt, chẳng những quần hùng Lưu Hương Cốc trố mắt nhìn mà những môn hạ của Ngũ Phượng Môn cũng rúng động, vì một vị lãnh tụ môn phái mà nói như thế thì không phải tiếng nói đùa.

Hứa Kinh Bá mỉm cười :

— Như thế cũng hay.

Và tiếp liền theo, ông ta vòng tay :

— Xin thỉnh đại cung chủ ra chiêu.

Biện phi Phượng cau mặt :

— Hứa Trang Chủ không dùng binh khí sao ?

Hứa Kinh Bá xoa tay cười :

— Binh khí của tại hạ là ở nơi bàn tay đây.

Biện phi Phượng bất giác nhìn chăm vào hai bàn tay của Hứa kinh Bá và nói thật chậm :

— Hay lắm, xin thỉnh Hứa Trang Chủ.

Nàng không muốn ra tay trước, một phần vì đang trớn ngạo nghễ, một phần muốn thử xem hai bàn tay của Hứa Kinh Bá ra sao...

CHƯƠNG 27

KIẾM PHÁP HOA SƠN

Thấy đối phương không chịu ra tay trước, Hứa kinh Bá bật cười ha hả :

— Đại cung Chủ đã không thích đánh trước thì tại hạ xin vô phép vậy...

Hai bàn tay đang xoa của Hứa kinh Bá bỗng banh ra và quạt tới theo thế Song Quyền Nhật Nguyệt, một thế đánh được xem là quyền phép đẹp mắt nhất trong quyền phổ.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì không phải đó là một chiêu «biểu diễn» vì

khi ông ta dựng hai bàn tay lên những người chú ý thấy ngay lòng bàn của ông ta ửng đỏ.

Lưu Hương Cốc Chủ kêu thầm :

— Đúng là «Tử Sát Chưởng»...

«Tử sát Chưởng» vốn là chưởng pháp lợi hại nhất trong «Ngũ sát Chưởng», nó vốn là thứ chưởng cực kỳ lợi hại nhưng mới đầu mà Hứa kinh Bá đã xử dụng ngay, có nghĩa là ông ta muốn giải quyết thật nhanh.

Tử sát Chưởng vốn là thứ chưởng không có tiếng động, người bị trúng trong bảy ngày phải chết, vì nó là thứ công phu luyện tập đòi hỏi một trình độ nội lực phi thường, và tự nhiên, Biên phi Phượng có biết sự lợi hại của nó, nên nàng vội tràn mình tránh qua phía khác...

Từ ngày khai sáng Vạn vật sơn Trang, Hứa kinh Bá chỉ thành danh trong giang hồ là nhờ vào tư thế và sự ý nghĩa, chứ chưa một ai biết được căn bản võ học của ông ta và cũng chưa ai từng thấy ông ta thi triển căn bản đó.

Bây giờ, chỉ một chiêu đầu, ông ta đã buộc Biên phi Phượng thối lui một bước, chỉ bằng vào sự việc ấy thôi, ũng đủ thấy ông ta cõ tâm không để cho đối phương có kiếm thượng phong.

Nhưng không ai ngờ đến chưởng thứ hai, khi bàn tay của ông ta vừa hợp lại rồi vụt bung ra thì từ trong hai ống tay áo xẹt hai luồng khói đen, đứng ngoài xa nhìn y như hai con rồng đen, vừa xẹt ra vừa cuốn lại ngay từ đầu Biên phi Phượng.

Khi hai luồng khói đen cuống vòng trên đầu Biên phi Phượng người ta mới nhận ra nó không phải là khói mà là hai cái túi da tròn tròn, nhưng vì trốn bay nhanh quá, làm cho người ta thấy y như hai cuộn khói.

Biên phi Phượng vụt xoay mình theo vòng tròn ốc, hai tay nàng xòe thẳng ra phạt qua phạt lại, hai chiếc túi da đứt từng mảnh nhỏ rơi xuống đất y như những chiếc lá khô.

Trong đà quay mình tròn ốc đó, Biên phi Phượng nhảy vút lên

hai tay chụp thẳng xuống đầu Hứa kính Bá.

Và bây giờ, bên ngoài mới thấy trên tay Hứa kính Bá có hai cái vòng ánh vàng lóe mắt.

Người ta hiểu ra, hai cái túi da khí này là hai cái bao ngoài của hai chiếc vòng này.

Binh khí của ông ta là « Kim Quyện Khí »

Thấy hai chiếc vòng vàng của đối phương thì hai cánh tay của Biện phi Phượng không còn thu về kịp nữa, cứ nhìn từ phía bên ngoài bất cứ ai cũng đều tin chắc rằng hai cánh tay bằng xương bằng thịt của nàng nhất định sẽ bị tiện ngang, khi chạm phải cặp vòng vàng của Hứa Kính Bá...

Nhưng bọn Ngũ phượng Môn thở dài nhẹ nhõm, y như phía sau lưng có sợi giật lại, trớn đang chút thẳng vào mình Hứa kính Bá, Biện phi Phượng vọt bắn lùi một cách thật nhanh...

Cách phi thân tấn kích của nàng thật nhanh mà khi thoái bộ lại càng nhanh hơn nữa, nhất là trong trường hợp bất thình linh, trình độ phi thân và phản ứng của Biện phi Phượng quả là bi hữu.

Cả hai người xáp nhập vào nhau y như hai luồn điện, tạt cả ba phe lượt trận thấy đều nín thở và cho đến khi cả hai người cùng dang ra là họ cảm nghe như vừa trút xong khối đá nghìn cân vừa đè nặng trên ngực mình.

Biện phi Phượng nhảy vút ra sau hơn một trượng, đôi mắt phượng của nàng thổ lộ, nàng gằn giọng hỏi :

— Hứa Trang Chủ dùng binh khí hay là dùng ám khí ?

Có thể nàng đã nhận ra trong cặp vòng vàng của đối phương có nhiều lợi hại nên nàng mới hỏi như thế ấy.

Hứa kính Bá mỉm cười :

— Có thể nói cả hai cách cũng đều trúng cả.

Biện phi Phượng mím môi .

— Cũng tốt.

Nàng rút thanh trường kiếm bên mình cầm lăm lăm trên tay và nói tiếp :

— Hãy còn lại bảy chiêu.

Hứa kính Bá đưa cặp vòng lên cao cười nói :

— Trong cặp vòng của tại hạ chưa ẩn huyền cơ, xin Đại Cung Chủ hãy nên cẩn thận.

Biên phi Phượng cười khẽ :

— Cứ việc tận dụng.

Hình như khi đã có thanh kiếm trong tay thì nàng không còn biết sợ bất cứ chuyện gì, vì thế từ giọng nói đến dáng cách của nàng thật vô cùng tự tín.

Hứa kính Bá vẫn cười :

— Đại cung Chủ hãy tiếp chiêu.

Hai chiếc vòng trong tay ông ta nhấc lên và thân hình cũng nhấc lên theo ánh vàng của cặp vòng biến thành hai đạo kim quang vút thẳng lên không và từ trên không lại xé gió chụp thẳng xuống đầu Biên phi Phượng.

Không tránh mà cũng không nhích chân, Biên phi Phượng đứng yên một chỗ xẻ xéo thanh kiếm từ dưới lên trên, nàng không nhắm Hứa kính Bá mà lại nhắm vào cặp vòng vàng.

Thanh kiếm trên tay của Biên phi Phượng vừa ra khỏi vỏ là tất cả mọi người phía bên Lưu hương Cốc đều gia tâm chú ý, vì nàng là Đại cung Chủ của Ngũ phượng Môn, tự nhiên, thanh kiếm của nàng phải khác hơn thường người khác, kể cả kẻ dùng sau nàng một bậc là Kinh phi Sương.

Về phía Ngũ phượng Môn tuy là lãnh tụ của họ, nhưng thật sự thì họ cũng chưa từng thấy dùng binh khí, vì từ trước đến nay gần như mọi việc giải quyết chỉ đến trường cao lắm là đến Tam cung Chủ, hay hơn chút nữa là Nội cung Chủ chứ Đại cung Chủ thì gần như chưa bao giờ ngộ địch.

Trên khoảng đất bằng rộng lớn nơi Thiên tâm Bình bỗng như không còn chút gió, cả hơi thở của mọi người đều như ngưng đọng lại, họ dồn tất cả tinh thần theo dõi trận đấu mà họ thừa biết là sẽ dẫn tới

chuyển kinh thiên động địa.

Thế nhưng kiếm đầu của Biên phi Phượng gần như tùy tiện đánh ra chứ không thấy gì gọi là biến hóa, nhưng dầu vậy, khi nàng hất múi kiếm lên ánh thép vẫn tỏa ra làm cho mọi người đứng xa nhưng đều cảm nghe sát khí bừng bừng.

Chính người có đủ tư cách để nói về kiếm thuật như Trúc kiếm Tiên Sinh cũng phải cau mày thầm nhủ : «Bằng một nhát đó thôi đủ thấy vị Đại cung Chủ của Ngũ phương Môn kiếm thuật đã đến trình độ phi thường, nàng chưa thi triển kiếm pháp mà trước đã sát khí bừng lên, quả đúng như mọi người đã nói, nếu không khéo sợ sau này sẽ không còn ai là người đối thủ với nàng»...

Ông ta chợt cảm nhận ra rằng vị Trang Chủ Vạn Vật Sơn Trang không thể quá mười chiêu...

Hình như Hứa kình Bá không muốn va chạm với thanh kiếm của Biên phi Phượng, cho nên khi tung hai chiếc vòng lên, ông ta dùng thế ảo quang khiến cho đối phương nhìn vào khó phân biệt đâu là vòng đâu là bóng.

Nhưng chỉ trong một nháy mắt đầu, khi thanh kiếm của Biên phi Phượng khai triển thế công, cặp vòng của Hứa kình Bá vùng chuyển hướng, từ chỗ ông ta chỉ thi triển loạn chiêu tạo thành một màn lưới chung quanh, chợt hay tay ông ta dang hẳn ra khá xa, khiến cho cặp vòng đang đi một chiều vụt tách làm hai, bên phải từ trên chụp xuống bên trái từ dưới hất lên và cứ thế làm cho hai bên phải trái của Biên phi Phượng nhiều đợt kình phong bốc lên chụp xuống chồng chềnh y như từng cơn sóng nhô lên hụp xuống.

Theo sự biến chiêu kỳ dị đó, thanh kiếm trong tay Biên phi Phượng quay tròn, thế nhưng nàng vẫn không bị động, nàng vẫn xử xuất những thế kiếm tuyệt luân.

Thình lình, Hứa kình Bá vụt nhún mình nhảy vút lên hơn một trượng, từ trên cao, hai chiếc vòng của ông ta đập vào nhau nổi lên hàng loạt tiếng « kinh... kinh... » không dứt.

Và cũng từ khi phát động thanh âm lạ lùng đó, cặp vòng của Hứa kính Bá chợt ấn theo phương vị Càn Khôn, rồi luân theo bát quái, tạo thành một chiếc mâm vàng từ trên cao chụp xuống ngay đầu Biên phi Phượng.

Biên phi Phượng cười khẩy, thanh kiếm trong tay nàng cũng vụt biến ra như ngàn vạn mũi từ dưới đâm thẳng lên trên.

Đang phi thân giữa lưng chừng và đang dùng cặp vòng nhắm ngay đầu Biên phi Phượng, Hứa kính Bá vùng đổi hướng, ông ta chệch tay qua một chút, cặp vòng nhắm ngay thanh kiếm của nàng chứ không giáng thẳng xuống đầu như lúc mới khởi thế công.

Cả hai động tác thật y như điện chớp, chỉ trừ những kẻ có đủ nhãn lực của con nhà võ, còn thì không phân biệt nổi họ đánh nhau bằng chiêu thế ra sao..

Ngay khi cặp vòng từ trên bửa xuống và thanh kiếm từ dưới chĩa lên, bên ngoài vụt nghe một tiếng khua kim khí, tiếng khua thật ngọt, thật thanh, hai chiếc vòng của Hứa kính Bá bị thanh kiếm của Biên phi Phượng chém xả làm đôi.

Chưa ai kịp nhìn lại, vì động tác của họ quá nhanh, nhưng khi cặp vòng bị tiện ngang thì mọi người đều thấy một bụng bụi vàng từ trên phủ xuống.

Bụng bụi vàng ống ánh chụp ngay xuống đầu Biên phi Phượng.

Trong cặp vòng của Hứa kính Bá nếu đã chứa tàng ám khí thì thứ ám khí đó nhất định không phải trò chơi, nhất định phải là thứ giết người...

Bằng vào mắt của người kinh nghiệm, ai cũng biết rõ, biết rõ, bụng bụi vàng ống ánh đó phải có đầy độc chất.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, nhanh đến mức người đứng ngoài khó nhìn thấy rõ...

Bụng bụi vàng vừa rơi xuống, Biên phi Phượng lật đật đưa ống tay áo che phủ lấy mặt và đầu, bao nhiêu bụi vàng rơi xuống, rơi trên áo của nàng và rơi tuột luôn xuống đất.

Nhưng ngay lúc đó, nhiều tiếng « xèo, xèo » nổi lên từ mặt đất.

bao nhiêu bụi vàng rơi xuống đất bỗng y như cụm thủy ngân, nó gôm lại thành nhiều cục tròn bằng đầu múc đựa ăn và vụt bốc lên thành những bụng khói vàng...

Đôi vòng trên tay của Hứa kính Bá mới bị đứt một, trong khu đó, trên tay ông ta còn lại một vòng và chiếc vòng ấy đang bay tới đầu của Biên phi Phượng...

Thanh kiếm trên tay nàng lại một bận phải đưa lên chống đỡ và một tiếng khua sắt thép lại nổi lên...

Chiếc vòng còn lại của Hứa Kính Bá bị liện luôn, nhưng lúc chiếc vòng nầy vừa bị đứt thì từ trong ruột vòng bỗng xịt ra một làn khói xám.

Làn khói xẹt đúng vào giữa mặt Biên phi Phượng.

Thân pháp của nàng quả nhanh không tưởng nổi, vừa liện ngang chiếc vòng thì làn khói bốc ra và cũng là lúc thân hình nàng đã bắn vọt ra sau hơn nữa trượng.

Tuy khá lẹ nhưng vẫn còn chậm một giây, vạt áo phía sau của nàng bị làn khói phớt qua, y như chiếc áo chôn dưới đất lâu ngày, cả phần vạt áo bị làn khói phạm vào vụt rợt xuống như giấy mỏng bị mưa.

Tất cả những thuộc hạ của Ngủ phượng Môn phát rùng mình.

Làn khói chỉ trúng vào vạt áo mà vải bị mục rơi như thế ấy, giá như thân người bị trúng chắc sẽ không hơn vì áo mục !

Biên phi Phượng hai lần khốn đốn, có lẽ trong đời nàng mới bị lần thứ nhất, nàng giận dữ thét lên :

— Hãy đỡ lấy chiêu cuối cùng...

Nàng nhóng mình lên và thanh kiếm cuốn thành nhiều chiếc cầu vòng.

Giang Hàn thanh kêu lớn :

— Hứa bá phụ coi chừng «Thiên Phượng Tam Thức»...

Nhưng tiếng kêu của hắn lại chậm mất một giây, những đường kiếm y như chiếc mống đã bay tới bên mình họ hứa.

Là một con người cơ trí, Hứa Kính Bá vừa thấy ánh kiếm là đã

biết ngay tình hình bất ổn, thêm vào đó còn có tiếng thét thất thanh của Giang hàn Thanh, ông ta đã vội ngả mình xuống lăn tròn mấy vòng.

Thân pháp của ông ta tuy không kém, nhưng đường kiếm kỳ dị lại tới quá nhanh, tuy đã lăn mấy vòng nhưng vẫn bị luồn bảy nhát

Cũng may, nhờ thân pháp nhanh chóng, nên tuy bị bảy nhát kiếm nhưng cũng chỉ có vài nhát phạm vào da và phạm phớt bên ngoài.

Hai anh em Hứa trinh Trường và Hứa doanh Doanh lật đật chạy ra đỡ xốc lấy cha mình.

Biên phi Phượng không truy kích vì thật ra thì nàng cũng đã thở chẳng kịp hơi.

Cho tay lên lưng rút thanh «Trúc Kiếm» thanh kiếm đã làm nên danh Trúc Kiếm Tiên Sinh, ông ta cầm thanh dị kiếm trên tay cười lớn :

— Đại cung Chủ quả nhiên thân hoài tuyệt học, tuy biết mình kém thế, nhưng lão phu cũng mạo muội lảnh giáo đôi chiêu.

Tây ly Tử vội bước lên nghiêng mình :

— Xin Trúc Kiếm đạo huynh cho phép đệ được hân hạnh lảnh chuyện nầy.

Biên phi Phượng nhích lên gằng giọng :

— Cả ba vị đều có mặt nơi đây, tại hạ xin được phép hầu luôn một lượt.

Mọi người nhìn lại, thấy Trúc kiếm tiên Sinh, Tây ly Tử và Tuần phiên tử đang đứng giăng hàng một.

Trúc kiếm tiên Sinh mỉm cười điềm đạm :

— Đại Cung Chủ nói như thế không sợ người ta cho rằng cuồng ngạo ám hay sao ?

Biên phi Phượng nói :

— Tại sao đạo trưởng lại nói như thế ? Phàm những ai đã từng nghiên cứu hay luyện tập võ công thì cũng đều biết rằng nó là một thứ không phân đẳng cấp, tuổi tác và nhất là... mạnh được yếu thua. như thế thì khiêm nhượng hay tự cao cũng đều vô ích.

Tây ly Tử gật gù :

— Hay, hay lắm, một câu nói thật hay...

Và ông ta quay qua nói với Trúc kiếm tiên Sinh :

— Bần đạo đã đợi gần ba mươi năm nay, rất khó mà gặp được Đại Cung Chủ, vì thế, cuộc chiến nầy xin đạo huynh nhường lại cho bần đạo.

Trúc kiếm tiên Sinh khẽ đưa mắt cho Thần phiến Tử và hai người cùng lui trở ra sau.

Biên phi Phượng nhìn chăm chăm vào Tây ly Tử :

— Ba mươi năm về trước, phải chăng đạo trưởng đã bị bại dưới kiếm của gia sư ?

Tây ly Tử nói :

— Đúng, năm xưa bần đạo quả thật đã bại vào tay Ngư Mụ, vì thế nên ngày nay hạnh ngộ, bần đạo muốn xem lại những đường kiếm ngày xưa.

Biên phi Phượng hỏi :

— Chẳng hay đạo trưởng danh hiệu là chi ?

Tây ly Tử đáp :

— Bần đạo tên là Tây ly Tử.

Biên phi Phượng cau mày :

— Lạ nhỉ, tại sao tại hạ chưa từng nghe gia sư nói về danh hiệu của đạo trưởng nhỉ ?

Tây Ly Tử cười :

— Chính Đại cung Chủ vừa mới nói, võ công không phân biệt chi cả, cứ là mạnh được yếu là thua, vì thế danh tính cũng không thành vấn đề, có thể năm xưa khác và năm nay lại khác.

Biên phi Phượng cười lớn :

— Năm xưa, dưới thanh kiếm của gia sư, chưa có một ai qua được chiêu đầu, nếu đạo trưởng đã bại rồi thì hôm nay cũng không thể qua được ba chiêu.

Bản tính của Biên phi Phượng hình như càng nói càng cuồng ngạo, càng nói càng dễ làm cho đối phương nổi nóng...

Thế nhưng Tây ly Tử vẫn bình nhiên :

— Hay lắm. Đại Cung Chủ thật xét có thể là đồng lắm.

Và ông ta lại quay ra sau nói với Trúc kiếm tiên Sinh :

— Đạo trưởng đã nghe Đại Cung Chủ nói đấy chứ, nhớ nhớ, chắc cần lời nói của Đại Cung Chủ không thể sao lãng lắm.

Biên Phi Phượng gằn giọng :

— Có thể đạo trưởng không tin vào lời nói của tại hạ, nhưng không sao, chỉ một chút nữa đây rồi đạo trưởng cũng vẫn phải tin.

Nàng bất mũi kiếm về phía Tây ly Tử và trầm giọng :

— Tại hạ rất ít thì giờ xin đạo trưởng hãy tuốt binh khí ra cho.

Tây ly Tử gật đầu :

— Hay lắm, bần đạo xin tuân mạng...

Thanh kiếm trong tay ông ta rung lên theo giọng cười ha hả và bỗng lóe lên y như năm đóa hoa mai bay tới trước mặt Biên phi Phượng.

Chỉ một nhát đầu, Tây ly Tử đã bộc lộ kiếm pháp bất phàm chuôi kiếm nắm trong tay thật ổn, bất cứ đứng bao xa cũng vẫn thấy rõ ràng bất động, nhưng mũi kiếm cứ rung bần bật, tỏa ra nhiều ánh thép tủa về nhiều hướng, chứng tỏ nội lực của ông ta dồn lên mũi kiếm khi chuẩn bị phát chiêu.

Hình như Biên phi Phượng không muốn đối đầu, không muốn va chạm, nàng nhắc mình lên lướt sang bên trái tránh khỏi đường kiếm đầu tiên.

Nhưng chỉ tránh qua phút đầu, kế tiếp thân ảnh nàng lại vụt vút lên thanh kiếm trong tay vượt tỏa ra bảy tám đạo kiếm quang y như những đường chớp trong cơn mưa bủa thẳng vào thân hình Tây ly Tử.

Đã có nhiều thì giờ chuẩn bị, Tây ly Tử lại rung mũi kiếm, bảy tám đóa mai hoa xẹt qua xẹt lại và tiếp theo đó là nhiều tiếng thép chạm vào nhau, những đường chớp bởi thanh kiếm của Biên phi Phượng và những đóa mai hoa từ mũi kiếm của Tây ly Tử tắt ngấm

cùng một lúc.

Thân hình của Biên phi Phượng bị đội lui năm sáu bước, nàng dừng lại cười gằn :

— Chiêu thứ nhất đấy nghe.

Chiêu đầu kẻ như không hơn không kém về kiếm pháp, nhưng về nội lực thì hiển nhiên Tây ly Tử hơn nhiều.

Một lần nữa, Biên phi Phượng lại phóng mình lên, bây giờ thì đường kiếm không như lúc nảy, thay vì tỏa ra nhiều đạo kiếm quang, bây giờ cả kiếm lẫn người y như một tấm một lần mống bạc vút chúi xuống đầu Tây ly Tử.

Nhưng cũng chỉ nữa chừng, khi vầng mống bạc từ trên không chót xuống chưa tới thì bỗng nhiên như ngưng lại, trầm xuống và từ nơi đó ánh thép lại tỏa ra nhiều hướng.

Chiêu kiếm pháp đó, tất cả những người có mặt, ngoài Kinh phi Sương, Yên phi Quỳnh phía bên Ngủ phượng Môn và Giang Hàn Thanh, Tân phi Loan phía bên Lưu hương Cốc, còn thì không một ai thấy rõ...

Bởi vì chiêu đó chính là «Phượng Minh Triều Dương» một thức trong «Thiên phượng tam Thức».

Chiêu thế vừa phát ra vốn chỉ có một đường thẳng giăng ngang nhưng khi được nửa chừng thì phân làm mười tám tia tua tủa, chiêu thế vừa biến ảo vừa uy mãnh dị thường.

Kể cả những người không biết trong đám Lưu Hương Cốc, họ không biết tên đúng của chiêu kiếm ấy, nhưng nhìn vào biến thế của nó, ai cũng dễ dàng nhận thấy sự lợi hại vô cùng.

Bởi vì có nhiều người đã từng xem tấm đồ hình, họ đã biết sự nguy hiểm của vấn đề phá giải, họ biết chỉ cần một đường tơ kẻ tóc là mất mạng như chơi.

Vừa thấy Biên phi Phượng thi triển « Thiên Phượng Tam Thức » Tây ly Tử hình như đã nhận ra, khi thấy mười tám đạo kiếm quang bay chụp xuống đầu mình, ông ta đã chẳng những không có gì bấn loạn mà lại bật cười ha hả đặc dọc thanh kiếm theo chiều đứng của thân

mình nhún chân nhảy dựng lên nghinh đón...

Đường kiếm nầy ông ta đã tích chứa vào tận tâm khảm đã ngót ba mươi năm nay, năm xưa, cũng đường kiếm nầy, ông ta đã bị bại bởi tay Ngư Mụ.

Mười mấy năm gia tâm luyện kiếm, thêm hơn mười năm cố công nghiên cứu giải chiêu, tất cả sự sỉ nhục và công phu rèn luyện đều dồn vào một nhát kiếm hiện tại.

Tự nhiên, nhát kiếm đó không thể kể vào loại tầm thường.

Thanh trường kiếm của ông xốc lên, một đường sang xanh rờn rợn cuốn theo hình bầu dục chu vi hơn một trượng, y như một con rồng xanh uốn khúc giữa không trung.

Bây giờ là đang chính ngọ, ánh nắng chói chang, một người thanh kiếm trong tay tủa ra mười tám đạo kiếm quang, một người thanh kiếm như một cái mống dài lồng lộn, ánh nắng chói vào ánh thép làm cho những người chung quanh mở mắt muốn không ra.

Cả hai người thi triển kiếm pháp thần tốc, chỉ nghe tiếng thép khua lửa nhoáng gần như không thấy bóng người.

Thình lình, từ trong tiếng chạm nhau nhỏ nhỏ, bỗng vang lên một tiếng thật lớn, một đường lửa xẹt lên và tất cả đều tắt ngầm.

Tiếng thép không còn khua và ánh lửa cũng mất luôn.

Tây ly Tử tóc rối bời bời, đạo bào lất phất, thế nhưng ông ta vẫn đứng yên nắt động.

Biên phi Phượng bị đánh bật vàng bỗng ra ngoài gần một trượng mới lụ bọ, nhực nàng phập phồng chứng tỏ sự mệt nhọc qua hơi thở dập dồn.

Qua một lúc thật lâu, Biên phi Phượng vẫn chưa dằn được huyết khí nghẹn ngang, Tây ly Tử vẫn đứng yên không truy kích.

Mấy phút sau, Biên phi Phượng hít một hơi dài đưa thanh kiếm lên trước mặt nói gằn từng tiếng :

— Vừa rồi là chiêu thứ hai, bây giờ hãy đón chiêu thứ ba...

Tiếng cuối cùng chưa dứt thì thân ánh nàng đã phóng lên, lần nầy

thì nàng phóng lên thật cao và nàng phóng lên bằng cách thẳng đứng cao đến mức người ta tưởng chừng như cánh gió sẽ bạt con người ra ngoài mười trượng...

Mọi người con đang theo dõi, thình linh Biên phi Phượng đổi hướng đang trên lên nàng vụt cắm đầu trở xuống như một con chim cắt xớ mồi, thanh kiếm trong tay nàng lóe lên chóa mắt.

Ánh kiếm y như một nùi hoa từ trên không sải xuống, ánh kiếm trông như những chiếc rễ nêm bằng thép chụp xuống chu vi gần một trượng.

Ánh kiếm từ trên chụp xuống không ai nhìn kịp vì trớn đi của nó quá nhanh, người ta có cảm tưởng như có muôn ngàn thanh kiếm từ không trung phóng xuống chứ không phải do tay người xử dụng.

Trúc Kiếm Tiên Sinh và Thần phiến Tử thảy đều tái mặt, thế kiếm của Biên phi Phượng đã làm cho họ kinh hoàng.

Cả hai không bẹn mà cùng nắm chặt binh khí, họ hờm sẵn để cứu viện vì họ rất sợ Tây ly Tử chống đỡ không kham, mà thế kiếm đó nếu không chống đỡ nổi thì nhất định mạng sống khó bảo toàn.

Tây ly Tử là con người luyện kiếm mấy mươi năm, tự nhiên ông ta thừa biết đường kiếm đối phương cực kỳ lợi hại, ông ta thét lên một tiếng vang mạnh thanh trường kiếm cuốn thành một vòng bao phủ trên đầu.

Chiêu thế y như chiêu thế mà ông ta vừa mới xử dụng lão ... nghĩa là chuôi kiếm vẫn nắm cứng, nhưng mũi kiếm của ta và xoay quanh với một chu vi rộng lớn.

Tự nhiên, thế kiếm này ông ta đã gia công nghiên cứu từ « Kiếm trương Đồ » của Lưu hương cốc Chủ, nó chuyên để đối phó với chiêu thức « Phượng minh triều Dương » của Ngủ phượng Môn.

Thật ra, thức « Phượng minh triều Dương » là một thế đánh ra mười tám đường khác nhau, người đối phó chỉ cần làm sao tung ra cho được một đường kiếm mà có thể biến thế đối đầu đủ hướng thì tự nhiên sẽ giải khai không khó.

Nhưng lần nầy thì khác, lần nầy Biên phi Phượng thi triển không phải « Phượng minh triều Dương » mà lại là « Phượng chữ loan Hồi » thức chót trong « Thiên phượng tam Thức ».

Và « Phượng chữ loan Hồi » là một thức khi áp dụng đã lấy một phần trong « Tiên nữ tán Hoa », một phần phối hợp với « Lăng không loạn Kiếm » nó không phải mười tám đường đơn thuần như « Phượng minh triều Dương », nó không có phương hướng tấn kích nhất định, thành thử sự về mục tiêu đối không thật khó có cách chế ngự.

Tây ly Tử xử dụng phương thức đối phó với « Phượng minh triều Dương » để đối phó với « Phượng chữ loan Hồi » quả là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Và chính khi tung kiếm ra, ông ta đã thấy ngay cái không thể được của nó rồi, nhưng bây giờ thì có muốn biến chiêu cũng không làm sao biến được.

Tây ly Tử đã thấy, Trúc kiếm tiên Sinh và Thần phiến Tử cũng thừa thấy, cả hai người lập tức xông ra...

Nhiều tiếng thép khua lên và tắt ngay tức khắc.

Tây ly Tử bị vãng một mảng tóc, trên tay có hai vết kiếm thương ông ta không tế nhưng cũng phải thối lui liên tiếp.

Trúc kiếm tiên Sinh chỉ còn lại một phần ba thanh « Trúc Kiếm » nên bị vài bị một đường kiếm phớt xẹt bên ngoài...

Cây quạt của Thần phiến Tử bay xuống đất, trên mình cũng có nhiều nơi đao bạo bị toạt tả tơi...

Biên phi Phượng rơi xuống cách đó xa xa, chiếc mặt nạ không biết đã vãng mất từ bao giờ, mồ hôi trên trán nàng ròng ròng đổ xuống...

Nàng đứng y một chỗ hơi thở dập dồn đứt quảng.

Phía Lưu Hương Cốc giật mình, tuy mấy vị cao thủ không bị thương nặng lắm, nhưng không thể chối cãi điều thảm bại.

Biên phi Phượng đứng một lúc như thế thật lâu, mặt nàng từ mét mới chuyển lại hồng hào và sát khí theo bừng lên...

Nàng chậm chậm nhích lên nhìn thẳng vào mặt Lưu Hương Cốc Chủ.

— Tại hạ đã thắng luôn mấy lượt, thế nhưng Cốc Chủ vẫn không chịu trao trả Giang hàn Thanh và Tôn phi Loan, như thế chỉ còn có cách là tại hạ và Cốc Chủ phân định cao hạ để giải quyết cho xong cuộc diện hôm nay.

Lưu Hương Cốc Chủ thản nhiên :

— Tốt, tại hạ cũng thấy như thế ấy.

Ông ta quay lại vẫy tay.

Tên thơ đồng đứng sau lưng bỗng kiếm bước lên tới trước...

CHƯƠNG 27

ĐÔNG HẢI MÔN NHÂN

Nhặt lấy thanh kiếm trong tay tên thơ đồng, Lưu Hương Cốc Chủ bước ra thì Giang hàn Thanh lật đật bước theo :

— Cốc Chủ xin cho vãn bối tham chiến với Đại cung Chủ của Ngũ phượng Môn.

Hắn không dám làm bại lộ thân phận của cha mình nên vẫn tự xưng vãn bối, và tiếp theo sau Giang hàn Thanh, Tôn phi Loan cũng nhích tới, nàng biết trận này không thể để mình Giang hàn Thanh đơn độc.

Tôn phi Loan đã ra thì Chu long Chu cũng bước ra theo, tiếp đó Tân tố Tân và Hứa doanh Doanh cũng quyết không để bạn mình lâm trận một mình.

Hàng «nữ tướng» của Lưu hương Cốc quả là hùng hậu.

Đám thanh niên biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện đạo nghĩa suông, nhất là thấy các cô đã ra, bọn Hứa trinh Trường, Lý duy Năng và Nghiêm tú hiệp cũng phải tiến theo.

Lưu Hương Cốc Chủ cau mày nói :

— Chư hiền diệt không phải là đối thủ của người ấy, hãy lui lại sau đi.

Ánh mắt của Lưu Hương Cốc Chủ thật uy nghiêm, ông ta không nói nặng giọng, nhưng thần thái uy nghi ấy đã làm cho đám thanh niên nam nữ thiếu hiệp không dám cãi lời.

Lưu hương Cốc Chủ chầm chậm bước ra, khi ông ta cầm lấy thanh kiếm lên tay thì bốn tên thơ đồng cũng bước nhanh theo, chúng chia làm bốn góc xoay quanh Lưu hương Cốc Chủ.

Nhiều [illegible] khoa lên [illegible], mỗi tên thơ đồng đều tuốt kiếm ra khỏi vỏ, họ không dùng một mà lại cùng xử dụng song kiếm giống nhau.

Cách cử kiếm của họ thật là ngoạn mục, hai tay họ bắt chéo ra sau, và khi rút kiếm ra khỏi vỏ, người ta thấy một thanh ngang ngực, một thanh [illegible] trúc xuống phía hông bên trái.

Cả bốn người cùng một động tác như nhau, chỉ cần nhìn qua cách xử trí, ai cũng biết đó là kiếm trận.

Người ta giàn trận, tám thanh kiếm của bốn tên thơ đồng đều óng ánh [illegible], nhìn vào thật khó mà phân biệt đó là kiếm báu hay là [illegible].

Nhìn qua thế trận, Biên phi Phượng khẽ chau mày:

— Cốc Chủ định dùng kiếm trận để đối phó với tại hạ đấy đúng?

Lưu hương Cốc Chủ mỉm cười:

— Đúng, đây là «Lạc Phượng Trận» thế trận mà lão phu đã bày bố [illegible] mấy năm nay nhưng chưa có dịp thi thố, nay thì nhờ Đại hiệp [illegible].

«Lạc Phượng Trận», cứ theo danh mà hiểu nghĩa thì chắc chắn thế trận này dành cho bọn Nữ phượng Môn.

Đám thiếu hiệp như Hứa Kính Bá chợt hiểu ra, họ có nghe Giang Phượng Hoàng nói rằng đã đến Lưu hương Cốc hơn mười năm nay để làm một công chuyện mà không thể nào tiết lộ, công chuyện đó nhất định là chuyện lập «Lạc Phượng Trận» này đây...

Nghe đến danh xưng của kiếm trận, Biên phi Phượng giận xám mặt

nàng nhếch môi cười nhạt:

— Ta rất khó tin rằng bốn tên thơ đồng như thế mà có thể đối phó được với ta.

Vừa nói, nàng vừa nhấc tay lên tung thẳng một kiếm vào mặt một tên thơ đồng, hình như nàng muốn xem phản ứng.

Tuy nói là đánh thử, thế kiếm tung ra cũng có tính chất tùy tiện tiện, nhưng đường kiếm vẫn bay tới ác hiểm vô cùng.

Tên thơ đồng thử kiếm thật nhanh mà thân pháp cũng thật nhanh, cánh tay của Biên phi Phượng vừa máy động thì hắn đã nhún chân nhảy vọt lên thanh kiếm trong tay cũng đã bay tới diện môn của Biên phi Phượng.

Lạ một điều là hắn chỉ xử dụng thanh kiếm bên tay trái, còn thanh kiếm bên tay phải vẫn giữ y vị trí.

Cùng một lúc, hai tên thơ đồng đứng hai bên cũng đồng thời phất kiếm, họ đánh vào một lượt, ba mũi kiếm giao kích vào nhau.

Sự phối hợp của họ thật là kỳ diệu, không phải thế kiếm hiểm ác, mà là xử dụng kiếm quá nhanh.

Cô nương Biên phi Phượng cũng bất ngờ, nàng không tưởng tượng nổi tên thơ đồng mà kiếm pháp lại quá nhanh như thế, nên nàng vội tung mình tới trước, thanh kiếm đưa lên tránh khỏi vòng vây.

Lưu hương cốc Chủ vụt thét lên:

— Đại Cung Chủ hãy đón đây.

Câu nói chưa dứt thì một đạo kiếm quang đã bay tới như điện xẹt.

Biên phi Phượng cười khẩy, nàng đưa thẳng thanh kiếm lên đón ngay chính diện.

Tiếng tì ép khua chát chúa, nhiều đóm lửa văng bắn tứ tung.

Mới một kiếm đầu, Biên phi Phượng đã cảm thấy nội lực của Lưu hương cốc Chủ trội hẳn hơn những người giao đấu trước, nội lực vừa mạnh mà cũng vừa kỳ lạ...

Nàng giật mình thối lui một bước...

Sự việc xảy ra quá nhanh, nên khi Biên phi Phượng bước trở về

vị trí cũ thì tên thợ đồng khi nãy từng mình lên lại vừa hạ xuống thật là đúng lúc và khi thấy thanh kiếm trong tay của tên thợ đồng vừa giáng xuống đầu mình thì nàng đã vọt mình lên.

Hai tên thợ đồng đứng hai bên cùng một lúc vọt lên, khi thanh kiếm của tên thứ nhất chưa tàu về thì hai thanh kiếm của hai tên nầy đã vừa giao tới.

Cũng trong lúc ấy, tên thợ đồng còn lại vụt ngã người lăn tròn một vòng, thanh kiếm trên tay gã lia ngang ống chân Biện phi Phượng.

Lưu hương cốc Chủ kêu lớn :

— Đại Càng Chủ hãy để phòng, « Lộc phượng Trận » là trận giao tập những thanh kiếm cầm dây chắt đặc, chỉ có mấu là vô phương cứu chữa đấy nghe.

Vừa nói, ông ta, mũ kiếm xẹt ngang, bay đúng vào yết hầu Biện phi Phượng...

Đó là một ngọn tiêu đao mỏng như lá lúa và ngắn cỡ gan tay, ở chuôi nó có buộc theo một sợi giây xích nhỏ, mình như đó là thứ có thể phát ra và thu lại.

Nàm mũ kiếm đều nhằm vào hiểm yếu, cái hay không ở chỗ kỳ diệu mà là ở chỗ họ cùng xuất phát quá nhanh.

Tất cả mọi người, trong đó kể luôn đám Lưu hương Cốc thấy đều nín thở, họ thấy thế trận quả là lợi hại.

Tôn phi Loan khẽ giật vạt áo Giang hàn Thanh và bảo nhỏ :

— Tôi thấy kiếm trận đó cũng khó mà không chế được đại sư huynh.

Giang hàn Thanh hỏi lại :

— Làm sao thấy được chuyện đó ?

Tôn phi Loan nói :

— Tất cả đều căn cứ vào « Kiếm trương Đồ » mà diễn biến đối kháng, không biết kiếm pháp của Cốc Chủ như thế nào, chứ chỉ bằng vào bốn tên thợ đồng thì nhất định không làm sao vây được đại sư huynh.

Giang hàn Thanh gật đầu :

— Đúng rồi, không vây được vì « Ngư long bá Biến » thần pháp...

Quả nhiên, không ai nhìn rõ được cách né tránh như thế nào, chỉ thấy Biên phi Phượng nhìn qua nghiêng lại mấy lần, ung dung thoát ra khỏi trận.

Nàng nhìn Lưu hương cốc Chủ lạnh lùng :

— Lạc phượng Trận của Cốc Chủ khá lắm, nhưng cũng chỉ dùng để biểu diễn thế thôi, xin Cốc Chủ hãy bảo họ lui về, để ta và Cốc Chủ phân định hơn thua, ta không muốn uổng oan thêm nhiều.

Lưu hương cốc Chủ cũng đã thấy một thực tế khi Biên phi Phượng thoát ra khỏi trận, ông ta rất ngạc nhiên vì nàng ra khỏi trận quá dễ dàng, vì thế ông ta vội nói :

— Đúng, nếu Đại cung Chủ muốn thế càng hay.

Và ông khoát tay về phía bốn tên thơ đồng :

— Các ngươi lui lại.

Bốn tên thơ đồng hơi sững sốt, vì họ thấy chưa tới lúc diễn trận thì mà Cốc Chủ lại lui ngang, họ còn đang ngơ ngẩn thì từ phía bên kia Thiên tâm Bình bồng có tiếng vọng vào :

— Xin nhị vị dừng tay lại.

Cả Lưu hương cốc Chủ và Biên phi Phượng cảm thấy cách nói ấy đều không phải là người của mình, nên họ cùng thu kiếm quay nhìn lại. .

Cách đó chừng ba trượng, một gã thiếu niên thư sinh mình vận áo xanh thong dong bước tới.

Dáng đi của hắn thật chầm rải nhẹ nhàng.

Ai cũng nhìn thấy dáng đi đó không phải là người trong giang hồ mà đúng là dáng đi của một thư sinh.

Giang hàn Thanh mừng quá kêu nho nhỏ :

— Đồng đại ca !

Biên phi Phượng quắt mắt hỏi :

— Các hạ là ai ?

Đồng nhược Băng lạnh lùng :

— Ngươi không xứng là người hỏi danh tính của ta.

Biên phi Phượng trừng trừng đôi mắt.

— Ngươi muốn tìm đến đây để chết phải không ?

Kinh phi Sương đã từng nhận diện Đồng nhược Băng tại Hàng Châu mấy lượt cứu Giang hàn Thanh, nên nàng vội nhích tới nói nhỏ với Biên phi Phượng...

Yên phi Quỳnh cũng vội nhích tới nói thêm, có lẽ nàng nói về chuyện Đồng nhược Băng doy nàng chưởng pháp...

Hình như có vẻ không tin, Biên phi Phượng nhìn châm vào Đồng nhược Băng và hỏi :

— Ngươi là Đồng Nhược Băng ?

Đồng nhược Băng khẽ liếc Yên phi Quỳnh và hình như nhận ra người đối diện nên nàng hỏi lại ?

— Ngươi là Biên phi Phượng ?

Biên phi Phượng nghiến răng, sát khí đằng đằng trên mặt :

— Chưởng pháp mà ngươi đại Ngủ sư Muội của ta là thứ chưởng pháp ?

Đồng nhược Băng mỉm cười.

— Ngủ hành thần Chưởng.

Vì quay qua Yên phi Quỳnh, Đồng nhược Băng gặn hỏi :

— Cô đã kể lại tự sự rồi phải không ?

Đã có vị «Đại sư Huynh» thân mình, Yên phi Quỳnh không còn xem Đồng nhược Băng vào đâu nữa nên nàng cười gằn :

— Là đại sư huynh của ta thì tự nhiên ta phải nói chứ sao.

Biên phi Phượng quát lớn :

— Đồng nhược Băng, ngươi hãy nói rõ sư môn cho ta biết.

Đồng Nhược Băng nhếch môi cười khẩy.

— «Lạc hoa Đảo» Đông hải song Tiên.

Biên phi Phượng hơi biến sắc, nhưng nàng vẫn cười nhạt :

— Tốt lắm, ta cần lảnh giáo môn nhân của Đông hải song Tiên thử xem bản lảnh đến mức nào...

Đồng nhược Băng điềm đạm :

— Bằng vào tài lực của ngươi rất khó mà đối địch với ta, ngươi hãy về bẩm lại với sư phụ của ngươi, đã hơn ba mươi năm ẩn mặt tu vi, đáng lẽ bà ta phải thâu triệt chuyện lỗi lầm phải cố làm lành lánh dữ, niên kỷ đã cao rồi, không nên để cho vô lâm vấn tội...

Biên phi Phượng gắt lớn :

— Câm mồm lại, ngươi không được xúc phạm đến sư phụ của ta.

Đồng nhược Băng nói :

— Lời phải thường hay trái tai, nhưng sư phụ ta bảo ta phải nói rõ một lần chót với sư phụ ngươi như thế,

Biên phi Phượng từng mắt :

— Đông hải song Tiên ỷ thế khinh người chỉ là sư phụ ta cũng lắm lẻ vấn tội, ngươi đã là môn nhân của họ, vậy bảo giờ hãy nói chuyện với ta trước đã, ngươi nên chừng mình cho được sự thấp cao chứ đừng nên lớn lối.

Đồng nhược Băng gật đầu :

— Cũng liều núi cao ta không biết trời bao, ngươi có bao nhiêu tài nghệ hãy thi thố cả đi rồi về nói lại cho sư phụ ngươi biết.

Biên phi Phượng quắt mắt :

— Hãy tuốt kiếm ra mau.

Đồng nhược Băng cười :

— Muốn đánh nhau bằng kiếm à ?

Biên phi Phượng nói :

— Ngươi không từng khoe khoan kiếm pháp hay sao ? chính ta rất cần thử xem kiếm pháp của Đông hải song Tiên đây.

Đồng nhược Băng chầm chậm rút thanh kiếm ra nơi tay cười nói :

— Từ lâu ngươi ỷ vào Phi Phượng kiếm pháp mà khinh để giang hồ lắm phải không ?

Biên phi Phượng đáp :

— Ngươi cứ nếm xem rồi sẽ biết.

Đồng Nhược Băng xốc thanh trường kiếm vòng tay nói với Lưu hương cốc Chủ :

— Xin thả cho vào bối thất lễ, mong Cốc Chủ lui lại phía sau.

Lưu hương cốc Chủ lắng nghe hai bên đối đáp này giờ, xác nhận Đồng nhược Băng quả là môn nhân của Đông hải song Tiên làm cho ông ta vững bụng...

Thêm vào đó, thật sự cuộc giao đấu với Biên phi Phượng, ông ta cũng không nắm chắc lắm, bây giờ Đồng nhược Băng xuất hiện âu cũng là một chuyện may mắn, vì thế ông ta không nói thêm lời nào cửa cả, ông khẻ gật đầu và lui lại phía sau.

Trong lúc Lưu hương cốc Chủ nghe Đồng nhược Băng nói chuyện Biên phi Phượng trừng trừng đôi mắt chứa đầy sát khí, hình như nàng căm hận kẻ môn nhận của Đông hải song Tiên hơn là những hành động đã qua.

Có lẽ nàng đã nghe Ngư Mụ nói về chuyện năm xưa, nói về chuyện bị bỏ và mang thương cho đến bây giờ...

Chính vì sự căm hận đó nên Lưu hương cốc Chủ vừa lui lại thì Biên phi Phượng đã quát lên :

— Đồng nhược Băng, hãy chuẩn bị.

Đồng nhược Băng thản nhiên :

— Ngươi cứ phát chiêu.

Biên phi Phượng rít giọng :

— Tốt !

Nàng chỉ nói một tiếng thôi, vì khi tiếng nói vừa cất lên thì thân ảnh nàng đã nhóng lên, thanh trường kiếm biến ngay thành một vầng mống bạc.

Khác hơn những lần giao đấu khác, vừa bắt đầu là Biên phi Phượng đã với tung sát thủ, có lẽ một phần vì căm hận, một phần vì nàng biết đối phương không phải là hạng tầm thường.

Trúc kiếm tiên Sinh đứng ngoài hơi biến sắc, vì ông ta đã nhận ra sát thủ của Biên phi Phượng và chính ông ta cũng đã nếm qua sát thủ ấy một bận rồi.

Hai tiếng thép khua lên chát chúa, nhiều tia lửa nhoáng lên và tắt phụt ngay.

Đại cung Chủ của Ngũ phượng Môn đứng lại vị trí cũ, nàng nhếch môi cười nhạt :

— Đông Hải môn nhân cũng chỉ có thế thôi à ?

Đồng nhược Băng cười :

— Cứ thế kiếm thứ hai đi.

Biên phi Phượng làm thinh không nói, nàng phóng mình lên thật cao và thanh kiếm từ trên lại của xuống nhiều tia lấp loáng.

Đồng nhược Băng vẫn như không có chuyện gì, nàng đứng y một chỗ như người xem biểu diễn, nhưng đến khi những tia thép xẹt xuống gần tới đầu, nàng mới chầm chậm xoc mũi kiếm trở lên.

Nhát kiếm của nàng thật nhẹ nhàng, coi như không dùng đến sức và chiêu thế cũng không có gì kỳ ảo, thế nhưng khi tiếng thép chạm vào nhau, bao nhiêu tia chớp từ thanh kiếm của Biên phi Phượng vụt tắt ngay.

Bây giờ thì mọi người đều nhìn rõ, Biên phi Phượng bị bắt đạt ra sau hơn ba bước, nàng loạng choạng hồi lâu mới đứng lại yên một chỗ.

Biên phi Phượng đứng thở như thế thật lâu, tia mắt nàng vụt quét lên y như những tia lửa đỏ và nàng vụt gật đầu thật mạnh, cuộn tóc vẫn cao buông xả phủ kín cả đôi vai...

Cùng một lúc khi vầng tóc buông phủ xuống thì thanh kiếm trong tay nàng cũng liền vũ động, nhưng lần này không những lần trước, tay kiếm của nàng chém loạn từ phải sang trái như người điên.

Sự biến thế lạ lùng của Biên phi Phượng làm cho bọn Ngũ phượng Môn hốt hoảng, nhưng họ cứ đứng trơ mắt nhìn xem chứ không dám có một cử chỉ nào.

Quần hùng của Lưu hương Cốc cũng hơi biến sắc, vì họ chỉ nghe kiếm pháp môn đệ Ngư Mụ tuyệt diệu chứ chưa chứng kiến cảnh lạ như thế ấy.

Chỉ có Đồng Nhược Băng thì vẫn không đổi sắc, nàng đứng một chỗ nhìn chăm chăp vào dáng cách của Biên phi Phượng...

Thanh kiếm trong tay của Biên phi Phượng càng vũ động, nhiều tia sáng lại tỏa ra, nhưng những tia sáng lần nầy cũng không giống như những lần trước, những tia sáng thật lâu không tắt.

Những tia sáng cứ như thế mà xoay chuyển, lần lần người ta chỉ còn thấy cái bóng của Biên phi Phượng lờ mờ trong vòng lưới bạc và càng lâu, bóng nàng mất hút luôn.

Bây giờ thì bóng của nàng không còn thấy nữa, người đứng ngoài chỉ thấy kiếm quang tạo thành một vùng ánh sáng xoay chuyển y như một quả khinh khí cầu lăn lần về phía Đồng nhược Băng.

Khi cách Đồng nhược Băng còn chừng nữa trượng, khối thép quay tròn ấy bỗng vọt thẳng lên cao và từ trên cao vùng ánh sáng đó lại vút thẳng xuống ngay đầu Đồng nhược Băng y như một khối sắt nặng đang treo đứt giây rơi xuống.

Đồng nhược Băng ngẩng mặt nhìn theo và cũng như lúc nầy, nàng đợi cho khối ánh sáng xuống gần tới đỉnh đầu, thanh kiếm trong tay nàng mới chầm chậm đưa lên...

Hình như cố tránh không cho mũi kiếm của Đồng nhược Băng chạm đến, khối ánh kiếm đang rơi xuống bỗng từ từ chậm lại rồi xẹt ngang đầu nàng bay thẳng ra phía sau.

Chưa từng thấy sự phi thân nào kỳ diệu như thế, khối thép sáng do Biên phi Phượng điều khiển, bay qua một vòng rồi cất thẳng lên cao, từ trên cao lại đâm sầm đổ xuống.

Vầng thép sáng vẫn nhắm ngay đầu Đồng nhược Băng.

Vẫn y như lần trước, Đồng nhược Băng vẫn đứng yên một chỗ từ từ xốc thanh kiếm ngược lên.

Cứ như thế ba lần, bận nào Biên phi Phượng vẫn không cho mũi kiếm của Đồng nhược Băng chạm vào khối thép của mình.

Và cũng không giống như những lần trước, mỗi nhát kiếm của Đồng Nhược Băng đưa lên xem có phần nghiêm túc, về mặt nàng cũng nghiêm túc lạ thường, hình như tuy chưa chạm vào đối phương, nhưng nàng đã vận dụng công lực khá nhiều.

Bằng vào thái độ của Đồng nhược Băng, ai cũng có thể thấy rằng chiêu thế này khác hẳn những chiêu thế mà Biên phi Phượng đã tung ra hồi nãy...

Chỉ ba bốn nhát kiếm đưa lên chưa chạm địch, nhưng mồ hôi trên trán của Đồng nhược Băng đã lấm tấm khá nhiều.

Đôi mắt của nàng cũng không máy động, hình như nàng đang tập trung công lực hơn là huy động cánh tay.

Đã là những người từng luyện kiếm và từng lâm trận, bên ngoài ai cũng biết đôi bên đã tận dụng đến mức cam go, họ cũng nín thở theo dõi không chớp mắt.

Hình như không còn đủ sức nhẫn nại. Biên phi Phượng vụt vút thẳng lên, và lần này, từ trên không, khối lưới thép cũng ngừng ngay, thanh kiếm trong tay nàng bỗng biến thành nhiều dạo kiếm quang phủ xuống như những đường điện xẹt.

Trúc kiếm tiên Sinh chép miệng lẩm thẩm : Lại cũng « Phượng chữ hồi Loan »...

Bây giờ Đồng nhược Băng mới cử động đến thân mình, rảng thét lên một tiếng, cả kiếm lẫn người xẹt thẳng lên như một chiếc pháo thăng thiên.

Hai bóng người nhập một vào nhau, nhiều tiếng thép khua như óc và hai bóng người lại tách ra từ từ rơi xuống...

Những đạo kiếm quang cũng tắt theo luôn.

Đồng nhược Băng chầm chậm sà xuống đất, nàng cúi mặt để cho mồ hôi đổ xuống, da mặt nàng tái mét, tay cầm kiếm có hơi run.

Nhưng nàng vẫn đứng yên.

Biên phi Phượng rơi xuống thật nhanh, nàng rơi xuống ý như một bao cát bị người ném mạnh.

Tóc của nàng bị tiện ngang gần sát mang tai, thanh kiếm chỉ còn lại cái cán không và nàng vẫn nắm trong tay thật chặt.

Chiếc áo trong mình bị đứt rơi nhiều mảng và máu tuôn ra nhiều chỗ, nàng té xuống nằm bất động.

Nhanh như cắt, Xà cô Bà bay ra bổng xốc lấy « Đại cung Chủ » bây giờ thì Biên phi Phượng đã hôn mê.

Nhiều tiếng thép rập lên, Kinh phi Sương, Yêu phi Quỳnh, Phi Cảnh hòa thượng và Hắc trượng Ông cùng tung ra một lượt, bao nhiêu binh khí trong tay họ cùng bổ xuống ngay đầu Đồng nhược Băng...

Xà cô Bà đã lo cho Biên phi Phượng, bọn Ngũ phượng Môn định thừa lúc Đồng nhược Băng đang đứng một chỗ dưỡng thần, đánh một phát cuối cùng để giành phần thắng mà họ biết rất mỏng manh, nếu không hạ được Đồng nhược Băng.

Quần hùng Lưu hương cốc tự nhiên là đã thấy, tự nhiên họ phải can thiệp, nhưng phản ứng của họ đã chậm rồi.

Vì ngay lúc ấy, Đồng nhược Băng vụt ngẩng mặt lên, tia mắt của nàng long lên dữ dội và thanh kiếm trong tay nàng vụt bắn ra như một chiếc cầu vồng...

Nhiều tiếng thép chạm vào nhau, hai thanh kiếm của Kinh phi Sương, cây thiền trượng của Phi Cảnh hòa thượng và cây Long đầu Trượng của Hắc Trượng ông đều bị đứt tiện làm đôi.

Bốn người định dùng cách «xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị» hạ cho được Đồng nhược Băng để đem Biên phi Phượng và đồng bọn thoát khỏi Lưu hương Cốc, nhưng họ không ngờ...

Bây giờ thì cả bốn xiển niên thụt lần ra sau, da mặt người nào cũng cắt không còn chút máu.

Đồng nhược Băng cho thanh kiếm vào vỏ, nàng nhìn bốn người cười nhẹ:

— Các người có thể đi khỏi nơi đây, Biên phi Phượng vì quá sức mà ngất đi chứ ta chưa muốn giết nàng, chỉ cần tịnh dưỡng trong vòng ba tháng thì khỏi ngay chứ không cần chữa trị.

Bây giờ Biên phi Phượng đã tỉnh lại rồi, quả đúng như Đồng nhược Băng đã nói, nàng vì vận lực dồn lên để thi triển chiêu pháp và vì quá sức mà ngất đi, những vết thương bên ngoài tuy có ra máu nhiều nhưng không đáng kể.

Nàng cố tập trung khí lực còn lại ra lệnh :

— Tất cả thoát đi.

Bọn Ngủ phượng Môn tay không còn binh khí, họ chỉ cầu bảo được tính mạng, nên khi nghe Đại cung Chủ ra lệnh, họ vâng lời rối rít lùi ra phía ngoài cửa Cốc.

Lưu hương cốc Chủ bước tới trước mặt Đồng nhược Băng vòng tay cười nói :

— Nhờ thiếu hiệp ra tay cứu cho toàn Cốc thoát khỏi cơn nguy, tại hạ xin thay mặt cho toàn thể ngỏ lời tạ ân thiếu hiệp.

Đồng nhược Băng lật lật vòng tay đáp lễ :

— Không dám, vãn bối chỉ nhờ vào cái may mà thắng thế thôi, vì Bích phi Phượng đã được chân truyền của Ngư Mụ.

Giang hàn Thanh bước tới nắm chặc lấy tay của Đồng nhược Băng, hân không dấu được nỗi mừng vô hạn :

— Đồng đại ca...

Đồng nhược Băng khẻ liếc về phía Tôn phi Loan và cười nói với Giang hàn Thanh :

— Giang hiền đệ đã thoát khỏi cơn nguy vì độc châm rồi à, bảo hại ngu huynh tìm gần khắp chỗ.

Giang hàn Thanh ngạc nhiên :

— Đồng đại ca đi tìm tiểu đệ đấy sao ?

Không ngờ Giang hàn Thanh lại là bạn quen của Đồng nhược Băng, Lưu hương cốc Chủ vừa lấy làm lạ vừa quá vui mừng, ông ta bước tới mỉm cười :

— Như vậy Đồng thiếu hiệp và Giang hiền điệt đã quen biết trước với nhau à ?

Giang hàn Thanh buột miệng nói :

— Thưa cha, đây là người bạn kết giao với con từ đ.o trước...

Đồng nhược Băng ngạc nhiên, nàng không hiểu tại sao Giang hàn Thanh lại gọi Lưu hương cốc Chủ là cha, nàng nhìn hắn ngầm dọ hỏi...

Giang hàn Thanh biết mình đã lỡ lời nên hắn giới thiệu luôn :

— Đồng đại ca, Lưu hương cốc Chủ vốn là gia phụ.

Đồng nhược Băng lật đật vòng tay...

Lưu hương cốc Chủ cười :

— Hay lắm, Đồng thiếu hiệp không những võ công cao tuyệt mà nhân phẩm cũng hơn người, Hàn Thanh được kết giao tri kỷ như thế thật là một điều vinh hạnh.

Đồng nhược Băng vòng tay :

— Lão bá quá khen, chứ thật thì Giang hiền đệ mới chính là đẹm lại vinh dự cho vãn bối.

Giang hàn Thanh vội quay qua phía Tôn phi Loan :

— Đây là Đồng đại ca và đây là Tôn phi Loan cô nương...

Tôn phi Loan nhìn Đồng Nhược Băng, ánh mắt nồng hơi lạ lạ nhưng nàng vẫn núp sau lưng Giang hàn Thanh vòng tay nói nhỏ :

— Xin diện kiến Đồng đại ca.

Đồng nhược Băng nhìn chằm chặp vào mặt Tôn phi Loan và cười hỏi :

— Tôn cô nương hình như tôi đã có từng gặp đâu đây, nhưng nhất thời cố nhớ không ra...

Giang hàn Thanh vội nói :

— Đồng đại ca nhìn lầm cung Chủ của Ngũ phương Môn đấy.

Đồng nhược Băng cất một tiếng nhẹ nhẹ và cười cười nói nhỏ :

— Giang hiền đệ thật đúng là người phúc đức lớn, mấy vị Cung Chủ của Ngũ phương Môn để dành nhiều cảm tình cho Giang hiền đệ đấy nghe.

Nói đến đây, bất giác má nàng cũng ửng hồng...

Giang hàn Thanh e thẹn cúi đầu :

— Đồng đại ca cứ đùa hoài...

Lưu hương cốc Chủ mỉm cười đưa mọi người và Đồng nhược Băng vào đại sảnh và sau khi phân ngôi chủ khách là ông ta thấy mọi người giới thiệu với Đồng nhược Băng.

Tôn phi Loan cũng như những cô gái khác, họ là những con người

nhặt cỏm, họ cũng cảm thấy vị « thiếu hiệp » Đông hải Môn nhân này sao mà quá đẹp, nhất là cử chỉ, tướng đi, giọng nói, dáng cười đều giống y như... con gái.

Vì thế mà họ cứ dõn tất cả những cặp mắt về phía Đồng nhược Băng bất giác ửng hồng đôi má, nàng cố giữ tự nhiên nhưng vẫn nghe mặt nóng bừng bừng...

Bên Tôn phi Loan, vốn là môn hạ của Ngư mụ, vì Ngư Mụ thích những người con trai đẹp, nên bọn tỷ muội của nàng đều cải nam trang, tự nhiên họ cũng đều là những đấng « liu mo thật đẹp, nhưng so với Đồng nhược Băng, nàng cảm thấy cái đẹp của chị em nàng y như ngọn đèn dầu đối với vầng trăng tối trung thu.

Vì vì chuyên cải nam trang từ nhỏ, nên những ngón nghề ngỉa dạng đối với nàng thuộc nằm lòng, cho nên vừa thấy Đồng nhược Băng là lòng nàng nổi lên nhiều sự nghi ngờ.

Tuần trà đã đến thứ ba, cuộc hàn huyên của đám Lưu hương Cốc lần lần chia làm hai phe ô rê, đám già nói chuyện với già, đám trẻ quây quần to nhỏ với nhau.

Giang hàn Thanh hỏi Đồng nhược Băng :

— Vừa rồi Đồng đại ca bảo tìm tiểu đệ, chẳng hay Đồng đại ca có chuyện chi chăng ?

Đồng nhược Băng đáp :

— Chính vì chuyện đi tìm Giang hiền đệ mà tôi phải đi suốt đêm không nghỉ đấy.

Giang hàn Thanh hỏi lại :

— Chẳng hay có chuyện chi cần kíp lắm chăng ?

Đồng nhược Băng mỉm cười :

— Giang hiền đệ có nhớ lại sau khi đã trúng phải độc châm thì tình hình diễn biến như thế nào không ?

Giang hàn Thanh đáp :

— Lúc đó tiểu đệ bị hôn mê thành ra không còn nhớ được những gì nữa cả.

Đồng nhược Băng nói chuyện này kể ra thì quả thật là dài...

Hắn quay qua phía Tôn phi Loan cười nói :

— Tôi nói chuyện này ra, mong Tôn cô nương đừng giận Giang hiền đệ đấy nghe.

Đồng nhược Băng cười để lộ hàm răng nhỏ và trắng trong như ngọc, Tôn phi Loan càng nghi hơn nữa, nàng cười nói :

— Đâu có chi mà giận, chuyện Ngủ Sư muội thì tôi cũng đã biết rồi.

Đồng nhược Băng cười :

— Thế thì hay lắm..

Hảo hèn đem chuyện Giang hàn Thanh trúng độc, cho đến chuyện Yên phi Quỳnh phán kháng Kim Lệnh bảo hộ Giang hàn Thanh, cho đến khi bảo dạy nàng Ngủ Hành Chưởng Pháp để bảo vệ cho Giang hàn Thanh đề hảo về Đông Hải thuật lại từ đầu đến cuối...

Thuật xong câu chuyện, Đồng nhược Băng nói tiếp :

— Sau khi về Đông Hải tìm được thuốc, tôi trở lại Xà Cốc thời nơi đó đã sinh đại biến sau cùng nhờ thám thính Ngũ phượng Môn mới theo được đến đó..

Tôn phi Loan có vẻ mừng :

— Như vậy thứ chưởng pháp lợi hại của Ngủ sư muội là do Đồng đại ca truyền thụ đấy à ?

Đồng nhược Băng gật đầu :

— Đó là một chiêu trong «Ngủ Hành Thần Chưởng», chưởng pháp này chiếu theo «Ngủ Hành Sinh Khắc» là căn bản, nó có khi cũng đoạn tuyệt chứ không phải là bế huyệt.

Mọi người nghe nói thảy đều tái mặt...

CHƯƠNG 29

TÌM CHÀNG VẠN DẶM XA XÔI

Vì nhớ lại Giang hàn Thanh bị Yên phi Quỳnh điểm Huyệt, mà nếu là đoạn mạch thì tính mạng vô cùng nguy hiểm, nên Tôn phi Loan

hoảng hốt, nhưng nhờ vào cả một thời gian dài mà chưa có chuyện gì xảy ra, nàng lại yên lòng cười nói :

— Như thế thì hay lắm, thương thế của Giang nhị công tử cũng được rồi...

Đổng nhược Băng cau mặt hỏi :

— Giang hiền đệ thương thế làm sao ?

Tôn phi Loan chậm nói :

— Giang nhị công tử bị Yên phi Quỳnh đánh trúng vai trái, hiện tại cánh tay đó đã bị bế huyệt không phương giải được.

Đổng nhược Băng lo lắng hỏi Giang hàn Thanh :

— Giang hiền đệ bị nàng đánh bằng «Ngũ Hành Thần Chưởng» sao ?

Giang hàn Thanh gật đầu :

— Chính tiểu đệ bị nàng đánh trúng, nhưng không biết thương thế như thế nào, chỉ thấy cánh tay trái bây giờ bất lực.

Đổng nhược Băng cau mặt :

— Lúc đó vì sợ nàng không đủ sức, nên tôi truyền cho nàng một chiêu để bảo vệ Giang hiền đệ, không ngờ nàng lại dùng nó để hại lại Giang hiền đệ...

Chu long Chu nói :

— Nếu nàng không dùng chiêu pháp của Đổng thiếu hiệp thì sức nàng làm gì mà hại được Giang nhị công tử chứ ?

Đổng nhược Băng cảm thấy hơi áy náy, hắn nhìn Giang hàn Thanh và nói :

— Bất cứ ai bị Ngũ Hành Thần Chưởng thì kinh mạch nơi đó bị nghẹn lại, cứ mỗi lần vận công thì nơi đó đau đớn vô cùng, như thế Giang hiền đệ mấy ngày nay thật là thống khổ...

Giang hàn Thanh cười gượng :

— Không sao, tiểu đệ vẫn cố chi trì.

Tôn phi Loan thở dài :

— Còn nói không sao, mấy hôm nay người ta muốn chết...

Như biết đã lỡ lời, Tôn phi Loan cúi gằm mặt xuống đỏ bừng đôi má.

Nhìn thấy vẻ khắn khích của Giang hàn Thanh và Tôn phi Loan, Đồng nhược Băng âm thầm thở ra buồn bã...

Phi Loan đã vì chàng mà ly phân sư môn, vào sinh ra tử, thật là một chuyện tình hiếm có...

Nàng ngỡ rằng mình đã có ý giúp cho Yên phi Quỳnh khi thấy cô ta quyến luyến Giang hàn Thanh, bây giờ sao lại không có thể vì Tôn phi Loan mà làm cho họ thêm nhiều hạnh phúc ?

Nghĩ như thế nên lòng nàng chợt nghe khoan khoái, nàng đứng lên nói với Giang hàn Thanh :

— Giang hiền đệ, xin hiền đệ hãy ngồi yên để ngu huynh giải khai huyệt đạo...

Tôn phi Loan lo lắng :

— Cô nên để về phòng không, nơi đó nằm có lẽ tiện hơn...

Đồng nhược Băng lắc đầu :

— Không cần lắm đâu...

Bọn Thần phiên Tử nghe nói Đồng nhược Băng giải huyệt cho Giang hàn Thanh, họ cùng đứng dậy bu quanh, vì họ muốn nhìn tận mắt cái mà họ đã tận mục vẫn không làm được.

Giang hàn Thanh bước tới hỏi nhỏ :

— Đồng thiếu hiệp, chẳng hay có cần người phụ lực hay không ?

Đồng nhược Băng lắc đầu :

— Không, tại hạ một mình có thể làm xong.

Nói xong, nàng cầm lấy năm ngón tay của Giang hàn Thanh, bàn tay còn lại chận nhẹ trên mu bàn tay hắn và nhè nhẹ đẩy thốc trở lên.

Giang hàn Thanh cảm nghe từ bàn tay mình có một luồng tiềm lực hòa hoãn chầm chậm dẫn lên tận vai, và từ vai chạy thông khắp cả, hắn không nghe thấy đau đớn hay khó chịu là gì...

Những kinh mạch bị ứ nghẹn mấy hôm nay, bây giờ bỗng nghe thông suốt, hình như luồng tiềm lực từ bàn tay của Đồng nhược Băng

không bị một chướng ngại nào...

Đông nhược Băng buông bàn tay phải và vỗ nhẹ lên bả vai Giang hàn Thanh và cười nói :

— Được rồi đấy.

Giang hàn Thanh vương vai uốn mình cười nói :

— Đa tạ Đông đại ca.

Đông nhược Băng quay qua phía khác, nàng không muốn nhìn tận mắt Giang hàn Thanh :

— Là anh em với nhau, khách sáo làm chi.

Tôn phi Loan thật không tin giải huyệt quá dễ dàng như thế, nàng hỏi nhỏ Giang hàn Thanh :

— Có thật đã khỏi rồi chưa ?

Giang hàn Thanh đưa cánh tay trái lên cao vung qua vung lại cho nàng thấy và cười nói :

— Thấy không, nếu chưa khỏi thì ai đại gì để mang thương thế trong mình.

Thần phiêu Tử cau mặt hỏi :

— Đông thiếu hiệp cũng áp dụng phương thức Xung Huyệt đấy à ?

Đông nhược Băng đáp :

— Vãn bối áp dụng «Ngũ Hành thôi Huyệt» chỉ có phương thức đó mới giải được Ngũ Hành Đoạn Huyệt mà thôi.

Thanh Phong Đạo Trưởng hỏi :

— Đông thiếu hiệp có cảm thấy một luồn tiềm lực lạ lùng trong cơ thể của Giang hiền diệt hay không ?

Đông nhược Băng lắc đầu :

— Không thấy, vì vãn bối áp dụng Ngũ Hành Chân Khí, mà Ngũ Hành Chân Khí là nhằm vào ngũ hành tương sinh chứ không phải dùng nội lực xung khai huyệt đạo, vì thế cho nên bất cứ có tiềm lực nào ngăn cản cũng không thành vấn đề trở ngại.

Thanh phong đạo Trưởng thở ra :

— Không tự thấy là không làm sao biết được, hợp sức của sáu

người dùng nội lực xung huyệt cũng không làm sao khai thông, thiếu chút nữa đã làm hại cho cơ thể của Giang nhị công tử...

Đồng nhược Băng cau mặt :

— Lạ nhỉ, cho dù chư vị giải khai không được thì thôi, chứ sao lại tiêm lực nào ngăn chặn?

Thanh phong đạo Trưởng nói :

— Động thiếu hiệp vì không rõ dụng công lực thành ra không biết, Giang nhị công tử trong lúc hôn mê vô tình uống huyết Mãng Xà huyết, cứ theo bần đạo suy đoán thì rất có thể đó là thứ Mãng Xà được nuôi bằng thuốc, cho nên nó biến thành một nội lực tiềm tàng trong cơ thể, chính vì thế mà sức mạnh bên ngoài không làm sao xâm nhập.

Đồng nhược Băng ngạc nhiên hỏi Giang hàn Thanh :

— Mãng Xà huyết là thứ như thế nào?

Thanh Phong Đạo Trưởng chận nói :

— Năm xưa Ngư Mụ bị linh sư đánh tàn phế một tay, vì thế họ căn cứ vào kiếm phổ nơi Ngư thương Sơn nuôi một con Mãng Xà lai giống trong bầm thuốc, cứ theo Xà Cô Bà nói thì sau ba mươi năm có thể dùng huyết của nó để bồi bổ nguyên khí, điều hành kinh mạch trị hết sự tàn phế cánh tay cho Ngư Mụ.

Đồng nhược Băng quay lại hỏi Giang hàn Thanh :

— Giang hiền đệ có nhớ rõ chuyện ấy không?

Giang hàn Thanh gật đầu và thuật lại chuyện rơi xuống hầm bí mật nơi Xà Cốc.

Đồng nhược Băng hỏi tiếp :

— Ngay bây giờ khi vận công, phải chăng Giang Hiền đệ vẫn thấy có một nguồn tiềm lực không chịu sự khống chế của mình?

Giang hàn Thanh gật đầu :

— Quả có như thế, nguồn tiềm lực ấy không điều khiển được.

Đồng nhược Băng cười :

— Lúc tại Xà Cốc vì không có phương pháp nào cấm cự để bảo tồn mạng sống vì độc chất trong người Giang hiền đệ, thành ra tôi phải

dùng «Hạc Diên» mong theo phương pháp «lấy độc công độc» không ngờ hai chất độc đó hoành hành dữ dội may không chút nữa chân khí bị tiêu hao...

Nàng ngưng một giây và nói tiếp :

— Chính vì thế nên tôi mới để cho Yên phi Quỳnh bảo vệ Giang hiền đệ, để tôi về Đông hải tìm xin thuốc giải, nay thì đã có thuốc rồi, thuốc này là thứ phối hợp bộ lực trợ công thần hiệu, người luyện võ chỉ cần uống một hoàn cũng bằng mười năm luyện tập. đêm nay Giang hiền đệ hãy uống hoàn thuốc ấy, tôi sẽ dùng chân nguyên bộ trợ cho tiềm lực sung thông, tự nhiên sẽ không còn vì cần ngại mà lại gia tăng công lực nhờ vào những thứ phối hợp điều hòa.

Giang hàn Thanh nói :

— Thuốc có giá trị như thế trong khi công lực tiểu đệ đã phục hồi xin Đồng đại ca hãy để dành lại sau này dùng trong trường hợp cấp thiết hơn.

Đồng nhược Băng cười :

— Điên rồi à ? Ngu huynh cầu sư phụ là để cho Giang hiền đệ dùng, chứ đâu phải xin để dành làm của ? Và lại công lực do huyết Mạng Xà tạo nên, nếu không uống hoàn thuốc này thì làm sao có thể điều hành cho được.

Giang hàn Thanh cảm kích :

— Ân nặng của đại ca lo lắng cho tiểu đệ như thế, biết bao giờ tiểu đệ mới mong báo đáp...

Đồng nhược Băng ửng hồng sắc mặt ;

— Giang hiền đệ, chúng ta kết nghĩa anh em, tình như ruột thịt, vấn đề ân nghĩa sao lại có thể kể lể với nhau ? Từ nay về sau, ngu huynh không bằng lòng nghe Giang hiền đệ nói câu ấy nữa nghe.

Giang hàn Thanh cúi mặt :

— Vâng, tiểu đệ xin ghi nhớ.

Tôn phi Loan nhìn Giang hàn Thanh và mỉm cười nói khẽ :

— Giang công tử tệ lắm đó nghe, Đồng đại ca muộn dặm xa xôi

vượt không biết bao nhiêu nguy hiểm để cầu thuốc cho mình, hai tiếng ân nghĩa mà có thể báo đáp đủ hay sao ? Ân nghĩa đó phải được mang nặng trong lòng cho đến răng long tóc bạc kia chứ ?

Đồng nhược Băng đỏ mặt, nhưng rồi nàng giữ thái độ tự nhiên ngay :

— Tôn cô nương nói quá lời rồi đó.

Mọi người còn đang nói chuyện, chợt có một tên vệ sĩ của Lưu hương Cốc chạy vào cúi đầu trước mặt « Tổng vệ đường Chủ » Âu dương Nguyên :

— Bẩm Đường Chủ, có chuyện bên ngoài...

Và hắn nhỏ hẳn lại gần hơn nói nho nhỏ chỉ đủ cho Âu dương Nguyên nghe thấy...

Âu dương Nguyên khẽ gật đầu :

— Cho hắn vào đây.

Tên vệ sĩ tuân mạng lui ra.

Âu dương Nguyên quay qua vòng tay nói với Lưu hương cốc Chủ :

— Khải bẩm Cốc Chủ, Ngũ phương Môn có người đến cầu kiến Cốc Chủ, thuộc hạ đã cho dẫn vào đây.

Lưu hương cốc Chủ cau mày :

— Đại cung Chủ của chúng vừa đại bại đi chưa được bao xa, thế sao lại cho người đến đây cầu kiến là có chuyện chi thế cà ?

Ông ta nói vừa dứt thì tên vệ sĩ vừa rồi dẫn vào một gã đại hán áo xanh.

Hắn bước vào vòng tay trước mặt Lưu hương cốc Chủ :

— Mạt hạ Ngũ phương Môn xin tham kiến Cốc Chủ.

Lưu hương cốc Chủ gật đầu :

— Các hạ tứ tự nhiên, chẳng hay các hạ vâng lịnh đến đây có chuyện chi ?

Gã đại hán áo xanh móc ra một phong thư, trao lên cho Lưu hương cốc Chủ :

— Tại hạ phụng mạng Đại cung Chủ trình thư này cho Cốc Chủ hiền tường.

Lá thư vừa đưa lên, «Độc Tầu» Chu Tiềm vùng quát lớn :

— Hãy khoan.

Ông ta bước tới đón lấy phong thư đưa lên mũi lắng nghe thật kỹ rồi mới trao cho Lưu hương cốc Chủ :

— Không có gì, xin Cốc Chủ cứ xem.

Lưu hương cốc Chủ mỉm cười :

— Đa tạ Chu huynh.

Vì khi nảy thấy có mặt Hắc Trượng Ông theo bọn Biên phi Phượng nên Chu Tiềm sợ chúng lén dùng chất độc trong phong thư, vì thế ông ta mới giành lấy để xem xét cho thật kỹ.

Lưu hương cốc Chủ xem qua phong thư, ông ta cau mày giận dữ :

— Bọn Ngủ phượng Môn thật là phường bá đạo...

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, họ không biết trong thư bọn Biên phi Phượng nói gì mà Cốc Chủ lại giận dữ như thế ấy...

Họ đưa mắt nhìn Lưu hương cốc Chủ nhưng lại không tiện hỏi.

Tên đại hán áo xanh vòng tay :

— Xin Cốc Chủ bớt giận, tại hạ là người phụng lịnh đem thư, ngoài ra tại hạ không biết chi hơn nữa.

Lưu hương cốc Chủ gằn giọng :

— Được rồi, ngươi cứ về đi.

Tên đại hán áo xanh vòng tay :

— Tại hạ xin cáo thối.

Hắn quay trở ra ngoài, tên vệ sĩ Lưu Hương Cốc theo sau đưa hắn ra khỏi cửa.

Trúc kiếm tiên Sinh hỏi Lưu hương cốc Chủ :

— Chẳng hay chúng nói gì thế ?

Lưu hương cốc Chủ vẫn còn chưa nguôi cơn giận, ông ta nói giọng gằn gằn :

— Vệ tinh Cô đã bị chúng bắt rồi.

Âu dương Nguyên rúng động :

— Vệ phó Đường Chủ đi đã lâu rồi, không hiểu tại sao lại lọt vào tay chúng nhỉ ?

Lưu hương cốc Chủ nói :

— Theo tại hạ nghĩ thì khi Vệ tịnh Cô nổi giận bỏ đi, ra khỏi Cốc là đã bị chúng bắt, nhưng lúc đó chúng chưa vội hành động, bây giờ khi Biên phi Phượng bại mang thương, chúng sợ ta truy kích nên đem Vệ tịnh Cô ra uy hiếp.

Thần phiến Tử nói :

— Nhưng cho dù chúng bắt được Vệ tịnh Cô đi nữa, chúng cũng đâu làm sao uy hiếp chúng ta ?

Lưu hương cốc Chủ liếc về phía Giang hàn Thanh và Tôn phi Loan :

— Trong thơ chúng trước hẹn khi nào Giang hàn Thanh và Cô Nương đến Ngư Thương Sơn thì chúng thả Vệ tịnh Cô.

Trúc kiếm tiên Sinh dựng mày :

— Sao lại có chuyện như thế được ? Chúng lại muốn chúng ta hai người đổi một đấy à ?

Quay qua Thần phiến Tử, ông ta nói tiếp :

— Nếu đạo hữu thích đi thì chúng ta đến Ngũ phượng Môn bắt vài tên đem về làm chuyện trao đổi với chúng chơi nè.

Thấy Trúc kiếm tiên Sinh mà cũng nổi nóng như thế, Thần phiến Tử cả cười :

— Hay lắm, kế sách đó quả thật hay, nhưng nếu chúng ta muốn bắt thì phải bắt từ Đàn Chủ trở lên mới được.

Trúc kiếm tiên Sinh nói :

— Tự nhiên chúng ta cứ đến bắt năm tên Đàn Chủ về đây là xong chuyện.

Độc Tẩu Chu Tiềm nói :

— Hay lắm, cho huynh đệ ghé một tay đi, không khó gì lắm đâu, cứ cho chúng một ít độc chất là yên trí.

Lưu hương cốc Chủ lật đật khoát tay :

— Không được đâu, xin cho tại hạ nói một lời...

Trúc kiếm tiên Sinh, Thần phiến Tử và Chu Tiêm ngồi lại...

Nhưng Lưu hương cốc Chủ chưa kịp nói thì Giang hàn Thanh đã đứng lên :

— Xin sư phụ và nhị vị tiền bối cho vãn bối có đôi lời, bọn Ngũ phương Môn bắt Vệ cô nương lại chỉ đích danh vãn bối và Tôn cô nương đến Ngư Thương Sơn, nhưng vãn bối thấy rằng Tôn cô nương đã ly khai với chúng thì vô lý lại trở vào lưới rập vì thế cho nên tốt hơn hết là để cho vãn bối một mình đến đó tùy cơ ứng biến :

Tôn phi Loan vội nói :

— Vệ phó đường Chủ giận dỗi một phần cũng vì sự có mặt của tôi tại nơi này, vậy xin để tôi một mình đến lo phương giải cứu.

Lưu hương cốc Chủ trầm ngâm :

— Chín đại môn phái bế môn tự thủ, lấy mắt bàng quan nhìn Ngũ phương Môn tung hoành thiên hạ chứ không chịu ra tay gánh vác chuyện võ lâm, trong khi đó Vệ thái Quân lại cùng Lưu hương Cốc chúng ta đại sự, bà ta đã giúp cho chúng ta khá nhiều công ích, mà bà thì chỉ có Vệ tinh Cô, tự nhiên, bất cứ bằng một giá nào, chúng ta cũng phải cứu thoát nàng mới được, huynh đệ suy nghĩ đã kỹ rồi, để cho Giang hàn Thanh đến đó là phải hơn tất cả.

Ông ta không nói rõ, nhưng ai cũng hiểu ý rằng nếu cần hy sinh thì Giang hàn Thanh phải thay ông mà cứu cho kỳ được Vệ tinh Cô,

Giang hồ Thanh hiểu rõ hơn hết, nên hắn vội đứng lên :

— Xin cha cho con cùng đi với hiền đệ.

Lý duy Năng cũng đứng lên :

— Giang đại huynh nên ở lại, để cho tiểu đệ cùng đi với Giang nhị huynh là phải.

Giang bảo Thanh nói với Lưu hương cốc Chủ :

— Bên mình con có lệnh hiệu của Ngư Mụ, trên đường tới đó nhất định chẳng không dám làm gì, cho nên Long Mãn dù có nghiêm mật, con vẫn lọt vào một cách dễ dàng và chỉ cần vào được bên trong thì con sẽ có cách cứu Vệ cô nương về được.

Tôn phi Loan cau mặt :

— Giang nhị công tử tưởng Long Cung cũng như Thạch quả Tự bay sao ? Nơi đó đâu phải ra vào dễ được.

Thần nhiên Tử lắc đầu :

— Bần đạo cảm thấy Giang Nhị công tử đi một mình không tiện.

Từ đầu đến cuối, Đồng nhược Băng chỉ ngồi nín nghe, bây giờ nàng mới nói :

— Nếu Cốc Chủ nhận rằng một mình Giang hiền đệ đi là tốt, tư nhiên cũng đã thấy điều lợi hại, tại hạ xin núp trong bóng tối để hộ trì cho Giang hiền đệ, xin Cốc Chủ và chư vị yên lòng, tại hạ quyết không để cho Giang hiền đệ bị lâm nguy.

Lưu hương cốc Chủ lộ sắc mừng, ông ta vội vòng tay :

— Nếu được Đồng thiếu hiệp tận lâm giúp đỡ thì tại hạ còn chỉ yên lòng hơn nữa.

Cốc long Chu mỉm cười nói nhỏ với Tôn phi Loan :

— Tôn thư thư, chị hãy nói với Đồng thiếu hiệp để chỉ em mình cùng đi với.

Tôn phi Loan cười : Tôi nói mà ăn nhằm gì, nếu Chu muội muốn đi thì cứ nói thử xem.

Châu long Chu nói :

— Tôi nói không được đâu, hắn không chịu đâu.

Tôn phi Loan nói :

— Tôi cũng thế chứ hơn gì Chu muội.

Châu long Chu chớp mắt nói nhỏ hơn nữa :

— Tôi biết hắn không chịu thì Tôn thư thư cũng đi, vậy tôi cứ theo Tôn thư thư là được.

Tôn phi Loan giật nhẹ vạt áo Châu long Chu :

— Im, sao mà nói um sùm như thế ?

Đám Lưu hương Cốc bàn bạc một hồi thì trời đã tối, bọn tỳ nữ lo chuyện lên đèn và thiết tiệc.

Tự nhiên, buổi tiệc hôm nay, Đồng nhược Băng được xem là thượng khách.

Sau trận chiến với Biên phi Phượng đã có mấy người mang thương cũng may, họ đều là cao thủ nên thương thế không nặng lắm, chỉ có một mình Hứa kính Bá là bị nhiều hơn hết nhưng cũng chỉ phớt ngoài da, vì thế, ông ta vẫn điềm nhiên dự tiệc.

Trong buổi tiệc nầy vì mừng đã thắng trận cam go, nên mọi người cùng vui vẻ kéo dài gần một tiếng đồng hồ sau thì buổi tiệc mới tan.

Âu dương Nguyên cho nữ tỳ thiết một gian phòng kế bên phòng của Giang hàn Thanh để cho Đồng nhược Băng ngơi nghỉ.

Sau bữa cơm tối, Giang hồ Thanh, Lý duy Năng, Nghiêm tú Hiệp, và bọn Quản thiên Phát cùng với Tôn phi Loan, Châu long Chu và Tân tô Trân dắt nhau đến phòng ngủ của Giang hàn Thanh.

Một mặt vì thương thế của Giang hàn Thanh đã hết, họ cảm thấy vui mừng khánh hạ, một mặt khác, họ cùng muốn nhân dịp đó làm quen nói chuyện với Đồng nhược Băng.

Trong lòng của mọi người, họ nghĩ rằng một vị môn nhân của Đông hải song Tiên võ công cao tuyệt như thế, đáng lý phải kiêu ngạo khinh người, thế nhưng gặp mặt lại thấy nàng không một chút nào như thế, nàng lại rất dễ làm thân nên tất cả đều cảm mến.

Và vì niên kỷ bằng nhau, xấp xỉ nhau, họ lại càng dễ có mối cảm tình.

Giang hàn Thanh đem chuyện tình cờ gặp gỡ và kết nghĩa kim bằng với Đồng Nhược Băng nói rõ cho mọi người biết rõ.

Không biết hắn có dụng ý gì, riêng Tôn phi Loan vẫn nhận rằng Giang hàn Thanh không hề nghi ngờ Đồng nhược Băng là gái giả trai như nàng đã nghĩ.

Hai anh em Hứa trinh Tường và Hứa doanh Doanh, sau khi lo săn sóc cho cha rồi cũng lục tục kéo sang.

Thanh niên nam nữ cùng chung một chỗ rất dễ sinh hứng thú, nhất là họ đều có sẵn cảm tình với Đồng nhược Băng thành ra chỉ cần ngồi lại là họ hàn huyên không ngớt.

Đông Hứa, Nam Giang, Tây Tần, Bắc Lý, ai cũng mong được cùng với vị thiếu niên môn nhân Đông Hải giữ được tình bằng hữu lâu dài.

Giang hồ vốn là thế giới của những người tuổi trẻ, nam nữ thanh niên không một ai không nghĩ đến tương lai và khi nghĩ đến tương lai, không một ai nghĩ đến chuyện kết giao bằng hữu, nhất là những bằng hữu vừa có đức vừa lại có tài.

Trong số đông những kẻ tuổi trẻ tại Lưu Hương Cốc, chỉ có Tôn phi Loan tuy cũng cùng với người nói nói cười cười, nhưng nàng rất gia tâm chú ý Đồng Nhược Băng...

Và càng nhìn nàng, càng theo dõi từng cử chỉ một của nàng,

Tôn phi Loan càng thấy nàng giống con gái nhiều hơn nữa.

Chính trong sự nhất giác này, khiến cho lòng Tôn phi Loan có nhiều mâu thuẫn, một phần nàng rất mừng vì nghĩ tương lai nếu Đồng nhược Băng quả là gái thì rất có thể kết hợp với Giang hàn Thanh nhưng một mặt khác, nàng cũng đâm lo, không biết mối tình tam giác, tứ giác này đối với nàng có gì bất lợi...

Tất cả quây quần nói chuyện cho đến canh hai mới phân tán lần lần, trong phòng chỉ còn lại Giang bộ Thanh, Giang hàn Thanh, Đồng nhược Băng Tôn phi Loan và Chu long Chu.

Đồng nhược Băng lấy ra một hoàn thuốc bao sáp chừng bằng hột hạnh đào, nàng lột hoàn thuốc ra và nói với Giang hàn Thanh :

— Bây giờ thì Giang hiền đệ có thể uống thuốc được rồi,

Vừa nói nàng vừa lột sạch viên thuốc trao lại cho Giang hàn Thanh.

Nàng vừa bốc xong bao sáp, mọi người đều nghe thấy một mùi thơm nực mũi, đều lưỡi chưa từng uống mà nghe đã ngọt ngay.

Chu long Chu tặc lưỡi :

— Đại hoàn Đan đấy à Đồng đại ca ? Nó có thể trị độc được à ?

Đồng nhược Băng đặc hoàn thuốc trong lòng bàn cười nói :

— Có bịnh thì trị, không bịnh thì thuộc về bổ khí vạn công, đây là thứ thuốc mà gia sư phối dược chế thành, nó có thể trị thương, nó có thể bổ huyết tăng gia công lực, cho nên gọi nó là «Đại hàn Đan».

Chu long Chu nói :

— Sao mà hay dữ thế ? Chính hai cha con tôi cũng đã từng nghiên cứu thuốc mà vẫn không bao giờ có thể chế ra được một thứ công hiệu bằng phân nửa thứ này...

Tôn Phi Loan cười :

— Mắc lo bận sáng chế chất độc không thì làm sao mà có thì giờ chỗ thêm thuốc bổ.

Chu long Chu ngýt Phi Loan một cái thật dài và bỏ đi rót nước cho Giang hàn Thanh uống thuốc.

Giang hàn Thanh bưng chén thuốc mỉm cười :

— Đa tạ Chu cô nương.

Đồng nhược Băng nói :

— Không cần nước lắm đâu, Giang hiền đệ cứ ngậm hoàn thuốc một chút là nó sẽ tan thành nước.

Vừa nói vừa trao hoàn thuốc cho Giang hàn Thanh và nói tiếp :

— Giang hiền đệ hãy ngậm hoàn thuốc trong miệng và ngồi xếp bằng lại, ngu huynh sẽ vận công hộ trợ.

Giang hàn Thanh nghe lời ngậm hoàn thuốc vào miệng ngồi xếp bằng trên giường im lặng.

Đồng nhược Băng bước lên theo và ngồi đối diện với Giang hàn Thanh.

Cho nên dầu ăn vận nam trang và cùng với thanh niên gần gũi khá nhiều, nhưng riêng với người mà lòng đã có bâng khuâng, cách ngồi đối diện như thế nầy đã khiến cho Đồng nhược Băng bỗng cảm nghe một luồn máu nóng chạy rần trong cơ thể, bất giác hai má nàng vụt ửng hồng.

Trong tình thế trang nghiêm lo chữa trị cho em, tự nhiên Giang hàn Thanh không hề chú ý, thế nhưng Tôn phi Loan thì khác, nàng chú ý theo dõi Đồng nhược Băng và bây giờ thì nàng cảm thấy có thêm nhiều chứng cứ.

Đồng nhược Băng quay lại nói :

— Tại hạ vận công điều hành chân khí cho Giang hiền đệ, có lẽ

cần đến nửa tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian đó không thể nào sơ suất phân tâm, vậy xin Giang đại huynh và nhị vị cô nương giúp dùm chuyện tuần thám bên ngoài.

Giang bộ Thanh gật đầu nói nhanh :

— Vâng, Đổng huynh nói phải lắm, xin Đổng huynh cứ yên tâm.

Tôn phi Loan vốn không có một chút bằng lòng, nhưng tình thế nầy nàng không làm sao khác được, nàng đành phải theo ra.

Giang bộ Thanh chờ ra hết rồi với tay khép cánh cửa phòng.

Chờ cho mọi người ra ngoài hết rồi, Đổng nhược Băng mới đưa hai bàn tay như ngọc chuốt dựng đứng ra phía trước mặt nói với Giang hàn Thanh :

— Giang hiền đệ hãy đưa tay ra trước đây vào hai bàn tay của tôi, cứ cố bình tâm tịnh khí, chờ cho đến bao giờ tôi bắt đầu vận công thì Giang hiền đệ từ từ vận công theo để hòa chân khí.

Giang hàn Thanh gật đầu y lời đưa hai bàn tay tới trước đây chạc vào lòng bàn tay của Đổng nhược Băng.

Cả hai bắt đầu lặng thinh không nói...

CHƯƠNG 30

PHÂN BINH NĂM ĐẠO

Chỉ một phút sau, Giang hàn Thanh chợt nghe một luồng chân lực ở trong lòng bàn tay của Đổng nhược Băng chậm chậm truyền sang,

luồn tiềm lực đó nghe chừng thật mạnh nhưng khi tiến vào lại thật hòa hoãn.

Giang hàn Thanh không dám chậm trễ, hắn lật đật vội vàng vận công cho chân lực của mình tiếp xúc điều hòa...

Hắn cảm nghe trong lúc vận công, chợt có một thứ chân nguyên thật êm dịu từ đan điền dâng lên, khi gặp luồn chân lực bên ngoài của Đồng nhược Băng thì chân khí đó lập tức tản khai ra khắp chỗ dẫn thẳng ra tứ chi.

Chỉ trong khoảnh khắc, Giang hàn Thanh cảm nghe huyết mạch toàn thân thông suốt không có một chút nào ứ trệ bất cứ nơi đâu, có nhiều lúc hắn cảm thấy nghe như lâng lâng lên chín từng cao, khó lòng kềm chế.

Và hắn chợt nghe giọng nói của Đồng nhược Băng thật nhỏ nhưng thật rõ bên tai :

— Giữ cho tâm đầu bất ngại, tinh thần thong dong, điều hợp vận công tự nhiên sẽ dễ dàng tự chủ...

Giang hàn Thanh biết Đồng nhược Băng muốn cho mình đừng hắn loạn, hắn y lời giữ đúng theo nguyên tắc và hắn cảm thấy chân nguyên lần lần quả đúng như muốn...

Đồng nhược Băng lại càng gia tăng chân khí, trợ giúp cho Giang hàn Thanh quán thông mau chóng, từ đan điền bộc phát, dẫn tới thập nhị huyền lâu...

Giang hàn Thanh nhờ uống huyết Mãng Xà, chưa kịp điều hòa, bây giờ lại uống thêm vào « Đại đan Hoàn » của Đông Hải Song Tiên, lại được Đồng nhược Băng dùng « Ngủ hành chân Khí » giúp cho hòa hợp, cho nên hắn vận công rất dễ dàng.

Thủy đáo cừ thành, rất dễ và nhẹ nhàng dẫn tán sinh tử huyền quan

Đồng nhược Băng chầm chậm thu tay trở về và nói khẽ :

— Cung hỉ Giang hiền đệ, huyền quan đã thông, bây giờ thì Giang hiền đệ có thể vận công toàn theo ý muốn.

Vừa nói, nàng vừa nhẹ nhẹ bước chân xuống giường và bồng nghe thẹn bừng đôi má.

Dầu gì nàng cũng là một thiếu nữ đương xuân, lại cùng với một chàng trai ngồi chung đầu mặt, nàng bất giác cảm nghe có một cảm giác vừa lạ lùng vừa sung sướng dâng lên...

Nàng mím môi khẽ liếc vào mặt Giang hàn Thanh và cúi đầu xuống thật nhanh...

Cô dằn cơn sôi động trong lòng, Đồng nhược Băng sửa lại mái tóc và đưa tay mở cửa.

Giang bộ Thanh, Tôn phi Loan và Chu long Chu chực sẵn bên ngoài lật đật bước vô và Giang bộ Thanh vội hỏi :

— Đồng huynh, xá đệ đã...

Đồng Nhược Băng chận đáp :

— Giang hiền đệ đã uống Đại Hoàn Đan; sau đó nhờ tại hạ trợ lực vận công, bây giờ thì huyền quan đã sướng thông, chính đang vận khí hành công, chúng ta không nên làm kinh động.

Nghe nói Giang hàn Thanh đã khai thông được huyền quan, Tôn phi Loan mừng rỡ hỏi nhanh :

— Đồng đại ca, huyền quan của Giang nhị công tử đã khai thông nhanh như thế hay sao ?

Đồng nhược Băng gật đầu cười :

— Thật chứ giả làm sao ? Tôi mà dám nói dối Tôn cô nương hay sao ? Chắc Tôn cô nương vì lo quá nên không tin nhỉ ?

Tôn phi Loan ửng mặt cúi đầu :

— Đồng đại ca đối với Giang nhị công tử mà không tin thì còn tin vào ai được nữa...

Cả hai nhìn nhau cười mỉm, vì hình như cả hai đều cảm thấy mình đã «ăn miếng trả miếng» rất đẹp và rất hay.

Hồi lâu Đồng nhược Băng nhìn Tôn phi Loan và khẽ nói :

— Tôn cô nương, tại hạ có điều muốn nói với cô nương...

Tôn phi Loan bỗng nghe tim mình đập nghe thình thịch, nàng ngẩng mặt lên nói :

— Có chuyện chi cần thiết, xin Đồng đại ca cứ nói.

Đồng Nhược Băng nói :

— Xin Tôn cô nương theo tại hạ...

Vừa nói, hắn vừa bước thẳng ra ngoài.

Tôn phi Loan nói với Giang bộ Thanh và Chu long Chu :

— Đồng đại ca dạy chuyện, tôi xin ra ngoài một chút.

Giang bộ Thanh nói :

— Thì giờ cũng đã quá khuya rồi, để tại hạ một mình canh giữ cũng đủ, xin nhị vị cô nương cứ đi nghỉ đi cho sớm.

Tôn phi Loan ngó Chu long Chu :

— Phải rồi, Chu muội cứ đi nghỉ đi, sáng mai có lẽ chúng ta còn có khá nhiều chuyện khác.

Chu long Chu gật đầu :

— Vâng, thế thì tôi xin đi nghỉ trước.

Nàng bước ra ngoài và đi thẳng về phòng.

Lúc bấy giờ Đồng nhược Băng hai tay chắp ra sau lưng ung dung bước ra khách xá và đi thẳng ra một tiểu đình ở hoa viên.

Tôn phi Loan phập phồng không biết hắn nói chuyện gì với mình, vội bước tới hỏi nhanh :

— Đồng đại ca có chuyện chi thế ?

Đồng nhược Băng từ từ quay lại, đôi mắt như sao băng của nàng nhìn thẳng vào mặt Tôn phi Loan, thái độ của hắn cực kỳ nghiêm túc

— Tôn cô nương, tại hạ có một vấn đề muốn hỏi bằng cách thật tình, mong cô nương cũng hồi đáp bằng lòng thành thật như thế.

Tôn phi Loan chín phần đã tin rằng Đồng nhược Băng là gái nhưng bây giờ bị « hắn » nhìn chằm chặp vào mặt làm cho nàng cũng đỏ bừng đôi má, nàng cúi mặt hỏi nhỏ :

— Đồng đại ca định hỏi chuyện chi ?

Đồng nhược Băng nghiêm giọng :

— Tôi muốn hỏi Tôn cô nương có toàn tâm toàn ý yêu Giang biển đệ hay không ?

Tôn phi Loan đôi má càng ửng thêm lên, nàng cúi mặt không biết nói làm sao cho phải...

Thật lâu, nàng ngẩng mặt lên hỏi lại :

— Chẳng hay Đồng đại ca muốn hỏi như thế là có ý chi ?

Hình như câu hỏi của Đồng nhược Băng làm cho nàng vì thẹn nên lâm ra tưng tức...

Có lẽ biết thế nên Đồng nhược Băng cười :

— Tôi thấy Tôn cô nương nên đáp lại câu hỏi của tôi hơn là hỏi lại như thế.

Tôn phi Loan nói :

— Đồng đại ca bảo tôi phải trả lời làm sao bây giờ...

Đồng nhược Băng nói :

— Muốn Tôn cô nương nói những lời thật tận đáy lòng.

Tôn phi Loan nghiêng đầu gặn lại :

— Chớ Đồng đại ca không thể tự nhìn thấy hay sao ?

Đồng nhược Băng đáp :

— Bởi vì lần trước tại hạ đã nhìn lầm một người rồi, cái nhìn lầm tai hại ấy đã thiếu chút nữa hủy diệt Giang hiền đệ bết một cánh tay, vì thế ngày nay tôi muốn hỏi Tôn cô nương cho được rõ ràng hơn.

Tôn phi Loan nói :

— Trên đời này khẩu phật tâm xà hầu như nơi nào cũng có, chỉ bằng vào lời nói không thôi thì làm sao tin được ?

Đồng nhược Băng nhìn nàng sững sờ, nhưng rồi lại cười ngay :

— Cô nương nói đúng lắm, nhưng tôi tin rằng cô nương không phải hạng người như thế.

Tôn phi Loan điềm đạm mỉm cười :

— Nếu đại ca biết tôi không phải hạng người như thế thì tốt quá rồi, còn hỏi làm chi nữa ?

Đồng nhược Băng nói :

— Tôi muốn chính miệng Tôn cô nương nói ra điều mình nghĩ trong lòng.

Tôn phi Loan chớp mắt, nàng nhìn Đồng nhược Băng bằng đôi mắt thật sâu :

— Tôi thấy Đồng đại ca muốn có được lòng thành thật thì điều hay nhất là chính mình nên lấy việc đó mà đổi lại.

Đồng nhược Băng gật gật đầu :

— Tôn cô nương nói đúng lắm, bởi vì tôi có một chuyện trọng yếu muốn gởi gắm vào cô nương, nhưng ít nhất cô nương nên cho tôi một bảo đảm bằng lời nói.

Tôn phi Loan hỏi :

— Đồng đại ca muốn tôi bảo chứng như thế nào ?

Đồng nhược Băng nói :

— Đó là sự bảo chứng đối với Giang hiền đệ.

Tôn phi Loan cảm thấy cách nói của Đồng nhược Băng quá lạ lùng nên nàng hỏi lại :

— Có phải Đồng đại ca bảo tôi phải thề ?

Đồng nhược Băng nói :

— Không cần phải thề, chỉ cần cô nương nói một lời là đủ.

Tôn phi Loan ngầm nghĩ một giây, sau cùng nàng quả quyết :

— Được rồi, Đồng đại ca đã muốn thế thì tôi xin nói, đối với Giang lang đến chết tôi không hề thay đổi.

Đồng nhược Băng cười :

— Đủ rồi như thế là quá đủ rồi, chỉ cần được cô nương nói một lời như thế là tôi đủ để yên lòng.

Nói xong, Đồng nhược Băng lấy ra một cuộn giấy trao cho Tôn phi Loan và nghiêm giọng :

— Đây là hai mươi lăm thức « Ngũ Hành Thần Chưởng », trong đó có ghi rất rõ ràng, bằng vào sự thông minh và trình độ võ công của cô nương, trong vòng ba ngày có thể luyện xong. « Ngũ Hành Thần Chưởng » vốn là môn nghiên cứu công phu của nhị vị gia sư, căn cứ theo Ngũ hành sinh Khắc, nó là thứ chuyên dùng thủ pháp « Đoạn Cân Tuyệt Mạch », cô nương đừng bao giờ xem đó là thường.

Nói xong, Đồng nhược Băng quay mình chậm chậm bước đi.

Không ngờ Đồng nhược Băng lại đem « Ngũ thành thần Chưởng » của Đông hải Song liên truyền thụ cho mình một cách dễ dàng như thế, nàng cầm cuốn giấy bước nhanh theo gọi lớn :

— Đồng đại ca, hãy chờ...

Đồng nhược Băng không quay lại, cứ bước đi và nói với lại :

— Không cần phải nói gì cả, chỉ cần lời nói và lòng dạ của Tôn Cô nương đừng trái ngược nhau, cứ một lòng một dạ đối với Giang hiền đệ là đủ rồi.

Hình như Đồng nhược Băng không muốn nói thêm câu nào nữa, vì sau câu nói đó thì bóng đã mất về xa...

Tôn phi Loan cầm cuộn giấy đứng một chỗ sững sờ...

Không còn nghi ngờ gì nữa cả, rõ ràng Đồng nhược Băng là gái giả trai và nhất định nàng đã nặng tình với Giang hàn Thanh hơn ai hết.

Chính vì tình nặng đó, nên nàng mới tình chuyện hy sinh, nàng hy sinh vì hạnh phúc cho người khác.

Tôn phi Loan cảm thấy Đồng nhược Băng bằng lòng truyền dạy « Ngũ hành thần Chưởng » cho mình là muốn gởi gắm Giang hàn Thanh cho mình bảo vệ... Vì Giang hàn Thanh thì đã bất hiếu, nhưng phải thấy nàng lại vì mình mà tìm cách thoát thân khỏi vòng tình lụy.

Tôn phi Loan bỗng thấy thương Đồng nhược Băng hơn bao giờ hết, tình nàng quả thật là cao cả, không những cao cả với Giang hàn Thanh mà còn cao cả với mình.

Đứng lặng đi một lúc, Tôn phi Loan chợt mỉm cười.

Nàng đã vì mình mà lo hạnh phúc cho mình, mình lại không thể vì nàng mà tính chuyện chu toàn cho cả chị em hay sao ?

Nàng mím môi hạ quyết tâm.

Đồng nhược Băng đã làm một chuyện nhường nhịn, nhưng với Tôn phi Loan thì khác, nàng không nhường nhịn suông như thế, nàng phải có thái độ thực tế hơn, nàng phải làm sao cho cả nàng, cả Đồng nhược Băng đều hưởng được hạnh phúc như nhau.

Ngay trong đêm đó, Lưu hương cốc Chủ cho vời Tây ly Tử, Trúc kiếm tiên Sinh, Thần phiêu Tử, Thanh phong đạo Trưởng « Độc Tẩu » Chu Tiêm, Tân nhân Khanh, «Hồng liêm phán Quan» Nghiêm Hữu Tam, «Hành lệnh đường Chủ» Đơn hiểu Thiên và « Tổng vụ đường Chủ» Âu dương Nguyên đến phía tây khách thính dự bàn hội ngoại.

Đây là một cuộc hội nghị trọng yếu nhất tại Lưu hương Cốc từ trước đến nay.

Trừ Hứa kính Bá vì thương thế chưa hết và Lý quang Trí vì chưa hoàn toàn bình phục, còn lại tất cả đều tham dự.

Phía tây khách thính là một hoa viên rộng lớn, nơi đây đèn đuốc huy hoàng nhưng bốn phía lặng trang.

Tất cả vây quanh một bàn tròn rộng lớn, ngoài hai tên thị nữ hầu trà, không một ai có quyền bén mảng.

Trước hết, Lưu hương cốc Chủ thông báo cho mọi người biết về chuyện Vệ tỉnh Cô bị bắt và ông ta đã quyết định để cho Giang hàn Thanh đi Ngư thương Sơn dưới sự hộ trợ sát cánh của Đồng nhược Băng.

Đồng thời ông ta cũng cho biết quyết định nhân cơ hội Biên phi Phượng thương thế chưa lành, dốc toàn lực sao bằng tổng đàn của Ngũ phượng Môn, vì đây là cơ hội tốt nhất để diệt trừ thảm họa cho võ lâm đồng đạo.

Tất cả đều gật đầu ưng thuận.

Nhất là sau khi bắt Vệ tỉnh Cô, họ chỉ danh Giang hàn Thanh và Tôn phi Loan đến Ngư thương Sơn, chứng tỏ Tổng Đàn Ngũ Phượng môn sẽ có nhiều sơ suất, cơ hội nầy là cơ hội tốt nhất để tiêu trừ sào huyệt.

Trúc kiếm tiên Sinh lên tiếng trước :

— Ba mươi năm nay, Ngư Mụ không hề ra mặt, võ công của bà ta cao không thể nào tưởng tượng được, nếu chỉ có Giang hàn Thanh

và Đồng thiếu hiệp đi, chưa chắc đã cứu được Vệ cô nương.

Lưu hương cốc Chủ mỉm cười :

— Đạo huynh khỏi lo về chuyện đó, về vấn đề nầy Chu huynh đã có sắp sẵn kế hoạch chu đáo lắm rồi.

Trúc kiếm tiên Sinh liếc Chu Tiềm và hỏi :

— Chu huynh đã có chuẩn bị cho họ rồi à ?

Chu Tiềm cười :

Tự nhiên là có, nhưng chuyện đó ũng không có gì quan trọng, khi xong việc rồi đạo huynh sẽ biết.

Trúc kiếm tiên Sinh hỏi :

— Nhưng Chu huynh có nắm chắc lắm không ?

Chu Tiềm cười :

— Có lẽ cũng không đến nỗ lắm lần đầu mà sợ.

Trúc kiếm tiên Sinh gật đầu :

— Nếu Chu huynh ước lượng được chắc chắn thì tốt lắm.

Tây ly Tử nói :

— Bây giờ chúng ta nên thương lượng xem kế sách thanh toán Tổng Đàn của Ngũ phượng Môn đã được ổn hay chưa.

Nghiêm hữu Tam nói .

— Hành tung của Ngũ phượng Môn rất bí mật, chỗ thiết trí Tổng Đàn của chúng ít người trong giang hồ biết được, chẳng hay Cốc Chủ có biết sào huyệt đích xác hay chưa ?

Lưu hương cốc Chủ cười :

— Đây là công lao của Đơn đường Chủ, khi Ngũ phượng Môn náo động giang hồ thì Đơn đường Chủ đã âm thầm theo dõi và tra

xuất Tổng Đàn của chúng, chỉ có điều bấy lâu nay chúng phòng bị quá cẩn mật nên không có cách tìm hiểu được tình hình bên trong của chúng.

Đơn Hiểu Thiên nói :

— Cứ theo lại bạ điều tra thì nơi đó chúng gọi là « Bá điểu triều Dương », bên trong vòng núi có một thung lũng khá rộng lớn, chứa chấp khá nhiều bọn hắc đạo giang hồ...

Thần Phiến Tử nói :

— Chỉ cần biết được hang ổ của chúng, nhất định sẽ không để cho chúng cao bay xa chạy.

Tần nhân Khanh nói :

— Bây giờ xin Cốc Chủ cho biết phương sách hành động.

Lưu hương cốc Chủ nói :

— Cứ theo huynh đệ thì Tổng Đàn của Ngũ phượng Môn thiết trí theo Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Võ, đó là Bốn Đàu chỉ huy của chúng, như thế, bây giờ chúng ta cũng phải phân làm bốn lộ tấn công, ngoài ra còn phải phân thêm một lộ nữa, gọi là lộ dự phòng ứng tiếp, cứ thiết lập Ngũ Lộ Tấn Công như thế, nhất định chúng ta sẽ nắm chắc sự thành công. Tất cả cùng thảo luận thật kỹ và sau đó phân chia năm lộ như sau :

Lộ thứ nhất : Gồm có Giang bộ Thanh, Hứa trinh Tường, Hứa doanh Doanh và Quản thiên Phát, do Hứa kinh Bá cầm đầu.

Lộ thứ hai : Gồm có «Hồng liễm phán Quan» Nghiêm hữu Tam, «Thiết thư Sinh» Nghiêm Tú Hiệp và Tần tố Trân, do Tần nhân Khanh cầm đầu. Lộ thứ ba : Gồm «Phó Đường Chủ» Cung quan Vỏ, và tất cả võ võ trong Hành Lệnh Đường, do «Hành Lệnh Đường Chủ» Đơn Hiểu Thiên cầm đầu.

Lộ thứ tư : Gồm có Lý duy Năng và «Yên sơn song Kiệt» Khang văn Huy, Dương sĩ Kiệt, do «Độc Tâu» Chu Tiềm cầm đầu.

Lộ thứ năm coi như chỉ huy và tiếp ứng, lộ nầy gồm có Tây Ly Tử, Trúc kiếm tiên Sinh, Thần phiến Tử và Thanh phong đạo Trưởng, do Lưu hương cốc Chủ cầm đầu

Như thế toàn Lưu hương Cốc coi như đã dốc toàn lực lượng chia ra làm năm đạo tấn công, tại Thiên Tâm Bình, Lưu hương cốc Chủ cho thiết trí cơ quan chặc chẽ và để «Tổng vụ Đường Chủ» Âu dương Nguyên ở lại điều hành cố thủ.

Ba ngày sau Đồng nhược Băng, Giang hàn Thanh, Tôn Phi Loan và Chu long Chu cùng một lúc lên đường.

Ngũ lộ nhân mã tấn công Tổng Đàn của Ngủ phượng. Mỗi cùng lên đường một lượt.

Lưu Hương cốc Chủ vì muốn bảo toàn sự phòng thủ cho Lưu hương Cốc, trong khi chỉ còn một mình Âu dương Nguyên ở lại, cho nên khi ra khỏi Thiên tâm Bình là cho tiền đạo rẽ theo con đường núi hẹp vòng vào bên trong rồi mới lộn trở ra.

Cứ như thế đi vòng qua Tiên hà Lảnh, xuyên qua Hoài ngọc Sơn băng theo rừng rậm mà đi.

Hoài ngọc Sơn, có người gọi tắt là Ngọc Sơn, còn có một tên khác nữa là Ngọc đầu Sơn, người ta đồn rằng tại đỉnh núi nầy ban đêm nhiều lúc ánh sáng hừng lên thấu tận mây xanh, họ cho đó là ngọc dạ quang tiềm ẩn trong lòng núi.

Giải núi nầy rất rộng, bao gồm ranh giới ba tỉnh, trong đó Triết Mân chiếm đất khá nhiều.

Chính vì quá rộng lớn như thế, nên trong sâu, có nhiều chỗ có lẽ từ xưa đến nay chưa có dấu chân người lui tới.

Tổng Đàn của Ngũ Phượng Môn thiết trí tại một thung lũng trong giải núi này, nơi đó núi cao chớn chở, rừng rậm bao la, nhiều chỗ quanh năm không được bóng mặt trời rọi tới.

Chính giữa vùng núi bao la này, có một đỉnh thật cao gần như ngọn tháp chọc trời, suốt năm cây xanh mịt mịt, người ta gọi đó là Thiên phượng Phong.

Thật ra thì cũng không ai biết được « Thiên phượng Phong » là một cái tên có sẵn từ ngàn xưa hay là cho đến khi bọn Ngũ phượng Môn thiết lập sào huyệt nơi đây rồi chúng mới đặt ra tên ấy.

Hai ngọn núi kẹp hai bên giống như hai khung cửa, đó là chỗ đi vào thung lũng, đã được Ngũ phượng Môn gọi tên là Phượng nghi Môn.

Và khỏi Phượng nghi Môn rồi thì hai bên vách đá dựng lên ngút trời và cứ như thế đi sâu vào hơn ba dặm nữa mới lọt vào thung lũng.

Nơi đây mới đúng là trung tâm Tổng Đàn « Bá điểu triều Dương ».

Lưu hương cốc Chủ điều động ngũ lộ nhân mã đến tận Tiên Hà Lãnh mới bắt đầu phân tán.

Mỗ lộ theo một hướng đã vạch sẵn, âm thầm đi theo những con đường nhỏ của đám tiều phu, có nhiều lúc họ phải mở đường mới để tránh những trạm canh của Ngũ phượng Môn, cùng hẹn nhau sẽ liên lạc khi đến Phượng nghi Môn.

Và khi đến đây, sau khi kiểm điểm lần chót về kế sách và lực lượng, họ lại phân tán thâm nhập vào thung lũng.

Bởi vì « Bá điểu triều Dương » vốn là một thung lũng mà chung

quanh bọc bởi hàng ngàn hàng vạn trái núi liên tiếp nhau bởi rừng già rậm mịt, muốn vào thung lũng « Bá điểu triều Dương, ngoài Phượng nghi Môn ra không còn có ngả nào khác nữa.

« Hành lệnh đường Cửu » Đơn hiểu Thiên đã từng phải thủ hạ cải trang làm thợ săn, thợ rừng mang địa đồ, bao thâm nhập vào đây đã lâu rồi, họ có nhiệm vụ vào đây thám dọ và đánh dấu từng chỗ một từ ngoài dần vào tận Bá điểu triều Dương, nhưng tất cả trong bấy lâu nay vẫn chưa tìm được chắc chắn chỗ nào là chỗ chính của Hồng Đào.

Người ra chỉ biết ngay trong thung lũng mệnh danh là « Bá điểu triều Dương » đó là chỗ sào huyệt của Ngũ phượng Môn, chứ không làm sao biết rõ nơi thiết trí chính của cơ quan đầu não.

Vì thung lũng này mênh mông bát ngát, bao bọc những trái núi lởm chởm vây quanh, chỗ nào cũng khó tìm ra được con đường mòn để theo đó mà phăng.

Ngũ Lộ nhân mã của Lưu hương Cốc vào tới đây rồi thì tất cả điều cải trang là tiều phu, thợ săn lần theo từng hốc đá ẩn mình len lỏi trải đều ra thung lũng nó.

Họ đi thật vô cùng thận trọng, họ len lỏi từng lùm cây hốc đá, ban ngày cũng không dám lộ diện mà ban đêm cũng không dám công nhiên đi đứng, vì bọn Ngũ phượng Môn nuôi rất nhiều bồ câu, loại này không những làm nhiệm vụ đưa tin mà còn luyện cho chúng biết cách đi là tuần thám.

Lộ thứ nhất do Hứa kính Đá xuất lãnh Hứa trinh Trường, Hứa doanh Doanh và Giang bộ Thanh, Quận thiên Phát hiệp cùng với tám

tên vệ sĩ Lưu hương Cốc, từ Tiêu hà Lãnh chia nhau thâm nhập Phượng nghi Môn.

Hứa kính Bá là một con người khảng khái và tự trọng, mấy ngày trước đây bị bại dưới thanh kiếm của Biên phi Phượng, thương thế tuy không đáng kể, nhưng đối với ông ta đó là một điều sỉ nhục nhất định phải rửa cho xong.

Đột kích Tổng Đàn Ngũ phượng Môn lần này Lưu hương Cốc cho Giang bộ Thanh và Quản thiên Phát theo cánh của ông ta, có nghĩa là toàn bộ nhân mã của Nam Giang do ông ta điều khiển, thâm ý của Lưu hương cốc Chủ là là làm cho họ Hứa thấy chuyện nể nang trọng vọng của mình, một mặt khác ông ta tin vào sự thông minh của Giang bộ Thanh và nhất là Quản thiên Phát có thể giúp đỡ cho Hứa kính Bá vì nôn nóng báo thù mà để xảy ra manh động.

Ngũ lộ nhân mã đã qui định sang ngày thứ ba vào lúc canh hai, tất cả phải đến Phượng nghi Môn.

Hứa kính Bá thôi thúc mọi người đi suốt cả ngày đêm, và đúng ngày thứ ba, khi mặt trời xế thì đoàn người của ông ta đã đến một khu rừng rậm cách Phượng nghi Môn chừng năm dặm.

Tất cả ẩn mình vào khu rừng này ăn cơm khô và ngơi nghỉ cho đến tối trời.

Nhìn thấy bốn bên màn đen đã phủ kín, Hứa kính Bá ra lệnh cho thủ hạ lên đường.

Giang bộ Thanh nói :

— Hứa lão bá, đã hẹn hội nhau tại Phượng nghi Môn, nếu bây giờ mình đi, không biết có sớm quá chăng ?

Hứa kính Bá nói :

— Chúng ta là đệ nhất lộ, đáng lý phải đến sớm hơn một chút,

bình đặc trên khoảng đường từ đây đến đó chúng ta lại không gặp một vài trở ngại phải tốn công phu, đi như thế là vừa.

Giang bộ Thanh vốn là một con người thận trọng, hắn cảm thấy tất cả năm đạo nhân mã đều đi theo lối phân tán mỏng, cốt tránh không cho địch nhân phát hiện, không có nghĩa là đệ nhất lộ mở đường rồi theo thứ tự đệ nhị, đệ tam...

Bởi vì như thế, các lộ sẽ lâm vào tình trạng đơn độc, chính vì vậy cho nên Giang bộ Thanh định lựa lời ngăn cản, nhưng ngay lúc đó thì Hứa kính Bá quay qua dặn :

— Chúng ta đi chuyến nầy là tận diệt sào huyệt của Ngũ phượng Môn, làm cho chúng chẳng những mất hẳn căn cứ địa mà người của chúng cũng phải không còn, vì thế cho nên trên đường bất cứ gặp phải tên nào, cũng không cho chúng thoát.

Nói xong là ông ta băng mình đi trước dẫn đường.

Tư cách của người cầm đầu như thế thì thật là quả cảm, nhưng trên cương vị lãnh đạo, Hứa kính Bá đã làm một chuyện không nên.

Đã đành phải đồng sinh đồng tử, nhưng đó là khi lâm trận, còn chuyện trên đường đi, nguyên tác là phải để cho thuộc hạ mở đường :

Đã từng kế quyền cha lãnh đạo lực lượng Nam Giang, Giang bộ Thanh đã được nhiều kinh nghiệm chỉ huy, vì thế khi thấy Hứa kính Bá nông nổi như thế, hắn hết sức ngạc nhiên, nhưng vì không tiện nói nên đành lừ mắt ra hiệu cho Quản Thiên Phát rồi lục tục theo sau.

Bây giờ đêm đã a tòng với núi rừng bao phủ một màu đen đặc ánh trăng lờ mờ càng làm cho cảnh sắc âm u.

Hứa kính Bá cứ dẫn đầu đi độ chừng hơn nửa dặm thì chợt nghe có tiếng quát :

— Ai ? Đứng lại.

Biết ngay phương hướng của địch nhân, Hứa Kính Bá khẽ đáp :

— Ta đây mà.

Người núp sau phiến đá quát hỏi :

— Có lệnh bài hay không ?

Hứa kính Bá đáp :

— Có đây...

Ông ta hất cánh tay lên, một đạo hào quang vút thẳng về phía sau phiến đá...

Đã là một con người tinh thông về chuyện thiết trí cơ quan, bẫy rập và nhất là về môn ám khí, cho nên một khi đã phán định phương hướng, Hứa kính Bá hất tay lên là trăm phát y như một.

Thế nhưng, từ bè sau phiến đá chợt vang lên một tiếng động nho nhỏ, một làn ánh sáng tung lên chạm ngay vào ám khí của Hứa kính Bá khua lên một tiếng nhỏ nhưng thật thanh y như tiếng đầu.

Kể ra thì người núp sau phiến đá thật là tinh mắt và phản ứng cũng khá nhanh, thế nhưng lại không ước lượng được hậu quả của chuyện va chạm ấy, vì khi tiếng động vì ám khí của Hứa kính Bá đi phản kích thì từ trong ám khí ấy lại có nhiều tia nhỏ bắn ra, bắn xối xuống như phun nước...

Tiếp liền theo là một tiếng rú thất thanh, sau đó lặng trang.

Hứa kính Bá không cần xem xét, hình như ông ta rất tự tin vào hiệu năng của ám khí, nên vẫy tay ra sau cho đoàn người bước tới và ông ta vẫn cứ dẫn đầu.

Trên khoảng đường đó, gặp ba bốn bận bị chận đó vì những trạm gát của đối phương, nhưng Hứa kính Bá vốn đã động sát cơ nên bất cứ gặp nơi nào, ông ta thảy giết đều không chừa một mống.

Đi thêm một dồi nữa là đã thấy đỉnh Thiên phượng Phong và thêm khoản nữa là thấy dạng Phượng nghi Môn.

Ngay lúc ấy, chợt nghe một tiếng hú dài, hai bóng người từ trong hóc núi phi thân thẳng đến trước đoàn người của Hứa kính Bá, hai bóng người phi thân như điện chớp, vừa mới thấy là họ đã đến ngay.

CHƯƠNG 31

ĐẠI PHÁ TỔNG ĐÀN

Hứa kính Bá dừng lại khoát tay, đám Giang bộ Thanh lùi lại.

Hai bóng người đó là hai tên đạo sĩ, một tên mặt vàng như nghệ, một tên có hàm râu quai nón, cả hai đều đeo trường kiếm, bốn con mắt ốc nhồi đăm đăm nhìn vào mặt Hứa kính Bá chứ không nói một câu.

Hứa kính Bá đứng yên, ông lạnh lùng như không xem hai tên ấy vào đâu cả.

Tên đạo sĩ mặt vàng đứng hồi lâu như không thể dằn được nữa, hắn đứng hất mặt hỏi :

— Các hạ là ai ? Tại sao đang đêm xâm nhập vào đây với mục đích gì ?

Hứa kính Bá cười gằn :

— Ngươi muốn biết thì hãy hỏi vật này...

Vừa nói xong là trong tay ông ta đã có ngay thanh đoản kiếm và mũi kiếm vụt rung lên bay thẳng vào mặt tên đạo sĩ.

Hình như chưa bao giờ gặp thế kiếm bung bắn như thế, tên đạo sĩ mặt vàng lật đật thụt lui và rút phăng thanh trường kiếm quát lớn :

— Những anh em ta phía trước, có phải ngươi đã giết đó phải không ?

Hứa kính Bá cười khinh khỉnh :

— Đúng lắm, nhưng rồi sao ?

Vừa nói ông ta vừa vẫy tay lên, nhiều ánh sáng nho nhỏ từ trong tay ông ta xẹt thẳng vào mặt tên đạo sĩ.

Trong bóng tối của ban đêm, lão đạo sĩ có râu quai nón không đề là thứ ám khí gì, hắn không dám dở gạt, hắn chỉ còn cách nhảy tránh sang bên phải.

Hình như Hứa kính Bá cũng cố làm cho hắn nhảy tránh ra như thế, cho nên khi lão đạo sĩ vừa nhít chân thì mũi kiếm của ông ta cũng đã vèo theo...

Bằng thế kiếm «Kình Sơn Thái Ngọc», Hứa kính Bá đã làm cho gã đạo sĩ không thể nào tránh đâu được nữa, hắn vạn bất đắc dĩ phải đưa thanh kiếm ra đón đỡ, thế nhưng Hứa kính Bá đâu có để cho hắn đỡ gạt dễ dàng như thế, hắn vừa nhích kiếm thì ông ta đã quát to :

— Buông kiếm xuống !

Tiếng quát của Hứa kính Bá hãy còn dư âm thì cánh tay phải của tên đạo sĩ có râu quai nón đã rợi xuống đất.

Y như một cơn gió lốc, thanh kiếm đang đà chặt xuống và khi cánh tay của tên đạo sĩ vừa rơi xuống thì thanh kiếm cuốn gió bay ngược trở lên.

Nó không lên thẳng mà vừa lên vừa lại lia ngang, chiếc đầu với mớ tóc như cái đục thợ trên của tên đạo sĩ bay luôn ra xa hơn nữa trượng.

Thủ hạ Ngũ phương Môn, trừ hạng đầu mục tầm thường, còn những người có nhiệm vụ đều có một trình độ võ công đáng kể, thế mà chỉ một cái hất tay, Hứa kính Bá đã giết một tên như trở bàn tay, làm cho tên đạo sĩ còn lại hoảng hốt chực thảo lui để phi báo...

Nhưng một khi đã động sát cơ thì Hứa kính Bá đâu có để cho hắn chạy một cách dễ dàng, ông ta quát lớn:

— Chạy đâu ?..

Vừa hỏi thanh đoản kiếm trên tay cũng vừa bay tới, một đạo tinh quang xẹt thẳng như một đóm sao băng.

Tên đạo sĩ nổi nóng cười gằn :

— Lão tặc, ngươi tưởng bần đạo sợ ngươi à ?

Lão quay hẳn mình lại và bắt thanh trường kiếm lên thật mạnh.

Một tiếng chạm nghe chát chúa, lửa nhoáng lên như hoa cải và thanh trường kiếm của lão đạo sĩ bị tiện ngang.

Tên đạo sĩ hoảng hồn, hắn nhún chân thật mạnh và lướt ra ngoài một trượng.

Hứa kính Bá bật cười hả hả, cả người và cả thanh đoản kiếm lao tới như bay, tên đạo sĩ chỉ thấy hàn quang lấp lánh sát tới bên mình và hắn vừa bật rú lên thì mũi kiếm đã xuyên từ ngực ra tới sau lưng, máu phụt ra một vòi tưới đỏ đất trên mặt cỏ.

Bọn Giang bộ Thanh và Hứa trinh Trường phóng tới thì thanh đoản kiếm của Hứa kính Bá đã tra vào vỏ.

Hứa kính Bá phủi tay cười :

— Cái bọn tay chân của Ngũ phương Môn nầy cũng chẳng ra gì...

Ông ta vừa dứt tiếng thì chợt nghe từ trên tàng cây xa xa có một giọng lạnh như băng :

— Các hạ nói như thế là đã đánh giá Ngủ phượng Môn quá thấp.

Hứa kính Bá hơi giật mình, vì chỗ phát ra tiếng nói chỉ cách đó chừng hai trượng, và ẽ tự nhiên là tên đó cũng vừa mới tới, thế mà bằng vào thích giác của ông ta lại không hay biết, khinh công của hắn nhất định không phải tầm thường.

Ông ta vội vẫy tay lên, một đóm sáng xanh xẹt vút lên tàng cây và cất giọng quát to :

— Xuống !

Nhưng đóm sáng vừa đến tàng cây là mất hút, có lẽ người trên đó đã đón bắt được rồi, nhưng tuyệt nhiên không nghe tiếng động.

Hứa kính Bá đứng yên, ông ta lần nầy không phát động, có lẽ ông ta biết đối phương không phải dễ hạ nên cố đợi chờ phản ứng.

Qua một lúc khá lâu, tiếng nói từ tàng cây lại phát lên :

— Còn gì nữa không ? Sao các hạ lại không đem ra áp dụng cho hết mức ?

Hứa kính Bá đáp :

— Lão phu đánh một đòn không trúng đích thì không bao giờ đánh tiếp, đó là một thói quen, bây giờ thì bằng hữu nên xuống đây để ta thử với nhau vài chiêu, cái đó có lẽ hay hơn.

Tiếng trên tàng cây đáp lại :

— Có thể...

Một tiếng «vù» đi trong gió, bóng người từ trên tàng cây vút xuống; vút ngay xuống trước mặt Hứa kính Bá.

Đó là một lão già ốm nhỏ, mình vận áo vàng, da mặt lão ta nhờn nhợt nhưng đôi mắt lấp lánh như kim quang.

Nhìn vào đai áo một thanh đao đeo lủng lẳng cán vàng nạm ngọc. Quản thiên Phát giật mình kêu khẽ :

— « Lãnh diện hoàng Y » Tử kiếm Đao » !

Hắn bước gần tới bên Giang bộ Thanh kề tai nói nhỏ :

— Người đó là «Lãnh diện hoàng Y» Tử kiếm Đao.

Giang bộ Thanh cau mặt :

— « Lãnh diện hoàng Y tử Kim Đao » ? Hình như đó là một ngoại hiệu, thế sao không nghe nói đến cà ?

Quản thiên Phát nói :

— Ngoại hiệu của hắn vốn là «Lãnh diện nhị Lang», hắn là một đại đạo nổi danh vùng tây bắc, nhưng vì hắn chuyên mặc áo vàng, nên thiên hạ gọi hắn là «Hoàng y Khách», thêm vào đó hắn lại xử dụng cây Tử kim Đao, nghe đâu thanh đao này hắn được từ một ngôi cổ mộ, chém sắt như bùn, cao thủ giang hồ thấy hắn là chạy mặt, người gọi lại hắn là «Lãnh Diện Hoàng Y Tử Kim Đao».

Những câu nói sau cùng, Quản thiên Phát nói hơi lớn, hình như hắn cố ý cho Hứa kính Bá nghe thấy để đề phòng.

Hoàng y Khách liếc về phía Quản thiên Phát cười gằn :

- Biết rõ về ta quá thế ?

Hứa kính Bá cười khẩy :

— Hoàng y hay thanh y gì cứ hễ gặp lão phu là khỏi sống.

Hoàng y Khách ằn giọng :

— Các hạ khẩu khí cũng khá là lớn lối, hãy xưng danh tính ?

Hứa kính Bá nói :

— Chuyện xưng danh đạo tính là chuyện không cần thiết ở đây.

Hoàng y Khách trừng mắt hất cây Tử kim Đao :

— Hãy đỡ thử ba đao rồi nói chuyện...

Quả đúng theo lời hắn nói, thanh Tử kim Đao nhoáng lên là đã xả đủ ba đao.

Nói ba đao, nhưng kỳ thật hắn chỉ vung một cái, gần giống giống như một chiêu ba thức và bất cứ đao nào cũng nhằm vào hiểm yếu của đối phương...

Đã nghe Quản thiên Phát ngầm cho biết, Hứa kinh Bá tự nhiên là sẵn đề phòng, ông ta chỉ lấy thực chiêu và nhún chân nhảy tránh ra ngoài.

Hoàng Y Khách cười lớn :

— Tránh nổi «Đoạt Mạng Tam Đao» của ta thì kể như các hạ cũng thuộc về có hạng, nhưng tại sao chưa đánh mà lui ?

Hứa kinh Bá đứng cách hơn một trượng bật cười ha hả :

— Ngươi là một con người sắp chết thì lão phu đánh làm chi cho mệt ?

Hoàng Y Khách giận run :

— Ngươi...

Tiếng «ngươi» của hắn phát ra chưa trọn thì hắn vùng ngậm miệng lại, bật ngửa ra sau cắm luôn !

Giang bộ Thanh ngơ ngác :

— Sao kỳ thế nhỉ ?

Hứa doanh Doanh nói :

— Vừa rồi hắn vừa tiếp của cha tôi một đóa «Thiên Nữ Hoa» và cho đến bây giờ thì đóa hoa ấy nở.

Giang bộ Thanh hỏi :

— Đến bây giờ mới nở nghĩa là sao ?

Hứa doanh Doanh cười :

— Đó là một đóa hoa đỏ nhỏ mà lại đẹp, nhưng bên trong có mấy bạt, khi bình thời nó không sao cả, nhưng khi ném ra thì lại rút cái chốt cơ quan, nhưng nó cũng không phải «nở» liền, nó có một thời gian nhất định, bên trong ruột nó có hơn mười mũi thép tẩm độc, chỉ cần một mũi chạm vào da thì cũng đi đời.

Nàng cười cười nói và tiếp:

— Người trong giang hồ có một thói quen là khi bắt được ám khí của đối phương thường hay lộn vào lưng để sau nầy nghiên cứu, chính vì đánh trúng vào «tâm lý bệnh» ấy cho nên cha tôi mới sáng chế ra đóa hoa «Thiên Nữ» ấy.

Giang bộ Thanh tặc lưỡi: «Đúng là một thứ ám khí quá độc»...

Giang Đại Tiên Sinh vốn thủ đúng theo con đường chính trực, ông ta chẳng những không dùng ám khí mà cũng không cho con dùng ám khí, chính vì thế cho nên khi nghe Hứa doanh Doanh nói đến môn ám khí của Hứa kính Bá là Giang bộ Thanh ngán ngẩm...

Nhưng trước mặt Hứa kính Bá, trước mặt một người bạn thân của cha mình, hắn không dám để lộ điều bất mãn, hắn cười cười:

Hứa bá phụ thông kim bác cổ, đã nghiên cứu và chế ra những thứ ám khí tinh vi, thật không ai bì kịp.

Mấy ngày hôm nay, cảm thấy con gái mình có nhiều cảm tình với Giang bộ Thanh, nên ông ta cười nói:

— Đúng là sinh cái thứ con gái nó cứ mang chuyện nhà ra mách với người ngoài, nhưng nhớ coi chừng cha bắt vốn đó nghe con.

Hứa doanh Doanh đỏ mặt cúi đầu:

— Cha kỳ quá hè... Giang đại công tử chứ ai đâu mà cha nói thế!

Hứa kính Bá cười lớn:

— Thôi, được rồi, không người ngoài thì là người trong...

Ông ta lại vẫy tay :

— Phượng Nghi Môn đã ở trước mặt kia kìa, chúng ta vào đi thôi.

Chưa ai bước tới bước nào thì chợt nghe cách đó mấy trượng, có tiếng người nói lớn :

— Chư vị không cần đi nữa.

Hứa kính Bá thét lớn :

— Kẻ nào cản đường ?

Ngay khi ấy từ trong ven rừng có tám người mình vận áo xanh từ tám hướng bước ra chầm chậm...

Mỗi người trên tay đều cầm thanh kiếm ngắn. Họ dừng lại cách đó chừng ba trượng.

Bên sau tám người ấy còn có mấy mươi tên vệ sĩ, họ cũng cầm kiếm ngắn chầm chậm bước theo hình trận thế, họ bước đi vô cùng trật tự, chứng tỏ họ đã được huấn luyện kỹ càng.

Họ tiến lên thật nhịp nhàng và cũng thật nhanh, họ vây tròn bọn Hứa kính Bá vào chính giữa.

Quản thiên Phát bước vội lên cúi xuống nhặt thanh Tử kim Đao bên cạnh xác Hoàng Y Khách trao cho Hứa kính Bá :

— Thanh đao nầy chém sắt như bùn, xin Trang Chủ hãy thu dụng.

Hứa kính Bá cười :

— Lão phu từ trước đến giờ không quen dùng, các hạ vốn là cao đệ của Hoài dương Phái, vậy các hạ hãy giữ lấy mà dùng có về hợp hơn.

Hai người đang nói chuyện thì một tên đứng về phía phải của bọn tám người của Ngủ phượng Môn lên tiếng :

— Các ngươi đã bị vây rồi, còn chưa chịu buông binh khí chịu trói hay sao ?

Giang bộ Thanh nói nhỏ :

— Họ bố trí hình như là Bát Quái Trận Đồ...

Hứa kính Bá vuốt râu cười nói với bọn Ngũ phượng Môn :

— Đó là cái trò bày bố trận đồ chứ có gì mà đến phải bó tay ?

Và ông ta lại hỏi :

— Trong số các ngươi ai là kẻ cầm đầu ?

Tên đứng bên phải lên tiếng :

— Tám người của chúng ta ai cũng là người cầm đầu cả.

Hứa kính Bá hỏi :

— Các ngươi hãy báo danh đi ? Tại Ngũ phượng Môn các ngươi đảm nhận chức vụ gì ?

Tên đứng bên phải nói :

— Phượng Nghi Môn Bát Tướng, ngươi có nghe chăng ?

Hứa kính Bá cười :

— Ạ, thì ra đây là những kẻ chuyên nghề giữ cửa, như thế cũng tốt, lão phu đang làm nhiệm vụ tiên phong tiêu diệt Ngũ phượng Môn, các ngươi cản đường thì tự nhiên là tiêu diệt trước :

Tên đứng bên phải quát lớn :

— Lão thất phu, hãy báo danh đi.

Hứa kính Bá gật đầu :

— Muốn biết thì lão phu cho biết rồi có chết, chắc các ngươi có nghe Hứa kính Bá ở Vạn Vật Sơn Trang rồi chứ ? Ta đây.

Tên đứng bên phải rúng động, hấn cau mày :

— Đúng rồi, thảo nào... không ngờ gặp kẻ danh chấn Giang đông...

Bốn tiếng « Danh Chấn Giang Đông » làm cho Hứa kính Bá cả cười :

— Đúng, đúng lắm.

Tên đứng bên phải nói :

— Tại hạ đã có nghe vị Hứa trang Chủ của Vận vật sơn Trang tinh thông lão luyện, vậy chẳng hay Hứa trang Chủ có biết tên trận nầy chăng ?

Hứa kính Bá cười khẩy :

— Cái thứ Bát quái trận Pháp nầy có lạ gì mà lão phu không biết chứ.

Tên đứng bên phải hỏi tiếp :

— Hứa trang Chủ có phá được chăng ?

Hứa kính Bá đáp :

— Đã biết thì chuyện phá có khó chi ?

Nói qua bao nhiêu câu, Hứa kính B biết ngay tên đứng bên phải đó là tên cầm đầu và ông ta nghĩ «bắt giặc trước nhất phải nắm tên đầu đảng » cứ bắt hoặc hạ tên nầy thì thế trận sẽ tan ngay...

Nghĩ là làm ngay, ông ta phất cánh tay áo bên phải. một đường sáng trắng bay xẹt vào giữa mặt tên đứng bên phải trong thế trận.

Tên đứng bên phải cũng nhấc tay lên, thanh kiếm trong tay hắn đỡ lấy thanh đoản kiếm của Hứa kính Bá, làm cho thanh kiếm dội trở về Hứa kính Bá bỗng giật mình.

Bằng vào cái đỡ đó. ông ta cảm thấy đối phương kiếm pháp đã khá tinh thông mà nội lực của hắn cũng chẳng kém bơn mình.

Và chỉ một chiêu đầu là thế trận chuyển động ngay và bây giờ nhờ thế trận biến chuyển, bọn Giang bộ Thanh mới thấy rõ bên ngoài có cả thảy là sáu mươi bốn tên vệ sĩ của Ngũ phượng Môn.

Như vậy thì không còn lầm lẫn gì nữa cả, rõ ràng chúng áp theo «Bát Quái Trận Đồ».

Tất cả đều vòng thành một vòng tường vững chắc, tám người bên trong có bảy người bất động, họ chỉ chuyển biến theo hình thể bên ngoài.

Chỉ có tên đứng bên phải khi nảy là nhảy vào cận chiến, hắn nói :

— Hứa trang Chủ hãy tiếp ta một chiêu...

Vừa nói, hắn vừa tung ra một kiếm.

Hứa kính Bá không phản công mà lại dùng thanh đoản kiếm khoa kín trước ngực làm thành thế hộ thân, ông ta cứ quay về phía tên múa kiếm.

Những người đứng sau Hứa kính Bá đều lấy làm lạ, hình như cả hai người nói là giao đấu, nhưng không ai muốn đụng chạm vào ai.

Họ nhìn kỹ đối phương xử kiếm thật chậm, thế nhưng cái chậm đó liên miên bất tuyệt.

Hứa kính Bá thì rõ ràng cố ý tránh không cho va vào binh khí đối phương, ông ta cứ giữ thế thủ khoa kiếm tạo thành bức vách án trước ngực như lúc ban đầu.

Cả hai đều y như thế, cứ mỗi khi hai thanh kiếm sắp chạm nhau thì họ lại cho trợt ra ngoài, thân người cũng theo đó mà tràn qua sát bên nhau.

Hứa kính Bá vụt trầm giọng :

— Trinh Tường, hãy coi chừng,

Tên đang giao đấu với Hứa kính Bá quả nhiên, sau một vòng, hắn nhắm thẳng về phía Hứa Trinh Tường băng tới.

Đã được cha mình lên tiếng, Hứa Trinh Tường vung kiếm lên chống lại khi tên ấy vừa mới tới, thế nhưng, cũng như giao đấu với Hứa kính Bá, hắn vẫn không cho kiếm chạm vào nhau, hắn lại nhắm về phía Hứa Doanh Doanh.

Bây giờ thì lối đánh của họ đã thay đổi, trong khi tên đứng bên phải hướng về phía Hứa Trinh Trường thì tên thứ hai lại xông lên, tung kiếm đánh vào Hứa kính Bá ..

Hứa kính Bá vẫn khoa kiếm hộ thân xoay mình một vòng tránh qua bên trái.

Vừa tránh tên thứ hai thì tên thứ ba lại phóng kiếm lên, trong khi tên thứ hai khi này lướt khỏi Hứa Kính Bá là đâm luôn về phía Hứa Trinh Tường.

Võn là bát quái, nhưng khi triển khai thì họ lại đánh theo thế «liên hoàn tập kích», những đường kiếm của họ y như xâu chuỗi nối tiếp theo nhau.

Trong khi Hứa Kính Bá, Hứa Trinh Tường và Hứa Doanh Doanh đánh luân chuyển với bọn Ngũ phượng Môn thì bên sau ông ta, bọn Giang bộ Thanh, Quản thiên Phát và đám thuộc hạ cũng làm y như thế.

Hứa Kính Bá liếc về phía Giang bộ Thanh và cười ha ha :

— Biết rồi chứ gì ? Bát quái liên hoàn đấy, bất cứ người nào chịu đối phương một kiếm thì phải thấy rằng kẻ tiếp sẽ chịu luôn bảy kiếm, vì họ lấy «Bát Quá » làm cơ bản, nếu ai đã bị trúng một kiếm rồi là sẽ mang luôn bảy kiếm nữa, cho dù chỉ mới ba bốn kiếm đã ngã chết, nhưng họ vẫn cứ đánh vào cho đủ số, nếu không thì trận họ sẽ loạn ngay...

Ông ta vụt trầm giọng :

— Biết rồi thì hãy phá mà ra!

Hứa Kính Bá vừa nói dứt lời thì một đạo kiếm quang đã xẹt tới ngang mày, ông ta vội vận dụng «bậu phát tiên chế», thanh đoản kiếm tung lên theo thế «tăng giang tiệt đẩu», lần nầy không tránh nữa mà lại hai thanh kiếm đối đầu.

Tên phóng kiếm kêu lên :

— Hảo kiếm pháp !

Hai thanh kiếm chạm vào nhau văng lửa, tên cầm kiếm đạt tránh qua bên trái, nhưng Hứa Kính Bá không được cho tên thứ hai lướt tới, ông ta nhảy lên tung nhanh thanh kiếm và quát lớn :

— Trinh Tường thủ họ tả dực...

Vừa thét ông ta vừa lướt lên tung ra một kiếm thật nhanh.

Tên thứ hai vừa tới đã bị Hứa kính Bá chận ngang, hai thanh kiếm lại chạm vào nhau và tên đó lánh sang bên trái.

Hứa Trinh Tường y theo lịnh chận ngang không cho hắn luân chuyển theo ý muốn.

Tên thứ ba vừa tới cũng bị Hứa kính Bá tung kiếm cho chạm ngay đối diện, đồng thời ông quát lớn :

— Bộ Thanh thủ họ hữu dực...

Quả nhiên tên thứ ba vừa chạm kiếm với Hứa kính Bá đã né sang bên phải, hắn gặp ngay Giang bộ Thanh chận lại.

Hứa kính Bá lại quát lên :

— Thiên Phát, Doanh Doanh bậu duệ, cùng một lúc tiến lên.

Đám người của Giang bộ Thanh y theo vị trí tiến lên rất nhịp nhàng và Hứa kính Bá vụt chỉa mũi kiếm về hướng Tây nam quát lớn :

— Đi vào Tử Môn, chuyển qua Kinh Môn, xuyên thẳng vào Thương Môn và trở ra đúng Sinh Môn, gặp ai nấy giết...

Tiếng «giết» chưa kịp ra khỏi miệng thì đám Ngũ phượng Môn có tên đã rút lên, trận pháp bắt đầu rối loạn.

Cốt cán tám tên bên trong đã bị Hứa kính Bá khống chế làm cho sự diễn biến hơi chậm chạp, nhưng bên ngoài, sáu mươi bốn tên vẫn còn y như thế cũ, luân chuyển vòng tròn...

Hứa kính Bá thét lên một tiếng, tay trái đã có thêm một chiếc vòng kim khí, tay phải thanh đoản kiếm loáng thoáng ngời ngời...

Nhiều mũ kiếm vụt không theo thứ tự cùng phóng vào phía Hứa kính Bá một lúc và chiếc vòng kim khí trong tay ông ta lại đưa ra.

Chiếc vòng bị tiện ngang và một bượu nước đen ngòm từ trong chiếc vòng phún ra y như đám sương mù.

Có tiếng thét thất thanh :

Coi chừng độc thủy !

Nhưng đã muộn quá rồi, nhiều tiếng rú nghe rởn ốc và nhiều thây người ngã xuống

Hứa kính Bá bật cười ha hả, thanh đoản kiếm bỗng vuột khỏi tay.

Bên sau cán kiếm có một sợi giây xích nhỏ và thanh kiếm theo sự điều khiển của sợi giây xích đó tung hoành chu vi hơn một trượng...

Nhiều vòi máu phụt lên, nhiều thây người ngã xuống, tiếng rú càng lúc càng nhiều.

Giang bộ Thanh, Hứa Trinh Tường, Hứa Danh Doanh Quản thiên Phát. bốn thanh trường kiếm và một Tử Kim Đao y như giữa bầy dê, mãnh hổ lên, thây người ngã xuống, thế trận mỗi lúc một loạn lên.

Hứa kính Bá cho tay vào lưng lấy ra một chiếc ống đồng, giống giống như ống sáo, ông ta vung ra thật mạnh...

Nhiều tiếng nổ chát tai, nhiều tia lửa lóe lên, nhiều thây người lại rập xuống như sậy gảy.

Số thủ hạ Ngũ Phượng Môn còn lại dạt cả về hai phía.

Ống đồng trong tay của Hứa kính Bá là thứ đặc chế của ông ta có tên là «Lôi Hỏa Thần Châm», mỗi một bận vung ra có năm khối lửa, trước những khối lửa đó là một mũi kim, bất cứ chạm phải vào vật gì, khi mũi kim bị dội thì khối lửa phía sau phát nổ.

Tên cầm đầu thế trận trúng phải một mũ, hắn lật đật nằm xuống lăn tròn, không ngờ càng lăn, lửa càng cháy mạnh, chất dẫn hỏa trong

khối lửa là một chất đặc biệt, cứ chạm mạnh là càng bùng lên dữ dội, chỉ trong nháy mắt, thây người trở thành ngọn đuốc.

Hứa kính Bá vung tay ba lần, tám tên trong Bát Quái Trận Đồ, tám tên đầu nảo thì nhau ngã xuống.

Thế trận hoàn toàn bị loạn, bây giờ thì cuộc diện trở thành hỗn chiến chứ không còn trận thế gì nữa cả. Trong thế chiến hỗn loạn, chợt nghe một tiếng rú lên thê thiết, một tên vệ sĩ của Lưu hương Cốc trúng thương...

Giang bộ Thanh vừa quay lại chợt thấy phía sau lưng của Hứa doanh Doanh có một thanh kiếm âm thầm phóng tới, hắn hoảng hồn nhún chân lao vút lên tung thanh trường kiếm đánh bạt thanh kiếm của đối phương Hứa Doanh Doanh kịp thời quay lại, thanh kiếm trong tay nàng nhoáng lên, tên vệ sĩ Ngủ phượng Môn ngã xuống...

Nàng thoát hiểm trong đường tơ kẻ tóc.

Hứa Doanh Doanh lướt tới sát bên Giang bộ Thanh, nàng vô cùng cảm kích, giá như đừng phải giữa mặt đông người chắc chắn nàng đã ngả mình vào lòng chàng để cho nhiệt tình hòa hợp với người yêu tha thiết của mình.

Càng ở sát bên nhau, đồng khí càng tăng thập bội, Hứa Doanh Doanh và Giang bộ Thanh dàu lưng vào nhau, hai thanh trường kiếm loáng lên như giữa chỗ không người.

Đám vệ sĩ Ngủ phượng Môn thì nhau ngã xuống như dám ra.

Lúc bấy giờ Hứa Trinh Tường, Quản thiên Phát cùng ào ào lướt tới, bốn người chung nhau một chỗ, ba thanh trường kiếm, một Tử kim Đao bay tới đâu là máu xối đỏ cả vùng.

Thế nhưng đám vệ sĩ của Ngủ phượng Môn tên nào cũng được huấn luyện kỹ càng, thanh kiếm trong tay của họ vô cùng lợi hại, bây giờ thế trận tuy đã tan rồi, nhưng đám còn lại liều chết bao vây, bọn Giang bộ Thanh vẫn còn kẹt giữa vòng.

Hứa kính Bá vẫn nắm chặc trong tay chiếc ống đồng, nhưng bây giờ trong thế đánh cày răng lược, ống đồng phát hỏa khó lòng xử dụng, ông đành phải dùng thanh đoản kiếm, nhưng không thể tung ra, mà chỉ nắm trong tay.

Ông ta càng đánh càng động sát cơ, nhưng vẫn cứ kẹt mãi trong vòng vây không tài nào thoát được.

Bên ngoài đám vệ sĩ của Ngủ phượng Môn cứ liều chết xông vào. Hứa kính Bá nổi nóng, ông ta đánh bạt ra luôn ba nhát kiếm và tay trái hất lên...

Nửa chiếc vòng còn lại bắn ra một tia nước đen ngòm, đó là số nước còn lại cuối cùng trong chiếc vòng kim khí...

Nhiều tiếng rú lên khủng khiếp, ba bốn tên vệ sĩ Ngủ phượng Môn lại ngả rạp xuống, số còn lại hoảng hồ thối lui.

Hứa kính Bá thét lên một tiếng, ném nữa chiếc vòng còn lại làm cho hai tên nữa ngả theo, thanh kiếm bây giờ mới có cơ dùng được, ông ta vung mạnh cánh tay, thanh kiếm vút ra cuốn một vòng như con trốt...

Nhiều tia máu lại bắn ra, chiếc ống đồng trong tay của Hứa kính Bá lại được dịp phun ra ba lượt.

Những tiếng nổ và ánh lửa lóe lên, mùi khói, mùi thịt cháy hực ra khét lẹt...

Nhiều tiếng rú thất thanh liên tiếp, vòng vây phía trước dạt trống hẳn ra.

Nhiều tên giặc không còn liều được nữa, chúng nhún chân nhảy vọt ra xa, nhưng bây giờ thì Hứa Kính Bá không còn dẫn được nữa, ông ta tran mình lướt tới...

Nhưng khi còn cách đam đo một khoảng xa, ông ta chợt giật mình...

Những tên vệ sĩ không thấy cử động gì, thế nhưng chúng lại từ từ ngã xuống, ngã xuống mà không nghe có một tiếng động nào chứng tỏ rằng chúng bị tấn công.

Trong khi Hứa Kính Bá còn đang ngơ ngác thì mười mấy tên vây quanh Giang bộ Thanh cũng y như những tên vừa rồi, chưa ai động tới thế mà chúng lại thi nhau ngã rập.

Chỉ trong khoảnh khắc, số còn lại bao nhiêu cũng đều ngã xuống trước cặp mắt ngơ ngác của bọn Giang bộ Thanh...

Không một ai biết được nguyên nhân.

Họ chưa biết sự việc xảy ra như thế nào, thì từ phía ven rừng chợt nghe tiếng cười hả hả và một đoàn người chầm chậm bước ra...

Dẫn đầu là «Độc Tẩu» Chu Tiềm, theo sau là Lý duy Năng, «Yêu sơn song Kiệt» và Tử Hổ Tướng Lý Gia.

Bên sau họ là đoàn vệ sĩ của Lưu hương Cốc.

Hứa Kính Bá dòm lại, trừ bọn Giang bộ Thanh, Quản thiên Phát và ba cha con của ông ta, còn tám tên vệ sĩ Lưu hương Cốc mang theo đều đã chết cả trong khi hỗn chiến.

Hứa Kính Bá thở dài, ông cảm thấy chưa vào Phượng nghi Môn mà mình đã làm hao tổn quá nhiều.

Ông ta vội vòng tay :

— Chu huynh đến kịp giúp cho một tay, nếu không bọn nầy chắc phải còn nhiều khốn đốn...

Chu Tiềm cười :

— Hứa đại Trang Chủ đã phá Bát môn Trận không phải là đệ đầu công à ?

Hai người đang nói chuyện, thình lình những tên vệ sĩ Ngũ phượng Môn vừa bị Chu Tiềm dùng chất độc hạ vừa rồi vụt lớp ngóp đứng lên...

Chu Tiềm cau mặt :

— Có phải Hắc Trượng Ông tới đó chăng ?

Một giọng nói từ phía vẹo rừng phát lên lồng lộng :

— Chu huynh đã làm chúng ngã xuống, chẳng lẽ tại hạ không thể làm cho chúng đứng lên được hay sao ?

Sau câu nói, một lão già áo đen từ trong chầm chậm bước ra, đúng là Huyền Võ Đàn Chủ Hắc Trượng Ông.

Nhưng bây giờ thì có lẽ người ta phải gọi lão bằng một cái tên khác, vì cây hắc trượng của lão đã bị Đồng nhược Băng hủy diệt, lão không còn cây trượng để chống lộp cộp như trước nữa...

Chu Tiềm cười nhạt :

— Khá lắm, hắc lão huynh kể cũng cao minh đấy nhé.

Hắc trượng Ông cười :

— Không dám, không dám...

Ông ta liếc về phía những tên vệ sĩ vừa cứu khỏi vẫy tay :

— Hãy lui lại, Tứ cung Cẩu đã đến rồi.

Bọn vệ sĩ bại trận ủ rủ bái mạng rút đi.

Lúc bấy giờ vào khoảng canh hai, các đạo Lưu hương Cốc lần lượt đến nơi ước hẹn.

Nhìn thấy tàn dư của chiến trường, nhìn thấy thây người nhuộm máu, Lưu hương cốc Chủ biết ngay kế hoạch du tập của mình hửu hiệu tại chỗ này, chứ còn đến Long Đàn thì chắc chắn phải công khai giao chiến.

Ông ta quay lại hỏi Hứa kính Ba :

— Hứa huynh đã đến sớm lắm ư?

Hứa kính Ba thở ra :

— Đến đây cập ngay kẻ địch, tuy đã phá được trận thế của chúng nhưng huynh đệ vô năng nên đã làm khan tổn anh em về tại Lưu hương Cốc.

Lưu hương cốc Chú nói :

— Cứ như thế này thì bọn chúng đã có chuẩn bị sẵn rồi, nếu biết thế thì chúng ta cũng không cần phân tán làm chi.

Đang khi nói chuyện, chợt thấy từ trong Phượng nghi Môn đèn đuốt sáng choáng, từ trong đó xông ra trước nhất là tám tên đại hán...

Cả tám tên đều mặc áo xanh...

CHƯƠNG 32

TỨ CUNG CHÚ NGỦ PHƯỢNG MÔN

Tám tên đại hán lưng đeo đại đao, mỗi người cầm một chiếc đèn lồng màu xanh, trên mặt đèn đề ba chữ «Thanh long Đàn» thật lớn.

Tiếp theo sau là bốn cô thiếu nữ, đầu bao khăn xanh, mình vận áo xanh, lưng đeo song kiếm, cô nào cũng mày tằm mũ phượng, tư thái tuyệt vời...

Đi sau cùng là một gã thư sinh áo xanh, lưng đeo trường kiếm.

Hắn độ khoảng ngoài hai mươi tuổi, diện mạo thanh tú, thân hình mảnh mai, chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết nàng là gái giả trai.

Chưa ai nói ra, nhưng mọi người đều có thể biết người đó là Tứ Cung Chủ.

Hắc Trượng Ông bước lên mấy bước đứng bên trái của Tứ cung Chủ, bên phải là «Bạch Hổ Đàn Chủ» Cách Thiệu Ngũ.

Những tên vệ sĩ đứng sau lưng.

Họ là những tên vừa được Hắc trượng Ông giải cứu.

Không ai nói một tiếng nào.

Đảo mắt nhìn qua một lượt, Tứ cung Chủ trầm giọng :

— Lý Quan Chủ.

Một trong những tên vệ sĩ vừa được Hắc trượng Ông cứu thoát ứng tiếng bước lên.

Hứa kinh Bá chú mục nhìn tên ấy, rõ ràng tên mà ông ta nghi là kẻ cầm đầu trong Bát Quái Trận Đồ.

Hắn bước lên có vẻ ngập ngừng sợ sệt...

Không nghe Tứ cung Chủ nói gì, hắn bước lên bước nữa vòng tay cúi mặt :

— Thuộc hạ và chư huynh đệ...

Tứ cung Chủ khoát tay :

— Quan Chủ không cần nói, chuyện đêm nay ta đã biết cả rồi.

Và nàng nghiêm giọng :

— Những vị từ Lưu hương Cốc đến đây, trước khi tới Phượng nghi Môn, Quan Chủ đã có được thông báo rồi chứ ?

Gã «Quan Chủ» họ Lý cúi đầu :

— Bẩm thuộc hạ đã có được thông báo khi họ phá trạm đầu tiên.

Tứ cung Chủ hỏi :

— Là một vị «Quan Chủ» trấn giữ chỗ trọng yếu này, Quan Chủ đã có chuẩn bị đầy đủ để nghinh tiếp họ hay không ?

Gã Quan Chủ họ Lý lại vòng tay :

— Bẩm, thuộc hạ và chư huynh đệ đã chuẩn bị thật chu đáo, đúng theo qui củ của bản môn đã dạy.

Tứ Cung Chủ cau mặt :

— Thế nhưng trận đồ vẫn bị phá ?

Gã quan Chủ họ Lý tái mặt :

— Bẩm vâng, nhưng thưa Tứ cung Chủ, không phải chúng thuộc hạ sơ suất...

Tứ Cung Chủ khoát tay :

— Ta biết, cho ngươi lui lại.

Gã Quan Chủ họ Lý sợ sệt lui lại phía sau và Tứ cung Chủ ngẩng mặt lên đảo mắt về phía Lưu hương Cốc :

Chư vị đang đêm độn nhập xin thứ cho Ngũ phượng Môn vì không biết trước nên sơ suất trong chuyện tiếp nghinh, chẳng hay vị nào là Lưu hương cốc Chủ ?

«Đang đêm độn nhập» và «vì không biết trước», câu nói thật khéo, Tứ cung Chủ Ngũ phượng Môn đã trách khéo phe Lưu hương Cốc tấn công không minh chính.

Là một con người mà trọn đời hành động luôn luôn minh chính, câu nói của Tứ cung Chủ làm cho Lưu hương cốc Chủ hơi nóng mặt.

Ông ta vội vòng tay :

—Tại hạ là tệ chủ của Lưu hương Cốc và chư vị huynh đệ đến đây với mục đích viếng quí sơn.

Tứ Cung Chủ cười nhạt :

— Hay lắm, chư vị từ xa đến đây vốn là thượng khách, xin thỉnh vào trong dùng trà đàm đạo và rất mong chư vị cho Ngũ phượng Môn được cái vinh hạnh giữ trọng cương vị chủ nhân.

Lưu hương cốc Chủ cười :

— Không dám, chúng huynh đệ đến đây đã là để bái phỏng quí sơn, tự nhiên đâu dám chối từ thịnh tình của chư vị.

Tứ cung Chủ cười khẩy :

— Đêm nay Ngũ phượng Môn được tiếp kiến chư vị Lưu hương Cốc, thật là một chuyện vinh hạnh vô cùng...

Lưu hương cốc Chủ vòng tay :

— Tại hạ hãy còn chưa biết xưng hô với tôn giả như thế nào cho phải ?

Tứ cung Chủ đáp :

— Tại hạ tên là Tiền phi Sinh.

Cách Thiệu Ngũ nói liền theo :

— Bản môn Tứ cung Chủ thân tự nghinh tiếp chư vị, chắc cũng đã vừa đủ lễ rồi chứ ?

Lưu hương cốc Chủ thầm nghĩ nếu như thế thì quả đúng là Nhị Cung Chủ và Đại cung Chủ không có mặt nơi đây...

Ông ta vòng tay cười nói :

— Như vậy đây là Tứ cung Chủ thế mà tại hạ không biết, xin thứ cho điều thất kính.

Tứ cung Chủ đưa tay theo tư cách chủ nhân :

— Xin thỉnh chư vị.

Sau cái vẫy tay của Tứ cung Chủ, Tám tên đại hán áo xanh lập tức chia làm hai, bốn tên cầm đèn đi trước dẫn đường,

Lưu Hương Cốc Chủ ngang nhiên bước tới và Tứ Cung Chủ cũng bước theo song song thật đúng với tư cách chủ khách cung nghinh, không một ai tỏ vẻ chi e dè sợ sệt.

«Bạch Hổ Đàn Chủ» Cách Thiệu Ngũ, «Huyền Võ Đàn Chủ» Hắc Trượng Ông cùng dang tay nép ra hai bên, nhường cho quần hùng Lưu Hương Cốc đi chính giữa.

Cả đoàn người thẳng vào Phượng Nghi Môn.

Phượng Nghi Môn là một cốc khẩu, do hai trái núi kẹp lại, không biết do thiên nhiên hay do người sáng tạo mà hai trái núi lại châu vào nhau tạo thành một khung cửa vòng nguyệt, y như một trái núi do người khoét ruột để tạo thành một miệng hang.

Nhưng khi vào trong rồi mới biết đó không phải miệng hang mà là thung lũng.

Bên trên khung cửa vòng nguyệt được khắc sâu vào đá ba chữ «Phượng Nghi Môn», nét chữ khắc thật sắc và thật sâu.

Qua khỏi cửa ngoài, bên trong vách núi dựng đứng lên dòm trật ót, đứng phía dưới nhìn lên, người ta có cảm tưởng như hai vách núi vẹo ra hai bên dưới rộng bên trên gần như giao lại.

Chính vì thế mà ngẩng mặt nhìn lên chỉ thấy mây kéo thành một vệt nhỏ dài theo chiều sâu của con đường hun hút.

Con đường kéo dài gần ba dặm, vách núi cứ đứng đứng lên cao và phía dưới không một cọng cỏ nào, xem y như là đi vào tuyệt lộ.

Đi vào tận cùng, bên trong bỗng rộng ra.

Trong bóng đêm không nhận rõ tình hình, chỉ thấy núi vây quanh như những ngọn bình phong chọc trời, so le không đều nhau, tạo thành một vòng cung thâm thẩm.

Bên trong vòng núi là một thung lũng rộng lớn, mặt đất khá bằng phẳng và nhà cửa san sát khắp nơi.

Tất cả đều xây dựng dựa theo thế núi, nhìn qua là thấy ngay công trình xây cất rất cam go.

Tứ Cung Chủ Tiêu Phi Sinh hướng dẫn Lưu Hương Cốc Chủ đi vào một con đường rộng lớn lát đá xanh trơn bóng, hai bên đường là hai hàng tòng rậm lá, gốc tòng trổ mốc, đúng là cổ thụ mà đã được người sửa soạn thẳng tắp y như tự tay trồng lấy.

Cành tòng rậm xanh giao vào nhau làm cho con đường càng thêm tối, người ta có thể ước lượng nơi con đường nầy bao ngày không hề thấy bóng mặt trời.

Đi được một quảng khá xa, phía trước mặt thấy ánh đèn sáng chói đó là một toà nhà cao lớn, phía trước treo mười hai chiếc đèn lồng cao vợi, chắc chắn đó là khách thính của lỗng Đàn Ngủ Phượng Môn.

Cả đoàn người đi vào một khoản đất trống rất sạch và nhìn qua địa thế, dụng cụ, ai cũng biết ngay đó là diễn võ trường.

Qua khỏi diễn võ trường là đến hành lang của tòa nhà cao lớn, phía lầu cao thấy có tấm khuôn biển đề bốn chữ « Uy Phượng Thiên Hạ », bốn chữ thếp vàng và nền sơn rực rỡ.

Trước cửa hai hàng võ sĩ gồm mười hai tên đeo đao lớn, họ đứng trong tư thế nghiêm trang, mặt họ nhìn thẳng tới trước trông vừa uy nghiêm vừa hung hản lạ thường.

« Tứ Cung Chủ » Tiêu Phi Sinh đưa Lưu Hương Cốc Chủ tới trước cửa đưa tay chỉ vào và nói :

— Đây là tệ môn Tổng Đàn, Cốc Chủ và chư vị là những người

đến đây lần thứ nhất và cũng là những người thứ nhất được Tổng Đàn nghinh tiếp từ ngày lập phái đến nay..

Tiền Phi Sinh cười cười nói tiếp :

— Những kẻ đứng bên kia lập trường của tệ phái mà có thể đến đây, có lẽ chỉ có chư vị chứ chưa có một người nào khác.

Nàng ngưng một giây như để lấy giọng và nói tiếp luôn bằng một sắc mặt lạnh lùng :

— Bất luận như thế nào, chư vị đã đến tệ môn, vẫn là điều mà tệ môn lấy làm vinh hạnh, xin chư vị không phụ lòng nghinh đón.

Nói xong, nàng vòng tay một lần nữa rồi bước lên trước dẫn khách đi vào cửa.

Lưu Hương Cốc Chủ mỉm cười bước mạnh theo sau.

Tiếp đến là Tây Lv Tử, Trúc Kiếm Tiên Sinh và bọn Thần Phiến Tử lần lượt theo vào.

Qua khỏi sân lộ thiên rộng lớn là đến ngay đại sảnh.

Trong đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, nhưng thật là vắng lặng.

Lưu Hương Cốc Chủ nhận ngay ra rằng bọn Ngũ Phượng Môn đã chuẩn bị võ công chu đáo.

Vào tới đại sảnh, Tiền Phi Sinh đứng lại vòng tay :

— Tiểu đệ đã mời Lưu Hương Cốc Chủ đến đây.

Từ sâu trong giữa đại sảnh, có một giọng nói lạnh băng băng :

— Thỉnh họ vào.

Tiền Phi Sinh cúi mình :

— Tiểu đệ xin tôn mệnh.

Nàng đứng thẳng mình lên quay mặt trở ra vòng tay nói lớn :

— Đại sư huynh t'ỉnh Cốc Chủ và chư vị vào tương kiến.

Lưu Hương Cốc Chủ giật mình.

«Đại Sư Huynh» mà nàng vừa nói phải chăng là Biên Phi Phượng?

Ngoài Biên Phi Phượng ra, đâu còn ai là «Đại Sư huynh»?

Như vậy Biên Phi Phượng đã về tới đây và vẫn còn khoẻ đến mức tiếm khách được hay sao?

Ông ta thận trọng dẫn quần hùng bước vào đại sảnh, bên trong, chính giữa, một chiếc ghế bành có lót da hổ, một người dong dỏng cao mặc áo gấm ngồi chễm chệ.

Quả đúng là Biên Phi Phượng.

Hai bên chiếc ghế nàng ngồi, hai tên thị nữ áo xanh bồng kiếm đứng hầu, ả bên trái cầm cây thước ngọc, ả bên phải xốc thanh trường kiếm trông thật giống như một vị bá vương.

Biên Phi Phượng ngồi bất động, đôi mắt như điện lạnh của nàng nhìn chăm chăm vào mặt Lưu Hương Cốc Chủ và nở nụ cười khô khốc:

— Tại hạ đã liệu trước rằng Cốc Chủ sẽ nhân cơ hội tại hạ mang thương mà cử đại đội nhân mã đến đây, chính vì biết chắc như thế nên tại hạ đã chuẩn bị tiếp nghinh, nhưng nếu có điều chi sơ suất xin Cốc Chủ hãy thứ cho.

Rõ ràng trước mặt mọi người khi ở tại Thiên Tâm Bình, Biên Phi Phượng vì quá sức mang nội thương trầm trọng, thế nhưng bây giờ đôi mắt nàng vẫn sáng ngời, không hề lộ một chút gì dáng gọi là người đang mang thương, điều ấy đã làm cho Lưu Hương Cốc Chủ đâm ra cẩn thận...

Ông ta thu lễ vòng tay:

— Đại Cuộc Cao suất lãnh thuộc hạ viễn chinh tệ cốc, trên phương diện của người lãnh đạo, tại hạ phải có tinh thần đáp lễ, chính vì thế mà

tại hạ phải thân hành đến quí môn. Vả lại, không mấy khi có được nhiều bằng hữu viếng thăm tệ cốc, nếu không nhân cơ hội đến viếng thì e rằng sau này không có dịp.

Đúng là một người lãnh đạo quần hùng, Biên Phi Phượng vừa nói nhân cơ hội mang thương, ông ta trả lại ngay chuyện cần «Jáp lễ», câu nói rất lễ độ mà cũng thẳng thắn rằng đã có qua là phải có lại chứ không phải chuyện thỉnh không.

Biên Phi Phượng cười nhẹ và đưa tay ra phía trước :

— Bất luận như thế nào, bất luận chư vị đến đây tập kích bản môn hay là «tham quan sơn cảnh» như chư vị đã nói, hôm nay chư vị đến đây, cứng trên cương vị của chủ nhân, tại hạ lẽ tất phải thỉnh chư vị dùng trà, sau đó, nếu quả cần, chúng ta sẽ có điều... lĩnh giáo.

Trong đại sảnh đã sắp sẵn bàn ghế, trên bàn đã đặc sản thức ngọt để dùng trà, rõ ràng họ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khách ngồi vào bàn xong, mười mấy tên tỳ nữ tay bưng bình tay bưng chén sắp vào thứ tự.

Khói trà bay nghi ngút, hơi thơm ngào ngạt.

Sắp đặc xong xuôi, tất cả tỳ nữ cúi đầu lễ phép lui vào.

Biên Phi Phượng trầm giọng :

— Gọi Lý Quan Chủ đến cho ta.

Bên ngoài nghe tiếng đáp :

— Thuộc hạ có mặt.

Và tiếp liền theo, một gã đại hán áo xanh từ ngoài bước vào cúi đầu trước tiệc :

— Thuộc hạ bái kiến Đại Cung Chủ.

Biên Phi Phượng ngẩng mặt lên quét tia mắt lạnh lùng :

— Lý Quan Chủ, ngươi đã biết tội hay chưa ?

Gã đại hán áo xanh rưng rưng qui thụp xuống :

— Thuộc hạ đã biết tội mình.

Biên Phi Phượng cắn lạnh lùng :

— Tốt lắm, Ngũ Phượng Môn chưa từng có tướng bại binh, hãy đâu, dẫn ra chém cho ta.

Bên ngoài có tiếng « tuân lịnh » và hai tên đại hán mang đại đao bước nhanh vào.

Thấy Biên Phi Phượng muốn chém gã Quan Chủ họ Lý, Tiền Phi Sinh vội vòng tay :

— Đại sư huynh...

Biên Phi Phượng khoát tay :

— Không cần phải nói thêm.

Hình như Tứ Cung Chủ rất sợ Đại Sư huynh, nên sau câu nói của Biên Phi Phượng là nàng đáp «vâng» một tiếng nhỏ nhỏ rồi lui lại.

Nhưng không biết nghĩ sao, nàng lại vòng tay :

— Tiểu đệ cảm thấy rằng...

Biên Phi Phượng chận ngang :

—Cường địch đã vào nội cảnh, Lý Quan Chủ bất tuân thượng lịnh, ỷ vào Bát Môn Kiếm Trận có thể ngăn địch nê xua binh ra chiến, để đến đổi Bát Môn bị diệt hơn phân nửa, tội ấy không đáng chém hay sao ?

Trong khi hai người nói chuyện thì hai tên đại hán đã dẫn gã Quan Chủ họ Lý ra ngoài, bây giờ, một trong hai tên ấy bước trở vào, trên tay hắn có bưng một cái mâm.

Hắn bước vào đứng giữa đại sảnh, hai tay đưa cái mâm lên cao và nói :

— Bẩm Đại Cung Chủ, thuộc hạ hành hình hoàn tất, xin trình Đại Cung Chủ khán tường.

Trên chiếc mâm, một cái đầu máu bê bết...

Biên Phi Phượng vẫn lạnh như băng :

— Hãy mai táng cho hắn.

Tên vệ sĩ cúi đầu bưng chiếc mâm trở ra ngoài.

Hứa Kính Bá vùng cười lớn :

— Hay, giết như thế là hay, Đại cung chủ đã làm một chuyện mượn cớ thị uy, đã làm cho thuộc hạ khiếp đảm, chỉ tiếc một điều là Đại cung Chủ hay còn quên một chuyện...

Biên Phi Phượng hất mặt :

— Ta quên chuyện chi ?

Hứa Kính Bá nói :

— Ngũ phương Môn từ trước đến nay không có bãi tướng, nhưng chuyến viễn chinh Lưu Hương Cốc, Đại Cung Chủ đã chẳng mang thương về đấy hay sao ? Và như thế thì, trên cương vị lãnh đạo nghiêm minh, Đại cung Chủ làm sao tự xử ?

Bọn Tứ Cung Chủ, Cách Thiệu Ngũ và Hắc Trượng ông thảy đều biến sắc sau câu nói của ông ta.

Đôi mắt của Biên phi Phượng bắn ra đầy sát khí, nàng nhìn Hứa Kính Bá đăm đăm...

Thế nhưng Hứa kính Bá vẫn như không thấy.

Sau câu nói ấy, ông ta thản nhiên bưng chén trà đưa lên môi nhấm nhấp từ ngụm nhỏ.

Nhìn Hứa Kính Bá hồi lâu, ánh mắt đầy sát khí của Biên Phi

Phượng từ từ dịu lại, nhưng giọng nói của nàng vẫn lạnh lùng :

— Quả đúng là ngữ khí của một đại trong chủ, thế nhưng Hứa Trang chủ cũng nên nhớ rằng tất cả chư vị đây không một ai không là bại tướng của ta, và khi các vị đã đến Bá Điểu Triều Dương này thì đừng mong ra về được như khi tới.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả :

— Đại Cung Chủ bằng vào thế gì mà lớn lối như thế ? Chẳng lẽ bằng vào tòa đại sảnh này ư ?

Lưu Hương Cốc Chủ nghe Hứa Kính Bá nói câu đó làm cho ông ta hơi chú ý.

Ông ta nghĩ rằng có lẽ Hứa Kính Bá đã nhìn thấy những cơ quan bẫy rập trong tòa đại sảnh này rồi, vì vị Trang Chủ Vạn Vật Sơn Trang vốn nổi tiếng giỏi về khoa này lắm...

Biên Phi Phượng cười nhạt :

— Khá lắm, như thế nghĩa Hứa trang chủ đã thấy được sự bố trí trong tòa đại sảnh này rồi.

Hứa Kính Bá đáp :

— Sự bố trí quá tầm thường như thế này có chi đâu mà Đại cung Chủ phải khoa trương.

Biên Phi Phượng nói :

— Nhưng chỉ sợ Hứa trang chủ nhìn lầm đấy chứ ?

Hứa Kính Bá gằn lại :

— Sao lại gọi là lầm ?

Biên Phi Phượng vẫy tay lên, tòa đại sảnh chợt khua động mạnh, tất cả y như là bị một cuộc động đất, nhưng chỉ thoáng qua là yên tịnh lại như lúc bình thường.

Ánh sáng cũng bật lên theo.

Khi Biên phi Phượng ấn động cơ quan làm cho rung chuyển, những ngọn đèn trong đại sảnh có lẽ được bọn thuộc hạ của nàng dấu vào một nơi nào đó, hoặc do cơ quan rút vào hộp đá, cho nên không thấy tắt mà tự nhiên vụt tối đe , bây giờ khi ánh sáng bật lên, tất cả, đều y nguyên như cũ.

Biện phi Phượng vẫn ngồi yên trên chiếc ghế hành bọc da hổ thân hình nàng không hề xê dịch, chỉ có điều những cánh cửa ra vào trong đại sảnh không còn thấy nữa, chu vi của đại sảnh hình như cũng nhỏ lại hơn nhiều.

Tòa đại sảnh vốn chuôn viên hình chữ nhật, bây giờ bỗng hóa thành bát giác, tám bức vách đen ngòm y như vách sắt và mỗi bức vách đều có một khuôn cửa, những khuôn cửa sát đóng khít rim.

Chỉ trong cái nháy mắt, tất cả nhìn lại «Tứ cung Chủ» Tiết Phi Sinh, «Bạch Hổ Đàn Chủ» Cách Thiệu Ngũ, «Huyền Võ Đàn Chủ» Hà Trượng Ông và đám thuộc hạ Ngũ Phương Môn thảy đều không còn thấy bóng.

Trong đại sảnh chỉ còn có mỗi một mình Biên phi Phượng, chiếc ghế của nàng ngồi đúng y chính giữa, bởi vì khi tòa đại sảnh còn như cũ thì chỗ ngồi của nàng hơi thụt vào trong, nhưng khi nàng ấn động cơ quan để biến thành tòa nhà bát giác rồi thì chỗ chiếc ghế của nàng đúng vào vị trí trung ương.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả :

— Vẫn là Bát Môn trận thế, chuyện lạm của Đại cung Chủ khiến cho tại hạ vô cùng thất vọng !

Biên Phi Phượng cười gằn :

— Vả chính sự nhận định ấy đối với con người được xem là tinh thông sự bố trí cơ quan bí mật của Hứa trang Chủ cũng đã làm cho tai ba thất vọng vô cùng.

Câu nói của nàng vừa dứt, tất cả những ngọn đèn trong đại sảnh bỗng nhiên tắt phụt, bốn phía tối đen.

Tây Ly Tử thét lên một tiếng, thanh kiếm trong tay đâm thẳng tới một đường khá lẹ.

Cùng một lúc, cánh quạt của Thần Phong Tử cũng tung ra.

Trong bóng tối âm u, hai đạo ngân quang chớp nhoáng y như đường sét giữa đêm mưa, hai đạo ngân quang giao tréo vào nhau, thế nhưng cả hai cùng đánh vào khoảng trống.

Ngay trong lúc ấy, trong tòa đại sảnh vụt bựt lên tám ngọn đèn lồng, tám ngọn đèn bọc bằng lụa xanh rực rỡ.

Mọi người nhìn ngơ ngác, vì Biên Phi Phượng, luôn cả chiếc ghế bọc bằng da cọp của nàng không cánh mà bay đâu mất, ngay chính giữa, chỗ nàng ngồi khi nãy không chừa lại một dấu vết nào.

Lưu Hương Cốc Chủ cau mặt nhìn Hứa Kính Bá :

— Hứa huynh có nhận ra sự biến cố này chăng ?

Tần Nhân Kiệt cười cười nói tiếp :

— Bọn này đã rõ vấn đề cơ quan bầy ra thì hoàn toàn bí lối, chỉ còn trông vào một mình Hứa huynh đấy thôi nhé.

Thanh Phong Đạo Trưởng thấp giọng :

— Tòa đại sảnh bát giác này kín không lọt vào một chút gió, chúng ta nên tìm cách thoát ra càng sớm càng tốt.

Trúc Kiếm Tiên Sinh gật gù :

— Đối phương cố tình dẫn dụ chúng ta vào đây, đủ thấy chúng có

mai phục sẵn, bây giờ tất cả đều không nên di động, hãy chú ý thật kỹ càng mới được.

Thấy mọi người đều trông cậy vào mình, Hứa Kính Bá càng cảm nhận tình hình quá nghiêm trọng, ông ta cau mặt nói :

— Xin chư vị nhân huynh hãy để lão phu xem xét thật kỹ rồi mới có thể quyết định.

Vừa nói, ông ta vừa nắm chặc thanh đoản kiếm đi thẳng về khung cửa hướng bắc, vừa tiến lên vừa quan sát từng chút một.

Hứa Trinh Trường và Hứa Doanh Doanh thấy cha mình tiến lên, cả hai lật đật tiến lên theo.

Hứa Kính Bá quay lại gắt lớn :

— Hai con không nên bước tới, cha đã có nói về Bát Quái trận đồ với hai con lâu rồi, cơ quan mai phục của nó biến hóa lạ lùng và nguy hiểm lắm, hai con có theo cũng không làm phụ được gì đâu.

Hứa Trinh Trường nói :

— Nhưng nếu có mai phục cơ quan mà một mình cha thăm dò là nguy hiểm lắm.

Hứa Kính Bá cười :

— Đất ở đây hãy còn rộng lắm, giả như có chuyện đặc cơ quan cạm bẫy, chúng lại làm gì cha được hay sao ? Bao nhiêu sở học của cha đã truyền cho con khá nhiều rồi, sao khi lâm trận con lại nghi ngờ khả năng của cha như thế

Hứa Trinh Trường lật đật lui lại cúi đầu :

— Con không dám thế.

Hứa Kính Bá bước đến khung cửa phía chính bắc, ông ta dùng mũi kiếm gõ nhè nhẹ khắp chỗ và chú mục quan sát thật kỹ lưỡng.

Sau cùng, ông ta lại men lần theo từng khung cửa trong chu vi bát giác, nơi nào cũng xem xét thật kỹ càng và khi hết các khung cửa, ông ta quay trở lại trung ương.

cửa, ông ta quay trở lại trung ương.

Lưu Hương Cốc Chủ hỏi :

— Hứa huynh có tìm ra được vết tích nào không ?

Hứa Kính Bá đứng lặng thinh, ngón tay cái của ông ta lần lần trên những ngón tay khác như đang tính toán một việc vô cùng phức tạp...

Hồi lâu, ông ta thở phào cười nói :

— Trong tòa đại sảnh này, ngoài tám cánh cửa thuộc bát môn và do cơ quan thao túng ra, còn thì hình như không có gì nguy hiểm...

Lưu Hương Cốc Chủ cau mặt hỏi :

— Theo Hứa huynh thì trong tòa đại sảnh này không có mai phục hay sao ?

Hứa Kính Bá lắc đầu :

— Không phải thế, tại hạ chỉ nói không có mai phục, nhưng cách bố trí của bọn cũng tinh tế lắm, bất thời nó cũng có thể trở nên hung hiểm hơn là mai phục.

Thần Phiến Tử nhường mắt :

Không biết Hứa Trang Chủ có thể nói rõ hơn một chút về sự bố trí ở đây chăng ?

Hứa Kính Bá cười :

— Nếu nói chung trong tòa đại sảnh này thì có thể nói rằng không có gì, nhưng riêng tám khung cửa thì rất có thể có bốn khung không phải là cửa thật, bốn khung cửa thật thì có thể có rất nhiều cao thủ mai phục, chúng ta không thể thoát thân bằng con đường ấy.

Ông ta vùng thấp giọng như muốn nói cho những người chung quanh nghe thấy mà thôi :

— Cũng may là vị Đại Cung Chủ này thương thế chưa lành,

chứ nếu không thì chúng ta rất có thể đều chôn thây nơi đây lắm.

Lưu Hương Cốc Chủ hơi biến sắc :

— Hứa huynh đã xem xét kỹ rồi đấy chứ ?

Hứa Kính Bá nói :

— Ở đây có bốn khung cửa chính mà cơ quan đóng mở nằm ở phía ngoài, trong vài ngày nữa đây, tự nhiên là chúng ta trở thành tên tù cầm cố và lúc bấy giờ, khi vì khát vì đói, công lực của chúng ta hao mòn, bằng vào thanh kiếm trong tay của vị Đại Cung Chủ nầy, nàng không đặt mình vào tử lộ hay sao ?

Lưu Hương Cốc Chủ càng sững sốt :

— Như thế là chúng ta không thể nào phá cửa mà ra hay sao ?

Hứa Kính Bá lắc đầu :

— Khó, rất là khó, chỉ có bốn cửa có thể ra vào, nhưng nó lại làm bằng thứ sắt thật dầy, nếu muốn phá mà ra, đó là một chuyện mò kim đáy biển.

«Hồng Liễm Phán Quan» Nghiêm Hữu Tam nói :

— Nếu như thế thì chúng ta đành phải bị giam mãi trong tòa nhà nầy hay sao ?

Hứa Kính Bá gật đầu :

— Đúng, trừ trường hợp chúng bằng lòng để mình ra cùng với chúng giao đấu để quyết định hơn thua, bằng không thì chúng ta không làm sao ra được.

Tất cả mọi người nghe Hứa Kính Bá nói như thế, đều nhìn nhau bằng đôi mắt vô cùng thất vọng.

Quản Thiên Phát vùng xám mặt mắng tớn :

— Biển phi Phượng, ngươi đúng là đàn bà khốn nạn, thứ đàn bà

/

ti tiện, nếu ngươi có bản lãnh thì hãy cùng với ta quyết đấu để phân thắng phụ, chứ dùng ngay kế co đầu rút cổ như thế thì đừng bao giờ tự xưng là Đại Cung Chủ của Ngũ Phương Môn mà nên xưng là một con hổ ly cẩu...

Là một con người xuất thân từ Phái Hoa Dương, nay lại là Tổng Quản Nam Giang, thế mà trước mặt mọi người, trong đó có các vị lão tiền bối, trước mặt hai người con gái, Quản Thiên Phát lại bỉ ổi ra những lời mắng chửi thô bỉ tục tằn như thế, thật quả một chuyện làm cho ai nấy thảy đều cau mặt...

Giang Bộ Thanh nhìn hắn vừa định dùng lời ngăn cản, nhưng hắn lại thấy Hứa Kính Bá mỉm cười nhìn mình khẽ gật gật đầu tỏ vẻ rất bằng lòng, khiến cho hắn dâm ra ngờ vực im lặng.

Ngay trong lúc ấy, chợt nghe tiếng Biên Phi Phượng thét lên :

— Quản Thiên Phát, ngươi hãy nhớ, người thứ nhất mà ta phải giết chính là ngươi đấy.

Hứa Kính Bá lộ vẻ mừng, ông ta bước tới sát bên Trúc Kiếm Tiên Sinh kề tai nói nhỏ...

Quản Thiên Phát lại lớn giọng :

— Biên Phi Phượng, thật ta lấy làm tiếc cho ai đó đã đặt cho ngươi cái tên Phi Phượng, đáng lý nên gọi ngươi là con chim cú mới là phải hơn...

Hai người còn đang lời qua tiếng lại, thình lình Hứa Kính Bá nhún chân nhảy vút lên, thanh kiếm trong tay của ông ta đâm thẳng vào trái châu, nơi hình chạm «lưỡng long tranh châu» trên cây xà ngang dưới đòn dông nóc nhà đại sảnh...

CHƯƠNG 33

GIỮA TRẬN THU ĐỒ ĐỆ

Hành động của Hứa Tiên B quá nhanh, mọi người vừa chớp mắt thì trái châu trên khuôn chạm đã bị ông ta chém rơi xuống đất.

Trái châu vừa bị chém rơi thì cả tòa đại sảnh bỗng nghe nhiều tiếng y như sắt thép cọ nghiến vào nhau và từ trên nóc đại sảnh bỗng có một vật đen sì rơi xuống.

Mọi người chú mục nhìn lại thấy đúng là cái ghế bành bọc da hổ mà Biên phi Phượng đã ngồi trên khi nãy.

Nhanh như chớp, Trúc kiếm tiên Sinh lao mình phóng tới vung kiếm xả ngay vào chiếc ghế.

Thân pháp đã nhanh mà thủ pháp lại càng nhanh, vì bây giờ người ta mới kịp nhìn thấy Biên phi Phượng vẫn ngồi y trên chiếc ghế.

Nhưng nàng cũng không chậm hơn, khi Trúc kiếm Tiên Sinh vừa lao mình tới thì nàng đã như một cái dòn bật vút thẳng lên nóc tòa đại sảnh.

Vẫn như kim khí hút vào đá nam châm, thanh kiếm của Trúc kiếm tiên Sinh vừa xả xuống chiếc ghế thì cũng vừa vút bắn theo Biên Phi Phượng như hình với bóng.

Một tiếng thép chạm vào nhau định tai nhức óc, đang đà từ dưới phóng lên, Trúc kiếm tiên Sinh bị dội ngược lại rơi xuống đất.

Cũng may, thân pháp của ông ta đã đến mức tuyệt đỉnh, cho nên vừa bị dội lại là ông ta dùng ngay thế « Phiên Thiên Trắc Diệp » tà tà rơi xuống cách chỗ đám Lưu Hương Cốc gần một trượng.

Trên nóc tòa đại sảnh bị tốc một lỗ hổng khá to, bóng của Biên Ph Phượng phóng vút ra lỗ đó.

Hứa Kính Bá dậm chân :

— Tiếc quá... tiếc quá...

Tây Ly Tử kinh ngạc :

— Như vậy thương thế của nó đã kể như không còn gì nặng nữa...

Trúc Kiếm Tiên Sinh nói :

— Bằng vào nhất kiếm giao đấu với lão phu, đủ thấy tuy chưa hoàn toàn bình phục, nhưng thương thế của cô ta coi như đã giảm đến sáu bảy phần.

Nhìn lên cái lỗ trên nóc nhà, Hứa Kính Bá cười :

— Dầu sao, chúng ta vẫn tìm được một chỗ ra tương đối...

Ông ta vụt quay nhìn Quản Thiên Phát cười và hỏi :

— Quản tổng quản cũng có học qua về môn thiết trí cơ quan à ?

Quản Thiên Phát cúi đầu lễ phép :

— Văn bối chưa được học.

Hứa Kính Bá chớp mắt ngạc nhiên :

— Thế sao Quản tổng quản lại nhìn ra mấu chốt cơ quan của tòa đại sảnh nầy ?

Quản Thiên Phát nói :

— Vừa rồi văn bối thấy Trang Chủ nhìn kỹ dưới đất rồi lại ngẩng lên trần nhà, văn bối nghĩ nếu như chiếc ghế của Biên phi Phượng tụt xuống thì nhất định Trang Chủ không bao giờ lại lộ vẻ kinh ngạc như thế

và vì lẽ đó nên vãn bối mới lựa lời mằng thử, cốt để xem sự ức đoán của mình có trúng hay không thế thôi.

Hứa Kính Bá gật gù :

— Bất cứ chuyện gì, học giỏi đến đâu mà không chịu tìm tòi chú ý thì cũng hóa ra dốt nát... Quản tổng quản từ gương mặt của lão phu mà biết được Biên phi Phượng được rút lên chứ không phải tụt xuống thì quả đã hơn người, thế nhưng tại sao Quản tổng quan lại biết cô ta vẫn còn ngồi trên chiếc ghế ?

Quản Thiên Phát nói :

— Bốn phía vách này đều bằng sắt dầy, gió vẫn không lọt vào được, tự nhiên, nếu ở bên ngoài nhất định không thể nghe chúng ta nói chuyện, mà Biên phi Phượng là con người luôn ngờ vực, không khi nào nàng lại chịu bỏ qua câu chuyện hàn trong của chúng ta, vì nghĩ như thế nên vãn bối đoán ra chuyện ấy.

Hứa Kính Bá cười lớn :

— Quản tổng quản phân tích thật là xác đúng, thật quả là một kỳ tài trong thiên hạ, sau khi chúng ta thoát khỏi nơi này, lão phu muốn đem tất cả những gì sở đắc trong đời về phép bố trí cơ quan mà truyền lại cho Tổng quản, chẳng hay tổng quản có khứng chịu chăng ?

Quản Thiên Phát vội đặt vòng tay cúi mình thật thấp :

— Trang Chủ đã có lòng thương, vãn bối cảm kích vô vàn, chỉ có điều vãn bối đã thụ nghiệp Hoài Dương Phái, ân nặng của sư phụ, vãn bối không dám đơn sai...

Lưu Hương Cốc Chủ vuốt râu cười :

— Thiên Phát, Hứa huynh toan, niên diệt là người cơ trí, cho nên

tiếc tài muốn truyền thụ sở học, đó là cái may mắn cho cháu nhất đời. Riêng về chuyện vì là môn hạ của Hoài Dương Phái nên không chịu phản sư; đó là điều đứng đắn là điều trung nghĩa với ân sư, nhưng hiền điệt học võ công tại Hoài Dương Phái, còn tại Đông Hứa, hiền điệt chỉ học về bố trí cơ quan, hai chuyện đó chỉ có lợi là bồi bổ cho nhau chứ không hề xung đột, sau này, trước mặt «Kim Xí Điêu» Quách lão ca, ta sẽ thay hiền điệt mà phân rõ về chuyện ấy.

Vì khi đầu nhập Hoài Dương Phái cũng do Giang Đại Tiên Sinh giới thiệu và gởi gắm, cho nên khi ông ta nói như thế, Quản Thiên Phát lật đật cúi đầu :

— Vãn bối xin tuân mạng.

Và bằng một thái độ thành khẩn, Quản Thiên Phát quì thụp xuống chân của Hứa kính Bá :

— Đệ tử xin khấu kiến sư phụ...

Hắn giữ đúng lễ nhập môn lạy Hứa kính Bá luôn tám lạy.

Chờ cho hắn làm đủ lễ, Hứa kính Bá mới đưa tay đỡ dậy cười :

— Hiền đồ hãy đứng dậy, chúng ta hãy còn trong vòng nguy khốn, không nên quá lễ.

Hứa Trinh Tường và Hứa Doanh Doanh đều nhỏ tuổi hơn nên cùng gọi Quản Thiên Phát là sư huynh, quản hùng cũng bước tới có lời kính hạ.

Hứa Kính Bá cười :

— Thôi, chuyện nầy chờ về đến tệ trang rồi sẽ có lễ đáp tạ chư vị đạo huynh, bây giờ chuyện cấp thiết là chúng ta nên trù hoạch kế sách đột xuất.

Lưu Hương Cốc Chủ gật đầu :

— Theo cao kiến của Hứa huynh thì bây giờ ta phải làm sao ?

Hứa Kính Bá chỉ lên trên nóc nhà và nói :

— Cái lỗ hổng đó chỉ một người chui lọt và nó cũng là con đường duy nhất để thoát thân, bây giờ tự nhiên chúng ta cần phải theo con đường duy nhất đó, nhưng có điều phải chú ý là trên đó nhất định có người canh thủ, họ có lợi thế là «dĩ dật đãi lao», họ chỉ cần dùng chừng ba phần sức lực cũng đủ đánh ngã chúng ta trở xuống. Vì thế có lẽ chúng ta chỉ có mỗi một biện pháp là tương đối hữu hiệu...

Lưu Hương Cốc Chủ nói :

— Xin Hứa huynh đề xuất để tất cả bàn luận cho kỹ càng.

Hứa Kính Bá nói nhỏ :

— Khi phóng lên, chúng ta cần phải làm cho người canh thủ bên trên phòng bất cập phòng, muốn thế, chúng ta phải áp dụng phương châm tiếp sức, từng người tiếp nối theo nhau, khi một người vừa phóng lên thì người khác tiếp liền theo, người thứ nhất tới nóc thì người thứ hai cũng đã lên hơn hai trượng, nghĩa là nối nhau như xâu chuỗi. Để phòng khi người thứ nhất bị đánh bật, nhớ phải sà mình tạt xéo ra, để cho người thứ hai có chỗ thoát lên, cứ như thế cho đến bao giờ ra được nhiều người nối tiếp, nhất định đối phương phải có phút không kịp trở tay.

Ngưng một chút như để ước đoán tình hình, Hứa Kính Bá nói tiếp :

— Giả như người thứ nhất thế kiếm lên được đắc thủ, thì người thứ hai sẽ dễ dàng hơn, trong trường hợp có người của chúng ta trên nóc thì chắc chắn tất cả sẽ lên được dễ dàng.

Ông ta nói tuy làm ra vẻ nhỏ, nhưng ước lượng cho trên nóc vừa nghe được, và khi nói, ông ta lại dùng kiếm vẽ lên mặt đất : « Chúng ta phóng lên bằng kiếm chứ không phải bằng người, cố làm sao đừng

cho lộ đầu lên cho đến khi nào đánh hất được kẻ bận trên, chừng đó bần lao ra không chết...

Lưu Hương Cốc Chủ hội ý gật đầu :

— Phương kế tiếp sức của Hứa huynh thật là vẹn toàn, chúng ta lên theo lối liên tục ấy, chắc chắn đối phương sẽ không giữ nổi.

Tây Ly Tử nói :

— Chúng ta cứ như thế mà làm, bần đạo không tin rằng không thể đánh hất được chúng.

Vừa nói, ông ta vừa dùng tay ra dấu và nói lớn hơn :

— Lên, bần đạo xin khai lộ.

Ông ta nhún chân thật mạnh, thân hình vút thẳng lên trên...

Chờ cho đến khi lên gần tới, thanh trường kiếm trong tay ông ta theo thế «Ngưỡng vọng Vân Nghê» đâm thẳng ra lỗ hổng một đường thật mạnh.

Thân hình của Tây Ly Tử vừa nhóng lên thì Trúc Kiếm Tiên Sinh và Lưu Hương Cốc Chủ cũng vút lên theo.

Cả ba người, có thể nói là đương thế danh gia kiếm khách, thân pháp đã thần tốc mà kiếm thế cũng dũng mãnh vô song.

Thế nhưng, chỉ nghe ba tiếng «tách tách tách» khô khan, ba thanh kiếm của ba người thảy đều gãy đoạn.

Ngay trong lúc ba người của Trúc Kiếm Tiên Sinh vừa rơi xuống thì Hứa Kính Bá đã phóng lên, tay phải ông ta vung ra hai đạo tinh quang hai vệt sáng của ám khí nối nhau vút vào lỗ trống...

Một tiếng «tách» nữa vang lên lửa nhoáng, ám khí bị đánh hất văng một món, khi món thứ hai vừa tới thì tay trái của Hứa Kính Bá vút mạnh chiếc ống đồng, từ trong ống đồng năm đốm lửa xẹt ra.

Cùng lúc ấy, từ trên mái ngói, dũng của Biển Bài Phượng rú lên khắp đảm.

Và tiếp liền theo, một vật sáng xanh từ trên vọt xuống, thanh kiếm thép ngọn mười cân rập trên mặt đất.

Chắc chắn là thanh kiếm báu ấy vừa rồi đỡ liền ngang ba thanh kiếm của ba người của Trúc Kiếm Tiên Sinh.

Hứa Kính Bá bật cười ha hả :

— Chỉ cần một «hoàn» lửa ấy thôi là cô ả cũng sẽ cháy luôn.

Vừa nói ông ta vừa nhổ thanh trường kiếm lên cầm nơi tay xem xét cẩn thận lưỡi :

— «Lôi Hỏa Thần Châm» của huynh đệ tất cả mọi vật gì là vật ấy cũng thành tro, nhưng thanh kiếm này lại có thể chuyển qua vùng lửa, đủ biết nó là một thanh kiếm báu.

Tất cả mọi người xô tới nhìn dán vào thanh trường kiếm.

Chuôi kiếm có một cái tuội màu xanh, nhưng bây giờ thì đã thành tro, thân kiếm sáng xanh rờn rợn không thấy chút chi gọi là bị khói tắp vào.

Trúc Kiếm Tiên Sinh buột miệng kêu lên :

— Thanh Minh Kiếm !

Hứa Kính Bá gật đầu :

— Trúc Kiếm đạo huynh quả không hổ là danh gia kiếm khách, trên chuôi kiếm này quả có khắc hai triện «Thanh Minh».

Vừa nói, ông ta vừa chìa cán kiếm cho mọi người xem, quả thật, nơi chuôi kiếm và giữa thân kiếm cùng đều có khắc hai chữ thanh minh bằng chữ triện.

Tây Ly Tử nói :

— Thật là kiếm báu, ba thanh kiếm của chúng ta khi nãy, nước thép cũng đâu phải tầm thường, thứ mà chỉ chịu một nhát đầu là đứt tiện.

Lưu Hương Cốc Chủ thở ra :

— Nếu Hứa huynh không phất xuất lôi hỏa thì bằng vào thanh kiếm nầy mà thủ chặc trên đó, tất cả binh khí của chúng ta nhất định không còn một mống, và chúng ta sẽ phải dùng chưởng lực mà thôi.

Hứa Kinh Bá cười :

— Vừa rồi huynh đệ cố nói cho đối phương nghe thấy là muốn chúng lại gần lỗ hổng để dễ phóng lôi hỏa, không ngờ lại làm cho ba thanh kiếm của ba vị đứt ngang.

Ông ta trao Thanh Minh Kiếm cho Lưu hương cốc Chủ và nói tiếp :

— Kiếm nầy sắc bén vô song, chỉ tiếc là chưa lấy được vỏ của nó, vậy xin Cốc Chủ hãy tạm dùng.

Lưu Hương Cốc Chủ cười :

— Vì phòng hộ binh khí bị hủy diệt, nên huynh đệ đã cho thuộc hạ phòng sẵn hơn mười thanh kiếm tốt, huynh đệ thấy thanh kiếm nầy nên trao về cho Trúc Kiếm đạo huynh là phải.

Tây Ly Tử gật đầu :

— Cốc Chủ nói phải lắm, trong chúng ta, chỉ có Trúc Kiếm đạo huynh đáng được mệnh danh là đệ nhất kiếm gia, Thanh Minh Kiếm nầy nên để cho Trúc Kiếm đạo huynh xử dụng, nó có thể là khắc tinh của Phi Phượng Kiếm Pháp, đạo huynh có thể dùng nó để tận diệt tà gian bảo vệ đồng đạo võ lâm.

Trúc Kiếm Tiên Sinh không từ chối, ông ta cầm thanh kiếm và nói :

— Danh lợi đã không màng thì của báu đến đâu cũng thế thôi, nhưng vì võ lâm mà tận diệt tà gian, huynh đệ xin tạm thời nhận lấy.

Lưu Hương Cốc Chủ cười :

— Trong khi thanh kiếm nầy vô chủ...

Ông ta nói chưa dứt lời thì chợt nghe tiếng sắt nghiến vào nhau, cả hòa đại sảnh chuyển động như nghiêng đổ...

Mọi người giật mình nhìn lại thì bỗng thấy các khung cửa Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc và Tây Bắc cùng mở hoát.

Từ cánh cửa đông bắc, chầm chậm bước ra một đạo nhân vận áo màu lam, lưng đeo trường kiếm.

Lão đạo sĩ nầy có năm chòm râu dài chí ngực bạc phơ, cặp lông mày thật rậm và thật dài, dài phủ xuống gần mí mắt.

Ngoài đôi mày rậm hơi kỳ dị của ông ta, lão đạo sĩ nầy có vóc mặt như vầng trăng sáng, đôi mắt tinh anh, khí độ đúng là một bậc thần trần.

Hình như lão đạo sĩ nầy là kẻ dẫn đầu để trấn trung [illegible] khi ông ta bước ra thì bốn cánh cửa còn có bốn người xuất hiện.

Cửa Đông Bắc là một lão Hòa Thượng mặc áo màu tro, không thể biết rõ niên kỷ của lão già nầy, nhưng nhìn qua sắc diện, người ta có thể biết tuổi của lão rất cao, vì một người luyện võ mà răng đã rụng hết và da mặt y như vỏ cây khô thì không thể dưới 80 tuổi [illegible].

Ông ta không cầm binh khí, trên tay chỉ có một xâu tràng hạt.

Bên sau vị Hòa thượng già, có hai nhà sư, hai tay chắp đứng trước ngực, cung cách thật trang nghiêm, họ có vẻ cung kính lão hòa thượng già, có lẽ đó là tôn trưởng của họ.

Hai nhà sư ấy là Phi Cảnh và Huyền Cảnh đại sư.

Là hai vị Hộ Pháp của Ngũ Phượng Môn, hai vị Hộ Pháp có nhiều trọng vọng, thế mà lại đi sau và tỏ vẻ cung kính lão Hòa Thượng như

bằng vô trưởng như thế ấy, đủ biết vị Hộ Thượng già nầy địa vị cao lắm trong Ngũ Phượng Môn.

Cửa Tây Bắc bước ra một vị trung niên thư sinh, người nầy vận nguyệt bạch trường bào, tay cầm cây quạt trắng xương ngà, hẳn là một con người mặt trắng không râu, hai vành môi mỏng ngậm lại khít rim, tiêng dáng cách hết sức ngạo nghễ.

Theo sau là hai tên đại hán cũng vận áo choàng xám trắng, sắc mặt bỵ chằm bẩm, coi có vẻ khinh người.

Hai người nầy tuổi khoản bốn mươi.

Cửa Đông Nam bước ra hai người, một lão già áo đen và một mụ già cũng mặc áo đen.

Hai người nầy râu tóc đều bạc trắng, cả hai đều cầm thiết trượng song song chằm chậm trông dáng cách hết sức uy nghi.

Theo sau lão già và mụ già nầy chỉ có một người, người ấy là «Huyền Võ Đàn Chủ» Hắc Trượng Ông của Ngũ Phượng Môn.

Cửa Tây Nam là một lão già khoản độ năm mươi mình vận áo choàn màu lía, mặt ông ta cũng đỏ bầm, tay cầm trường kiếm.

Theo sau ông ta có hai người, một là «Bạch Hổ Đàn Chủ» Cách Thiệu Ngủ, một nữa là lão già lùn nhỏ loắt choắt, chưa ai từng thấy mặt, nhưng cùng đi song song với Cách Thiệu Ngủ thì có lẽ cũng là một vị Hộ Pháp của Ngũ Phượng Môn.

Tất cả bốn cửa cùng mở một lượt, sáu người vừa kể cũng xuất hiện một lượt, Lưu Hương Cực Chủ và quần hùng vừa thoáng thấy, ai nấy đều sững sốt.

Không ai có thể ngờ rằng Ngũ Phượng Môn lại có thể thu nhập

quá nhiều cao thủ Hắc đạo gia nhập như thế, chỉ bằng vào những người này không thôi, lực lượng của Lưu hương Cốc cũng khó bề chống nổi, đừng nói đến sự bao vây chặt chẽ và bẫy rập của tòa đại sảnh.

Vị đạo nhân mày bạc đứng chính giữa đảo mắt nhìn quanh và hỏi :

— Chẳng hay vị nào là Lưu Hương Cốc Chủ ?

Lưu Hương Cốc Chủ vòng tay thủ lễ :

— Tại hạ là người tạm chỉ huy tệ Cốc.

Hai tia mắt như điện của vị đạo nhân mày bạc chiếu thẳng vào mặt Lưu Hương Cốc Chủ :

— Nếu ký ức của bần đạo không sờ sệt thì lúc bần đạo còn qua lại giang hồ, bần đạo chưa từng nghe có tên Lưu Hương Cốc ?

Lưu Hương Cốc Chủ cũng nhìn thẳng vào mặt vị đạo nhân :

— Có lẽ đạo trưởng là «Bạch Mi Không Động» Lam Chân Nhân ?

« Không Động Bạch Mi Chân Nhân » Lam Thanh Vân, trước đây ba mươi năm trên giang hồ đã thành danh hiển hách, các nhân vật võ lâm đương thời đã đem hai tiếng «Bạch Mi» của ông đã đặc lên trên «Không Động» đủ thấy danh vọng của ông ta đã làm nổi bằng môn phái Không Động, và chính danh xưng ấy cũng đủ nói lên sự tôn kính của giang hồ.

Bạch Mi Chân Nhân mỉm cười :

— Đúng lắm, có lẽ Cốc Chủ đang đeo mặt giả phải không ? Thật tình thì bần đạo vốn không thích nói chuyện với bất cứ những ai đeo mặt giả.

Lưu Hương Cốc Chủ gật gù :

— Đạo trưởng đã nói thế, tại hạ xin trình mặt thật để nói chuyện với nhau. Tại hạ tên thật là Giang Hiểu Phong...

Vừa nói, ông ta vừa đưa tay tới chiếc mặt nạ đang đeo.

Bạch Mi Chân Nhân gật đầu :

— À... thì ra đây là «Kim Lăng» Nam Giang, bần đạo quả thật là bần hạnh.

Giang Thượng Phong nói :

— Năm xưa đạo trưởng đã đạt đến danh vọng tột bực trong võ lâm, đã được võ lâm đồng đạo tôn ngưỡng, tại sao ngày hôm nay đạo trưởng lại đành cúi mình trước Ngũ Phượng Môn ?

Bạch Mi Chân Nhân lạnh lùng :

— Bần đạo đã được «Thái Thượng» ủy thác đảm nhiệm trọng trách Tổng Hộ Pháp Ngũ Phượng Môn...

Ông ta đảo mắt nhìn quanh và nói :

— Bần đạo xin giới thiệu với chư vị những Phó Tổng Hộ Pháp...

Quay về phía lão Hòa Thượng thủ hạ cửa Đông Bắc, Bạch Mi Chân Nhân nói tiếp :

— Đây là Ngũ Đài Sơn, Cổ Phật Tâm Đăng đại sư.

Ngũ Phật Tâm Đăng vòng tay hướng về phía Bạch Mi Chân Nhân cung kính :

— Bần tăng xin cảm ơn Tổng Hộ Pháp đã tiến...

Chỗ Phật Tâm Đăng, thủ lãnh Ngũ Đài Sơn vốn là sư thúc của Phi Cảnh và Huyền Cảnh đại sư, thật ra thì đương thời đối với một vị Hòa Thượng già như thế và bằng vào sắc diện đó, nếu Bạch Mi Chân Nhân không giới thiệu thì cũng có thể đoán ra...

Bạch Mi Chân Nhân lại quay qua phía Tây Bắc chỉ người văn sinh áo trắng :

— Đây là Bạch Cốt Thần Quân, chưởng giáo Bạch Cốt Môn, sau lưng ông là hai người sư đệ.

Bạch Cốt Thần Quán và hai sư đệ của ông ta xưng là « Bạch Cốt Tam Sát», hiện là những người danh dội trong Hắc đạo võ lâm, tất cả ở đây có người chưa biết mặt nhưng thảy đều biết tiếng.

Bạch Cốt Thần Quán cũng vòng tay cúi mình về phía Bạch Mi Chân Nhân.

Tiếp theo, Bạch Mi Chân Nhân lại chỉ lão già và mụ già đứng cửa Đông Nam :

— Hai vị này là «Long Lăng Phượng Trượng» Hắc y Song Hiệp, Điền thí chủ và Điền lão phu nhân.

Câu giới thiệu thật hay, vì ai cũng biết danh «Hắc Y Song Hùng» mà người đàn ông gọi là Điền kết Tử, còn người đàn bà là Điền Đại Nương, tuy cùng một họ Điền, nhưng đó là một cặp vợ chồng.

Trong ba mươi năm về trước, họ cũng là tay hảo thủ của Hắc đạo võ lâm, tướng mạo của tuy họ càng già càng thay đổi, nhưng tính tình hung bản của họ đã chẳng những không thay mà lại càng tăng trưởng theo cái nghĩa «gừng càng già càng xé».

Thế nhưng bây giờ Bạch Y Chân Nhân lại từ «Song Hung» giới thiệu thành «Song Hiệp», câu giới thiệu khéo léo ấy chẳng những làm cho cặp «Song Hung» nở mũi, mà chính sư đệ của họ là Hắc Trượng Ông đang đứng sau lưng cũng nghe thấy lỗ mũi phồng phồng.

Điền Kết Tử là tay chuyên môn dùng chất độc, còn Điền Đại Nương thì chuyên dùng Độc Trùng, giang hồ nói rằng họ nhìn vào ai thì người đó phải lăn quay ra chết...

Câu nói tự nhiên là có «thổi phồng» một phần nào, nhưng nó cũng đủ làm cho người ta biết họ là tay lợi hại.

Điền Kết Tử cười cười :

— Lòng Hộ Pháp quá khen...

Câu nói «quá khen» có nghĩa là từ «Song Hung» biến thành «Song

Hiệp mà « đương sự » cũng đã thấy chính mình không là... hiệp.

Điền Đại Nương cười khẹt khẹt :

— Tổng Hộ Pháp đã thếp vàng lên mặt bọn mình, chứ ông tưởng thiên hạ cũng nhận là «Song Hiệp» đấy à ?

Điền Kết Tử nhướng mắt :

Tổng Hộ Pháp «tiến cử» cho bọn ta đấy, không ai nhận thì cũng vẫn là «Song Hiệp» như thường.

Điền Đại Nương bĩu môi :

- Vừa rồi ông đã nói đêm nay trong số những người nầy, ông sẽ chọn một số trái tim của những người bạn trẻ tuổi để làm thuốc bổ, thế mà có thể tước bỏ tiếng «hung» được hay sao ?

Điền Kết Tử cau mày thấp giọng :

— Nói khe khẽ thôi chứ, bà chẳng cần tìm những kẻ tuổi nhỏ mà vô công thâm hậu để uống huyết làm cho nhan sắc đừng phai đó sao ? Bà lại kém gì tôi mà nói chứ ?

Không để ý đến chuyện chí cọ của cặp vợ chồng « quái dị » nầy, Bạch Y Chân Nhân lại chỉ về phía lão già áo lía trấn cửa Đông Nam giới thiệu luôn :

— Còn đây là Côn Luân «Phi Long Kiếm Khách» Lục Hạo Xuyên...

Lục Hạo Xuyên cũng vòng tay vái về phía Bạch Mi Chân Nhân.

Thái độ của ông ta thật là trầm lặng, y như đang đứng nghiên ngẫm một vấn đề gì chứ không phải đang lâm chiến.

Côn Luân Phái tuy không thuộc vào hàng chính đại môn phái đương thời, nhưng cũng là một chính phái thành danh, thế nhưng vị Chưởng Môn của họ lại cũng vẫn đầu nhập làm Phó Trong Hộ Pháp của Ngũ Phượng Môn, điều đó đã làm cho bọn Lưu Hương Cốc giật mình.

CHƯƠNG 34

QUẦN MA GIỮ CỬA

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Thủy Cảnh Tiên Sinh đã có nói một câu : «Phục Long, Phượng Sồ, chỉ cần được một cũng có thể an thiên hạ»...

Bây giờ trong số quần ma hiện tại, có thể nói một câu tương tự : « Chỉ cần được một trong bốn tên ma đầu giữ cửa này cũng đủ để làm loạn võ lâm »...

Giang Thượng Phong vòng tay :

— Giang mỗ cửu ngưỡng và ngày nay hân hạnh hội diện...

Và tiếp theo, ông ta cũng giới thiệu phe mình.

Bạch Mi Chân Nhân cúi đầu :

— Chư vị đến «Bá Điểu Triều Dương» là không còn sinh lộ nhưng nghĩ tình đồng đạo võ lâm, bần đạo xin phá lệ để đối xử với chư vị một lần...

Hai tia mắt của ông ta chiếu thẳng vào mặt Hứa Kính Bá và nói tiếp :

— Chỉ riêng về Hứa Trang Chủ thì Đại Cung Chủ đã có dặn sẽ do người chân tự giải quyết.

Hứa Kính Bá cười ha hả :

— Cứ theo cách nói đó thì Biên Phi Phượng hãy còn chưa bị thiêu chết và cô ta hận lão phu nhận cố phải không ?

Bạch Mi Chân Nhân nói :

— Hứa Trang Chủ nói đúng và chính vì thế nên bần đạo khuyên Hứa Trang Chủ nên ngoan ngoãn bó tay chịu tội, đừng để Đại Cung Chủ giận thêm.

Hứa Kính Bá hỏi :

— Đạo Trưởng nói như thế có nghĩa là tại hạ nhất định phải chết chứ không có con đường nào khác ?

Bạch Mi Chân Nhân gật gật đầu :

— Bần đạo nghĩ chắc chắn là như thế, vì một khi mà Đại Cung Chủ đã muốn thế thì không ai có thể cải sửa được cả.

Hứa Kính Bá cười ha hả :

— Còn tại hạ khi mà chưa muốn chết thì bất cứ ai cũng khó làm cho tại ha chết được, đạo trưởng nghĩ sao ?

Bạch Mi Đạo Nhân nói :

— Đại Cung Chủ đã truyền khẩu lịnh cho bần đạo, bảo bần đạo cần phải để Hứa Trang Chủ lại cho người phat lạc.

Hứa Kính Bá cười :

— Cứ theo cách nói của Đạo trưởng thì nhất định đạo trưởng sẽ bắt sống tại hạ cho kỳ được ?

Bạch Mi Chân Nhân gật đầu :

— Đó là ý kiến của Đại cung Chủ chứ không phải ý kiến bần đạo, nhưng một khi Đại cung Chủ có ý kiến thì ý kiến đó phải được thi hành đến nơi đến chốn.

Giang Thượng Phong cười :

— Lời khẳng định của đạo trưởng hình như không đúng theo qui luật võ lâm, vì hiện tại chúng ta chưa động thủ thì làm sao biết sự thắng phụ về ai ?

Bạch Mi Chân Nhân khẽ cau đôi mày bạc :

— Chư vị muốn động thủ à ?

Ông ta làm như chuyện ấy là một chuyện mà «thế gian hy hữu»...

Giang Thượng Phong cười :

— Con cá thả trong chậu, khi muốn bắt vẫn phải lấm tay, huống chi bọn này không phải là hạng dễ nghe một vài lời mà bó tay chịu chết.

Nhìn về phía Trúc Kiếm Tiên Sinh và Thần Phiến Tử, Bạch Mi Chân Nhân khẽ gục gặt đầu :

— Đúng, Trúc Kiếm Tiên Sinh và Thần phiến Tử chắc chắn không bao giờ chịu để chết mà không có bọn...

Thần Phiến Tử cười lớn :

Phải nói bọn này chưa hề biết sợ vấn đề chết sống, bởi vì nếu sợ thì đã chẳng ngang nhiên đến chốn này.

Bạch Mi Chân Nhân nhướng mắt :

— Đạo huynh cho rằng chư vị có thể làm trận được đấy à ?

Thần Phiến Tử nhướng nhướng mắt :

— Tại sao lại không ?. Nếu không tin thì chúng ta có thể thử xem.

Bạch Mi Chân Nhân nói to đôi mắt :

- Đạo huynh muốn cùng với bần đạo động thủ sao ?

Thần Phiến Tử gật lại :

— Ủa, đạo trưởng đã được ai gắn vào ngực bảng hiệu «Bất Khả Xâm Phạm» rồi sao ? Không ai nói chuyện giao đấu với đạo trưởng được cả à ?

Bạch Mi Chân Nhân làm thinh không nói.

Thái độ của ông ta vô cùng ngạo mạn, xem như Thần Phiến Tử là một kẻ... điên rồi.

Thần Phiến Tử vẫn giữ vẻ bình tĩnh :

— Xin mời đạo trưởng tuốt kiếm ra, bần đạo muốn thử xem đạo trưởng danh có được thực hay không.

Bạch Mi Chân Nhân cười mũi :

— Chưa vào quan tài tưởng mình chưa chết, đạo huynh đã muốn thế thì bần đạo chỉ còn cách phải nghe theo, nhưng bần đạo trước khi động thủ xin có lời nói trước...

Giang Thượng Phong nói :

— Đạo trưởng có cao kiến chỉ xin cứ việc nói ngay.

Bạch Mi Chân Nhân nói từng tiếng một :

— Bần đạo thành thật khuyên chư vị hãy đầu nhập Ngũ Phượng Môn.

Giang Thượng Phong gằn lại :

— Tại làm sao đạo trưởng lại khuyên bọn nầy đầu nhập Ngũ Phượng Môn ?

Bạch Mi Chân Nhân nói :

— Bởi vì chư vị đã vào đến «Bá Điểu Triều Dương» thì không còn sinh lộ, tốt hơn hết xin chư vị hãy đầu nhập Ngũ Phượng Môn, để võ lâm khỏi phải mất mát những anh tài.

Giang Thượng Phong cau mặt :

— Nhưng nếu bọn nầy không chịu thì sao ?

Bạch Mi Chân Nhân vẫn bằng từng tiếng một :

— Chỉ còn cái chết mà thôi.

Giang Thượng Phong cười lớn :

— Giang mỗ thật không thấy bằng cách nào mà bọn nầy phải chết tại nơi đây.

Bạch Mi Chân Nhân lắc đầu :

— Các vị đã không có cách nào thoát khỏi tòa đại sảnh nầy thì chỉ còn cái chết chứ làm sao khác được ?

Giang Thượng Phong nói ;

— Cứ theo khẩu khí của đạo trưởng thì bọn nầy nhất định là tuyệt lộ chứ không còn biện pháp nào nữa cả ?

Bạch Mi Chân Nhân gật đầu :

— Đúng như thế, vì vậy nên bần đạo mới khuyên chư vị hãy nên đầu nhập bản môn...

Tây Ly Tử quát :

— Lam Thanh Vân, ngươi hãy câm miệng lại.

Bạch Mi Chân Nhân nheo mắt ?:

— Ngươi là Tây Ly Tử đấy à ? Rất tiếc là bần đạo chưa hề nghe biết.

Tây Ly Tử cười lớn :

— Trước mặt bần đạo đừng có giở giọng «bề trên», cái gỏi gác của ngươi bần đạo đã biết quá rồi mà...

Tia mắt của Bạch Mi Chân Nhân nhìn xói vào mặt Tây Ly Tử và ông ta vụt kêu lên :

— Ngươi... ngươi là...

Thần Phiến Tử bước lên hai bước vòng tay nói với Tây Ly Tử :

— Đạo huynh, chuyện «trao đổi» với lão này để đệ đã định rồi.

Cây quạt trong tay ông ta xếp lại chỉ vào mặt Bạch Mi Chân Nhân :

— Nhiều lời vô ích, giải pháp hay nhất của chúng ta là hãy tranh tài cao thấp.

Tây Ly Tử cười :

— Gấp chi mà gấp thế ? Bần đạo nghĩ tình đồng đạo Tam Tiên nhỉ cho nên muốn khuyên cho hắn đôi lời để cho hắn có thì giờ hồi tâm tỉnh ngộ, không nên trợ Trụ vi ngược, bây giờ đây, trước mặt chúng tại trước mặt những người đại diện cho chính nghĩa, hắn hãy trở về nghe, cũng chưa phải là muộn lắm.

Bạch Mi Chân Nhân bĩu môi :

— Rất tốt...

Và ông ta quay qua nói với Thần Phiến Tử :

— Thần phiến Tử, ngươi nóng thì cứ ra tay, bần đạo sẽ độ cho ngươi được đi sớm hơn những kẻ cùng đường.

Thần Phiến Tử nhếch môi :

— Rất tốt...

Ông ta lập lại hai tiếng vừa rồi của Bạch Mi Chân Nhân và chỉ cây quạt nói luôn :

— Đạo huynh có thể rút kiếm ra là vừa.

Bạch Mi Chân Nhân đáp :

— Đến khi nào cần rút kiếm là bần đạo sẽ biết mà rút ngay, bây giờ thì chưa.

Bạch Mi Không Động bối phận khá cao mà thanh nê cũng khá cao trong võ lâm hiện thời, cho nên tuy biết võ công của Thần Phiến Tử cũng không phải tầm thường, nhưng ông ta vẫn giữ tư thế của người trên trước.

Thần Phiến Tử cười :

— Lam đạo nhân không rút binh khí thì cây quạt này bần đạo cũng tạm thời giắt vào lưng...

Tay cầm quạt giắt vào lưng xong là tay phải đã ra ngay chiêu thứ :

— Bần đạo xin lỗi nhé.

Tay ông ta vừa đẩy vừa vươn năm ngón trông như móc sắt và chỉ phong đã xé gió bay vào giữa ngực đối phương.

Đương kim võ lâm nếu luận về đà công phá huyệt thì phải nói Thần phiến Tử là số một, vì thế, tuy cách xa với Bạch Mi Chân Nhân đến năm sáu bước, nhưng khi chỉ phong phóng ra là đã nhắm vào ba trọng huyệt « Tướng Đài », « Hoa Cái » và « Trấc Nhậm », so

với lối đánh bằng cây quạt cũng không kém phần nào.

Chỉ cần một chiêu đầu cũng đã thấy ngay hiệu lực.

Bạch Mi Chân Nhân thân hình bất động, thế nhưng cũng không dám coi thường, tay phải ông ta [illegible] năm ngón tay vươn ta chụp lấy chủ uyển của Thần Phiến Tử, đồng thời tay trái đánh luôn hai chưởng.

Thần Phiến Tử nghiêng mình tránh khỏi chưởng thế của Bạch Mi Chân Nhân, đồng thời hạ nhanh tay phải xuống điểm ngược vào chương tâm của đối phương.

Bạch Mi Chân Nhân hừ hừ trong miệng, tay trái [illegible] đánh tới bồng đổi thế quạt ngang theo thế « oành tảo [illegible] ».

Chiêu thế hiện tại tuy cũng y như thế trước, ngoài là cũng cùng trên đà đó, nhưng khi chuyển thế quạt ngang, chưởng lực bỗng gia tăng.

Thấy đối phương chuyển thế [illegible] và quá mạnh, Thần Phiến Tử hoảng hồn hít mạnh một [illegible] khi [illegible] chân thấy vọt lên và từ trên không quay trọn một vòng quanh thân hình của Bạch Mi Chân Nhân, mười ngón tay [illegible] trên [illegible] xuống.

Trong chuyển biến bất giờ, thế đánh của Thần Phiến Tử quá đúng chớp nhoáng, nhất là mượn thế mạnh từ trên đánh xuống, uy lực cũng mạnh vô cùng.

Bạch Mi Chân Nhân không quay đầu lại, ông ta chỉ nhích chân trái tới trước nửa bước, tay trái bắt từ dưới cuốn lên theo thế « Long Vĩ Huy Phong ».

Thật là lạ, hình như Bạch Mi Chân Nhân đã ước độ được bộ vị của Thần Phiến Tử khi mà đối phương vừa mới phóng lên, cho nên khi ngọn chưởng của ông ta phóng lên là trúng ngay vào đà rơi xuống của Thần Phiến Tử.

Tiếp liền theo, chân trái của Bạch Mi Chân Nhân lại tràn tới nửa vòng, tay phải lại đưa lên cứng ngoài trông ý như tư thế của người đang khoa tay nói chuyện vì ngọn chưởng đưa ra quá nhẹ nhàng...

Thế nhưng những kẻ đứng ngoài đều là những tay bản lãnh, tự nhiên họ nhận ra ngay cái thế đánh nguy hiểm nhất của đối phương, nó kì ông phải tầm thường mà là chiêu thế cực kỳ quái dị...

Thần phiến Tử vừa trên đà cho thân hình tà tà rơi xuống, chợt nghe một luồn tiềm lực từ dưới đưa lên y như một cây gió thốc, ông ta không còn cách nào tránh kịp...

Ông ta giật mình vội hít thêm một luồn chân khí, vận dụng tuyệt đỉnh khinh công đạp vào không khí vút ngược trở lên gần hai trượng.

Tuy là cách tránh đòn, nhưng khinh thân của Thần Phiến Tử trong lúc bất phòng trông vô cùng đẹp mắt, khiến cho những người bên ngoài kể cả phe Ngũ Phượng Môn cũng phải tấm tắt khen thầm.

Và từ trên không vụt nghe gió mạnh rít lên, một vòng bán nguyệt đen ngòm từ trên giáng xuống đầu Bạch Mi Chân Nhân, ý như lưỡi búa thiên lôi.

Thần Phiến Tử đã xòe cánh quạt.

Bạch Mi Chân Nhân trầm giọng.

— Hay lắm...

Ống tay áo rộng của ông ta phất mạnh trở lên.

Y như tiếng xé lụa giữa không trung, cả người cả quạt của Thần Phiến Tử lại giống như một trái cầu da bị dội bật trắng lên không hơn hai trượng và khi thân hình rơi xuống đất, ông ta vẫn còn phải thối lui ba bước mới đứng yên lại được.

Nhìn lại Bạch Mi Chân Nhân, ống tay áo rộng cũng đã bị đứt mất gần tới nách.

Lần nầy thì Bạch Mi Chân Nhân đã giận thật rồi, đôi mày trắng của ông ta dựng ngược lên, ông ta thét lên một tiếng nhảy dựng lên hai tay vung mạnh theo thế liên đoàn.

Thần Phiến Tử cười lớn :

— Bạch Mi Không Động cũng chỉ có thế thôi à ?

Vừa cười, tay phải của ông ta vừa phất mạnh, đón lấy hữu chưởng của Bạch Mi Chân Nhân, đồng thời, chân phải của ông ta bước tới hơn nửa bước, cánh quạt từ tay trái hất lên, vừa hất vừa xếp lại nhắm vào Kiên tỉnh huyệt của Bạch Mi Chân Nhân điểm tới.

Thế đánh «song hành» lần nầy nhanh như điện xẹt, một thế đánh gần như tận dụng tuyệt chiêu.

Bạch Mi Chân Nhân giận dữ :

— Thần Phiến Tử, ngươi dám dễ ngươi với bần đạo đấy à ?

Bây giờ thì lửa giận của ông ta đã bùng lên, không còn dằn được nữa, ông ta lại nhảy phóng lên đánh mạnh cả hai tay.

Thần Phiến Tử cười ha hả :

— Bần đạo không xem thường nhưng cũng chẳng trọng lắm đâu...

Tay quạt, tay chưởng, ông ta lại cũng theo thế liên hoàn, cuộc chiến diễn ra đã tới hồi khốc liệt.

Đúng như Thần Phiến Tử đã nói, ông ta không xem thường, nhưng cũng không sợ sệt, tuy có đề phòng nhưng vẫn giữ vững thế tấn công.

Cả hai vừa tận dụng thế tấn công, vừa thi triển khinh công mong làm cho đối phương hoa mắt, vì thế cho nên chỉ trong nháy mắt, cả hai bóng người như quyện vào nhau, đứng ngoài rất khó lòng phân

biệt đâu là Bạch Mi Chân Nhân, đâu là Thần Phiến Tử.

Bạch Mi Chân Nhân chuyên luyện Huyền Công, trình độ đã đến mức thượng thừa, càng đánh ông ta càng như hăng lên, nhất là chưởng thế đánh ra quá lạ lùng, chỉ thấy bóng chứ không nghe hơi gió.

Thần Phiến Tử đã thi triển tối tâm đắc về canh quạt, người ta chỉ thấy bóng cây quạt nhoáng của nhoáng lại y như cánh bướm vờn hoa nhưng khác hơn Bạch Mi Không Động ở chỗ cánh quạt của ông ta đã kéo theo những tiếng gió nghe veo véo.

Chỉ trong nháy mắt cả hai người đã ra ngoài trăm hiệp.

Tất cả những người đứng ngoài càng lúc càng nhận thấy công lực của Bạch Mi Chân Nhân mỗi lúc mỗi tăng lên, còn Thần Phiến Tử tuy chưa thấy mòi thảm bại, nhưng càng phút càng lui về thế thủ chứ không còn được như trước nữa.

Tình hình diễn ra rõ rệt, nếu trận đánh kéo dài Thần phiến Tử rất khó chi trì.

Bốn hướng cửa, năm người phó Tổng Hộ Pháp vẫn đứng im lìm.

Họ làm như cuộc đấu của Bạch Mi Chân Nhân và Thần Phiến Tử không ăn thua gì đến họ.

Có lẽ không phải là họ không thấy rõ, nhưng cho dầu thế nào nhiệm vụ của họ không phải nhiệm vụ tiếp ứng mà là nhiệm vụ trấn giữ bốn khung cửa chính không cho một ai công phá.

Cho dầu cuộc chiến bên trong có diễn biến ra sao, đối với họ vẫn không thể nào thay đổi, vì họ thay đổi nhiệm vụ là cuộc bao vây bị phá ngay.

Lực lượng của Lưu Hương Cốc họ rất biết, họ chỉ nói bằng lời

bông há-h chứ thật sự họ vẫn e dè.

Bạch Mi Chân Nhân quả không hổ với danh hiệu «Bạch Mi Không Độn» công lực của ông ta không còn ở mức của những cao thủ bình thường, vì ông ta đã luyện đến mức càng đánh càng làm cho thế lực tăng lẫu lên chứ không thể nào bị giảm.

Vì thế, chưởng lực của ông ta mỗi lúc mỗi mạnh và lẹ hơn lên chính Thần Phiêu Tử biết hơn ai hết về sự tăng trưởng kinh người ấy.

Song phương đấu thêm vài mươi hiệp nữa, thanh thế nghiêng hẳn lợi cho Thần Phiêu Tử hoàn toàn.

Chưởng thế của Bạch Mi Chân Nhân bức Thần Phiêu Tử phải xoay quanh, không thể nào còn có cơ hội phản công.

Trúc Kiếm Tiên Sinh xốc Thanh Minh Kiếm trong tay cười lớn :

— Xin Thần Phiêu Đạo huynh hãy nhường cho bần đạo...

Ông ta nói chưa dứt câu thì thanh bảo kiếm đã xé vào trong gió.

Bằng vào thân phận và danh vọng của Trúc Kiếm Tiên Sinh mà không giữ thể diện trong cuộc đấu, chắc chắn ông ta đã có sẵn chủ trương.

Và ngay khi ấy thì Tây Ly Tử cũng lên tiếng :

— Trúc Kiếm đạo huynh xin chậm lại, lần nầy thì phải đến phiên bần đạo đấy chứ...

Cũng y như Trúc Kiếm Tiên Sinh, Tây Ly Tử nói chưa dứt tiếng thì thanh trường kiếm đã theo thế «Phù Vân Xuất Trục» nhắm Bạch Mi Chân Nhân xả tới.

Cuộc diện đã hình thành ba đánh một, vì miệng tuy nói thế nhưng cả ba cùng không ai chịu lui ra.

Ngoài Thần phiến Tử ra, hai vị đương kim danh kiếm cũng ra tay một lúc, kiếm khí rợn người.

Bạch Mi Chân Nhân nổi một tràng cười như chuông gióng, ông ta phóng thẳng mình lên và tiếng thép chạm vào nhau.

Đã đến lúc Bạch Mi Chân Nhân tuốt kiếm,

Và cũng chỉ một kiếm thôi, ông ta đã đủ sức hất bạt hai thanh kiếm của Trúc Kiếm Tiên Sinh và Tây Ly Tử trở về nguyên vị.

Trúc Kiếm Tiên Sinh giật nảy mình.

Thanh trường kiếm của Tây Ly Tử tuy cũng là kiếm báu, nhưng so với Thanh Minh Kiếm của Trúc Kiếm Tiên Sinh thì không thể sánh bằng, tự nhiên Bạch Mi Chân Nhân có thể đánh hất ra, còn Thanh Minh Kiếm chém sắt như bùn, tại sao lão đánh hất ra, đã va chạm vào mà không bị tiện ?

Thật ra thì những ai cầm kiếm của Bạch Mi Chân Nhân có giá trị ngang hàng với Thanh minh Kiếm, nhưng vì ông ta khi hất thanh kiếm lên, bao nhiêu chân lực đã dồn lên thanh kiếm bằng ngón cánh tay, chính vì thế mà Thanh minh Kiếm của Trúc Kiếm Tiên Sinh không tài nào tiện ngang cho được.

Ngay trong lúc Trúc Trúc Kiếm Tiên Sinh và Tây Ly Tử nhảy vào vòng chiến, cũng tức là lúc mà «Lưu Hương Cốc Chủ» Giang Thượng Phong ra hiệu cho quần hùng bắt đầu đột phá vòng vây.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người lố nhố nhảy lên, ánh kiếm sáng ngời, họ chia làm nhiều cánh công phá bốn cửa trong tòa đại sảnh.

Giang Thượng Phong, Thanh Phong Đạo Trưởng, đối kháng với «Ngũ Đài Sơn» Cổ Phật Tâm Đăng, ngươi trấn giữa của Đông Bắc.

«Thái Bình Bảo Chủ» Tào Nhan Khanh, «Hồng Liễm Phán Quan»

Hữu Tam đánh về phía Tây Bắc của Bạch Cốt Tam Sát.

Trang Chủ Hứa Kính Bá và «Độc Tẩu» Chu Tiềm nhắm vào «Long Lăng Phượng Trượng» Hắc Y Song Hung ở cửa Đông Nam.

Đơn Hiểu Thiên, Cung Quan Võ đột phá cửa Tây Nam do «Phi Long Kiếm Khách» Lục Hạo Xuyên cố thủ.

Ngoài ra, còn hai đạo nữa, một do Giang Đệ Thanh cầm đầu, gồm có Hứa trinh Tường, Hứa Doanh Doanh và Quản Thiên Phát ; một do Lý Duy Năng cầm đầu gồm có Nghiêm tú Hiệp Tân tô Trần,, «Yến Sơn Song Hiệp» và Lý Gia Tứ Tướng.

Hai đạo này tùy cơ ứng biến tiếp hậu cho các mặt.

Thần Phiến Tử, Trúc Kiếm Tiên Sinh và Tây Ly Tử vẫn bám chặt vào Bạch Mi Chân Nhân.

Trọng điểm của họ là vị Tổng Hộ Pháp «Bạch Mi Chân Nhân» Lam Thiên Viễn, còn lại bốn cửa chỉ cần cầm chân, đợi khi nào giải quyết được Trung Ương, tức là giải quyết xong Bạch Mi Chân Nhân là giải quyết luôn bốn cửa.

Bởi vì không giải quyết được đối với Bạch Mi Chân Nhân thì cho dù có phá được lực lượng ở cửa nào, cũng không thể thoát, vả lại, đối với những nhân vật trấn thủ bốn cửa, đối với năm đại ma đầu khét tiếng này lực lượng phân tán của Lưu Hương Cốc hiện tại cũng không thể dễ gì giải quyết.

Trong bốn cánh, tương đối cánh của Hứa Kính Bá là nhanh nhất, và khi nghe nói đến chuyện cặp «Song Hung» muốn ăn tim uống máu người lỗi này, ai cũng muốn khi xáp trận là phải giải quyết ngay, giải quyết bằng cách tốc quyết tốc chiến.

Chính vì thế mà Hứa Kính Bá và «Độc Tẩu» Chu Tiềm đã ngầm ra hiệu với nhau.

Họ thừa biết nếu chỉ bằng vào võ công và nội lực, đối với hai ma đầu thành danh đã hơn ba mươi năm nay, họ không dễ gì hạ được.

Thêm vào đó, một người chuyên dùng chất độc, một người chuyên luyện độc trùng, bất cứ trong giờ phút nào, nếu thấy cần là họ nhất định sẽ hạ độc thủ, họ không bao giờ biết gớm tay.

Và đã là «chuyên môn» thì không làm sao đề phòng nổi một khi họ muốn «tiên phát chế nhân»...

Mà muốn trừ được họ là phải dùng cách «phòng bất thắng phòng», phải làm sao trong một phút đầu phải hạ cho kỳ được.

Đã có ý định rõ ràng như thế, cho nên khi Trúc Kiếm Tiên Sinh và Tây Ly Tử nhảy vào vòng chiến là Hứa Kính Bá vội vung cả hai tay một lượt.

Tay phải «Tiên Nữ Tán Hoa Đạn», tay trái chiếu ông dòng «Lôi Hỏa Thần Châm», năm ánh lửa lóe lên xẹt thẳng về phía «Song Hung»...

Nhưng Hứa Kính Bá đã nhanh mà « Phượng Trượng » Điểu Đạ Nương còn nhanh hơn nữa, ông ta vừa vung tay thì cây Phượng Trượng đã đón ngay.

Nội lực của Mụ ma đầu nầy quả kinh người, cây Phượng Trượng chỉ mới đưa lên là hai món ám khí của Hứa Kính Bá bị hút ngay tức khắc.

Nhưng có một điều mà có lẽ mụ ta không nghĩ tới là mặc dầu hút được, nhưng đã hút là ám khí phải chạm vào đầu trượng, chạm vào đầu trượng là chuyện sẽ phải xảy ra...

Nghĩa là mặc dầu hút được, nhưng «Tán Hoa Đạn» và «Lôi Hỏa Thần Châm» vẫn nổ.

Chỉ nghe «bùng, bùng» hai tiếng, năm đóm lửa nhỏ bỗng hóa thành năm khối lửa, và khói dậy mịt mù.

Những khối lửa lừng bừng từ đầu cây trượng của Điền Đại Nương lao vút xuống chụp trọn lấy mụ ta.

Nhiều tiếng «xèo xèo» nổi lên, từ năm khối lửa lại tỏa ra thành nhiều đám lửa, nó bung bốn ra bốn phía rộng một trượng có dư.

Sự việc đột biến thình lình, quả đã làm cho bất cứ ai cũng không đoán trở kịp.

Chính Điền Đại Nương cũng không thể ngờ rằng cuộc đời oanh liệt ngót năm mươi năm trường trường lại phải khốn đốn một cách quá dễ dàng như thế.

Mụ ta không ngờ cây trượng đã từng hút mất không biết bao nhiêu binh khí của đối phương, thế mà bây giờ hút nhằm chất nổ.

Trong lúc những khối lửa từ đầu trượng lăn xuống, Điền Đại Nương hoảng hốt đưa hai ống tay áo rộng vừa phất vừa che phủ lấy đầu.

Những khối chất dẫn hỏa này là thứ đặc chế công phu của Hứa kính Bá đã tốn không biết bao nhiêu tâm lực, nó là thứ mà «dụng đâu cháy đó», một thứ không thể nào dập tắt, hay nói khác hơn là càng dập nó lại càng dữ hơn.

Chính vì thế cho nên khi Điền Đại Nương đưa hai ống tay áo lên vừa che vừa dập thì những đóm lửa bùng lên thật mạnh.

Bằng vào chiêu thế «Lưu Vân Phi Tụ», bằng vào nội lực kinh hồn của bà ta, nếu đổi lại là một thứ ám khí khác, cho dầu lợi hại đến đâu, cho dầu thâm chất độc nguy hiểm đến đâu, hai ống tay áo của bà ta cũng rất dễ dàng phá rát.

Thế nhưng, thứ ám khí này không phải thế, nội lực của mụ ta càng mạnh, chiêu thế càng trúng đích lửa càng cháy dữ hơn.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể của Điền Đại Nương bỗng hóa thành cây đuốc.

Điền Kết Tử hoảng hốt, ông ta lật đật dùng ống tay áo dập lửa trên mình của mụ, nhưng khốn nạn thay, ông ta lại cũng đi vào con đường của Điền Đại Nương, đập vào là lửa bắt vào ngay.

Nhưng nhanh trí hơn, khi lửa vừa mới liếm vào Điền Kết Tử đã xé toạt giải áo tuột ra khỏi thân mình.

Điền Đại Nương chỉ rú lên được hai tiếng thất thanh là ngã lăn xuống đất.

Cánh cửa phía đó bị vòng lửa dữ áo khuất, cũng may là Hắc Trượng Ông vì đứng sát cửa nên không bị táp, nhưng lại bị vách lửa cản ngăn, ông ta chỉ đành rút sát nép vào cánh cửa đứng trơ bất động.

Nhìn người bạn đường bị cháy thành than, Điền kết Tử từ đau đến căm hờn lão gầm lên như cọp rống :

— Hứa Kính Bá ta thề chết với ngươi...

Lão tung mình lên như con cọp đói, giang cả hai tay phủ xuống đầu Hứa kính Bá.

Khi lão phong mình lên thì thân mình thẳng đứng, nhưng khi lão chụp xuống thì tay chân lão cũng lại y như một con nhền nhện chụp mồi, dà xuống của lão cực kỳ kinh khiếp.

Hứa kính Bá không dám chậm trễ, ông ta lùi lại một bước, tay kiếm xốc mạnh lên trên.

«Độc Tẩu» Chu Tiềm kêu lớn :

— Hứa Trang Chủ hãy lui...

Và cùng một lúc với tiếng la, ông ta lao tới nhắm thân mình đang xuống của Điền kết Tử xỏ ngang thanh trường kiếm.

Điền Kết Tử y như con thú say mồi, lão dang cả hai tay bốc mạnh vào hai thanh kiếm.

Khi hai tay chụp cứng vào hai lưỡi kiếm rồi, thân hình lão ta mới chịu sa hẳn xuống, vừa xuống, lão vừa trụ bộ chịu cứng thân mình.

Bây giờ thì mọi người mới thấy hai bàn tay của Điền Kết Tử có bao, không biết bao tay của lão ta bằng thứ da gì, xem thì mỏng nhưng kiếm bén vẫn không làm đứt được.

Thanh đoản kiếm của Hứa Kính Bá còn có một sợi giây xích, vì thế nên cho dầu bị giật thanh kiếm vuột tay, nhưng sợi giây xích vẫn còn dính chặc.

Thanh trường kiếm của «Độc Tẩu» Chu Tiềm vẫn giữ cứng trong tay, Điền Kết Tử chỉ nắm ngoài chót mũi.

Ba người bây giờ bỗng hình thành thế «tam phân đỉnh túc», cả ba người đều vận lực dồn cả lên bàn tay, không ai chịu sút kém một ai.

Trong ba người, chỉ có Hứa Kính Bá là công lực có phần yếu hơn, nhưng trong trường hợp này ông ta vẫn có chi trì, thêm vào đó nhờ có sợi giây xích nên cuộc dằn co cũng không đến nỗi nào nguy hiểm.

«Độc Tẩu» Chu Tiềm đứng yên một chỗ nhìn thẳng vào mặt đối phương, sắc mặt ông ta lần lần từ trắng đến ửng hồng.

Điền Kết Tử râu tóc dựng lên trông y như một con sư tử, hai mắt đỏ hoe, hai tay nắm chặc hai mũi kiếm và cười sằn sặc...

Có một điều lạ là cây Long Trượng của lão ta không đụng đất nhưng nó vẫn rề dẹp theo thân mình, y như toàn thân của lão có đến nam châm hút cứng cây thiết trượng.

Bọn Giang Bộ Thanh đứng ngoài nhìn thấy thật rõ ràng, ai cũng nhận ra Hứa Kính Bá có phần yếu thế.

Nhưng Hứa Trinh Tường và Hứa Doanh Doanh rất biết rõ tính cha, họ biết trong trường hợp nầy mà nếu một ai nhảy ra can thiệp, lòng tự ái của ông ta bị chạm tức thì hậu quả càng bất lợi hơn lên.

Chính vì thế mà họ cứ đứng ngoài chăm chú theo dõi chứ không dám động vọng.

Nhưng chuyện kém lực cũng chưa làm cho mọi người phải sợ, về đâu có kém hơn nhưng trong thế dầu co nầy Hứa Kính Bá vẫn còn đủ sức duy trì.

Cái làm cho mọi người thất sắc là màu sắc của hai thanh kiếm đột nhiên biến đổi.

Thanh kiếm, cả hai thanh kiếm vốn sáng ngời sắc thép, nhưng từ lúc bị Điền Kết Tử nắm cứng thì màu sắt thép ấy bỗng đổi thay.

Từ trong sát nơi tay của Điền Kết Tử vụt ẩy như có hai con rắn cuống tròn hai thanh kiếm.

Nói hai con rắn là vì nó có đợn cuốn tròn, nó có một vệt màu tím xẩm bắt đầu khoanh lần khoanh lần từ mũi kiếm chạy dài theo thân kiếm.

Vệt tím xẩm cứ như thế mà tiến lên.

Thanh kiếm của Hứa Kính Bá vốn đã ngắn mà vệt tím ấy lại cuốn tới nhanh hơn, chỉ trong thoáng mắt, nó đã cuống hết thanh kiếm và lần lần ăn vào sợi giây xích.

Sợi giây xích cũng vốn là màu thép trắng, nhưng bây giờ cũng bị cái vệt tím từ trong tay của Điền Kết Tử quấn tròn, hóa ra sợi giây xích có «khoan» y như con rắn độc.

X

CHƯƠNG 35

ĐẠI PHÁ TỨ MÔN

Càng phút càng nhanh, sợt giây xích sắt dài gần hai xây tay, bây giờ đã bị vệt tím bò lần tới, chỉ còn chừng non phân nữa.

Phần đầu của Hứa kính Bá đã còn quá ngắn mà trong khi vệt tím sứ mờ lần tới nữa.

A cũng biết vệt tím ấy là chất độc khủng khiếp từ trong tay của Điền Pế Tử.

Bởi vì lão là con người chuyên dùng độc, và bây giờ nhìn vào đôi mắt gân đỏ nổi lên cuồn cuộn, bằng vào vệt tím dị kỳ ấy, làm sao người ta không biết đó là độc chất ?

Trong khi ấy, thanh trường kiếm của Độc Tầu Chu Tiềm lại là một kỳ quan.

Bắt đầu khi luồn ánh tím từ trong tay của Điền Kết Tử «bò» ra thì từ phía Chu Tiềm cũng có một vệt «bò» ra tương tự.

Chỉ có điều màu sắc lại khác nhau.

Cái vệt phía Chu Tiềm, không phải tím như bên Điền Kết Tử mà lại là một vệt xanh lá.

Vật xanh ấy cũng cuốn theo thân kiếm y như một con rắn lục khoanh tròn.

Hai vệt ấy bắt đầu cùng một lúc và tiến đều lên cùng một tốc độ, do đó, hai vệt ấy không có bên dài bên ngắn.

Nếu như thế mà tiến lên, hai vệt ấy nhất định sẽ chạm đầu vào nhau và, chừng ấy, nhất định sẽ có nhiều chuyện lạ.

Thế nhưng chuyện ấy lại không xảy đến.

Hai vệt của hai người «bò» còn cách nhau chừng hai lóng tay là cả hai cùng dừng lại

Dừng lại nhưng vẫn cứ cuốn tròn.

Sự biến động ấy, khiến cho người đứng ngoài nhìn vào có cảm như hai lưỡi khoan đang cố sức xoay.

Càng xoay càng đậm thêm lên.

Nhìn vào đôi mắt của hai người, ai cũng biết họ đang nỗ lực thi nhau về «nghề nghiệp».

Vô hình giờ, người ta nhận thấy họ đang ở mức cầm đồng.

Thêm thì giờ, chưa biết ai sẽ hơn ai và độc chất ai mạnh hơn ai, nhưng bây giờ thì chưa ai làm gì ai được.

Phía bên Hứa Kính Bá thì bây giờ đã thập phần nguy hiểm, vì vệt tim của Điền Kết Tử không gặp sức phản kháng nên cứ « bò » tới đều đều.

Bây giờ thì chỉ còn chừng hai gang tay nữa mà thôi.

Bên ngoài bọn Giang Bộ Thanh đã hoảng hồn, thế nhưng cũng chưa ai dám động.

Thình lình, mọi người nghe Hứa Kính Bá vụt cười khan...

Giọng cười của ông ta thật là đễ sợ.

Nhưng Điền Kết Tử chưa kịp chú ý thì ngòi tay cái của Hứa Kính Bá vụt bấm mạnh.

Bựt !

Sợi giây xích đứt lìa.

Vì nội lực hơn kém không nhiều lắm, cho nên Điền Kết Tử vẫn phải dùng sức thật nhiều để giữ vững thân hình không bị lời ngả tới, cho nên khi sợi giây xích vừa đứt là lão ta bị mất thăng bằng.

Cũng may, nhờ vào còn một tay trì kéo với thanh kiếm của Độc Tầu Chu Tiềm nên lão chỉ bị hơi mất thăng bằng chứ vẫn chưa bị ngã bật ra sau.

Nhưng chuyện nguy hiểm không phải chỗ đó, vì khi vừa bấm đứt sợi giây xích thì tay trái của Hứa Kính Bá đã quát lên.

Từ trong tay ông ta, theo với chưởng phong, có một vật đen đen nho nhỏ...

Hứa Doanh Doanh đứng sát bên Giang Bộ Thanh, khi vừa thấy vật lạ từ tay của cha mình bay ra, nàng mừng quá nên không còn có sự e dè nàng kéo mạnh tay Giang Bộ Thanh và kêu nho nhỏ :

— Tích Lịch Tử !

Giang Bộ Thanh không biết «Tích Lịch Tử» là cái gì, nhưng hắn chưa kịp hỏi thì vật ấy đã trúng ngay giữa ngực Điền Kết Tử.

Giá như bình thường thì ám khí cũng không làm sao trúng Điền Kết Tử cho được, nhưng trong trường hợp này thì khác, một là vì đứng cách nhau quá gần, hai là vì còn bận trì kéo với thanh kiếm của Chu Tiềm, ba là vì sợi giây xích đứt làm cho lão mất thăng bằng, chính vì ba lẽ bất lợi ấy khiến cho lão lãnh trọn cái vật mà Hứa Kính Bá vào ngay giữa ngực.

Một tiếng nổ vang chát chúa, lồng ngực của lão bị banh ra, máu thịt, ruột gan của lão bị văng bùng y như một vũng lầy bị người ném vào một cục đá làm văng tung toe.

Hứa Kính Bá ngửa mặt cười sằn sặc :

— Long Lăng Phượng Trượng Hắc Y Song Hung cũng chỉ có thế...

Ông ta chưa nói hết câu bỗng loạng choạng thối lui ngã ngồi xuống đất...

Hứa trinh Tường và Hứa Doanh Doanh hoảng hốt nhảy vút tới kêu.

— Cha !

Nhưng ngay khi ấy, hai người chợt nghe một luồn kình lực từ phía bên ngoài đánh ập vào, nhưng không nhằm đánh hai người mà chỉ đánh dạt hẳn ra và tiếng của Độc Tẩu Chu Tiềm kêu lớn :

— Đừng đụng vào mình Trang Chủ...

Vừa nói ông ta vừa bước tới rút ra ba cây kim phóng nhanh vào ba trọng huyệt trên mình Hứa Kính Bá.

Tuy đã lấy lại bình tĩnh, nhưng nhìn cha mình ngồi bất động và da mặt ẩn lẫn nhợt nhạt, Hứa trinh Tường thảng thốt kêu lên :

— Cha đã bị trúng độc rồi...

Hứa Doanh Doanh khóc lớn :

— Cha...

Nàng vừa gọi vừa chạy a tới trước.

Độc Tẩu Chu Tiềm vội khoát tay :

— Trinh Tường, hãy kéo Hứa cô nương lại, Hứa trang Chủ bị trúng độc không được đụng vào.

Hứa trinh Tường kéo em lại và rơi nước mắt hỏi Chu Tiềm :

— Chu tiền bối, chẳng hay gia phụ còn cứu được chăng ?

Độc Tẩu Chu Tiềm cau mày :

— Ngay bây giờ thì thật là khó nói, sau khi đoạn kiếm, đáng lý Hứa Trang Chủ phải nhảy tránh ra, thế nhưng vì công địch, khiến cho

công phu kỳ độc của Điện kết Tử gần như toàn bộ nhiễm vào người của Hứa Trang Chủ...

Hứa Doanh Doanh khóc lớn :

— Như vậy là cha tôi không cứu được...

Chu Tiềm lắc đầu :

— Lão phu đã biết mạch tâm của Hứa Trang Chủ, hãy chờ uống thuốc giải độc rồi mới có thể quyết đoán.

Phía cửa đó, lửa hãy còn bít lối, nhưng tiếng của Hắc Trượng Ông phía trong vẫn vọng lên :

— Chu lão tặc đừng nhọc công vô ích, Hứa kính Bá đã bị Lục Soát Thần Công của sư huynh ta thì đừng mong cứu chữa thất công.

Độc Tầu Chu Tiềm bỉu môi, nhưng ông ta làm thinh như không nghe thấy.

Hứa kính Bá tuy đã giải quyết được một một bên, nhưng ba cửa kia hãy còn đang quyết đấu.

Sự việc xảy ra cùng một lúc, nhưng đến bây giờ chưa có cửa nào có hệ khả quan.

Trước hết là cửa Đông Bắc.

Cửa nầy do «Ngủ Đài» Cổ Phật tâm Đăng trấn giữ và lực lượng công phá gồm có hai người : «Lưu Hương Cốc Chủ» Giang Thượng Phong và Thanh Phong Đạo Trưởng.

Trong khi hai người ào tới, Cổ Phật Tâm Đăng vẫn đứng y một cl ỗ sắc mặt ông ta y như hình cây, không thấy lộ một chút biểu tình.

Rất biết con người ấy không dễ gì giao đấu, nhất là khi cả hai tới sát trước mặt ông ta, thế nhưng ông ta, vẫn đứng yên bất động. Giang Thượng Phong và Thanh Phong Đạo Trưởng không dám vọng động, hai người dừng lại cách ông ta năm sáu bước.

Và Giang Thượng Phong vội vòng tay :

— Đại sư cứ cố thủ cửa này, trong trường hợp vạn bất đắc dĩ, buột lòng chúng tôi có lỗi.

Cổ Phật Tâm Đăng chầm chậm mở tròn đôi mắt và cười sằn sặc :

— Lớn lối thế ? Bần tăng trấn giữ cửa này, muốn qua chắc không được dễ, tốt hơn hết là nhị vị nên lui lại.

Giang Thượng Phong nói :

— Chúng tôi bị khốn trong này, vì thế không thể ngồi một chỗ khoanh tay, xin đại sư rộng lượng mà không trách cứ.

Cổ Phật Tâm Đăng lạnh lùng :

— Nhị vị đã quyết phá thì xin cứ thử xem.

Giang Thượng Phong lấy mắt về phía Thanh Phong Đạo Trưởng và cười nói :

— Đại sư đã nói thế, giang mỗ xin lỗi vậy...

Ông ta nói thật chậm và thanh kiếm đưa lên cũng thật chậm, Thanh kiếm từ từ đâm tới.

Cùng một lúc với Giang Thượng Phong, nhưng Thanh Phong Đạo Trưởng nhanh hơn mà cũng dữ dằn hơn, thanh trường kiếm trong tay ông ta vút tới như sấm sét.

Cổ Phật Tâm Đăng vẫn đứng yên một chỗ chờ chỗ hai đạo kiếm quang liếm xuống sát đầu ông ta mới bước tránh qua nửa bước.

Thật là nửa bước chân kỳ dị, không ai thấy đó là lối tránh đòn, thế nhưng hai đường kiếm của hai vị đương kiếm cao thủ đều không làm sao trúng đích.

Chỉ cần nửa bước thôi, đã đủ để hiển lộ phật gia công phu của Ngũ Đài Sơn, thứ công phu cao không lường được.

Giang Thượng Phong rúng động, ông ta lật đật lui lại hai bước nhưng cái lui của ông ta lại là một thế tấn công, vì khi nhún chân nhảy lên để lùi lại là ông ta đã tung luôn một chiêu «Hà Mô Phan Thôi»...

Thanh bảo kiếm bất từ trên xả xuống, vừa xả vừa kéo ngược ra sau, tiếng gió rít lên nghe vèo véo...

Cùng trong một lúc, Thanh Phong Đạo Trưởng bước sang bên phải, thanh kiếm trong tay ông ta bất từ bên trái quạt ngược trở lên, bằng vào chiêu thế « Đảo triệt Thiên la », đường kiếm tung hoành tạo thành một vòng đai trắng xóa.

Cổ Phật Tâm Đăng cười khẩy :

— Khá lắm, thảo nào nhị vị lại không lớn lối trước mặt bần tăng, quả đúng là những đường kiếm phi phàm...

Vừa nói, nhà sư già của phái Ngũ Đài Sơn hai tay cùng cất lên một lượt...

Cánh tay áo rộng phía trái cuốn ngay thanh kiếm của Giang Thượng Phong, tay phải đưa lên vung xâu tràng hạt hất vào thanh kiếm của Thanh Phong Đạo Trưởng.

Chiêu thế «Đảo triệt Thiên la», của Thanh Phong Đạo Trưởng bao gồm ba biến thế, chính vì thế cho nên khi thấy Cổ Phật Tâm Đăng vung xâu tràng hạt đón đỡ, ông ta đắc ý cười thầm và nghiêng hẳn mình qua kéo ngược thanh kiếm về bên phải, đồng thời đảo mạnh cánh tay bất từ phía nách bên trái của Cổ Phật Tâm Đăng phạt xéo lên trên...

Đó là biến thế thứ hai, một biến thế thật nhanh và chuẩn bị cho thức thứ ba kế tiếp.

Thế nhưng thức thứ ba của Thanh Phong Đạo Trưởng không xử dụng kịp, vì khi thanh kiếm vừa phạt xéo lên chưa được nữa chừng

thì đã chạm ngay và xâu chuỗi hột.

Một tiếng khua chát chúa nổi lên, nhiều tia lửa bắn ra chóa mắt. Thanh Phong Đạo Trưởng cảm nghe một luồn tiềm kình dị kỳ từ dư thế của xâu tràng hạt tấp thẳng vào mặt mình, ông ta hoảng hồn nhảy dựng lên và lộn nhào ra phía sau hơn ba bước.

Giang Thượng Phong rúng động, thay vì khi thấy ống tay áo rộng của Cổ Phật Tâm Đăng cuống tới cực kỳ uy mãnh, ông ta phải thối lui để chuyển sang thế khác, nhưng khi nhận ra tình trạng nguy hiểm của Thanh Phong Đạo Trưởng, ông ta lại vọt nhích lên, thanh kiếm trong tay vận dụng cả tiềm lực phóng luôn ba thức trong một chiêu, nhắm vào ba trọng huyệt «Hoàng Cơ», «Tương đài» và «Cửu Cung» của Cổ Phật Tâm Đăng đâm tới.

Chỉ đánh một chiêu nhưng vì ba thức biến quá nhanh, cho nên khi Giang Thượng Phong vừa phóng kiếm ra thì ba luồn gió xé vào không khí re re bay tới cùng một lúc.

Chiêu thế vừa lạ lùng vừa huyền bí thường.

Cổ Phật Tâm Đăng nheo mắt cười khà :

— Hay, hay lắm...

Vừa nói, nhà sư già vừa đưa lẹ bàn tay khẳng khiu ra chỏi ống tay áo rộng, những ngón tay như que củi khô của ông ta cầu lại và búng ra.

Trông vào tư thế của nhà sư, những cái búng của ông ta chẳng ra chiêu thế mà cũng không thấy gì đáng gọi là vận lực, chế nhưng ngay khi ấy lại nghe ba tiếng thép khua lên gần như cùng một lúc bởi ba thức trong một chiêu của «Lưu Hương Cốc Chủ» Giang Thượng Phong và cũng trong khi ba tiếng khua lên là nhiều tia lửa lại bắn ra cùng một lúc...

Cả ba thức của Giang Thượng Phong đều bị những ngón tay

xương xầu của Cổ Phật Tâm Đăng bùng trúng.

Thanh Phong Đạo Trưởng nhảy lui lại sau và khi thấy Giang Thượng Phong đột khởi thế công là ông ta quay lại, bật từ bên trái vung kiếm đánh luôn.

Sự việc xảy ra có trước sau nhưng vì quá nhanh nên nghe như cùng một lúc, ba tiếng thép vừa khua lên là Giang Thượng Phong cảm nghe hổ khẩu gần như rách nát, thanh kiếm thiếu nữa đã tuột văng.

Phía bên kia, thấy chưởng phong rít mạnh, Thanh phong Đạo Trưởng không dám đưa tay đỡ kháng, ông ta lật đật nhảy tránh ra ngoài.

Cổ Phật Tâm Đăng bật cười ha hả, hai bàn tay của ông ta chấp lại và vụt đang thẳng ra hai bên, với chiêu thế «Song Huyền Nhật Nguyệt» chỉ một chiêu thôi, nhưng nhằm đánh cả hai người.

Hai ngọn chưởng lực y như hai nguồn thác lũ ào ào tấp đúng vào người của Giang Thượng Phong và Thanh Phong Đạo Trưởng.

Tổng ra hai ngọn chưởng thì thân hình của Cổ Phật Tâm Đăng cũng đã phóng theo, chỉ thấy thân ảnh nhoáng lên là ông ta đã đến ngay trước mặt Giang Thượng Phong, mười tám viên tràng hạt đã thành võ khí, nó nhoáng lên và cập thẳng xuống đầu Lưu Hương Cốc Chủ.

Giang Thượng Phong không còn cách nào tránh được, ông ta thét lên một tiếng, tay trái hất mạnh lên tiếp đón nguồn chưởng lực, thanh kiếm trong tay phải cũng hất liền theo và lưỡi thép chạm mạnh vào xâu tràng hạt.

Lần này thì chẳng những không tránh né mà Giang Thượng Phong lại vận toàn thân công lực, ông ta quyết tiếp nhận cả hai.

Ngọn chưởng của Cổ Phật Tâm Đăng vốn là ngọn chưởng cách không, vì khi phát ra ông hay còn ở xa và nhất là khi thấy thân hình

chưa chắm đất cứ theo nguyên tắc cao thủ xếp sĩ với nhau thì bất cứ ai khi phát chưởng trong trường hợp đó cũng đều không thể dùng tận lực, chính vì thế nên Giang Thượng Phong đón tiếp vẫn được cầm đồng, ngọn chưởng của Cổ Phật Tâm Đăng bị ông ta đỡ hất ra và đồng thời hóa giải.

Thế nhưng xâu tràng hạt thì lại khác.

Thanh kiếm vừa nhẩng lên và vừa chạm nhẹ vào Xâu tràng hạt là Giang Thượng Phong biết ngay chuyện chẳng lành, ông ta biết ngay ở xâu tràng hạt ấy đối phương đã dồn toàn công lực...

Từ ở thanh kiếm, Giang Thượng Phong nghe luồn oai khí chân nguyên cuồn cuộn đổ xuống thân mình y như một thớt đá từ trên đè xuống.

Kiếm ảnh chập chờn khi ông ta vừa hất lên chống đỡ bây giờ tắt mất. thanh kiếm chỉ còn lại một mình và xâu tràng hạt cứ từ trên ép xuống...

Giang Thượng Phong cố tận sức bình sinh từ dưới chống lên.

Rật !

Tiếng thép nổ bật thật dòn và Giang Thượng Phong vụt nghe tay mình nhẹ bổng.

Không cần nhìn, ông ta cũng có thể biết ngay rằng thanh kiếm đã gẫy ngang.

Trong đường tơ kẽ tóc khi xâu tràng hạt theo thanh kiếm gẫy giáng xuống đầu. Giang Thượng Phong vùng thét lên một tiếng nhún chân phóng lên bằng một cú đá như sấm sét.

Bình !

Một tiếng dội nghe khủng khiếp, hất cứ người nào, dẫu là cao thủ nhất nhì trong võ lâm hiện tại, nhưng nếu bị một cú đá như thế

ngay giữa bụng như Giang Thượng Phong đã đá Cổ Phật Tâm Đăng thì nhất định cũng phải vỡ tung lồng ngực, thân xác nhất định không còn nguyên vẹn, bởi vì cú đá này ông ta đã dùng tận lực bình sinh.

Thế nhưng với cái bụng của Cổ Phật Tâm Đăng thì không phải thế, cú đá của Giang Thượng Phong thật mạnh, nhưng khi chân chạm vào bụng đối phương, ông ta cảm nghe y đá vào một bức tường bằng sắt, nên không phải công phu thâm hậu thì chắc chắn chân phải của ông ta đã gãy lìa.

Toàn thân của Giang Thượng Phong bị dội bổng lên không văng tuốt ra ngoài một trượng, khi chân chấm đất, ông ta không còn gượng nổi phải ngồi xuống ngồi luôn.

Lý Duy Năng và Yên Sơn Song Kiệt đứng gần đó hơn hết, khi thấy Giang Thượng Phong bị nguy, cả ba vội vàng chạy đến...

Giang Thượng Phong khẽ nhìn họ một cái rồi nhắm mắt hiển hai mắt dưỡng thần.

Trước trạng thái đó, chứng tỏ ông ta đã bị chấn động nội phủ, nội thương không phải nhẹ.

Bị Giang Thượng Phong một đá, Cổ Phật Tâm Đăng vẫn như không hề hay biết, cho đến chuyện nhìn về phía Giang Thượng Phong, ông ta cũng chẳng thèm nhìn.

Làm như chuyện đối với Giang Thượng Phong không thành vấn đề bận rộn, Cổ Phật Tâm Đăng nhún chân nhảy về phía Thanh Phong Đạo Trưởng.

Cách phi thân của ông ta cũng thật là kỳ diệu, không phải nhảy phóng lên rồi theo thế sà hành, mà ông ta chỉ lướt đi cách mặt đất chừng cỡ gang tay rồi như bay về phía Thanh Phong Đạo Trưởng.

Khi cách còn chừng bảy tám bước, tay phải của Cổ Phật Tâm Đăng lại nhấc lên...

Ông ta tung chưởng theo phương pháp «cách không đả hổ».

Khi ngọn chưởng vừa tung ra thì thân ảnh của ông ta cũng nhóng theo luôn, và khi ngọn chưởng chưa kịp đến thì thân hình của ông ta đến trước.

Lần nầy thì khác hơn lần trước khá nhiều, khi phát chưởng đánh một lượt hai người lúc nầy thì chưởng phong khua động ào ào, còn lần nầy thì y như cách khoa tay nói chuyện, không thấy ông ta dùng sức mà cũng không nghe hơi gió.

Thế nhưng Thanh Phong Đạo Trưởng cảm nghe ngay điều bất lợi, nhất là thấy Giang Thượng Phong thụ thương là tự biết công lực của mình hoàn toàn không có được phần nào so với đối phương, vì thế cho nên ông ta vội dựng đứng thanh kiếm lên ngang ngực và thối lui từng bước một.

Càng dè dặt, càng đi vào con đường nguy hiểm, vì chính đó là cơ hội để cho Cổ phật tâm Đăng hạ ngay sát thủ.

Sát thủ đó là «Âm Cực Chưởng».

Đối với người sư diệt là Huyền Cảnh đại sư, mà «Âm Cực Chưởng» đã làm cho võ lâm chấn động, thế thì, vị sư thúc, Tâm Đăng Cổ Phật nầy, «Âm Cực Chưởng» càng lợi hại không làm sao tưởng tượng.

«Âm Cực Chưởng» là một thứ bàng môn âm công, nó bay ra không hề nghe tiếng gió, thế nhưng khi trúng vào mình là hơi lạnh dẫn ngay.

Thanh Phong Đạo Trưởng phát rùng mình, ông ta biết cơ nguy đã tới, cho nên vội vàng nhún mình nhảy vọt ra sau, khi chân vừa chấm đất, ông tay sang thanh kiếm qua tay trái, tay phải cho vào mình lấy ra một bình thuốc cắn nút trúc nhanh vào miệng.

Đồng thời vận công xuống lên các trọng huyệt để ngăn cản không cho âm phong nhập nội.

Cổ Phật Tâm Đăng không truy kích, lão ta quay trở về vị trí cũ hai mắt lão ta hơi khép lại y như vừa rồi không có chuyện gì đã xảy ra.

Trong khoảnh khắc, hạ luôn hai cao thủ, nhưng Cổ Phật Tâm Đăng bình sắc vẫn y nhiên bất động, không ai nhận ra ông đã dùng sức, chứng như đối với hai cao thủ như Giang Thượng Phong và Thanh Phong Đạo Trưởng, ông ta hạ mà còn dư lực và cú đá như trời giáng của Giang Thượng Phong ông ta nghe như không có.

«Ngũ Đài Sơn» Cổ Phật Tâm Đăng là như thế đó...

Tấn công cánh cửa Tây Bắc là «Thái Bình Bảo Chủ» Tần Nhân Khanh và «Đồng Liêm Phán Quan» Nghiêm Hữu Tam.

Kẻ trấn cửa là Bạch Cốt Tam Sát.

Họ là những người đã từng quen biết với nhau.

Tần Nhân Khanh vẫn trong bộ áo đạo nhân, tay trái ông ta cầm cây phất trần, tay phải đã có một thanh trường kiếm.

Nghiêm Hữu Tam tay cầm cặp «Tử Kim Phán Quan Bút», cả hai người chầm chậm bước đến cách bọn Bạch Cốt Tam Sát chừng năm sáu bước là dừng lại.

Bạch Cốt Thần Quân phe phẩy cây quạt nói với hai người sư đệ:

— Nhị đệ, tam đệ, khi chưa có lệnh ta, cấm không được vọng động nghe.

Cả ba người, khi thấy Lưu Hương Cốc phát động tấn công, họ đã chuẩn bị thủ ngay binh khí.

Nhị Sát xử dụng «Bạch Cốt Trảo» hình dạng giống y như bàn tay người, nó được làm bằng thứ xương bánh chè của người chết, tự nhiên, nó là thứ binh khí được trui luyện, không phải trui luyện như kim khí, nó được trui luyện bằng độc chất.

Tam Sát cũng xử dụng binh khí bằng xương người, nhưng thứ xương không dẻo gọt, hắn cầm y một cái xương ống chân trắng toát.

Cả ba người luyện võ theo bàng môn, và đã xưng là «Bạch Cốt» nên binh khí của họ toàn bằng xương trắng.

Chính cây quạt của Bạch Cốt Thần Quân cũng bằng những thể xương khép lại, luôn cả những sợi chỉ kết những tấm thể xương trắng ấy, hắn cũng dùng bằng những gân người, thứ gân đã được chế biến đặc biệt nhỏ như sợi chỉ mà dẻo chắc hơn giây thép.

Là một Bảo Chủ đứng vào hàng nhất nhì trong võ lâm hiện tại, Tân Nhân Khanh không thể làm mất uy phong, vì thế ông ta vòng tay thủ lễ :

— Xin thỉnh Thần Quân.

Bạch Cốt Thần Quân xòe cây quạt ra đáp lễ :

— Tân Bảo Chủ uy chấn miền Tây Bắc, thế nhưng từ khi thiên về Giang Tây đến nay đã lâu quá rồi chúng ta không gặp mặt, chẳng hay Bảo Chủ đổi «Đạo Trang» bao giờ thế ?

Mặc trong mình bộ áo nho sinh, lời lẽ của hắn cũng khá là nho nhã, nhìn dáng cách và giọng điệu thật không ai có thể ngờ đó là tay lãnh tụ của Bạch Cốt Môn, môn phái giết người như ngóe.

Tần Nhân Khanh cười :

— Tần mỗ vốn sinh ra là một đạo, thế nhưng chỉ mới mặc được đạo bào trong vòng ba năm nay thôi.

Bạch Cốt Thần Quân cười nhẹ và nghiêm giọng :

— Người một đạo là phải vì đạo, là phải thanh tịnh vô vi, Tần Bảo Chủ đã một đạo thì tại làm sao không lo cho mình xứng danh đạo giáo, lại bằng vào vòng cương tỏa của giang hồ ? Huynh đệ cùng với Tần Bảo Chủ kể ra cũng đáng gọi là chỗ quen biết cũ, vì thế, tại hạ, xin nói thẳng một lời, cuộc diện ngày nay, chư vị đã đi vào tử địa không làm sao chống chế được cả, cho nên tại hạ, vì chỗ quen biết ngày xưa, khuyên Bảo Chủ nên buông binh khí để làm kế vạn toàn.

Tần Nhân Khanh mỉm cười :

— Tại hạ e rằng câu nói của Thần Quân đã sai rồi, vì Ngũ phượng Môn là mầm họa cho võ âm, tại hạ đâu có tâm vị đạo thì cũng phải vì võ lâm mà trượng nghĩa, chỉ có điều đáng tiếc là một vị lãnh tụ đại môn phái như Thần Quân mà sao lại làm chuyện trợ Trụ vi ngược như thế ấy ?

Bạch Cốt Thần Quân cười lớn :

— Chưa đầy một năm mà chín đại môn phái đã lần lượt thần phục Ngũ Phượng Môn, bằng vào chút thực lực của chư vị, lại có thể làm chuyện châu chấu chống xe được hay sao ? Lấy thế lực nào, lấy tư cách nào mà chư vị lại chống đối với Ngũ Phượng Môn trong khi chín đại môn phái võ lâm đã lần nhau thần phục ? Chẳng lẽ chư vị đức cao vọng trọng hơn cả chư vị cao thủ đương thời của chín đại môn phái hay sao ? Tại hạ vì tình cựu thức mà khuyên như thế nghe hay không là tùy nơi chư vị.

Nghiêm Hữu Tam cười nhạt :

— Thái Bình Bảo tư âu chủ trương «ai không đụng vào mình thì mình cũng không chạm vào ai», thế nhưng Ngủ Phượng Môn lại dở trò ma giáo bắt cóc Nữ công tử của Tây Bảo Chủ, lại thừa lúc tại hạ vắng mặt, cử một đám cao thủ đến tập kích bản bảo, như thế liệu có thể nhẫn nhịn được chăng ?

Bạch Cốt Thần Quân cười cười :

— Đó là do quí bảo, chứ không phải tại Ngủ Phượng Môn, bởi vì quí bảo hùng cứ Giang Nam, trong khi Ngủ phượng Môn thống lãnh cả đại giang nam bắc, như vậy vô lình trung sự có mặt [illegible] không thần phục của quí bảo là đối kháng, nếu quí bảo bằng thiên đô về Tây bắc thì huynh đệ xin bảo đảm rằng sẽ không một ai đụng chạm vào quí bảo.

Nghiêm Hữu Tam cười mỉa :

— Bạch Cốt Thần Quân, ta cũng xin khuyên ông [illegible] một câu, bây giờ ông cứ suất lãnh nhị vị sư đệ ra khỏi Ngủ Phượng Môn, trở về vùng Tây Bắc thì huynh đệ cũng xin bảo đảm rằng không một ai đụng chạm đến Bạch Cốt Môn.

Bạch Cốt Thần Quân xám mặt nhưng hắn không nói thêm một tiếng nào.

Tam Sát thét lớn :

— Nghiêm Hữu Tam, trước mặt Thần Quân, ngươi lại dám buông lời cuồng ngạo như thế phải không ?

Nghiêm Hữu Tam trợn trừng đôi mắt, ông nhìn từng bước một về phía Tam Sát và bỗng cười ha hả :

— Tam Sát, theo ngươi thì ta cuồng ngạo hay là bọn ngươi cuồng ngạo ?

Tam Sát luy vẫn ỷ vào thế «bộ ba» nhưng trước sát khí hừng hừng của vị nổi danh «Hồng Liễm Phán Quan», làm cho hắn cũng phải giật mình thối lui hai bước và thét lớn :

— Họ Nghiêm, ngươi muốn gì thả ?

Nghiêm Hữu Tam gằn gằn :

— Lão phu muốn cho bọn ngươi biết như thế nào là cuồng ngạo đây.

Tự nhiên, cả đôi bên chỉ nói thêm như thế mà thôi, chứ họ cũng biết cuộc chiến đã đến lúc không thể nào dừng được, chẳng qua vì chút quen biết ngày xưa nên họ không muốn ra tay sớm, chứ hiện giờ bà cứa kia chiến trận đã đến lúc gay cấn nhất, thì cánh cửa nầy vô lý lại ngừng ?

Bạch Cốt Thần Quân nhếch mép ngạo nghễ :

— Tam đệ, hay là ta giáo với Nghiêm bằng hữu đi.

Tam Sát nhún chân nhảy ra, khúc xương ống trong tay hắn bắt lên :

— Nghiêm Hữu Tam, thì cứ thực như thế cũng đã đủ rồi, bây giờ thì ta hãy nói chuyện với nhau bằng binh khí.

Vừa nói chân ảnh của hắn thoáng tiến, khúc xương ống trong tay hắn đập thẳng vào bả vai bên phải của Nghiêm Hữu Tam.

Nghiêm Hữu Tam xuất mạnh một luồng chân khí và thụt lui một bước, ngọn Phán Quan Bút bên tay trái đưa lên đỡ lấy khúc xương ống, đồng thời, chân trái ông ta nhích qua một vòng, chiếc Phán Quan Bút bên tay phải thuận thế đánh bật qua một cái thật nhanh.

Vì khúc xương ống đã bị Nghiêm Hữu Tam gạt cứng, Tam Sát không thể thu về để đỡ ngọn đoản bút bên tay phải, hắn đành phải thối chân nhích lui ra phía sau.

Chụp lấy thời cơ, Nghiêm Hữu Tam tiến lên bước nữa, ngọn phán quan bút bên tay trái gạt mạnh và ngọn phán quan bút bên tay phải nhoáng nhoáng lên theo hai ngọn bút cuốn tròn làm cho gió bỗng xoay theo như cơn trốt.

Chỉ trong một cái nhích chân, Nghiêm Hữu Tam đã đón khắp bát chiêu như sấm sét, làm cho Tam Sát phải liên tiếp thối lui.

Tân Nhân Khanh vì chỗ quen biết quá nhiều với Bạch Cốt Thần Quân, nên ông không muốn ra tay sớm, ông ta chỉ đưa mắt nhìn cuộc đấu và chiếc phất trần cứ phe phẩy đứng im.

Bạch Cốt Thần Quân nhìn thẳng vào mặt Tần Nhân Khanh cười hỏi :

— Tần Bảo Chủ chắc cũng muốn từ giáo đấy chứ ?

Tần nhân khanh cũng cười :

— Vâng, tại hạ phụ trách tấn công Tây bắc, nhưng chúng ta vốn là chỗ cố giao nên tại hạ muốn sớm quá đối với Thần Quân.

Bạch Cốt Thần Quân cười :

— Bảo Chủ đã không nghe lời huynh đệ, đã khăng chịu buông binh khí thì chúng ta đành phải ân giáo với nhau thôi.

Và hắn quay qua Nhị Sát hất mặt :

— Nhị Đệ, hãy bồi giáo với Tần Bảo Chủ.

Nhị Sát cầm Bạch Cốt Trảo bước ra vòng tay nói với Tần Nhân Khanh :

Xin mời Bảo Chủ.

Tần Nhân Khanh vẫn cứ đứng yên, thanh kiếm trong tay ông ta vẫn cắm mũi xuống đất, ông ta nhìn Nhị Sát mỉm cười :

— Vâng, xin Hạ huynh cứ ra tay.

Nhị Sát nhếch môi không nói, hắn bước lên bước nữa và ngọn Bạch Cốt Trảo vút qua...

Không, đó chỉ là hư chiêu, ngọn Bạch Cốt Trảo trong tay hắn chưa đánh thật, hắn lại dùng tay trái, năm ngón tay câu lại hầu tới y như mãnh hổ vồn mồi.

Và đây mới thật là độc môn của phái Bạch Cốt, nó là «Âm Phong Trảo».

Năm ngọn chỉ phong xé gió thẳng vào giữa ngực Tần Nhân Khanh trong khi tay phải của hắn cũng phát chiêu kế tiếp.

Thanh Bạch Cốt Trảo trong tư thế «Lãng Quyền Lưu Sa», không phải từ trên đánh xuống mà hắn lại quét ngang.

Tần Nhân Khanh cười lớn :

— Mới vào mà Hạ huynh lại hạ sát thủ rồi à ?

Tay trái ông ta cầm cây phất trần phất mạnh đón lấy «Âm Phong Trảo», tay phải xốc thẳng thanh kiếm lên theo thế «Vân Hoành Vu Hiệp»

đón lấy cây Bạch Cốt Trảo của Tam Sát vừa đánh tới.

Dù mới một chiêu đầu, nhưng vì vốn đã biết nhau, nhưng cả hai cùng vận toàn công lực, vì thế cho nên khi những móng binh khí lay động là cát bụi đã cuốn lên, đứng ngoài nhìn vào thấy bụi xoáy như con trốt.

Nhị Sát vừa tiếp chiêu đầu, chợt nghe toàn thân rúng động, hắn thối lui một bước cười gằn và cây Bạch Cốt Trảo lại nhắc lên.

Lần này hắn quả đã động sát cơ, ngọn trảo bằng xương trắng vụt như biến hóa, hắn xử dụng chiêu thế bằng môn tuyệt kỷ «Quỉ Trảo Phi Lâu», tuy cây Bạch Cốt Trảo không như kim khí, thế nhưng chiêu thế biến hóa của hắn cũng đã làm cho chớp nhoáng gần hoa mắt.

Tần Nhân Khanh quay ngang thân kiếm trong thế «Xuân Vân Sơ Triển» lở hất cây Bạch Cốt Trảo bằng thân kiếm sát vào trong cán và nghiêng tay xốc xéo trở qua nhắm thẳng vào Chương Môn Huyệt của Nhị Sát đâm vào thật mạnh.

Nhị Sát thấy đánh hai chiêu ấy chưa chiếm được tiên cơ, hắn vội trầm mình xuống đánh tạt ngang mũi kiếm và lao vào nhập nội tung luôn ba chiêu một lượt.

CHƯƠNG 36

BẠN QUEN NGÀY TRƯỚC

Cả ba chiêu mà Nhị Sát tung ra toàn là quỉ chiêu đặc biệt của Bạch Cốt Môn, nhìn vào thấy ngọn trảo giăng giăng bao phủ.

Tần Nhân Khanh cau mặt thối lui luôn ba bước, thanh kiếm trong tay ông ta mới giải tỏa được ba chiêu.

Nhị Sát vụt bật cười sằn sặc thanh Bạch Cốt Trảo của hắn vụt quay tròn, tiếng gió rít nghe vun vút...

Hắn không đánh thẳng vào đối phương, nhưng thình lình, từ

trong Bạch Cốt Trảo vụt có nhiều vùng trắng trắng tỏa ra như bụi.

«Bạch Cốt Thần Mang» !

Nhị Sát đã tung sát thủ.

Hắn đã dùng ám khí.

Thứ ám khí tối độc của Bạch Cốt Môn.

Tần Nhân Khanh giận dữ, dầu sao cũng là chỗ quen biết ngày xưa, ông ta chưa thật tình muốn hạ đối phương, nhưng bây giờ, trước ám khí tối độc của hắn thì không còn dùng được nữa.

Ngọn phất trần bên tay trái của ông vụt đứng thẳng lên và cái đuôi của nó vụt xoay nhanh như chong chóng.

Ngọn phất trần không tấn công, nó chỉ làm nhiệm vụ đánh bạt vùng ám khí từ Bạch Cốt Trảo, thanh kiếm bên tay phải mới chính là công thế nó nhoáng lên và người ta không còn thấy hình dạng của nó ở chỗ nào.

Ngang dọc từ trên xuống dưới, từ phải qua trái, từ trước ra sau người ta nhìn vào y như màn lưới, màn lưới đó bao trùm lấy toàn thân Nhị Sát.

Không ai thấy thanh kiếm thật, nhưng ai cũng nghe hơi gió, hơi gió bốc ra chu vi hơn một trượng theo cách vòng tròn ốc, thanh kiếm chưa từng thấy bao giờ.

Phía bên ngoài, không biết ở người nào, chợt nghe thấy tiếng kêu :

— «Phong Lôi Thập Tam Kiếm» !

Đó là kiếm pháp bất truyền của giòng họ Tây Tần, năm xưa, Tổ phụ của Tần nhân Khanh là Tần Mộ Phong đã dùng thanh kiếm ấy mà diệt trừ Bát Quái Thiềm Tây, nó đã làm cho danh vọng Tần chấn động cả một vùng Cam Thiềm.

Nó còn được mệnh danh là «Tru Quái Kiếm».

Trong vòng trăm năm nay, qua ba đời tu bổ, mười ba thanh kiếm của giòng họ Tây Tần đã làm cho mười ba đường kiếm trở thành vô địch.

Trong đời của Tần Nhân Khanh chưa bao giờ dùng tới, nó vốn

là một sát chiêu, nhưng bây giờ vì tức tối trước độc thủ của Nhị Sát làm cho ông nổi giận và «Phong Lôi Thập Tam Kiếm» tung ra hiệu quả thấy ngay.

Bây giờ thì không ai còn nhìn thấy bóng kiếm bóng người đâu nữa, người ta chỉ thấy những đường sáng sáng dọc ngang hoa mắt.

Nhị Sát bỗng nghe tiếng ồ ùng bùng, hắn rúng động thối lui, nhưng bây giờ thì hắn không còn thấy đường chống đỡ.

Thanh Bạch Cốt Trảo trong tay hắn chậm lần và sau cùng là trở thành vô dụng.

Bạch Cốt Thần Quân thấy tam sư đệ cùng với «Hàng Liêm Phán Quan» đã dư trăm hiệp vẫn chưa phân thắng phụ, trong khi Nhị Sát mới mấy chiêu đầu là đã lâm nguy, thế nhưng vì đe bỏ trị danh dự cho nên hắn vẫn phải đứng yên chưa dám xông vào trợ chiến.

Nhưng bây giờ thì không thể đứng nữa được, chỉ cần một giây phút chần chờ là Nhị Sát bị hạ ngay.

Hắn lật đật bung chiếc quạt ra và kêu lớn :

— Nhị đệ, hãy lui lại để cho ta lĩnh giáo với Tàn Bảo Chủ.

Vừa nói hắn vừa bước nhanh ra.

Bạch Cốt Thần Quân từ trước đến nay vốn được tiếng là con người hòa nhã, cái hòa nhã ghê người của hắn ở chỗ là vẫn cười nói và giết người chứ không hề giận dữ bao giờ.

Hình như hắn không bao giờ làm mất phong độ của bộ áo nho sinh của hắn.

Bây giờ vẫn y như thái độ cố hữu từ lâu của hắn, nhưng hắn không thể điềm nhiên không hành động, vì hắn rất biết trong vòng lưỡi kiếm của Tàn Nhẫn Khanh, nếu hắn không can thiệp thì nhất định Nhị Sát sẽ không làm cách nào thoát được.

Vì thế, ngoài miệng tuy hắn vẫn nói cười, nhưng chân hắn vẫn phải bước mau, hắn bước tới phía bên phải của Tàn Nhẫn Khanh và cười lớn hơn chút nữa :

— Kiếm pháp của Tàn Bảo Chủ quả ảo minh, nhị đệ của tại hạ

không thể nào tiếp nổi, lại hạ xin hân hạnh cùng với Tân Bảo Chủ đối chiêu...

Miệng hắn nói tươi như không, nhưng cây Bạch Cốt Phiến trong tay hắn thì không bao giờ khách sáo, trong tiếng nói tiếng cười của hắn người ta nhìn thấy nhiều vệt trắng đã quét ngang...

Là một con người công phu thâm hậu, cánh quạt đưa ra giải vây cho đồng bọn lại càng hung hãn dị thường, chỉ thấy hắn nhắc tay lên là cánh quạt đã biến ngay một vòng trắng xóa.

Hắn chỉ nhằm ngay vào bóng kiếm của Tân Nhân Khanh hất luôn hai cái là màn lưới kiếm của ông ta chợt thưa lần và cuối cùng tắt hẳn.

Tân Nhân Khanh thối lui hai bước.

Nhị Sát thoát khỏi hiểm chiêu, cơn giận của hắn dâng lên tận óc, hắn nhân cơ hội Tân Nhân Khanh bận đỡ gạt với Bạch Cốt Thần Quân, từ phía sau hai tay đánh tới tất cả toàn thân công lực.

Hắn tận dụng «Âm Phong Trảo».

Năm ngọn chỉ phong xé gió vèo vèo bay vào sát mình của Tân Nhân Khanh làm cho ông ta nổi nóng không còn chút e dè thường lệ, ông ta xoay nghiêng mình lại tay trái tung mạnh ra một chưởng.

Tuy công lực cao hơn Nhị Sát một bậc, nhưng Tân Nhân Khanh đang lo đối phó với Bạch Cốt Thần Quân, cho đến khi nghe hơi gió chỉ phong tập kích của Nhị Sát thì ông ta mới vận lực lên tay trái, và như thế là hơi muộn.

Ngọn chưởng của ông ta tuy đỡ đạt được «Âm Phong Chỉ», nhưng thân hình lại phải thối lui và thanh kiếm chống ngăn với Bạch Cốt Thần Quân vì thế mà chậm lại...

Bạch Cốt Thần Quân vẫn cười bằng cái giọng «ôn hòa» nhưng cánh quạt trong tay của hắn vùng dậy thẳng.

Cánh quạt tới sát vào giữa ngực của Tần Nhân Khanh trong khi thế kiếm của ông ta chưa thu lại kịp.

Trong đường tơ kẽ tóc của vận đề sinh tử, chợt nghe một giọng cười rổn rảng nổi lên :

— Đã từ lâu nghe danh cây quạt của Bạch Cốt Thần Quân, ngày hôm nay mới hân hạnh nhìn thấy rõ...

Một tiếng «tách» khô khan nổi dậy, cánh quạt của Bạch Cốt Thần Quân bị một cánh quạt hất ra và Thần Phiến Tử đã chận ngang trước mặt.

Khi thấy Tây Ly Tử và Trúc Kiếm Tiên sinh cùng nhảy vào vòng chiến, Bạch Mi Chân Nhân cười ha hả :

— Hay lắm, cả ba cùng ráp lại cho vui.

Vừa nói ông ta vừa vặn trẹo mình qua...

Soảng... Soảng !

Hai tiếng thép khua vang, hai thanh kiếm của Trúc Kiếm Tiên Sinh và Tây Ly Tử đều bị dội văng trở lại.

Vẫn cầm cây Thanh Minh Kiếm trong tay và thấy Bạch Mi Chân Nhân không hề sợ chuyện va chạm, Trúc Kiếm Tiên Sinh đã có phần ngán vì đã biết chân lực của lão ta.

Vì chiêu thứ hai này Trúc Kiếm Tiên Sinh đã phát giác được rằng Bạch Mi Chân Nhân đã dồn chân lực lên mũi thép để đối đầu, thành thử cho dù cầm trong tay thanh kiếm báu, ông ta cũng biết không làm sao hủy diệt binh khí đối phương.

Tây Ly Tử cười ha hả :

— Kiếm thuật của Không Động tuy có kỳ diệu đấy, nhưng đạo huynh nói ra bằng lời, không sợ rằng mình đã quá cuồng ngạo lắm chăng ?

Bạch Mi Chân Nhân nói :

— Về phương diện võ học, căn bản là ưu thắng liệt bại, đó là sự thường, chư vị cứ xuất tận bình sinh sở học ra mà thủ thắng, cuồng ngạo hay không đâu phải vấn đề đáng nói.

Ông ta nói chuyện nhưng thanh trường kiếm không hề ngưng lại, dường như mỗi tiếng nói của ông ta đều mang theo một nhát kiếm tấn công.

Tây Ly Tử cũng bắt đầu nhận thấy y như Trúc Kiếm Tiên Sinh đã thấy, cứ mỗi nhát kiếm của Bạch Mi Chân Nhân đều mang theo một nguồn tiềm lực kinh người, nó không phải là «kiếm phong» như những người có nội lực tầm thường, mà nó là thứ chân nguyên được dồn ra rất thép.

Chính vì phát hiện như thế nên Tây Ly Tử biết ngay trận đấu cam go và nguy hiểm.

Ông ta bắt đầu thận trọng từng nhát một.

Qua ba kiếm đầu, thật tình mà nói thì không ai chứng tỏ được hơn ai, nhưng bằng vào thế đánh của Tây Ly Tử và thế đối kháng của Bạch Mi Chân Nhân, có thể thấy được phần nào sự yếu về nội lực nghiêng hẳn về Tây Ly Tử.

Vừa đánh, Bạch Mi Chân Nhân vừa cau mặt, nhìn theo đường kiếm của Tây Ly Tử và vụt thét lên :

— Hay lắm, hình như đạo huynh là cao nhân của Hoa Sơn Phái ?

Tây Ly Tử cười :

— Cho dầu là Hoa Sơn Phái hay không, xin đạo huynh hãy đón thêm chiêu nữa...

Vừa nói, thanh trường kiếm trong tay ông ta đã vung tới, hình như ông ta muốn chứng tỏ cho đối phương biết lai lịch của mình.

Bạch Mi Chân Nhân cười nhẹ ông ta trào mình qua và hất ngược thanh kiếm trở lên...

Hai thanh kiếm chưa đụng vào nhau thì từ nơi mũi kiếm của Bạch Mi Chân Nhân một nguồn tiềm lực thổi tạt thanh kiếm của Tây Ly Tử..

Tiếp liền theo, Bạch Mi Chân Nhân rung mạnh thanh kiếm, chợt thấy bóng kiếm trùng trùng, không phải như vệt sáng dài loáng theo đường kiếm như bao nhiêu tay kiếm quá nhanh, mà đây là từng thanh kiếm một, thấy rất rõ ràng từ một thanh kiếm trong tay Bạch Mi Chân Nhân vùng như biển ra trăm ngàn thanh kiếm khác...

Đó là thế kiếm độc môn của Không Động.

Và cũng vô cùng kỳ diệu, trong ánh kiếm trùng trùng ấy, thình lình có một bàn tay rà theo sống kiếm của Bạch Mi Chân Nhân và từ trên sống kiếm vụt xẹt nhanh vào tay cầm kiếm.

Bàn tay lạ ấy gõ mạnh lên mu bàn tay cầm kiếm của Bạch Mi Chân Nhân...

Bạch Mi Chân Nhân cảm nghe như bị một trái chùy giáng xuống, làm cho toàn thể cánh tay cầm kiếm của ông ta tê điếng, thanh kiếm gần tuột khỏi tay.

Bạch Mi Chân Nhân hoảng hốt nhảy vọt lên và bắn lùi ra sau bảy tám bước, ông ta trừng trừng đôi mắt kinh hoàng.

Và ông ta vụt cười khan :

— «Tiên Nhân Chưởng Thượng Vũ Sơ Tinh», may không chút nữa bần đạo đã bị rơi thanh kiếm, ngoài Chưởng Môn phái Hoa Sơn năm xưa là Thương Thiết Sinh thì trên đời nầy không còn người nào khác nữa.

Tây Ly Tử cười xòa :

— Đúng lắm, thật rất khó mà được Lam chân Nhân nhớ đến.

Bạch Mi Chân Nhân chớp mắt vòng tay :

— Quả đúng là Thương đạo huynh rồi, bây giờ râu tóc của đạo huynh đều đã bạc cả rồi, nếu không bằng vào chiêu số để nhận ra thì bần đạo đã vô cùng thất lễ.

Tây Ly Tử nói :

— Thế nhưng Lam huynh thì vẫn y như bốn mươi năm về trước, không thay đổi chi cả, thật cũng là việc đáng mừng.

Cặp mày trắng của Bạch Mi Chân Nhân cau lại :

— Nhưng sao Thương đạo huynh lại cùng với Lưu Hương Cốc thành nhất lộ ?

Tây Ly Tử cười :

— Thế sao Lam đạo huynh lại đầu nhập Ngũ Phượng Môn ?

Bạch Mi Chân Nhân thở ra nhè nhẹ :

— Bốn mươi năm về trước, bần đạo bị trúng phải «Ly Hảo Chưởng» của Nam Nhạc Nhất Quái, bị hỏa độc công tâm, nếu không nhờ đạo huynh đi ngang qua ban cho Lộ Linh Đan, trân phẩm của Hoa Sơn thì bần đạo chỉ còn nắm xương tàn.... Bốn mươi năm nay, cái ơn của Đạo huynh, bần đạo ghi sâu vào lòng không bao giờ quên được...

Tây Ly Tử cười cười chận nói :

— Đạo huynh kể éo nói thì thôi, ba viên Lộ Linh Đan, tuy thật sự là trân dược của Hoa Sơn, thế nhưng bần đạo đã dùng nó để đổi lấy sự sống còn của Bạch Mi Không Động, của vị kỳ nhân tuyệt thế võ lâm thì chuyện ấy đâu có gì đáng nói ? Tuy nhiên, đến bây giờ, đến bây giờ thôi, bần đạo lại lấy làm tiếc ba viên thuốc ấy, vì nó đã đem đổi không xứng đáng, giá như nó đừng đổi lấy mạng người thì ngày hôm

nay, Ngủ Phượng Môn sẽ đâu có được một « kỳ tài » để làm chuyện trợ Trụ vi ngược.

Bạch Mi Chân Nhân biến sắc...

Ông ta biến sắc không phải vì giận dữ mà là vì e thẹn.

Bằng vào dáng cách đó, chứng tỏ nội tâm của ông ta đã có chỗ bất an, ông ta vùng thấp giọng :

— Thương đạo huynh, bây giờ thì giờ cấp bách quá rồi, bốn cửa không dễ gì công phá, Đại Cung Chủ đã quyết triển khai đồ sát vì nàng đã được chân truyền về kiếm thuật của Thái Thượng, cho nên trong ô chư vị tại đây, không có người nào là đối thủ của nàng...

Thấy dáng cách trịch trọng của Bạch Mi Chân Nhân, Tây Ly Tử bỡi núng thế, ông ta gặn hỏi :

— Phiên Phi Phượng không phải đã mang thương rồi sao ?

Bạch Mi Chân Nhân lắc đầu :

— Không, nàng từ Ngủ Thương Sơn đến đây, thương thế hình như đã hoàn toàn bình phục.

Nói đến đây, ông ta thấp giọng hơn chút nữa :

— Chư vị phân tán tấn công bốn bửa, thật chưa biết sự việc sẽ thế nào, bần đạo không làm sao tương trợ... Lời đã cạn rồi !

Ông ta cho thanh kiếm vào vỏ chầm chậm lui ra.

Ngay trong lúc ấy chính là lúc mà Bạch Cốt Thần Quân ra chiêu độc, dùng ngọn quạt đâm thẳng vào ngực Tần Nhân Khanh, cho nên Thần Phiến Tử đã rảnh tay nhảy qua ứng chiến.

Và chính vì thế nên Bạch Cốt Thần Quân phải thu quạt lại không thể hãm hại được họ Tần.

Trong bốn cửa hiện tại còn giao đấu kịch liệt nhất là phía Tây Nam.

Công phá cửa này là «Độc Nhãn Diêm La» Đơn Hiểu Thiên và «Phó Hành Lệnh Đường Chủ» Cung Quan Võ.

Vừa xông đến gần cửa sắt Đơn Hiểu Thiên bảo nhỏ :

— Cung lão đệ hãy áp trận, để lão phu xem thử hắn thế nào...

Người trấn giữ cửa Tây Nam là « Phi Long Kiếm Khách » Lục Hạo Xuyên, hắn quay ngang thanh kiếm ngang mình trầm giọng :

— Nhị vị định công phá cửa này đấy à ?

Đơn Hiểu Thiên gật đầu :

— Đúng. Lục bằng hữu hãy đón kiếm !

Vừa nói, ông ta vừa nhảy dựng lên, thanh kiếm trong tay bỗng như một giải lụa từ trên quật xuống theo thế « Thiên Ngoại Phi Vân », gió kiếm đi nghe veo véo.

Lục Hạo Xuyên cười nhạt :

— Nhị vị không cùng vào một lượt cho vui...

Bằng vào thế « Nghinh Vân Bồng Nguyệt », cánh tay của hắn đưa mạnh ra tới trước phong cứng lấy thanh kiếm vừa tung ra của Đơn Hiểu Thiên.

Hai thanh kiếm tréo vào nhau thành hình chữ Thập và tiếng thép chua chát chúa.

Cả hai người, sau khi tiếp nhau một kiếm đều cảm nghe cánh tay phải của mình tê nhức, nhưng chân họ vẫn không di động.

Đơn Hiểu Thiên hăm hừ :

— Lục bằng hữu chắc nghĩ rằng lão phu không thể đánh bật được thanh kiếm ra à ?

Nói chưa dứt câu là cổ tay vùng quật xuống, trong chiêu thế «Phất Thảo Tầm Xà» Đơn Hiểu Thiên hất lưng thanh kiếm của hắn lên và vặn tréo cổ tay qua đâm luôn một nhát vào hệ sườn của hắc.

Lục Hạo Xuyên bật cười ha hả, hắn nghiêng lẩn thân mình trong tư thế «Vật Hoán Tinh Di» và khi tránh khỏi đường kiếm của Đơn Hiểu Thiên là hắn công luôn ba nhát.

Ba chiêu liên tiếp của hắn thật dữ dằn, ánh kiếm của hắn từ đông sang tây chớp nhoáng như sấm sét.

Đơn Hiểu Thiên hơi rúng động, bây giờ ông ta mới biết tuy hắn ít lộ mặt trong giang hồ, nhưng kiếm pháp của hắn cực kỳ lanh lẹ.

Ông không dám xem thường, xốc thanh trường kiếm hộ thân nhảy phóng mình lên tránh thoát đường kiếm của đối phương, và thận trọng tung ra một nhát xéo xéo từ trên xuống dưới.

Liên tiếp ba tiếng thép chạm vào nhau, cả hai người cùng dạt ẩn ra ngoài.

Hai bóng như có một sức hút, họ vừa dạt ra là lại hút cuốn vào nhau.

Chỉ trong nháy mắt, cả hai cùng giao nhau hơn hai mươi chiêu, cát bụi chung quanh bốc dậy mù mù.

Đang lừa nhau trong đường tơ kẽ tóc, Lục hạo Xuyên vùng thét lớn:

— Các hạ hãy coi chừng !

Kiếm pháp của hắn thình lình biến đổi, không thấy hắn nhảy lên nhưng bỗng nhiên ánh thép rợp trời, y như một màn lưới từ trên chụp xuống trên đầu của Đơn Hiểu Thiên.

Trong vòng chớp mắt, toàn thân Đơn Hiểu Thiên bị cuốn chặt

vào vòng, kiếm thế của ông ta bị rơi vào thế hạ phong.

Cung Quan Võ vừa liếc thấy nguy cơ, hắn vội vàng tung mình nhảy vút ra, ngọn «Tê Mi Côn» trong tay phát ngang thật mạnh trong thế Nam Sơn Đả Hổ...

Lục Hạo Xuyên cười lớn :

— Đã bảo cùng nhảy vào một lượt mà không chịu...

Tay phải hắn gặt qua thật mạnh, thanh trường kiếm từ bên trái bắt qua, chạm vào ngọn côn của Cung Quan Võ.

Không dè đó chỉ là hư chiêu, Cung Quan Võ lật đật xoay mình thì thanh kiếm của Lục Hạo Xuyên vụt xốc thẳng lên sát tới bên mình.

Biết không làm sao tránh kịp, Cung Quan Võ rùng mình ngồi thụp xuống, để cho đường kiếm đi qua, đồng thời hắn quất ngược cây côn đánh luôn ba chiêu một lượt.

Là môn đệ của Thiếu Lâm, nơi nổi tiếng về môn thiền trượng, nhưng vì lục gia tử đệ cho nên Cung Quan Võ không dùng trượng mà lại dùng côn, tuy nhiên, chiêu thế cũng vẫn là chiêu thế của cây thiền trượng, chính vì thế cho nên tuy thanh kiếm của Lục Hạo Xuyên lợi hại, nhưng bằng vào cây côn trong tay Cung Quan Võ cũng có nhiều lợi thế.

Nhưng, thế côn và thế kiếm rất khó cầm đồng, vì Lục Hạo Xuyên không đánh xa, hắn cứ lồng lộn y như một rồng uốn khúc, làm cho cây côn tuy linh động nhưng cũng khó lòng thi thố.

Đánh thêm mười mấy hiệp nữa, cũng vẫn trong tình trạng cũ, nghĩa là cả Đơn Hiệu Thiên và Cung Quan Võ vẫn không làm sao khống chế được đường kiếm quá hung hăn của Lục Hạo Xuyên.

Thấy tình hình bất ổn, «Yên Sơn Song Kiệt» Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt cùng đưa mắt ra hiệu cho nhau và cùng nhảy vào vòng.

Là «Song Kiệt» của Lý Gia, Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt đã từng nổi tiếng dọc giải giang nam lên tận vùng hà bắc, họ đã cùng sát cánh với nhau ngang dọc giang hồ, thanh kiếm của Khang Văn Huy và Duy với «Long Hình Bát Quái Kiếm pháp» coi như được chân truyền mà bình thời hắn rất thận trọng không khi nào hắn xử dụng.

Cây Ngân Thương của Dương Sĩ Kiệt vốn là đường thương của giòng giõi họ Dương đời Tống, hắn chỉ vừa nhăc mũi lên là từng cánh hoa bạc bắn ra khắp chỗ...

Cả hai cùng tham chiến, đúng là cuộc chiến thêm phần ngoạn mục. «Long Hình Bát Quái» của Khang Văn Huy tuy ít hay lộ mặt giang hồ, nhưng một khi tung ra thì không một ai không biết, vì chỉ một chiêu đầu là người ta thấy ngay tự nó phát ra bảy tám đạo kiếm quang.

Nhưng Phi Long Kiếm Khách cũng đâu phải là người dễ chọc, thanh kiếm trong tay hắn chẳng những trói chặc Đơn Hiểu Thiên và Cung Quan Võ, mà cả hai người tham chiến sau nầy, chỉ qua mấy hiệp ũng bị dính vào lưới kiếm ngời ngời của hắn...

oOo

«Lưu Hương Cốc Chủ» Giang Thượng Phong bị Cổ Phật Tâm Đăng dùng «Thiền Lực» làm cho mang nội thương, nhưng nhờ vào công lực thâm hậu, cho nên sau một lúc điều dưỡng tinh thần, thương thế bắt đầu thuyên giảm và công lực bắt đầu khôi phục.

Ông ta từ từ mở mắt và hỏi :

— Hứa huynh thương thế có giảm chưa ?

Giang Bộ Thanh vội hỏi :

— Gia Gia nghe trong người như thế nào.

Giang Thương Phong lắc đầu :

Không sao cả, hãy hỏi Hứa bá phụ xem sao ?

Giang Bộ Thanh đáp :

— Hứa Bá phụ được Chu tiền bối cho uống Linh Đan đã tỉnh lại rồi, hiện đang vận công điều trị.

Giang Thương Phong gật đầu :

— Như thế thì hay lắm.

Tây Ly Tử thấy Giang Thương Phong đã tỉnh, ông ta bước lại gần nói nhỏ :

— Tình hình đối ta hình như có phần bất lợi.

Giang Thương Phong cau mày :

— Đạo huynh thấy thế nào ?

Tây Ly Tử thuật lại những lời của Bạch Mi Chân Nhân và nói tiếp :

— Cứ đúng như thế thì thật khó lòng đột phá.

Giang Thương Phong cau mặt :

— Nếu thế thì quả nhiên Biên Phi Phượng đã quyết tâm tiêu diệt quần hùng...

Ông ta nói chưa dứt lời chợt nghe từ trên ngọn đại sinh nổi lên ba tiếng khánh...

Ba tiếng khánh vừa dứt thì bọn Bạch Cốt Tam Sát và bọn Lục Hoa Xuyên ngưng chiến thối về sát cửa trận thủ của mình.

Ngay lúc ấy, từ trên lỗ hổng nóc nhà, một bóng người nhảy xuống...

Bóng đó là một người đàn bà trạc ngoài ba mươi, mình vận áo

đen, tay trái cầm cây thước ngọc, tay phải thủ thanh trường kiếm sát khí đằng đằng...

Mọi người chú mục nhìn vào, bóng người đàn bà ấy đúng là «Đại Cung Chủ» Biên Phi Phượng.

Lúc bấy giờ «Lôi Hỏa Thần Châm» của Hứa Kính Bá đã tắt, vì thế Biên Phi Phượng mới dám nhảy vào, vì không một ai có thể băng ngang thứ lửa ấy vì nó là thứ dụng đâu cháy đó.

Có lẽ vì thế nên Biên Phi Phượng đến bây giờ mới nhảy vào làm trận.

Giá như Hứa Kính Bá không chặt đứt cơ quan, làm cho Biên Phi Phượng bị khốn quẫn vì lửa cản, cứ để cho nàng ngồi yên trên chiếc ghế bọc da hổ từ từ sà xuống, uy thế của nàng nhất định sẽ to hơn khi nhảy xuống một mình.

Biên Phi Phượng vừa nhảy xuống thì Bạch Mi Chân Nhân vội nghiêng mình :

— Bần đạo tham kiến đại Cung Chủ.

Biên Phi Phượng nghiêng mình đáp lễ :

— Không dám, xin diện kiến Tổng Hộ Pháp.

Tiếp theo, Tây Bắc môn Cổ Phật Tâm Đăng, Đông Bắc môn Bạch Cốt Thần Quân và Tây Nam môn «Phi Long Kiếm Khách» Lục Hạo Xuyên cùng bước tới vòng tay :

Tham kiến Đại Cung Chủ.

Biên Phi Phượng đáp lễ rất là cung kính.

Sở dĩ nàng có thái độ như thế là vì Tổng Hộ Pháp và Phó Tổng Hộ Pháp đều là người do Thái Thượng Ngự Mụ bổ nhậm, đối với nàng tuy có nhiệm vụ chỉ huy nhưng vẫn phải kiêng dè.

« Lưu Hương Cốc Chủ » Giang Thượng Phong liếc thấy những nhân vật thành danh nhiều tuổi mà vẫn phải cung kính đối với Biên Phi Phượng là bất rũng mình.

Ông ta biết ngay sở dĩ Biên Phi Phượng được như thế toàn là ỷ lại vào Ngư Mụ, và những người kia cung kính như thế cũng do nể nang Ngư Mụ, trước tình hình nầy nếu Ngũ Phượng Môn mà tồn tại ít lâu nữa, có lẽ toàn thể võ lâm đều bị khống chế vào tay của họ, chứ không làm sao thoát khỏi.

Tay cầm thước ngọc, tay cầm thanh kiếm, Biên Phi Phượng quắt mắt nhìn thẳng vào mặt Giang Thượng Phong cười nhẹ:

— Giang thượng Phong, không ngờ Lưu Hương Cốc Chủ lại là ông.

Giang Thượng Phong mỉm cười :

— Đại Cung Chủ không ngờ như thế à ?

Biên Phi Phượng lạnh lùng :

— Thái Thượng cũng đã đoán trước rồi, chính Thái Thượng đã nghĩ rằng cái người mà năm xưa tiếp đón kiếm pháp của Thái Thượng sẽ là mầm họa cho Ngũ Phượng Môn, cho đến khi chúng ta điều tra gần đích xác thì ông vội cao bay xa chạy, từ đó đến nay Thái Thượng đã bỏ qua không truy cứu, không ngờ ông vẫn nuôi lòng chống đối, bây giờ ông hãy nhìn xem, bằng vào lực lượng yếu ớt của Lưu Hương Cốc mà làm gì được Ngũ Phượng Môn ?

Giang Thượng Phong cười ;

— Cho rằng Lưu Hương Cốc không thể chống lại với Ngũ phượng Môn, nhưng đại cung chủ cũng không thể nào tiêu diệt.

Biên Phi Phượng bừng bừng sát khí. tay cầm thước ngọc của nàng nhấp nhấp vào không khí.

– Tốt lắm, ta cùng chờ xem các người làm sao sống sót để ra khỏi Bá Điểu Triều Dương...

Nàng chống thanh kiếm đứng giữa vòng, mặt có ớp ngời ngời rõng quả thật uy phong...

CHƯƠNG 37

VIỆN BINH NHẬP SANH

Trước mặt Biên Phi Phượng bây giờ gồm có Lưu Hương Cốc Chủ, Trúc Kiếm Tiên Sinh và đám Tây Ly Tử, cách khoảng chừng hơn một trượng, tuy hãy còn xa, nhưng họ cũng cảm thấy sát khí trong người nàng bốc tỏa rợn người.

Ngay lúc ấy chợt nghe có tiếng cười sang sảng :

— Muốn tiêu diệt Ngũ Phượng Môn đâu có chi là khó, chỉ cần ba viên «Lôi Hỏa Thần Châm» là đủ để đốt rụi không còn một mống.

Đúng là tiếng cười giọng nói của Trang Chủ Hứa Kính Bá.

Sau khi uống vào đơn dược thần hiệu của «Độc Tâm» Chu Tiềm, thêm thời gian vận công khử độc, bây giờ thì ông ta đã hoàn toàn bình phục.

Vừa liếc thấy Hứa Kính Bá đứng lên, đôi mắt của Biên phi Phượng bừng bừng ánh lửa, nàng đưa mũ kiếm chỉ thẳng vào mặt ông ta thét lớn :

— Hứa Kính Bá, hôm nay kẻ mà ta giết trước nhất là ngươi.

Vừa dứt câu nói là thân mình nàng di động.

Người ta chỉ thấy thân hình hơi máy động chứ không thấy phi thân nhưng chưa nháy mắt kịp là nàng đã tới sát bên Hứa Kính Bá...

Hứa Kính Bá cười lớn :

— Giỏi lắm, Đại cung Chủ mà tìm tại hạ trước là đỡ nhọc cho người khác đấy.

Ông ta khẽ nghiêng mình sang bên trái và tay phải đưa ra quạt nhẹ qua một chưởng...

Sợ Hứa Kính Bá vừa mới khôi phục không đủ sức, Trúc Kiếm Tiên Sinh vội tung mình ra thế lớn :

— Hãy coi chừng !

Cây Thanh Minh Kiếm trong tay ông ta tung ngay chiêu thế «Vân Hoành Vu Hiện» kiếm quang y như giải lụa cuốn tới thật nhanh.

Biên Phi Phượng khoát cánh tay trở ngược và quát lớn :

— Hãy tránh ra, chờ ta giết Hứa Kính Bá rồi sẽ liên người.

Cây thước ngọc biến thành một đạo hào quang đỡ gạt mũi Thanh Minh Kiếm.

Hai món binh khí chạm vào nhau, Trúc Kiếm Tiên Sinh chợt cảm nghe một luồn khí lạnh lạ kỳ dẫn nhập vào tay rất rợn...

Đồng thời ông ta nhận ra ngay nấp lực của thế ngọc nơi tay Biên Phi Phượng, vì khi chạm vào nhau là thanh kiếm dính liền...

Hấp lực thật lạ lùng, vừa hút vào và vừa nhả ra thứ lạnh khí, lạnh tuông ra nhiều thì sức hút càng mạnh, sức hút càng mạnh thì khí lạnh lại bốc ra thật dữ...

Cả hai hình như hỗ trợ cho nhau cùng một lúc.

Vừa nghe thấy sự việc lạ lùng, Trúc Kiếm Tiên Sinh rúng động.

Ông ta cảm nhận ngay ra điều nguy hiểm, vì chưa nói đến khí lạnh từ thế ngọc toát ra có thể làm cho công lực bị tiêu hao, nội sức hút của nó cũng gây nên khốn đốn.

Vì một khi binh khí bị hút thì tay kia thanh kiếm của mình

đâu dễ để không ?

Sự suy nghĩ của ông ta chỉ là chớp nhoáng, vì vừa nhận xét điều nguy hiểm là ông ta đã cười ngay :

— Sức hút của thanh ngọc trong tay đại cung chủ tuy mạnh đấy, nhưng làm chi được lão phu...

Câu nói của ông ta không phải để trấn tĩnh mà cốt ý cho mọi người biết sự lợi hại của cây thước ngọc, để khi cần giao đấu là phải đề phòng...

Biên Phi Phượng đang đưa đà kiếm về phía Hứa Kính Bá, nghe Trúc Kiếm Tiên Sinh lên tiếng, nàng quay ngược thanh kiếm lại chém xả vào người của ông ta.

Hứa Kính Bá vừa đưa tay trái lên nhưng rồi thu lại, ông ta tặc lưỡi :

— Uổng quá, uổng quá... Trúc Kiếm lão huynh ngăn cản làm chi...

Và ông vụt cười và nói tiếp :

— Cô ả muốn báo thù cho «Tứ Cung Chủ» Tiên Phi Sinh cho nên quyết giết tại hạ, và nếu muốn tiêu diệt Ngũ Phượng Môn, chúng ta cũng phải giết nàng...

Trúc Kiếm Tiên Sinh giao kiếm với Biên Phi Phượng và vừa mới lướt qua nghe Hứa Kính Bá nói, ông ta ngạc nhiên hỏi lại :

— Hứa Trang Chủ giết Tiên Phi Sinh bao giờ thế ?

Hứa Kính Bá cười lớn :

— Vừa rồi bị thiêu chết trên nóc nhà, huynh đệ ngờ rằng Biên Phi Phượng, chứ thật thì Tứ Cung Chủ Tiên Phi Sinh, thanh kiếm báu trong tay đạo huynh chính là vật của Tiên Phi Sinh đó.

Biên Phi Phượng gầm lên :

— Hứa Kính Bá, ta sẽ bắt sống ngươi để băm ngươi ra từng mảnh...

Cầm thanh đoản kiếm vừa bị nhiễm độc hóa ra màu tía trong tay, Hứa Kính Bá cười lớn :

— Rất tiếc là ngươi khó lòng bắt sống được tại bà, không tin thì ngươi cứ tới đây...

Đối với con người ẩn tàng nhiều thứ ám khí lạ lùng như Hứa Kính Bá, quả thật Biên Phi Phượng cũng có e dè, nàng quắt mắt nhìn ông ta và gằn giọng :

— Đừng vội đắc ý, Hứa Kính Bá, nếu ngươi thoát được thì quả thật ngươi mạng lớn bằng trời.

Lưu Hương Cốc Chủ Giang Thượng Phong xen vào :

— Cứ theo khẩu khí của Đại Cung Chủ thì hình như bọn nầy không thể thoát khỏi nơi đây ?

NHÀ XUẤT BẢN

TINH HOA MIỀN NAM

P.O.Box 10278 Glendale, CA.91205
Phone (213) 242-4905

ĐÃ XUẤT BẢN:

THUNG LŨNG TÌNH YÊU (Lệ Hằng)	**$ 4.95**
CHẾT CHO TÌNH YÊU (Lệ Hằng)	**$ 5.95**
NGƯỜI TÌNH TUYỆT VỜI (Nguyễn Thảo- Uyên Ly)	**$ 4.95**
TÌM EM NƠI THIÊN ĐÀNG (Hoàng Hải Thủy)	**$ 5.95**
NỬA KIẾP GIANG HỒ (Hoàng Hải Thủy)	**$ 4.95**
VÀO NƠI GIÓ CÁT (Nguyễn Thị Hoàng)	**$ 4.95**
NHẤT VỢ NHÌ TRỜI (Lan Phương)	**$ 4.50**
CHUYỆN VUI CƯỜI (Trúc Giang Nhân)	**$ 4.20**
MÙA HÈ ĐỎ LỬA (Phan Nhật Nam)	**$ 4.50**
DẤU BINH LỬA (Phan Nhật Nam)	**$ 5.50**
NHẠC VÀNG VIỆT NAM (Tuyển Tập I) *(40 sáng tác của Hoàng Thi Thơ - Nhạc có nối)*	**$ 4.50**
NHẠC VÀNG VIỆT NAM (Tuyển Tập II) *(Gồm 40 nhạc phẩm của 36 Nhạc sĩ lừng danh - nhạc có nối)*	**$ 4.50**

Mua sỉ hoặc mua lẻ, Check hay Money Order xin đề:

TINH HOA MIỀN NAM

P.O. 10278. Glendale, CA. 91205 U.S.A.

Ngoài Hoa Kỳ và Canada thêm $ 1.50 cước phí

Chúng tôi nhận chi phiếu cá nhân của quý vị tại Pháp bằng tiền Francs (mỗi Dollar US tương đương 5 Francs).

Cần nhiều đại lý khắp nơi

Đón đọc:

Nguyên-tác: KIM-DUNG
Dịch-thuật : THƯƠNG-LAN

LƯU HƯƠNG ĐẠO SOÁI

VÕ HIỆP KỲ TÌNH TRUNG-HOA

NHÀ XUẤT BẢN
TINH HOA MIỀN NAM

Cùng một một lúc với câu nói phát ra, Giang Thượng Phong, Thần Phiến Tử và Thanh Phong Đạo Trưởng xoay hàng tam giác vây Biên Phi Phượng vào chính giữa.

Tây Ly Tử và Trúc Kiếm Tiên Sinh đứng phía bên phải, bây giờ thêm ba người của Giang Thượng Phong, vòng vây tự nhiên khá là chặt chẽ.

Biên Phi Phượng quắt mắt lạnh lùng :

— Lưu Hương Cốc Chủ nói đúng đó, không ai có thể thoát khỏi nơi đây.

Thần Phiến Tử cười lớn :

— Biên Phi Phượng, đừng lớn lối, nếu ngươi mà có thể thoát khỏi nơi này thì cũng đáng kể là mạng ngươi lớn bằng trời đấy.

Hứa Kinh Bá đứng hơi xa nên Biên Phi Phượng thấy giữa năm cao thủ nàng không hề sợ sệt, nàng cười gằn :

— Có thật thế không ?...

Miệng nói thì tay nàng đã vươn lên, cây thước ngọc trong tay quay tròn một vòng :

— Hãy giải hết cho ta.

Tự nhiên là nàng nhìn về phía vị Tổng Hộ Pháp để mà ra lịnh.

Bạch Mi Chân Nhân vòng tay :

— Bần đạo tôn mạng...

Vừa nói, tay phải ông ta rút soạt thanh trường kiếm.

Ngay lúc đó chợt nghe nhiều tiếng động nổi lên từ bốn phía, bốn cánh cửa đều đóng lại.

Bạ cửa với ba vị Phó Tổng Hộ Pháp, vì cửa Đông Nam đã bị lửa của Hứa Kính Bá đốt và bây giờ chỉ còn một Hắc Trượng Ông, nhưng lại bị vách lửa ngăn trước mặt, ba cửa còn lại họ đều bỏ cửa gom vào chính giữa.

Cổ Phật Tâm Đăng tay cầm tràng hạt tiến ra, bên sau Phi Cảnh và Huyền Cảnh vẫn còn thủ cửa.

Bạch Cốt Thần Quân cũng chừa Nhị Sát ở lại, hắn cầm Bạch Cốt Phiến xông vào.

«Phi Long Kiếm Khách» Lục Hạo Xuyên xốc kiếm xông ra cánh cửa Tây Nam vẫn để cho Cách Thiệu Ngủ và một lão già trấn giữ.

Tình hình đã rõ ràng, ba vị Phó Tổng Hộ Pháp cùng trợ lực cho Đại Cung Chủ.

Đúng như Bạch Mi Chân Nhân đã nói, Đại Cung Chủ đã quyết tâm đồ sát.

Thêm vào đó, sau khi bốn cửa đều đóng lại thì ba vị Phó Tổng Hộ Pháp cùng một lúc tiến ra, cánh cửa tuy đã đóng nhưng vẫn còn những nhân vật cấp Đàn Chủ trấn giữ.

Bấy nhiêu đó chứng tỏ Biên Phi Phượng đã hạ quyết tâm không cho một người nào chạy thoát.

Cứ theo tình hình đó, có lẽ câu nói của Biên Phi Phượng nói không ngoa : «Ai thoát được khỏi tòa đại sảnh này, kể như mạng người đó lớn bằng trời» !

Đúng là một trận chiến một còn một mất.

Thời cơ cấp bách lắm rồi, từ khi Biên Phi Phượng xuất hiện, quần hùng Lưu Hương Cốc, luôn cả việc thương lượng kế sách cũng không còn kịp nữa, họ chỉ còn tự đem hết sức của từng người để tùy cơ ứng biến mà thôi.

Tây Ly Tử nhìn quanh, ông ta thấy Bạch Mi Chân Nhân đã tuốt kiếm ra, ông ta tự biết rõ rằng bằng vào võ công của người này, trừ Trúc Kiếm Tiên Sinh ra, chắc tại trường không còn ai là đối thủ, hay ít nhất cùng với Trúc Kiếm Tiên Sinh cũng phải có hai người nữa mới có thể ngăn chận được.

Thế nhưng bây giờ tình thế đã diễn ra quá rõ ràng, ngoài Biên Phi Phượng còn có ba vị Phó Tổng Hộ Pháp, muốn có hai cao thủ trội nhất trong bọn để chận Bạch Mi Chân Nhân cũng không làm sao có đủ người.

Ý nghĩ thoáng qua thật nhanh, Tây Ly Tử xốc kiếm bước ra đón chận Bạch Mi Chân Nhân và nói ngay :

Bần đạo xin lảnh giáo với đạo huynh.

Bạch Mi Chân Nhân cau mày thấp giọng :

— Bần đạo thực tình không muốn cùng đạo huynh động thủ.

Tây Ly Tử cười :

— Tình thế đã diễn ra như thế này, chúng ta dầu có cựu tình cũng không còn biết làm sao được nữa.

Bạch Mi Chân Nhân nói :

— Lực lượng Lưu Hương Cốc không có cơ thắng được, bần đạo nguyện đem hết sức có thể của mình để đưa đạo huynh thoát ra ngoài.

Tây Ly Tử lắc đầu cười :

— Đạo huynh nói đã sai rồi, trận chiến hiện tại là giữa chính nghĩa và tà gian, bần đạo sống đến tuổi này đâu còn nghĩ đến chuyện sinh tử hay sao ? Nếu đạo huynh có giúp được thì giúp đó không phải cho riêng bần đạo.

Bạch Mi Chân Nhân ngạc nhiên :

— Đạo huynh nói thế có nghĩa là sao ?

Tây Ly Tử nói :

— Thiện ác đã phân minh, bây giờ sự việc chỉ còn trong đường tơ kẻ tóc, bần đạo mong đạo huynh hãy hiệp trở cho chính nghĩa.

Bạch Mi Chân Nhân nhìn qua thấy trong tòa đại sảnh nầy kịch chiến đã dậy lên rồi, chỉ còn có mình và Tây Ly Tử đứng ngoài nói chuyện.

Trước tình hình như thế, dễ dàng làm cho Biên Phi Phượng hoài nghi nên vội nói nhỏ với Tây Ly Tử :

— Đạo huynh, tình hình có nhiều bất lợi, chúng ta phải giả bộ vừa đánh để vừa nói chuyện mới được.

Ông ta nói xong là giá kiếm lên.

Tây Ly Tử xốc kiếm lên đón lấy và nói tiếp :

— Đạo huynh có thể nhận lời chứ ?

Bạch Mi Chân Nhân nói :

— Xin đạo huynh hãy cho bần đạo suy nghĩ cho thật kỹ,

Tây Ly Tử nói :

— Bây giờ là lúc mà đôi bên đã mở cuộc sinh tử tồn vong, nếu đạo huynh có lòng tương trợ thì không còn có gì phải suy nghĩ nữa.

Bạch Mi Chân Nhân nói :

— Bây giờ thì bốn cửa đều đã đóng, Đại Cung Chủ kiếm thuật tinh thông, bần đạo tự xét không phải là đối thủ của nàng ..

Tây Ly Tử cười nhạt :

— Thật không ngờ Bạch Mi Không Động người danh chấn võ lâm mà lại là phường tham sinh húy tử, như vậy là bần đạo đã nhận lầm người, thôi thì, nơi đây, giữa chúng ta như từ trước đến nay không hề quen biết, xin đạo trưởng cứ tận sở năng.

Vừa nói dứt câu là thanh kiếm trong tay Tây Ly Tử vùng biến động, ông ta nhích tới và tấn công liên tiếp ba chiêu.

Nhiều tiếng thép khua lên liên tiếp và Bạch Mi Chân Nhân đở khỏi ba đường, ông ta vội nói :

— Xin đạo huynh đừng hiểu lầm, bần đạo không phải có ý như thế ấy...

xXx

Lưu Hương Cốc Chủ Giang Thượng Phong sau khi nghe Biên Phi Phượng ra lịnh tàn sát thì ông ta cũng vung mạnh kiếm lên...

Ra tay trước hơn ai hết, Giang Thượng Phong đã muốn nói với mọi người là ở đây không có vấn đề lưỡng lự, ở đây bây giờ chỉ còn sống chết mà thôi.

Và đường kiếm của ông tung ra, mặc dầu chỉ mới chiêu đầu nhưng đã dồn toàn công lực với những tuyệt chiêu.

Tay trái của Biên Phi Phượng quay ngang cây thước ngọc đón lấy thanh kiếm của Giang Thượng Phong và nàng cười khẩy :

— «Hồi Long Bát Kiếm» của Giang Nam đã hưởng đầy danh dự của giang hồ, nếu Cốc Chủ không sớm tận dụng tuyệt chiêu thì sẽ không còn cơ hội.

Nàng vừa đở hất thanh kiếm vừa nghiêng nhẹ thân mình phóng ra một kiếm thật nhang.

Trúc Kiếm Tiên Sinh đang đứng bên phía trái của nàng, khi thấy Biên Phi Phượng vừa đở vừa phóng kiếm ra, ông ta sợ Giang Thượng Phong thu kiếm về không kịp nên lật đật tung kiếm chận lấy thanh kiếm của nàng.

Một tiếng thép khua chát chúa, thanh kiếm của Biên Phi Phượng bị thanh kiếm của Trúc Kiếm Tiên Sinh đở dạt ra ngoài,

Vừa rồi đã có nghe Trúc Kiếm Tiên Sinh cho biết sức hút của cây thước ngọc, nên Giang Thượng Phong đặc biệt lưu tâm, bây giờ vừa bị nàng đở lên ông ta cảm nghe ngay hơi lạnh từ cây thước ngọc truyền qua, ông ta rúng động lật đật vận đủ mười hai thành công lực hất mạnh binh khí đối phương.

Bây giờ thì thế gọng kềm đã hình thành. Một bên Trúc Kiếm Tiên Sinh đẩy mạnh thanh kiếm vào Thanh kiếm của Biên Phi Phượng một bên Giang Thượng Phong hất mạnh cây thước ngọc, khiến cho Biên Phi Phượng bị sức dồn ép cả đôi bện đâm ra lúng túng.

Đã định rằng nàng kiếm pháp tuyệt luân, lại thêm có cây thước ngọc bên mình vô cùng lợi hại, nhưng dù sao nàng cũng là gái, trong khi đối phương là hai cao thủ lịch lãm giang hồ, họ có kém về kiếm pháp, nhưng về kinh nghiệm và nội lực của họ hơn nàng chứ không kém súc.

Thêm vào đó, đây vốn là một cuộc đấu một mất một còn, Giang Thượng Phong dầu vì danh dự giang hồ cũng không thế nào khách khí, ông ta vừa nhập trận là đã đem «Hồi Long Bát Kiếm» ra thi thố, thanh trường kiếm trong tay ông ta từ bên phải sang bên trái, và ngược lại tấn công theo thế liên hoàn dũng mãnh lạ thường.

Kiếm thế của vị Lưu Hương Cốc Chủ y như một con rồng lộn một vừng kiếm khí rợn người bao bọc chung quanh gần một trượng.

Biên Phi Phượng nghiêng mình nhích chân xeo xéo, cây thước ngọc hộ ngay giữa ngực, thanh trường kiếm vung lên hai lượt là đã giải khai kiếm thế của Giang Thượng Phong.

Vừa tung ra thế «Phi Long Vũ Trảo» là bị ngay thế giải của Biên Phi Phượng, Giang Thượng Phong chưa kịp tung thế khác là đã bị thanh kiếm của nàng bức lui luôn ba bước.

Trong khi Giang Thượng Phong bị đội lui, Trúc Kiếm Tiên Sinh vung mạnh thanh kiếm, mũi kiếm rung lên như ba đóa ngân hoa bắn xả vào người Biên Phi Phượng.

Biên Phi Phượng lại nghiêng mình sang bên phải, cây thước ngọc đỡ hất thanh kiếm của, Trúc Kiếm Tiên Sinh và nàng nhích lên luôn bước nữa, đồng thời tay phải phóng thanh kiếm về phía Giang Thượng Phong.

Chiêu thứ nhất trong pho «Hồi Long Bát Kiếm» vừa tung ra bị Biên Phi Phượng hóa giải, Giang Thượng Phong chưa kịp tung chiêu thứ hai thì thấy thanh kiếm của nàng đã phóng tới bên mình.

Thanh kiếm với đà tới quá nhanh, Giang Thượng Phong biết không làm sao tránh kịp, ông ta thét lên một tiếng bạt mình ra sau tung chân đá thốc lên tay cầm kiếm của Biên Phi Phượng thật nhanh và thật mạnh.

Ngọn cước của Giang Thượng Phong đã nổi tiếng một Giang Nam nhưng lần trận này ông mới đem ra xử dụng.

Không may cho ông là khi này cú đá thật chính xác và hất chính mạnh vào bụng Cổ Phật Tâm Đăng đã không hiệu quả mà còn phải hứng lấy thảm bại, lần này vì thế buộc, ông ta lại phải đá cú thứ hai.

Nhưng đã rút kinh nghiệm khi nảy đối với Cổ Phật Tâm Đăng lần này khi tung chân lên thì thanh kiếm trong tay cũng tung theo.

Nếu đối phương tránh khỏi cú đá thần tốc ấy thì nhất cũng không làm sao đỡ được đường kiếm vung theo kế tiếp.

Công thế của Biên Phi Phượng chưa thu lại thì chợt nghe bên phải có tiếng gió vèo bay tới, cây Thanh Minh Kiếm của Trúc Kiếm Tiên Sinh đã xẹt vào hông bên phải của nàng.

Thế đánh ấy như lửa văng điện xẹt.

Thanh kiếm đến với đà quá nhanh, tay kiếm của nàng không làm sao thu về cho kịp, cây thước ngọc thì lại ở về phía trái, rất khó mà đưa sang bên phải, đúng là tình thế nguy hiểm trong đường tơ kẻ tóc...

Bây giờ thì chỉ còn vấn đề đi bộ.

Và đây lại được coi như là «ngón ruột» của Ngũ Phượng Môn.

Không thấy nàng nhấc chân lên, chỉ thấy thân hình nàng hơi nghiêng và không ai biết được như thế nào là Ngư Long Bá Biến thân pháp, nhưng trong cái lắc mình như thế, nàng đã làm cho hai thanh kiếm thần tốc của Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm Tiên Sinh đều bị trật ra ngoài và thiếu chút nữa đã chạm vào nhau.

Vừa lách mình qua khỏi, Biên Phi Phượng cười khẩy lên một tiếng như thách đố, tay trái cắt cao cây thước ngọc, chân phải bước xéo qua nữa bước và tay phải phóng nhanh thanh kiếm.

Cứ như thế, khi thì vung cây thước ngọc, khi thì phóng thanh kiếm, khi bận này lúc bên kia, thân hình nàng uyển chuyển lạ lùng, nàng luôn luôn chiếm tiện cơ làm cho Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong cứ phải thối lui không làm sao khởi thế công được như lúc ban đầu.

Trúc Kiếm Tiên Sinh bây giờ phải nói là ông, ông ta mím môi tràn mình qua bên phải khá xa để tránh vùng khống chế của thanh kiếm của Biên Phi Phượng đồng thời vặn trẹo cổ tay phạt ngang thanh kiếm lấn lên một cách thật nhanh, hy vọng lấy lại thế quân bình.

Giang Thượng Phong vừa lui vì thế kiếm quá bức, nhưng ông ta lui và tiến cũng thật nhanh, triển khai « Hồi Long Bát Kiếm» tấn công trở lại thế liên hoàn.

Cả ba người đều tận dụng tuyệt chiêu, chỉ thấy bóng người chập chờn qua lại, ánh kiếm ròn rọn chớp nhoáng y như những con rắn lượn mình, đứng cách đó hơn một trượng vẫn nghe thấy kiếm khí bốc ra rợn lạnh.

Trong trận tay ba này, mỗi người hình như đã quyết liều sống chết, chỉ cần thanh kiếm hơi chậm lại là cái chết sẽ đến trong nháy mắt.

Chỉ trong khoảnh khắc cả ba người đã ra ngoài năm mươi hiệp. Tay trái của Biên Phi Phượng vung cây thước ngọc cuống gió ào ào, tay phải với thanh kiếm không còn thấy bóng mà chỉ thấy một vệt sáng ngời ngời vụt lên vụt cuống giống như giải lụa.

Nhưng, tuy cây thước ngọc có sức hút dị kỳ, tuy thanh kiếm biến chiêu nhanh như gió, mà gặp phải Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong đều đã từng lâm chiến ngót năm mươi năm quá thừa kinh nghiệm, thêm vào đó hai người cũng đều biết sự lợi hại của đối phương, cho nên chưa thấy một ai bị dồn vào bước đường cùng.

Thế nhưng bất cứ sự lợi hại nào, bất cứ tránh né giỏi đến đâu cũng phải một giới hạn, sức hút của cây thước ngọc tuy không khống chế được hai tay kiếm lừng danh, nhưng khí lạnh tỏa ra của nó thì khó lòng tránh được.

Từ nơi cây thước ngọc của Biên Phi Phượng, khí lạnh có một tác dụng lạ lùng.

Khi lạnh này không chỉ vào những lúc binh khí chạm nhau, mà nếu nàng huy động thật nhanh trong gió, thì khí lạnh càng bức thật nhiều thật xa, mà khí lạnh càng toát ra lâu, bất cứ ai có nội lực thâm hậu đến đâu lần lần cũng sẽ phải hao mòn vì khí lạnh dị kỳ của cây thước ngọc.

Cứ tình thế đó mà suy đoán, nếu không giải quyết được cuộc chiến cho nhanh thì chỉ cần thêm chừng trăm hiệp nữa, nội lực của Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm Tiên Sinh nhất định phải lâm vào bế tắt

Nghĩa là không phải vì phí sức quá lâu như trường hợp nội lực non kém, mà là vì khí lạnh của cây thước ngọc làm cho rả rời.

Khi hai người phát hiện ra điều bất lợi đó thì đều thảy giật mình, họ cùng đưa mắt cho nhau và cùng thét lên một tiếng, hai thanh kiếm vụt biến chiêu.

Gần như bao nhiêu công lực trong người, họ mang ra xài hết, họ quyết tâm giải quyết cuộc chiến thật nhanh, vì họ thấy không còn có thể trì hoãn được, họ vùng đã ý thức rằng càng kéo dài thêm thì giờ, nội lực họ càng suy nhược thêm lên.

Trong khi ba người đang quyết tâm hạ cho kỳ được lẫn nhau thì phía bên kia, Thần phiến Tử và Thanh Phong Đạo Trưởng nghinh chiến với Cổ Phật Tâm Đăng cũng đang rơi vào thế hạ phong.

Xâu tràng hạt của Cổ Phật Tâm Đăng tung ra gần như không có chiêu thức gì cả, thế nhưng nó đến đâu là áp lực đè nặng đến đó, có thể nói không có một món binh khí nào, không có một nội lực nào mà nó có thể chịu nổi một xâu tràng hạt của Cổ Phật Tâm Đăng giáng xuống.

Thần Phiến Tử và Thanh Phong Đạo Trưởng tay quạt tay kiếm chưa từng yếu thế trước bất cứ một ai gần ngót năm mươi năm nay, thế nhưng bây giờ gặp phải xâu tràng hạt của Cổ Phật Tâm Đăng, họ không làm sao thi triển chi thế theo ý muốn.

Họ luôn luôn bị áp lực của Xâu tràng hạt khống chế.

Qua được chừng hai mươi hiệp, bàn tay trái khô đét của Cổ Phật Tâm Đăng vùng nhô ra khỏi ống tay áo rộng nhè nhẹ quạt về phía Thần Phiến Tử.

Không một cử động mạnh, không hề hơi gió lay động mãi mai, chưởng thế của Cổ Phật Tâm Đăng tung ra y như một trò đùa.

Nhưng khi Thanh Phong Đạo Trưởng liếc thấy là đã phải thảng thốt rú lên :

— «Âm Cực Chưởng»... Đạo huynh...

Cổ Phật Tâm Đăng vòng bước chân qua nữa vòng, tay phải quất ngang xâu tràng hạt và cất tiếng cười khanh khách :

— Đúng rồi, nó là «Âm Cực Chưởng»

Thanh Phong Đạo Trưởng lật đật đưa thanh Kiếm lên chống đỡ, nhưng chỉ nghe một tiếng «soảng» là ông ta cảm nghe chân mình như hõng đất phải cố hết sức mới khỏi ngả và loạng choạng thối lui...

«Âm Cực Chưởng» của Cổ Phật Tâm Đăng vốn là thứ độc môn công phu, nó đã không có tiếng động mà người xử dụng cũng không phải dùng sức lực một khi đã tung ra thì người đối diện không làm sao tránh được.

Thần Phiến Tử thấy bàn tay khô đét của nhà sư già từ trong ngực đẩy nhẹ ra là biết ngay nguy hiểm, vì đã từng gặp nhiều tay kỳ cục cho nên dầu không có Thanh Phong Đạo Trưởng kêu nói, ông ta cũng nhận được đó chính là thứ dữ dằn.

Cho nên khi tiềm lực của «Âm Cực Chưởng» còn chưa tống ra thì Thần Phiến Tử rẹt cây quạt ra một cái «tách» và vận dụng toàn thân công lực ngưng bế tất cả huyệt đạo, đưa cánh quạt giữ ngay trước ngực.

Một luồn nhu phong tiềm tàng thốc tới, bị cánh quạt chận ngang làm cho sức dội đẩy Thần Phiến Tử nhảy vút lên lộn đi hai vòng và rơi đứng bình yên trên mặt đất.

Thần Phiến Tử bật cười ha hả, tay ông ta phe phẩy cây quạt từ từ bước tới.

Cần nên biết «Âm Cực Chưởng» vốn là thứ âm công giống như độc chất, nó không hề có một nội lực có thể dầy bắn con người, bất cứ ai bị trúng cũng không hề nghe thấy, nhưng sau đó là hơi lạnh sẽ dẫn vào xương sống làm cho người tiêu hết công lực và cuối cùng nếu không được chính người đánh ra cứu chữa thì mạng sống khó bảo toàn.

Thế nhưng bây giờ Thần Phiến Tử lại bị chưởng lực dị kỳ đó đẩy tung lên, cái mà từ trước đến nay, bất cứ trường hợp nào, khi sử dụng «Âm Cực Chưởng» Cổ Phật Tâm Đăng cũng chưa hề ngờ thấy.

Chuyện bất ngờ trái hẳn với nguyên tắc của «Âm Cực Chưởng» làm cho Cổ Phật Tâm Đăng sững sốt, ông ta đứng trợn trừng đôi mắt không hiểu Thần Phiến Tử dựa vào công phu nào mà lại có thể chống được «Âm Cực Chưởng» một cách lạ lùng như thế.

Cho đến khi Thần Phiến Tử bước gần tới bên mình, ông ta mới nở nụ cười đanh ác:

— Thần Phiến Tử, võ học của ngươi khá đấy, bần tăng khâm phục vô cùng.

Thần Phiến Tử cười:

— «Âm Cực Thần Công» quả đại sư lợi hại lắm, nhưng đối với ai, chứ đối với bần đạo thì không làm hại được đâu...

Vừa nói, cánh quạt trong tay ông ta quạt tới thật nhanh.

Thanh Phong Đạo Trưởng cũng tràn mình lướt tới, thanh trường kiếm uốn dẻo như bạch xà xuất động phạt ngang hông trái của Cổ Phật Tâm Đăng.

Cất giọng cười như thanh la bể, Cổ Phật Tâm Đăng xoay qua nữa vòng, ống tay áo rộng phất lên trong thế «Lưu Vân Phi Tụ» đón lấy cây quạt của Thần Phiến Tử, tay trái vương năm móng nhọn chụp vào vai của Thanh Phong Đạo Trưởng...

CHƯƠNG 38

THIẾU LÂM PHƯỢNG TRƯỢNG

Cánh quạt của Thần Phiến Tử vung tới như sấm sét, và khi thấy Cổ Phật Tâm Đăng lướt tới, ông ta thét lên một tiếng gia tăng trọn mười hai thành công lực.

Vì thấy bàn tay khô đét của Cổ Phật Tâm Đăng chụp vào vai của Thanh Phong Đạo Trưởng, Thần Phiến Tử biết ngay là thế đánh tối độc, ông ta sợ Thanh Phong Đạo Trưởng không đỡ nổi nên quyết đánh một đòn thí mạng, một là để khống chế Cổ Phật Tâm Đăng, hai là để giải thoát Thanh Phong Đạo Trưởng.

Nửa vòng cung cánh quạt giáng xuống ý như ngọn búa Lỗ Bang, chẳng những thế đánh quá nhanh mà sức mạnh của nó dầu cho một bức vách sắt cũng không làm sao đứng vững, thế nhưng ống tay áo rộng của Cổ Phật Tâm Đăng đưa lên đỡ đỡ bằng một cách quá nhẹ nhàng...

Vừa cảm nghe tiềm lực từ trong ống tay áo của Cổ Phật Tâm Đăng toát ra, Thần Phiến Tử giật mình biết ngay tình hình nguy hiểm, ông ta lật đật thu bớt công lực lại, nhưng...

Đã chậm mất rồi.

Bàn tay khô đét của Cổ Phật Tâm Đăng thò ra bắt lấy cánh quạt, đồng thời chân phải ông ta nhấc nhanh lên...

Thần Phiến Tử dồn hết nội lực xuống bàn tọa và uốn mình quá hứng lấy.

Biết không thể nổi tránh cú đá thần tốc của Cổ Phật Tâm Đăng nên Thần Phiến Tử chỉ còn cách dồn công lực và đưa bàn tọa ra chịu đựng, ông ta biết chỉ có cách đó mới bảo toàn sinh mạng, chứ nếu để bàn chân của nhà sư hung ác nầy giáng trúng bất cứ nơi nào thì cũng phải dứt hơi ngay.

Y như một quả bóng bị dội, cú đá của Cổ Phật Tâm Đăng giáng đúng vào bàn tọa của Thần Phiến Tử, thân hình ông ta bắn bổng lên không hơn một trượng...

Tay trái của Cổ Phật Tâm Đăng còn đang đà vung ngược chụp vào vai Thanh Phong Đạo Trưởng, nhưng Thanh Phong Đạo Trưởng đã sẵn đề phòng ông ta bước lui chân trái và xốc mạnh mũi kiếm trở qua, vừa tránh cái chụp sống chết của nhà sư đồng thời tấn công vào chỗ yếu ngay dưới nách.

Cổ Phật Tâm Đăng đã không kịp tránh né mà lại còn hạ cánh tay xuống thật nhanh, mũi kiếm của Thanh Phong Đạo Trưởng dính cứng vào nách đồng thời xoay hẳn mình lại, bàn chân vừa đá Thần Phiến Tử của ông ta không đặc xuống mà lại quét luôn.

Đứng ngoài nhìn vào, thân ảnh nhà sư xoay tròn như con vụ.

Rắt !

Thanh kiếm của Thanh Phong Đạo Trưởng bị cái kẹp gảy làm hai đoạn, và cũng ngay lúc ấy, một tiếng «bịch» vang lên, Thanh Phong Đạo Trưởng chịu luôn một cú đá ngay bắp vế văng tuốt ra ngoài...

Đá bay cả hai người, Cổ Phật Tâm Đăng vẫn còn nắm cứng cây quạt của Thần Phiến Tử trong tay và y như một con hùm say máu, ông ta hai tay nắm lấy cây quạt vặn tréo qua vặn tréo lại và quăng luôn xuống đất như một mớ dây cây.

Chẳn cái miệng không còn một cái răng như quỉ sứ, Cổ Phật Tâm Đăng cười khèn khẹt như khỉ kêu và vương cả hai tay phóng bay vào vòng chiến.

Thinh thế của nhà sư già giống y như một con sói đói xông vào bầy thỏ, cách dữ dằn đó đã làm cho quần hùng Lưu Hương Cốc trố mắt nhìn hoảng hốt.

Lúc bấy giờ trong trận đấu, Giang Thượng Phong và Trúc kiếm Tiên Sinh đã lâm vào thế hạ phong.

Hai người đã cùng với Biên Phi Phượng đánh đã ngoài trăm hiệp.

Cây thước ngọc càng phút càng nhanh trong gió, sức hút của nó vì quá nhanh nên càng dử tợn và càng nhanh chừng nào, khí lạnh càng bốc ra với chu vi một ngọn trượng dư.

Cho dầu đã đề phòng, đã vận dụng chân nguyên từ đan điền lên chống đỡ, nhưng vì trận chiến kéo dài làm cho Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm Tiên Sinh không thể duy trì...

Khí lạnh từ cây thước ngọc tỏa ra làm cho hai người yếu lần, chiêu thế cũng theo đó mà chậm lại.

Trong tình thế hiện tại, bất cứ ai cũng nhìn thấy quá rõ ràng, bây giờ thì cả hai đều hết mong có cơ hội phản công, và chỉ cần kéo thêm chừng nửa tiếng đồng hồ nữa là cả hai, nếu không vong mạng dưới thanh kiếm của Biên Phi Phượng thì nhất định cũng mang thương nặng lắm.

Vì khí lạnh càng phút càng bốc ra và công lực của hai người càng phút càng giảm, xuống trong khi Biên Phi Phượng càng đánh càng hăng.

Nhưng bây giờ thì đã lâm vào thế ngồi trên lưng cọp, nếu Giang Thượng Phong và Trúc Kiếm Tiên Sinh không liều chết để cầm

chân Biên Phi Phượng thì tại đây đâu còn ai là đối thủ của nàng

Nghinh chiến với Bạch Cốt Thần Quân là Tần Nhân Khanh thanh trường kiếm trong tay của họ Tần tự nhiên cũng không phải là đối thủ của người lảnh tụ Bạch Cốt Môn.

Nhưng kỳ dịu làm sao, đối với cây phất trần bên tay trái, cứ, mỗi lần hất lên là Bạch Cốt Thần Quân lại phải thối lui.

Vì thế, thanh kiếm trong tay tuy thường bị cây Bạch Cốt Phiên của Bạch Cốt Thần Quân làm cho bất lực thì lập tức chiếc phất trần ai hất lên, và cứ như thế là Bạch Cốt Thần Quân lại phải thối lui mấy bước.

Cây phất trần gần bảy tám năm nay, do bàn tay Tần Nhân Khanh sáng tạo và tập luyện, chiêu thế dị kỳ của nó đã giúp cho ông ta giữ vững ngôi vị giang hồ, thế nhưng nó lại chỉ là vật tự vệ chứ không phải tấn công, hay nói đúng hơn là nó là vật chỉ chuyên dùng rở rối, mỗi khi bị đối phương lấn áp.

Chính vì công dụng của nó như thế, nên Tần Nhân Khanh tuy không bị Bạch Cốt Thần Quân chế áp, nhưng chính ông ta cũng không chiếm được thượng phong.

Mặt trận nầy, nhờ thế mà được xem là giữ múc quân bình cầm cự.

Nghinh chiến với «Phi Long Kiếm Khách» Lục Hạo Xuyên là «Độc nhản Diêm La» Đơn Hiểu Thiên và «Hồng Liễm Phán Quan» Nghiêm hửu Tam, bằng vào võ công cũng như nội lực của Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hửu Tam, có thể nói toàn thể vùng Tây Bắc đều phải kiêng dè, thanh kiếm và hai ngọn bút trong tay hai người được coi như là bất khả xâm phạm đối với bọn Hắc đạo giang hồ vùng Tây Bắc.

Thế nhưng bây giờ cả hai người hợp công, đối với «Phi Long Kiếm Khách» Lục Hạo Xuyên lại bị xem như không có.

Chỉ trong vòng mấy chiêu đầu, cả hai người bị cuốn vào vòng kiếm quang gần hai trượng chu vi.

Thanh kiếm trên tay của Lục Hạo Xuyên trở thành một chiếc lưới thép vung tròn, Nghiêm Hữu Tam và Đơn Hiểu Thiên có đem hết sức mình cũng không làm sao thoát ra ngoài để phản công trở lại.

Thần Phiến Tử và Thanh Phong Đạo Trưởng bị Cổ Phật Tâm Đăng đá bật ra ngoài vòng chiến, cũng may nhờ vào công lực thâm hậu, cho nên hai người tuy không bị trọng thương nội phản, nhưng cũng phải ngồi xuống nhắm mắt vận công điều dưỡng.

Cổ Phật Tâm Đăng không thèm truy kích, ông ta lại vươn hai bàn tay ghê gớm nhảy sổ vào đám đông của Lưu Hương Cốc như mãnh hổ giữa bầy dê.

«Yên Sơn Song Kiệt» Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt tuy biết sự lợi hại của nhà sư già quái gở này, nhưng đã lâm trận là không thể nào co rút, cả hai vội nhảy ra cản lại.

Hứa Kính Bá thấy Cổ Phật Tâm Đăng hung hản quá, ông ta lật đật thủ «Lôi Hỏa Thần Châm» trong tay và kêu lớn:

— Khang, Dương... xin nhị vị hãy lui lại...

Nhưng làm sao kịp nữa, thế tới của ba người đã sát cận vào nhau, hai thanh kiếm và thương của «Yên Sơn Song Kiệt» đã phóng ra rồi.

Và hai ống tay áo rộng của Cổ Phật Tâm Đăng cũng đã cuốn lên.

Bình... bình!

Hai tiếng dội như đập vào bao cát, thân hình của «Yên Sơn

Song Kiệt» bị hai chưởng tung lên như quả bóng và văng bắn vào tường.

Cũng may là Cổ Phật Tâm Đăng chưa xử dụng «Âm Cực Chưởng» và cũng may là «Yên Sơn Song Kiệt» công lực cũng tương đối khá, cho nên hai người chỉ bị hơi đội tức chứ không đến đỗi phải chịu trọng thương.

Thấy «Yên Sơn Song Kiệt» bị loại ra ngoài vòng chiến quá nhanh, Giang Bộ Thanh và Lý Duy Năng lật đật tràn ra đón lấy.

Họ vừa đưa tay đở «Yên Sơn Song Kiệt» và khi hai người nầy đứng vững là họ lao ra chận lấy Cổ Phật Tâm Đăng.

Hứa Kính Bá vội kêu lên

— Nhị vị công tử hãy mau lui lại...

Vừa nói ông ta vừa thủ ống đồng xốc tới.

Nghe Hứa Kính Bá gọi lớn và tự biết mình cũng không phải là đối thủ, Giang Bộ Thanh và Lý Duy Năng vội lui trở lại, nhưng vẫn kềm chặc hai bên để đề phòng tiếp ứng.

Hứa Kính Bá đứng cách Cổ Phật Tâm Đăng chừng một trượng ông ta nói bằng một giọng từ tốn :

— Đại sư đồ xô vào trận như cọp giữa bầy dê, chẳng lẽ đại sư muốn tàn sát cả hay sao ?

Cổ Phật Tâm Đăng lim dim đôi mắt, nhưng từ trong khe hở của mi mắt đó, hai luồn nhản tuyến y như hai luồn điện lóe lên :

— Ngươi không nghe lịnh của Đại Cung Chủ vừa ban ra đó là ? «Giết hết không chừa một mống».

Hứa Kính Bá cau mặt :

— Đại sư muốn bức ta xuất thủ hay sao ?

Bởi vì bên sau Cổ Phật Tâm Đăng không mấy xa, còn có Tần Nhân Khanh và Bạch Cốt Thần Quân đang giao chiến, «Lôi Hỏa Thần Châm» phóng ra trong lúc này sẽ lâm vào thế «thành cháy vạ lây», vì thế cho nên ông ta ngần ngừ chưa quyết.

Cổ Phật Tâm Đăng loé mắt :

— Ngươi là «Cô Tô Thành» Hứa Kính Bá đó phải không ?

Nghe hai đích danh mình Hứa kính Bá hiểu ngay rằng đối phương cũng đã biết qua «Lôi Hỏa Thần Châm» nên ông ta nói thẳng :

— Đúng. Tứ Cung Chủ cửa Ngủ Phượng Môn và cặp «Hắc Y Song Hùng» đều chết dưới ngọn «Lôi Hỏa Thần Châm» này, chắc đại sư cũng đã thấy rồi, xin đại sư đừng buột ta phải làm lại một lần nữa với một vị lão tăng đức cao vọng trọng, cái mà lòng ta không muốn.

Trong khi nói cố kéo dài với Cổ Phật Tâm Đăng, Hứa Kính Bá láy mắt về phía Giang Bộ Thanh và Lý Duy Năng để ra hiệu, hai người hội ý tháo lui.

Họ biết Hứa Kính Bá nhất định phải hạ độc thủ, vì đối với nhà sư hung hản này, chậm đi một giây là chết.

Cổ Phật Tâm Đăng cười khèn khẹt :

— Ngươi tưởng bần tăng sợ cái thứ trò chơi đó lắm hay sao chứ ?

Hứa Kính Bá lui lại sau ba bước, ông ta canh cho thật đúng tầm của «Lôi Hỏa Thần Châm» và gằn giọng :

— Tại hạ lui lại ba bước tỏ lòng kính trọng đại sư, nếu đại sư không chịu suy nghĩ kỹ thì tại hạ không còn cách nào khác nữa.

Thật ra đó chỉ là một câu nói cho có lệ và nhất là phải trì hoãn để cho Cổ Phật Tâm Đăng tấn công trước, vì đối với nhà sư lợi hại này, nếu «Lôi Hỏa Thần Châm» phát ra trong trường hợp bình thường, cũng rất khó lòng trúng đích, nó cần phải có tầm xa đúng mức, và nhất là phải để cho đối phương đột khởi thế công.

Cổ Phật Tâm Đăng tuy ngoài miệng nói không hề sợ, nhưng sự lợi hại của Lôi Hỏa Thần Châm chính mắt ông ta cũng đã thấy rồi, cho nên dầu công lực cao tới mức nào, đối với món vỏ khí ấy ông ta cũng đâm ra dè dặt.

Ông ta nhìn Hứa Kính Bá và cười sằng sặc:

— Họ Hứa, ngươi cứ phóng «Lôi Hỏa Thần Châm» đi, ta đâu phải hạng người dễ sợ...

Vừa nói ông ta vừa lừ lừ nhích tới...

Cự ly đã đúng quá rồi, cho dầu công lực cao siêu cách mấy cũng không làm sao tránh nổi...

Hứa Kính Bá như ớng mắt cười gằn:

— Cổ Phật Tâm Đăng, ông có nghĩ đến công phu tu luyện của mình hay không...

Miệng thì nói như thế cốt để phân tán chú ý, nhưng tay Hứa Kính Bá đã nhấc nhẹ lên...

Bùng... Bùng...

«Lôi Hỏa Thần Châm» chưa kịp phát ra thì nhiều tiếng dội vang lên liên tiếp...

Cả tòa đại sảnh rung rinh.

«Đại Cung Chủ» Biên Phi Phượng đang chiếm thượng phong chỉ cần chút thời gian là Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong sẽ bị hạ ngay, trong khi nàng đang cố huy động cây thước ngọc, cố làm cho khí lạnh bốc ra thêm để dễ dàng hạ địch thì tiếng động nổi lên rung chuyển.

Nàng giật mình thét lớn:

— Kẻ nào lớn mật công phá...

Nàng thét chưa dứt tiếng thì thêm hai tiếng «bùng... bùng», bốn cánh cửa bị bật hoát ra.

Bốn cánh cửa này cùng chung một cơ quan điều khiển, cứ hả phá được một thì cả bốn đều mở hết, nhưng trong trường hợp này, hình như bốn cánh cửa này bị công một lượt.

Người thứ nhất thối lui là Hắc Trượng ông.

Sau khi «Hắc Y Song Hung» bị chết bởi tay của Hứa Kính Bá cánh cửa này chỉ còn lại một mình Hắc Trượng Ông trấn giữ và bây giờ thì lão thối lui vì bị chưởng lực bên ngoài...

Chưởng lực tấn công có lẽ là mạnh lắm, cho nên Hắc Trượng Ông một tay ôm ngực, một tay quờ quạng thất thần thối lui từng bước, miệng lão máu phun ra ướt cả thân áo trước...

Hai người tung cửa bước vào là hai vị Hòa Thượng, nhưng khi bước vào khỏi cửa thì cùng quị xuống nằm bất tỉnh.

Chu Tiềm lao nhanh tới...

Hai vị Hòa Thượng này không ai xa lạ mà chính là Giác Minh Đại Sư, Đường Chủ La Hán Đường của Thiếu Lâm Tự và một là Chủ Trì Thanh Lương Tự ở Kim lăng là Giác Thắng Đại Sư.

Và «Độc Tẩu» Chu Tiềm biết ngay hai vị Hòa Thượng đều bị độc chất của Hắc Trượng Ông.

Chỉ cần nhún mình một cái thật mạnh, Chu Tiềm đã tới sát bên Hắc Trượng Ông và cũng chỉ cần một cái hất chân là Hắc Trượng Ông ngả xuống nằm bất động.

«Độc Tẩu» Chu Tiềm lao nhanh tới lấy bình thuốc trong mình trút ra nhét vội vào miệng hai nhà sư Thiếu Lâm mỗi người ba hoàn và đở ngồi dựa vào tường.

Trong khi Chu Tiềm giải quyết xong phần bên nầy thì ba cánh cửa kia cũng đã có người xâm nhập.

Hướng Tây Bắc tiến vào tám vị hòa thượng mặc áo cà sa, tay cầm thiền trượng, họ từ từ đi vào thật chậm.

Phi Cảnh và Huyền Cảnh vừa thấy người phá cửa là cùng thét lên một lượt nhảy xổ vào tung chiêu tới tấp.

Hình như đã biết thừa công lực, cho nên các nhà sư vẫn đứng yên chắt tay trước ngực, chỉ để cho hai nhà sư giao đấu với bọn Phi Cảnh và Huyền cảnh.

Trong sáu nhà sư còn lại, họ khoan thai vây quanh sau lưng một Hòa Thượng già y như tăng lữ họ tông Trưởng Lão nhập đàn trai.

Vị Hòa Thượng già tay chống Kim Trượng, đúng là Thiếu Lâm Chưởng Môn Phượng Trượng Đại Giác Thiền Sư.

Cửa Tây Bắc tiến vào là hai vị lão ni, người bên phải da mặt nhợt nhạt, hai lưỡng quyền thật cao, tuổi độ ngũ tuần, tay cầm trường kiếm vẫn còn nằm trong vỏ, đó là Nga Mi Chưởng Môn Vô Đồ Sư Thái...

Người đi bên trái bà ta vừa vào tới là đã thét lên một tiếng vung kiếm xả vào Nhị Sát và Tam Sát của Bạch Cốt Môn.

Bà ta chính là Kim Lăng «Tử Trúc Am» Vô Trần Sư Thái, sư thư của Chưởng Môn Vô Đồ.

Theo sau hai vị sư thái là bốn người ni cô áo xanh, họ chia ra làm hai, hai người phụ cùng Vô Trần Sư Thái đánh dạt Nhị Sát và Tam Sát, còn hai người thi ủng hộ Vô Đồ Chưởng Môn.

Tây Nam môn tiến vào hai già, hai trẻ, họ cùng vận áo choàng xanh và lưng đeo trường kiếm.

Họ là Chưởng Môn Nhân phái Hoa Sơn Đinh Điều Phi và người sư đệ là Long Khí Tử.

Hai vị trẻ tuổi theo họ là Cao Lăng Vân xà Vi Kiếm Trung, hai người cao đệ của phái Hoa Sơn.

Biến cố xảy ra đột ngột làm cho cả đôi bên đối địch cùng ngừng tay ngơ ngác.

Hứa Kính Bá cười lớn :

— Hay lắm Thiếu Lâm, Nga Mi và Hoa Sơn cùng đến đây rồi

Thiếu Lâm Phương Trượng Đại Giác Thiền Sư chắp tay niệm phật :

— A di đà phật, chư vị anh hùng đã đến trước rồi.

Nga Mi Phái Chưởng Môn Nhân Vô Đồ Sư Thái nói tiếp theo :

— Năm đại môn phái không ai không nghĩ đến chuyện Ngũ Phượng Môn thao túng võ lâm, vì thế cho nên tất cả đều thẳng tới Hoài Ngọc Sơn hội kiến.

«Đại Cung Chủ» Biên Phi Phượng cười nhạt :

— Hay lắm, Ngũ Phượng Môn đã dám xuất hiện giang hồ thì đâu có sợ gì ai.

Mấy phút trước đây, cây thước ngọc trong tay nàng và thanh kiếm y như rồng lộn, nàng đã làm cho Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong sấp bại đến nơi.

Chỉ trong vòng mấy chiêu sau cùng, chính cây thước ngọc dị kỳ của nàng đã hóa thành một vòng vây bao kín cả hai tay cao thủ.

Cổ Phật Tâm Đăng nguyên bước về phía Hứa Kính Bá, nhưng khi thấy Thiếu Lâm Tăng Lữ cùng tiếng nhập, ông ta bỏ Hứa Kính Bá chận đường.

Hai vị Hồng Y Hòa Thượng thấy Cổ Phật Tâm Đăng chận ngang trước mặt Phương Trượng của mình, nên vội vàng phóng tới...

Bình... Bình...

Hai tiếng động của chưởng lực nổi lên, hai vị Hòa Thượng Hồng Y văng bật ra sau hơn ba bước gần như không còn đứng vững.

Đại Giác Thiền Sư chấp tay trước ngực :

— Ai di đà phật, chẳng hay sư huynh danh hiệu là chi ?

Cổ Phật Tâm Đăng cười sằn sặc :

— Hòa Thượng không biết ta, nhưng ta thì biết Hòa Thượng quá nhiều, có phải Thiếu Lâm Phượng trượng đó không ?

Đại Giác Thiền Sư vẫn chấp tay :

— A di đà phật quả thật bần tăng chưa từng gặp sư huynh.

Cổ Phật Tâm Đăng lạnh lùng :

— Ngủ Đài Sơn Cổ Phật.

Vừa xưng tên, Cổ Phật Tâm Đăng vừa hất tay lên thật lẹ.

Đại Giác Thiền Sư nói :

— Như vậy sư huynh là Tâm Đăng, bần tăng thất kính...

Ông ta đưa tay ra đón chưởng....

Không nghe tiếng dội, chỉ nghe hàn phong nhập cốt, Đại Giác Thiền Sư bắt đồ dội lui mấy bước...

Cổ Phật Tâm Đăng bật cười sằn sặc...

Đại Giác Thiền Sư qua cơn kinh ngạc, ông ta lại chấp tay :

— A di đà phật sau vừa mới gặp nhau mà sư huynh lại hạ độc thủ như thế ấy ?

Cổ Phật Tâm Đăng cười đanh ác :

— Nhân khi công lực hoàn toàn tiêu diệt, Đại Giác, ta khuyên ngươi hãy mau quay gấp về Thiếu Lâm để lo hậu sự đi là vừa, vì «Âm Cực Chưởng» của ta không cho thì giờ nhiều nữa được.

Đại Giác Thiền Sư vẫn chấp tay, sắc mặt ông ta thật là nghiêm túc :

— A di đà phật, sư huynh vốn là phật môn đệ tử, tất phải biết nghiệp chướng vô thường, biển ác mênh mông nhưng quay đầu là đến bến bờ tự giác, tại làm sao lại a tòng theo Ngũ Thượng Môn để gây nên nghiệt chướng như thế ấy ?

Cổ Phật Tâm Đăng cười khẩn khặc :

— Đại Giác, ngươi định thiết pháp dấy à ? Vô ích, hãy mau trở về đi kẻo muộn.

Đại Giác Thiền Sư nhìn Cổ Phật Tâm Đăng bằng tia mắt hiền hòa :

— « Âm Cực Chưởng» của sư huynh tuy lợi hại, nhưng không thể nào hại được kẻ tu hành chân chính...

Cổ Phật Tâm Đăng trầm giọng :

— Không tin à ? Thử một chưởng nữa xem sao...

Cánh tay để lộ bàn tay khô đét của ông ta lại nhắc lên...

Đại giác Thiền Sư nhè nhẹ đưa tay ra đón :

— A di đà phật...

Tiếng niệm phật của Đại Giác không lớn lắm, nhưng vào tai của Cổ Phật Tâm Đăng chợt y như tiếng sét bưng đầu...

Ông ta rùng mình thối lui và y như hoàn thoát lực, nhà sư già của Ngủ Đài Sơn từ từ quị xuống, miệng ông ta lắp bắp :

— Đại... đại Bát Nhã Thiền Công...

Tiếng nói của ông ta chưa dứt thì thân mình đã rủ xuống như một tàu lá héo.

Đại Giác Thiền Sư chấp tay niệm vãng sinh.

Phi Cảnh và Huyền Cảnh thấy thầy bị hạ, cả hai hoảng hốt tay chân rối loạn Huyền Cảnh bị ngay một trượng bắn thụt ra sau.

Vừa vặn lời đúng vào chỗ đứng của Giang Bộ Thanh, hắn nhất tay lên...

Cho đến khi Huyền Cảnh cảm nghe hơi gió thì đã muộn rồi chỉ lực Giang Hàn Thanh đã điểm ngay vào trọng huyệt.

Huyền Cảnh tối mắt ngã lên dưới đất.

Phi Cảnh còn đang bị Hồng Y tăng nhân khống chế, liếc thấy tình hình bất ổn, lão ta thét lên một tiếng nhún chân vọt thẳng lên trần nhà, nhắm ngay cái lỗ hổng trên nóc thoáng ra.

Nhà sư Thiếu Lâm đâu để buông tha, ông ta chống cây thiền trượng vung thẳng theo một chưởng.

Phi Cảnh vừa nhảy lên chừng một trượng, thấy đối thủ truy kích lật đật rùng mình theo phép «Thiên Cân Trụy» quặt tay trở lại...

Hai ngọn chưởng chạm đúng vào nhau, nhà sư Thiếu Lâm dội ngược ra sau loạng choạng đứng không yên một chỗ...

Phi Cảnh Hòa Thượng bị hất lên và rơi luôn xuống đất, có lẽ mang lấy trọng thương, nhưng hoàn cảnh cái chết trước mắt, ông ta không dám chần chờ, vận cả toàn lực còn sót lại phóng vọt mình lên cố thoát ra cái lỗ hổng trên nóc tòa đại sảnh.

Hoa Sơn phái chưởng môn Đinh Điều Phi và sư đệ Long Khí tử tiến vào thấy Đoạn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam đang bị Phi Long Kiếm Khách Lục Hạo Xuyên chế áp, cả tả xung hữu đột, cố làm sao cũng không thoát được khỏi vòng.

Long Khí Tử định nhảy vào can thiệp, nhưng bị ngay Cách Thiệu Ngủ chặn lại, hai bên cùng nỗ lực giao đấu dữ dội.

Cao Lăng Vân và Vi Kiếm Trung rút thanh trường kiếm nhảy vào vòng chiến, họ cũng bị lão già lùn tịt chận đó giao phong.

Đinh Điều Phi vừa bước vào là thấy gần chóa mắt, vì trong tòa đại sảnh mênh mông, nơi nào cũng đang dằn dai trên chiến, khó lòng nhận được bên nào của Lưu Hương Cốc và bên nào là của Ngủ Phượng Môn.

Ông ta không biết «Phi Long Kiếm Khách» nhưng lại biết «Độc Nhản Diêm La», và khi thấy hai người bị đường kiếm của Lục Hạo Xuyên khống chế là ông ta phải giật mình.

Người một mình chế ngự được hai danh thủ vùng Tây Bắc là ai thế nhỉ?

Nhưng bây giờ không phải lúc chần chờ, ông ta vội rút phăng thanh trường kiếm lao vào trợ chiến.

Vì người chưởng môn phái Hoa Sơn thừa biết, nếu chần chờ là bọn Đơn Hiểu Thiên nhất định sẽ lâm nguy.

Lục Hạo Xuyên quả nhiên lợi hại, vừa khống chế Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam, nhưng khi có thêm Đinh Điều Phi lại cũng không hề nao núng.

Thế nhưng Hoa Sơn Phái Chưởng Môn Nhân đâu phải là hạng tầm thường? Tay kiếm của ông ta vừa vào là vội chiếm tiền cơ và, chỉ ba nhát đầu tiên, ông ta bức lui Phi Long Kiếm Khách.

Nhưng đó chỉ là sự bất thình lình của tình hình đột biến, chứ ngay sau đó cuộc chiến vẫn y như cũ.

«Thái Bạch Kiếm Pháp» là bí truyền của Hoa Sơn Phái, chỉ có bậc Chưởng Môn mới có quyền luyện tập, nó còn có ngoại danh là «Thập Bát Bàn», vì khi thanh kiếm tung ra là đánh luôn mười tám thức.

Nói mười tám thức chứ thật thì mỗi thức lại có nhiều biến hóa và công thế theo lối liên hoàn, chính vì thế mà khi Đinh Điều Phi nhảy vào là Lục Hạo Xuyên phải thối lui.

Có thể nói trên đời, không một ai, cho dầu đó là đệ nhất kiếm gia, cũng không làm sao đỡ nổi, có chăng, chỉ là sau đó quá mười tám nhát kiếm đầu tiên.

Và khi nhận ra kiếm pháp là Lục Hạo Xuyên vội thi triển tuyệt chiêu của Côn Luân, nó là thứ kiếm pháp mà có thể làm cho đối phương không làm sao xâm phạm, nó biến thành một màn lưới thép bao bọc, chẳng những che chở cho người xử kiếm mà còn bao luôn cả đối phương, cho dầu năm bảy người vây quanh, cũng không làm sao thoát khỏi vòng khống chế.

Tự nhiên, mới thi triển chừng phân nửa liên hoàn kiếm thì bị ngay kiếm pháp của Lục Hạo Xuyên cuốn vào vòng.

Nhưng chỉ lạ một điều mà những kẻ bị xiết trong vòng kiếm biết mà thôi, đó là thế bao vây của kiếm pháp Lục Hạo Xuyên, thế bao vây đó rất dễ hạ đối phương, nhưng «Phi Long Kiếm Khách» lại không hạ một người nào.

Đứng ngoài thì thấy vô cùng hung hiểm, nhưng kẻ bên trong vòng, tuy cũng phải đỡ gạt phờ râu, nhưng lại không lúc nào cảm thấy nguy cho tính mạng.

Không ai hiểu tại sao.

Lúc bây giờ Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong vẫn còn liên hợp tấn công Biên Phi Phượng.

Tuy bốn cửa đã phá và tuông vào không biết bao nhiêu cao thủ, nhưng trận chiến giữa Giang Thượng Phong, Trúc Kiếm Tiên Sinh và Biên Phi Phượng vẫn không thay đổi.

Cả hai vẫn còn bị Biên Phi Phượng khống chế bởi cây thước ngọc trong tay nàng.

Nói về kiếm pháp, tuy hai người rất khó thắng được Biên Phi Phượng, nhất là đối với Phi Phượng Kiếm Pháp, nếu nàng sớm tung ra, nhưng ngay bây giờ, thương trí mạng vẫn là cây thước ngọc.

Khí lạnh toát ra liên tục, càng lúc hai người càng nghe công lực bị tiêu hao, tự nhiên tay kiếm bắt đầu chậm lại lần lần.

Đánh đến hai trăm chiêu trở về sau thì cả hai cảm nghe thế lực lần lần suy nhược, tứ chi đều bải oải, nhãn lực cũng bắt đầu trì độn.

Quả đúng là cơ nguy đã tới kề bên.

Là kẻ chủ động tình thế, Biên Phi Phượng liếc thấy nàng thét lên một tiếng rút ngay ra một chiêu tối độc trong Phi Phượng Kiếm Pháp đồng thời tay trái với cây thước ngọc cản mạnh vào hai thanh kiếm của hai người.

Đang khi bị khí lạnh làm cho chậm chạp, thình lình Biên Phi Phượng biến chiêu, cây thước ngọc của nàng ép dính vào hai thanh kiếm làm cho Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong lúng túng không làm sao thoát được...

Ngay khi ấy, ngay khi làm cho hai thanh kiếm đối phương dính vào cây thước ngọc, thì tay phải của Biên Phi Phượng vụt xé gió tung ra nàng tung đúng một chiêu tối độc trong Phi Phượng Kiếm Pháp thọc nhanh vào yết hầu của Lưu Hương Cốc Chủ.

Thế kiếm của Biên Phi Phượng thật ra thì không ngoài ý nghĩ của bất cứ một ai, và sự thảm bại của Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong cũng là lẽ tự nhiên phải đến.

Và nhất là mũi kiếm toan kết liễu Lưu Hương Cốc Chủ, nếu nói về thực tế thì tuy có phần chưa phải, nhưng về lý thắng của cuộc đấu thì lại là chuyện phải làm.

Vì nếu so về kiếm pháp, so về cường địch thì Biên Phi Phượng hải e dè Trúc Kiếm Tiên Sinh hơn là Giang Thượng Phong, đáng lý muốn hạ thì phải hạ Trúc Kiếm Tiên Sinh trước nhất, nhưng cuộc chiến hiện tại là cuộc chiến của Lưu Hương Cốc Chủ và Ngủ Phượng Môn, chém rắn phải chém đầu, Biên Phi Phượng đã thấy rõ cái đầu của Lưu Hương Cốc Chủ.

Chính vì thế mà nàng chọn Lưu Hương Cốc Chủ để ra tay trước.

Trong khi Đại Giác Thiền Sư dùng Bát Nhã Thiền Công hạ Cổ Phật Tâm Đăng, Giang Bộ Thanh dùng chỉ lực đánh ngã Huyền Cảnh và Phi Cảnh phóng mình lên trần nhà tính chuyện thoát thân thì bên nầy cũng đúng là lúc Biên Phi Phượng dùng chiêu tối độc của Phi Phượng Kiếm Pháp đâm thẳng vào yết hầu của Lưu Hương Cốc Chủ ...

Nhưng mũi kiếm chưa chạm vào da của Lưu Hương Cốc Chủ thì từ trên trần nhà — từ trên lỗ hổng của tòa đại sảnh chợt nghe một tiếng động như tiếng đập vào bao cát....

Và có tiếng cười quát lớn :

— Trở xuống !

Tiếp liền theo, bóng của Phi Cảnh từ trên đó rơi trở xuống y như một trái mít sút cùi.

Biên Phi Phượng giật mình ....

Và trong chớp mắt, trong cái giật mình của nàng là cuộc chiến biến nhann.

Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong cùng thét lên một tiếng giật mạnh hai thanh kiếm đang bị cây thước ngọc hút cứng và, khi giật được thanh kiếm trở ra, Trúc Kiếm Tiên Sinh đánh một cú thật mạnh thật nhanh vào thanh kiếm của Biên Phi Phượng.

Thanh kiếm đang đà phóng vào yết hầu của Giang Thượng Phong bị bật ngược lại và một tiếng «rắt» khua lên.

Giang Thượng Phong vừa rút thanh kiếm ra thì cũng vung lên xả mạnh vào cổ tay đang cầm cây thước ngọc của Biên Phi Phượng.

Cả hai người đang đứng vào vị trí thuận lợi nhất cho việc phản công và «Đại Cung Chủ» cũng không ngờ sự việc lại xảy ra như thế.

Nàng không ngờ Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong lại còn đủ dư lực để đánh lại nàng cú đánh thần tốc mà chính nàng đã nắm chắc sinh mạng họ trong tay.

Và bây giờ dẫu không ngờ thì cũng đã thấy rồi, thanh kiếm đâm vào yết hầu của Giang Thượng Phong bị thanh kiếm của Trúc Kiếm Tiên Sinh đánh một cái quá mạnh làm cho gãy đoạn.

Nàng chưa kịp hoàn hồn thì thanh kiếm của Giang Thượng Phong đã xả gần tới cánh tay cầm cây thước ngọc, không còn cách nào hơn nữa, Biên Phi Phượng đành phải quặt ngược cánh tay để cho thanh kiếm lướt qua và tung mình nhảy tránh hơn một trượng.

CHƯƠNG 39

THIẾT ĐOI ĐÀ LONG

Ngay trong khi Biên Phi Phượng nhảy ra tránh né thì chợt nghe từ trên đầu có hơi gió mạnh ập xuống thật nhanh, đúng là có kẻ từ trên không nhảy xuống.

Biên Phi Phượng vừa sợ vừa tức, nhưng vì thế đã lỡ rồi, nàng đành phải nhảy thêm một cái nữa đúng vào trung ương đại sảnh.

Chuyện xảy ra thật đúng là sấm sét, người ta không kịp nhìn khắp mọi nơi, nhưng bây giờ thì những lộn xộn đã yên trở lại và người ta thấy rõ con người từ trên lỗ hổng nóc nhà đánh rơi Phi Cảnh pháp sư, đồng thời nhảy xuống theo là một lão già.

Một lão già tóc bạc hoa râm có chòm râu lưa thưa trước ngực, đúng ra mấy chòm râu hãy còn ngắn lắm, nhưng vì lưng của lão hơi còng, thành ra đuôi râu mới chấm ngang ngực lão.

Tuy tuổi đã ngoài sáu mươi và tuy lưng hơi còng, nhưng đôi mắt của ông ta y như hai vì sao sáng, chính vì thế mà khi rơi xuống đất, ông ta có một dáng dấp uy nghi như một thiên thần.

Lão già chân vừa chấm đất thì đôi mắt ngờ ngờ chiếu thẳng về phía «Phi Long Kiếm Khách» Lục Hạo Xuyên cười lớn :

— Lục sư đệ, thôi chứ, ta đã tới rồi đây.

Vung một đường kiếm đánh vẹt ba thanh kiếm của bọn Đinh Điều Phi, Lục Hạo Xuyên tung mình nhảy ra ngoài và vòng tay nói lớn :

— Xin ba vị thứ cho....

Hắn bước nhanh về phía lão già vòng tay nói tiếp :

— Tiểu đệ tham kiếm đại sư huynh.

Đinh Tiểu Phi, Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam bị «Phi Long Kiếm Khách» xử dụng kiếm pháp dị kỳ làm cho tối mày tối mặt, họ đang cố dồn hết sức bình sinh để giải phá vòng kiếm lưới, nhưng mồ hôi càng đổ xuống, lưới thép càng chặc hơn, họ gần như khôn», còn thở ra hơi thì bỗng nhiên Lục Hạo Xuyên hất kiếm nhảy tránh ra, làm cho họ vừa thở vừa ngơ ngác...

Lảo già lưng gù cười ha hả và chỉ chỉ Biên Phi Phượng:

— Chúng ta là những kẻ hành động có chung thủy quang minh, Lục Sư đệ hãy nói với Đại Cung Chủ vài lời.

Lục Hạo Xuyên gật đầu quay mình lại vòng tay:

— Đại Cung Chủ, tệ sư huynh đã thân tự đến đây, tại hạ chắc phải cáo từ, nhưng hãy con có vài lời xin nói rỏ cùng Đại Cung Chủ.

Biên Phi Phượng nhìn lão lưng gù bằng sắc mặt lạnh băng băng và hất hàm hỏi Lục Hạo Xuyên:

— Người ấy là đại sư huynh của Phó Tổng Hộ Pháp?

Lục Hạo Xuyên gật đầu:

— Vâng, đại sư huynh tôi có ngoại hiệu là «Thiết Bối Đà Long

Biên Phi Phượng cau mày:

— Người là Quan Trấn Hải?

Thiết Bối Đà Long lên tiếng:

— Đúng, «Thiết bối Đà Long» Quan Trấn Hải.

Biên Phi Phượng quay qua hỏi Lục Hạo Xuyên:

— Phó Tổng Hộ Pháp muốn nói gì?

Lục Hạo Xuyên nói:

— Tại ha ba năm trước đây vâng mạng đại sư huynh đầu nhập Ngũ Phượng Môn, mục đích là để điều tra hư thực...

Biên Phi Phượng hừ hừ:

— Ta đã đoán ngươi là kẻ phản gián, nhưng vì chưa có bằng cớ nên ta mới để cho ngươi sống đến ngày nay.

Lục Hạo Xuyên nói:

— Trong ba năm nay, theo tại hạ thấy thì ngoài việc cấu kết với hắc đạo tà ma mưu chuyện độc bá võ lâm, vẫn chưa có tội gì gọi là quá ác, vì thế, tại hạ xin khuyên Đại Cung Chủ nên kịp thời hối ngộ...

Biên Phi Phượng quắt mắt thét lên:

— Câm miệng lại. Lục Hạo Xuyên, ngươi tuy phụng lịnh làm gian tế, nhưng đã đảm nhận chức vụ Phó Tổng Hộ Pháp, chiếu theo qui củ của Ngủ Phượng Môn thì ngươi mặc nhiên phạm tội phản đồ và nơi đây ta phải chiếu theo luật tội mà hành hình.

Lục Hạo Xuyên thản nhiên:

— Tại hạ đã nói rất rõ rồi, nếu đại cung chủ không chịu hồi tâm tỉnh ngộ thì e rằng rồi đây ngọc đá sẽ thành tro....

Biên Phi Phượng giận rung:

— Phản đồ....

Cây thước ngọc trong tay nàng như muốn ăn tươi nuốt sống «Phi Long Kiếm Khách...»

Thiết Bối Đà Long cười lớn:

— Lục Sư đệ hãy đi đi, nơi đây để cho ta giải quyết.

Vừa nói, ông ta vừa đưa tay chụp lấy cây thước ngọc.

Lục Hạo Xuyên lui lại vòng tay:

— Tiểu đệ xin tôn mạng

Hắn nhún chân một cái, thân ảnh đã vút lên hướng lỗ trống trên nóc nhà....

Biên Phi Phượng vẫy tay thét lớn:

— Không thể được như thế đâu....

Nhiều tia sáng xẹt lên theo hướng phóng của Phi Long Kiếm Khách ...

Mười ba ngọn phi đao nối tiếp nhau thành một đường dài, lối phóng phi đao của nàng thật là hung hiểm, vì bất cứ ai cũng khó lòng đỡ nổi khi mũi nầy nối tiếp mũi Kia.

Thiết Bối Đà Long cười ha hả :

— Liên Chu Kiếm, hay lắm, trên giang hồ cũng có thể nhiều người không tiếp được, nhưng với lão phu thì không ...

Ông ta xủ ống tay áo ra và ngoác mạnh.

Mười ba ngọn phi đao đang đà bay lên vùng quay trở xuống và bị ống tay áo của Thiết Bối Đà Long cuốn lại một cách gọn gàng.

Biên Phi Phượng tái mặt ...

Thiết Bối Đà Long hô lên một tiếng rồi phất cánh tay áo rộng

Mười ba ngọn phi đao lại bay vút trở ra cắm phập vào vách tường, chuôi của nó rung bần bật.

Chỉ trong nháy mắt «Phi Long Kiếm Khách» Lục Hạo Xuyên đã phóng vọt lên lỗ hổng mái nhà và biến đi mất dạng.

Biên Phi Phượng giận rung :

— Lục Hạo Xuyên chạy trốn thì ngươi thế mạng.

Vừa nói nàng vừa nhún chân quay mình vận đủ mười thành công lực tống ra một chưởng như sấm sét.

Đúng là một chưởng tung ra theo cơn giận, chưởng phong cuốn gió ào ào..

Chưởng thế vừa tung ra, tay phải của nàng vung luôn cây thước ngọc chỉ thẳng vào giữa ngực Thiết Bối Đà Long.

Một tiếng xé gió từ cây thước ngọc xẹt ra, hơi lạnh bức nghẹ như khối băng ập tới ....

Thiết Bối Đà Long bật cười ha hả, tay trái ông quạt nhẹ ra, hất đạt cây thước ngọc, tay phải dựng đứng lên và đẩy thẳng theo chiêu thế «Đơn Chưởng Khai Bia» đón ngay vào ngọn chưởng của Biên Phi Phượng.

Biên Phi Phượng khom mình xuống rồi lại nhóng mình lên, cây thước ngọc trong tay nàng quây mạnh một vòng ..

Nàng đánh luôn một lượt hơn mười chiêu, khí lạnh từ cây thước ngọc nhả ra buốt cả một vùng chu vi hơn một trượng.

Thiết Bối Đà Long hai tay nhập lại rồi dang ra hai lượt chưởng phong từ tay ông ta đánh bạt cả vùng khống chế của Biên Phi Phượng, chỉ trong vòng nháy mắt cả hai người đã đánh ngoài bốn mươi chiêu .

Sức công và thế thủ của đôi bên nhanh đến mức không mắt nào nhìn kịp, Trúc Kiếm Tiên Sinh và Giang Thượng Phong đứng ngoài tặc lưỡi lắc đầu ...

Võ công của Biên Phi Phượng quả đến mức siêu phàm, thêm vào đó, cơn giận của nàng đã dâng lên tột độ, làm cho tay chưởng tay thước của nàng gần như chong chóng, nếu không phải là Thiết Bối Đà Long thì những người có mặt nơi đây nhất định không ai đỡ nổi, chứ đừng nói chi đánh lại.

Nhưng đó chỉ là phút đầu, bây giờ là trận đấu lại diễn biến sang chiều khác, Biên Phi Phượng luồn qua trở lại, khi lên khi xuống giống y như một con phượng múa, thêm lên, cây thước ngọc trong tay nàng lại tua tủa hào quang, người ta có cảm tưởng như nhìn vào cặp cánh bằng lân tinh, chập chờn trong đêm tối.

Thanh Phi Đà Long thì bỗng nhiên chậm lại, không những tay công tay thủ đều chậm mà bước đi cũng gần như xiêu vẹo, giống hệt người uống rượu say...

Trúc Kiếm Tiên Sinh là người nhiều kinh nghiệm, tự nhiên họ nhìn ra cái mà Thiết Bối Đà Long đang thi thố, không phải chậm lục vì kiệt sức mà là thứ võ công quái dị...

Một con người mà trước sức tấn công như vũ bão của Biến Phi Phượng, nhưng lại có thể bước đi thong thả, hành động tự do như thế, thật là một chuyện chưa từng thấy bao giờ.

Lúc bây giờ trận chiến toàn bộ trong đại sảnh cũng đều cải biến...

Từ lúc Lục Hạo Xuyên bỏ đi rồi thì Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam rảnh tay, họ cùng thét rập lên nhảy vào tấn công tới tấp Cách Thiệu Ngủ và lão già lùn tịt.

Môn đệ Hoa Sơn là Cao Lăng Vân và Vi Kiếm Trung vốn không phải là địch thủ của Cách Thiệu Ngủ và lão già lùn, nhưng bây giờ thêm có Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam thì hoàn toàn chiếm hẳn thượng phong.

Đánh đến khoảng hai mươi hiệp nữa thì Nghiêm Hữu Tam thấy ngay chỗ sơ hở của lão già lùn, ông ta phạt ngang thanh kiếm và thình lình gày xéo trở qua chận cứng thanh kiếm của đối phương, từ phía bên kia, Cao Lăng Vân chụp ngay cơ hội phóng thẳng một đường, lão già lùn sụn luôn cả hai chân, vòi máu vọt thẳng lên khi thanh kiếm của người cao đệ Hoa Sơn rút ngược trở về.

Cách Thiệu Ngủ liếc thấy đại thấy đại thế đã đi vào nguy hiểm ông ta hoành kiếm đánh ra một đòn hiểm ác, bức lui Long Khí Tử và

tung mình phóng nhanh ra cửa.

Tiến nhập Tây Bắc môn, Vô Đồ Sư Thái thấy Thiếu Lâm Đại Giác Thiền Sư đánh ngã Cổ Phật Tâm Đăng của Ngũ Đài Sơn, Hoa Sơn Phái cũng đã giải quyết xong cánh cửa Tây, mà phía bên bà ta vẫn còn cùng Tam Sát khổ chiến, bà ta nổi nóng ra lịnh cho hai người môn đệ lui ra và dùng «Thần Đăng Chỉ» đánh ngã luôn Tam Sát.

Tiếp liền Theo, Vô Trần Sư Thái nhảy vọt mình lên, bằng một chiêu «Vụ Trung Bạt Hỏ» đánh tạt ngang một chưởng, Nhị Sát lộn luôn ba lượt chất khiếu xuất huyết nằm bất động.

Bốn cửa bây giờ hoàn toàn bị phá, chỉ còn Bạch Cốt Thần Quân và Tần Nhân Khanh hãy còn đánh sav vùi.

Cây Bạch Cốt Phiến của Bạch Cốt Thần Quân cuốn gió ào ào bụi từ trên nóc nhà vì kịch chiến đổ xuống bây giờ lại bốc lên mù mịt.

Thanh trường kiếm trong tay của Tần Nhân Khanh công thế không nhiều lắm, nhưng cây phất trần bên trái lại y như một bức tường kiên cố, những thế công của cây Bạch Cốt Phiến đều bị dội ngược trở ra.

Trong lúc đang kịch chiến, Tần Nhân Khanh vùng kêu lớn :

— Tang Thần Quân, từ xưa đến nay là không bao giờ thắng chính, Ngủ Phượng Môn đã đến hồi ngói bể tường tan, bây giờ mà Thần Quân còn chưa chịu đi còn đến bao giờ ?

Câu nói của ông ta quả là lời nói thật, vì bây giờ thì bốn cửa đã phá tan, kẻ chết, người đi, trong toàn đại sảnh mênh mông chỉ còn lại lực lượng công phá Ngủ Phượng Môn mà thôi..

Ngoài Biên Phi Phượng còn đang tử chiến với Thiết Bối Đà Long, còn thì không còn cuộc chiến nào khác nữa:

Bạch Cốt Thần Quân vùng thu quạt lại vòng tay nói với Tần Nhân Khanh :

— Tần Bảo Chủ đã cố ý lưu tình, đủ thấy tình bạn hãy còn chưa phai lợt, ngày sau hãy còn cơ hội bây giờ thì đệ xin đa tạ và cáo biệt.

Vừa dứt tiếng, Bạch Cốt Thần Quân xếp cây quạt lại và bước ra ngoài.

Bạch Cốt Thần Quân đi rồi, trong tòa đại sảnh, ngoài Biên Phi Phượng còn đang quyết chiến với Thiết Bối Đà Long, chếch về phía bên trái, Bạch Mi Chân Nhân đứng sừng sờ bất động.

Đứng đối diện với ông ta là Tây Ly Tử, ông này cũng đứng im lìm không nói tiếng nào.

Tình hình chỉ trong khoảnh khắc đã hoàn toàn thay đổi, bốn cửa, kẻ trấn đóng, lực lượng bao vây cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Từ chỗ lực lượng hùng hậu gần như không còn con ruồi nào bay được ra ngoài, khi lực lượng Ngũ Phượng Môn vòng quanh tòa đại sảnh, bây giờ cũng trong tòa đại sảnh này, lực lượng Lưu Hương Cốc lại làm chủ tình hình.

Cửa Đông Bắc là Tăng lữ Thiếu Lâm, do Đại Giác Thiền Sư chống cây kim trượng đứng ngay chính giữa, bên trái Giác Thắng, bên phải Giác Minh, họ đứng nghiêm trang như sắp sửa khai đàn.

Cửa Tây Bắc là của Nga Mi Phái, do Vô Trần, Vô Đố cầm đầu, bên sau một hàng ni cô tuốt kiếm sáng ngời, họ cũng đứng thật trang nghiêm.

Cửa Đông Nam, Người đứng đầu là «Độc Tẩu» Chu Tiềm, bên sau một hàng giăng ngang gồm có Lý Duy Năng, Quản Thiên Phát, «Yên Sơn Song Kiệt» và Lý Gia Tứ Tướng.

Cửa Tây Nam là người của Hoa Sơn Phái, hai người đứng trướng là Đinh Điều Phi, Long khí Tử và bên sau là Cao lãng Vân và Vi Kiến Trung.

Riêng Giang Thượng Phong, Trúc Kiếm Tiên Sinh, Thần Phiến Tử, Thanh Phong Đạo Trưởng, Hứa Kính Bá, Tần Nhân Khanh, Đơn Hiểu Thiên, Nghiêm Hữu Tam, mỗi người đứng vào một vị trí nhất định vây thành một vòng tròn tham chiến.

Tự nhiên là họ đề phòng Biên Phi Phượng sa cơ đào thoát.

Tình thế đã rất rõ ràng, cuộc chiến hôm nay không ai để cho nàng đào thoát.

Biên Phi Phượng cũng đã nghiến răng quyết chiến, cây thước ngọc trong tay nàng vun vút thành một đạo hào quang bao phủ, từng chiêu một đều nhắm vào những nơi yếu hại trên người của Thiết Bối Đà Long.

Thân pháp của nàng cũng biến đổi, bộ vị của nàng quái dị vô cùng, nàng di bọ y như một con giao long luồn qua luồn lại, ngoặc tới ngoặc lui linh động lạ thường.

Thiết Bối Đà Long vẫn với hai bàn tay không, nhưng hai bàn tay ấy lại giống như hai chiếc búa khai sơn phá thạch.

Trước mặt ông ta, hai bàn tay dựng lên như một tường thành vì khi Biên Phi Phượng đã thi triển «Ngư Long Bá Biến Thân Pháp» thì chỉ cần một khe hở nhỏ cũng đủ cho nàng chui qua để mở thế tấn công.

Thế nhưng gặp phải bức tường vô hình do hai bàn tay của Thiết Bối Đà Long dựng lên, cho dầu nàng có luồn nép như thế nào cũng không làm có thể như ý muốn.

Cây thước ngọc trong tay nàng bây giờ hung hản hơn bao giờ hết, âm khí bốc ra lạnh buốt cả một vùng rộng lớn, đáng lý

cho dầu bao nhiêu người đối kháng, cũng sẽ bị luồn khí lạnh ấy làm cho tiêu hao năng lực.

Thế nhưng bây giờ thì luồn khí lạnh đó cũng chỉ hạn chế ở bên ngoài, cứ mỗi lần tuôn vào là chạm ngay bức tường vô hình trước mặt Thiên Bối Đà Long là dội lan trở lại.

Dáng sắc của Biên Phi Phượng bây giờ trông dễ sợ vô cùng tóc nàng xỏa phủ bờ vai, da mặt nhợt nhạt và đôi mắt trợn trừng toé lửa.

Bây giờ trông nàng không còn dáng sắc đàn bà mà là một con qủi hung hăn.

Nàng gần như không còn nhân tính nữa, nàng đã tận dụng tuyệt học sư truyền, thứ tuyệt học lăm le quét sạch võ lâm ra để quyết hạ cho được Thiết Bối Đà Long, thế nhưng càng thịnh nộ bao nhiêu, nàng càng không hy vọng gì chiếm được thượng phong.

Mắt nhìn cơ sở hàng mười năm xây dựng của Ngũ Phượng Môn đã sắp biến thành mây khói, điều đó càng làm cho cho nàng hung hăn hơn nữa, thứ hung hăn của một con thú dữ mang thương.

Ngay lúc ấy, chợt nghe Thiết Bối Đà Long cất giọng cười ha hả, thân ảnh ông ta từ trước vốn lom khom, bây giờ bỗng nhóng thẳng lên và hai tay vun vút đánh ra liên tiếp bằng những ngọn chưởng y như vừng búa lớn bửa xuống đầu Biên Phi Phượng.

Từ chỗ bước đi chầm chậm như say rượu của Thiết Bối Đà Long, bây giờ ông ta chợt biến thành hẳn một con người khác, ông ta khai triển thân pháp dị kỳ biến thành ảo ảnh, người ta nhìn chung quanh Biên Phi Phượng bây giờ không phải một mà là đến bảy tám vị Thiết Bối Đà Long.

Bảy tám Thiết Bối Đà Long với hàng mười mấy bàn tay như chiếc búa to bửa xuống như sấm sét.

Ảo ảnh ấy chẳng những làm cho Biên Phi Phượng tối mắt, mà chính bao nhiêu người đứng ngoài cũng không làm sao phân định rõ ràng.

Biên Phi Phượng đã tận dụng bình sinh sở học, nhưng nàng cảm thấy ngay rằng đánh thêm chừng nào càng thảm bại chứng nấy mà thôi,

Ý nghĩ đến với nàng trong tình thế thật vô cùng bi đát, nàng nghiến răng vung tròn cây thước ngọc tạo thành thế phòng vệ và lừa thế thoát thân.

Nhưng cũng ngay trong lúc ấy, Thiết Bối Bà Long chợt cương bàn tay như chiếc búa chụp thẳng vào cây thước ngọc của nàng.

Biên Phi Phượng quả thật đã bấn loạn tâm thần, nhưng dầu sao, bằng vào sở truyền của Ngư Mụ mười mấy năm nay, nàng vẫn còn đủ sức chống ngăn...

Khi bàn tay của Thiết Bối Đà Long vừa đưa tới, nàng áp dụng ngay chiêu thế «Thôi Song Nghinh Nguyệt» đẩy thẳng vào mặt Thiết Bối Đà Long.

Thiết Bối Đà Long bật cười ha hả, tay phải của ông ta vung ra thật mạnh...

Bùng !

Ngọn chưởng của Biên Phi Phượng vừa tung ra, đụng ngay vào chưởng lực của Thiết Bối Đà Long, nàng cảm nghe đầu óc choáng váng, mắt lại hoa lên, chân khí của nàng thiếu chút nữa đã phân tán không còn đứng vững.

Nàng nghe một tiếng «bụt» rúng cả thân mình và bật thẳng ra sau té ngồi dưới đất.

Cây thước ngọc của nàng đã vào tay Thiết Bối Đà Long.

Biên Phi Phượng văng ra và té ngồi đúng vào trước mặt của Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam.

«Hồng Liêm Phán Quan» Nghiêm Hửu Tam đâu lại để trôi qua cơ hội, ông ta hừ một tiếng, cặp Phán Quan Bút giáng thẳng xuống đầu nàng...

«Độc Nhản Diêm La» Đơn Hiểu Thiên càng nhanh hơn nữa, thanh kiếm trong tay ông phóng thẳng vào vai trái của nàng.

Tuy bị đánh bật ra và bị té ngồi, nhưng tinh thần của Biên Phi Phượng vẫn không hề loạn, khi nghe hơi gió bên sau, nàng vội vàng nghiêng qua một bên, ngọn Phán Quan Bút của Nghiêm Hửu Tam bị trợt hẳn ra ngoài.

Đồng thời tay phải của nàng co lại và búng ra thật nhanh một tiếng «keng» vang dội, thanh trường kiếm của Đơn Hiểu Thiên cũng bị dạt ra.

Thần Phiến Tử và Thanh Phong Đạo Trưởng đứng gần hơn hết hai người cùng phóng ra một lượt, tay quạt tay kiếm cùng một lúc tung ra.

Không còn thì giờ kịp thở, nàng quạt mạnh hai tay với tư thế «Nhất Hạc Xung Thiên» lao tuốt lên lỗ hổng trên nóc tòa đại sảnh.

Giọng cười như chuông giống tù trên nóc nhà dội xuống và Thiết Bối Đà Long lên tiếng :

— Đã có đợi nơi đây !

Không biết từ lúc nào, ông già gù đã ngồi chồm hổm trên lỗ hổng và không chờ cho Biên Phi Phượng lên tới, một đạo thanh quang đã giáng chận đầu nàng.

Vật trên tay của Thiết Bối Đà Long lại chính là cây thước ngọc của Biên Phi Phượng.

Quả thật Biên Phi Phượng đã có một trình độ khinh thân tuyệt nghệ, đáng lý ở vào người khác, khi đà phóng lên mà bị đánh bất thình lình như thế là không làm sao tránh nổi, thế nhưng với nàng thì khác, nàng quạt mạnh hai tay thở ngược, thân hình theo đó mà quay ngược lại chúi xuống y như một con chim cát xớt mồi.

Tuy nhiên, nàng chỉ «phán tiền vi hậu» nhưng cũng khó lòng lựa hướng, nàng xuống ngay cửa Đông Bắc, nơi có những nhà sư đang đứng im lìm.

— A di Đà phật!

Cây thiền trượng của Đại Giác Thiền Sư vẫn dựng yên bất động, nhưng ống tay áo rộng từ tay trái của ông đã phát lên...

Đồng thời ông ta tiếp theo câu phật hiệu:

— Nữ thí chủ, ngỏ nầy không ra được...

Vừa nghe tiếng niệm phật của vị Phượng Trượng Thiếu Lâm, Biên Phi Phượng biết mình sa lạc ngỏ, nàng vội hít một luồn chân khí, nhưng cũng liền khi đó, nàng nghe như cả quả đất rung rinh, thân hình nàng bắn văng ra hơn một trượng.

Lần nầy nàng cũng phải té nghiêng thật nặng.

Và lần nầy thì nàng lại té ngay trước mặt Hứa Kính Bá và Tần Nhân Khanh.

Không còn lòng dạ nào quyết đấu, chân vừa nghiêng nghiêng chấm đất thì Biên Phi Phượng nhún một cái thật mạnh, thân nàng vút bắn lên không.

Nhưng ngay khi nàng vừa nhảy phóng lên thì chợt cảm nghe chân trái của nàng bị một vật gì ghị lại...

Và tiếng của Tần Nhân Khanh thét lớn:

— Đại Cung Chủ không chạy được...

Bây giờ thì Biên Phi Phượng mới biết chân mình bị quấn bởi chiếc phất trần.

Đang trên đà phóng lên, lại bị ghịt ngang trở xuống, Biên Phi Phượng mắt thăng bằng té ngồi xuống đất.

Hứa Kính Bá cười lớn :

— Đại Cung Chủ đã nói người thứ nhất mà Đại Cung Chủ không thể tha được, thì bây giờ tại hạ cũng không thể buông tha người thứ nhất là Đại Cung Chủ...

Khi Biên Phi Phượng vừa té xuống thì chiếc phất trần của Tần Nhân Khanh đã sút ra, nhân đó nàng vội lăn khỏi mấy vòng.

Chính vì thế mà chưởng thế của Hứa Kính Bá đánh vào khoản trống.

Nhưng hay bàn tay của Hứa Kính Bá rất đồng, khi tay phải đã đánh vuột thì tay trái lại kế liền theo, tuy không trúng vào yếu hại nhưng cũng trúng vào bả vai của Biên Phi Phượng làm nàng văng thẳng vào cánh cửa sắt hướng Tây Nam.

Vô Đồ Sư Thái đã đưa ngang thanh kiếm :

— Biên Phi Phượng, đứng lại !

Đôi mắt của Biên Phi Phượng bây giờ đỏ như tôm luột, nàng cười sằn sặc như điên :

— Ai cản ta là chết !

Hai tay nàng cung ra thật mạnh và nhún chân dợm nhảy vọt lên...

Vô Trần Sư Thái thét lớn :

— Yêu nữ phải chết !

Thanh kiếm trong tay bà ta bay ra theo câu nói, thanh kiếm xẹt đúng vào yết hầu Biên Phi Phượng.

Biên Phi Phượng quay nhìn xoay trọn một vòng và tay nàng nhắm ngay vào cổ tay cầm kiếm của Vô Trần Sư Thái chặt xuống một cái thật nhanh.

Cú đánh bất ngờ làm cho Vô Trần Sư Thái hoảng hồn, vì đã lỡ đà nên bà ta không thu kiếm kịp, khi ấy Vô Đồ Sư Thái vừa thấy cơ nguy, bà ta vội chỉa thẳng ngón tay về phía Biên Phi Phượng...

«Thần Dăng Chỉ» tà độc môn của Nga Mi Phái, nghe một tiếng véo đi trong gió là đã tới sát mình Biên Phi Phượng...

Đã mấy đợt mang thương, bây giờ thính giác của Biên Phi Phượng không còn linh mẫn nữa, cho đến khi nàng biết lâm nguy thì chỉ phong đã đánh trúng ngay «Phượng Vĩ Huyệt» phía sau lưng...

Nàng chỉ còn ráng thêm được chừng bảy tám bước là máu trong miệng vọt ra và từ từ quị xuống...

CHƯƠNG 40

SỰ NGHIỆP QUI CHUNG

Vừa thấy Biên Phi Phượng mang thương nặng, nhưng vẫn đề phòng bất trắc vì Ngủ Phượng Môn ngoài võ công hãy còn luôn áp dụng độc chất, nên Giang Thượng Phong lật đật xông lên trước nhất vương ngón tay điểm mạnh...

Mặc dầu thương thế bất kham, nhưng vốn tính quật cường, Biên Phi Phượng lại ngã mình qua tránh khỏi chỉ phong và chờn vờn đứng dậy.

Trong nháy mắt khi Biên Phi Phượng vừa loạng choạng thối lui thì Thần Phiến Tử, Thanh Phong Đạo Trưởng, Đơn Hiếu Thiên và bọn Nghiêm Hữu Tam lần lượt xông tới bao vây.

Biên Phi Phượng chỏi chân đứng dậy, nàng trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu giận dữ :

— Kẻ nào tới đây là chết...

Nàng vừa thét ra mấy tiếng thì chợt nghe nôn lên tận ngực và máu từ miệng lại ọc ra...

Đôi mắt nàng bây giờ gần như không còn thần sắc, nàng lờ đờ nhìn quanh và vụt ôm mặt kêu thật lớn :

— Sư phụ, đệ tử không làm được trọn lời căn dặn...

Tay phải nàng đưa lên nhắm ngay thiên linh cái của mình giáng xuống...

Giang Thượng Phong thét lớn :

— Hãy bắt sống chứ đừng cho chết...

Vừa thét lớn ông ta vừa phóng mình ra...

Soẳng !

Một thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ và chận ngang trước mặt Lưu Hương Cốc Chủ.

Giang Thượng Phong sững sốt dừng lại nhìn lên.

Người rút kiếm cản ngang chính là Bạch Mi Không Động.

Sắc mặt của vị đạo nhân lúc bây giờ thật là nghiêm túc, ông ta nói chậm từng tiếng một :

— Cốc Chủ đã vì sự an nguy của vỏ lâm mà tiêu diệt Ngũ Phượng Môn, bần đạo nhờ Thương huynh có lời khuyên đúng nên giữ mình trung lập, bây giờ tình thế đã định rõ rồi, Đại Cung Chủ đã cầu một chết thì xin Cốc Chủ cũng nên rộng lượng đối với người chiến bại.

Giang Thượng Phong vòng tay :

— Đạo huynh đã dạy, tại hạ xin tuân.

Ông ta buông tay xuống và nghiêm chỉnh lui ra ba bước.

Trong khi hai người còn đang nói chuyện chưa dứt thì Biên Phi Phượng đã trở tay đập mạnh lên đầu...

Nàng không kêu lên một tiếng nào là thân nàng từ từ ngã xuống đứt hơi.

Bạch Mi Không Động vòng tay vái chào Giang Thượng Phong và Tây Ly Tử, sau cùng ông ta quay nhìn thây thể Biên Phi Phượng sắc mặt ông ta có chiều ê thẹn và bước thật nhanh ra cửa.

Giang Thượng Phong cũng nhìn xuống thi thể Biên Phi Phượng ông bồng nghe lòng mình xao xuyến, ông thở dài nói nhỏ :

— Ngủ Phượng Môn tàn ác gây họa cho võ lâm, thế nhưng kẻ tội đầu vẫn không phải là nàng...

Vì lo sự an nguy cho con gái của mình, «Độc Tẩu» Chu Tiềm vội nói :

— Đúng rồi, chúng ta hãy kíp đến Ngư Thương Sơn...

Thiếu Lâm Phương Trượng Đại Giác Thiền Sư bước tới chấp tay -

— A di đà phật, xin nhị vị thí chủ không cần phải nôn nóng, lần nầy do Vệ Thái Quân Phát Kim Bài của Vệ Minh Chủ Võ Lâm yêu thỉnh các phái đến Hoài Ngọc Sơn, vì thế bần tăng và Võ Đồ. Võ Trần Sư Thái cùng với Đinh Chưởng Môn đến đây góp sức lại đại phá Tổng Đàn Ngủ Phượng Môn, còn Vệ Thái Quân thì cùng với «Võ Đương» Thiên Ninh Đạo Trưởng và «Hoành Sơn» Viên Trưởng Lão thì đến Ngư Thương Sơn để đối phó với Ngư Mụ, bây giờ nếu chư vị mà đến Ngư Thương Sơn thì chắc chiến sự nơi đó cũng đã kết liễu rồi.

Giang Thượng Phong nghe nói Vệ Thái Quân thân đến Ngư Thương Sơn [illegible] đi lại còn có; «Võ Đương» Thiên Ninh Đạo Trưởng và «Hoành Sơn» Viên Trưởng Lão thì ông ta mừng vô hạn.

Vệ Thái Quân là Phu Nhân của Võ Lâm Minh Chủ «Nhất Kiếm Định Trung Nguyên» Vệ Lập Nam, hồi Vệ Lập Nam còn sinh tiền, bà ta đã được võ lâm vô cùng kính, trong suốt năm mươi năm nay danh vọng của bà ta càng lúc càng cao, năm nay bà ta đã ngoài chín mươi tuổi về trình độ võ công không cần nói ra, nhưng ai cũng đều có thể biết đến mức nào.

Võ Đương Phái nội gia quyền kiếm trội nhất võ lâm, Chưởng Môn Thiên Ninh Đạo Trưởng đã được liệt ngang hàng với Thiếu Lâm Phương Trượng về đạo hạnh mà cũng kể luôn về võ học, họ được đồng đạo võ lâm xem như Thái Sơn Bắc đẩu.

Riêng «Hoành Sơn» Viên Trưởng Lão thì hơn bốn mươi năm nay không nghe ai nói tới, hầu hết đều cho rằng ông ta đã qui tiên, thế mà hôm nay vẫn được Vệ Thái Quân thỉnh xuất, chuyện ra mặt của ông ta cũng đủ làm cho thiên hạ võ lâm thêm vững lòng tin.

Cả ba người ấy đến Thượng Sơn thì chuyện đối phó với Ngư Mụ không còn thành một vấn đề đáng ngại.

Lúc bây giờ Chưởng Môn phái Hoa Sơn và sư đệ là Long Khí Tử mới cùng đến cúi đầu trước Tây Ly Tử để bái kiến vị sư bá của họ, mà đã bao nhiêu năm rồi họ không được nghe tin tức về đâu.

Rất nhiều phe cánh cùng họp nhau một chỗ, có nhiều người tưởng đâu đã chết lâu năm, bây giờ cũng có mặt, họ hàn huyên với nhau rất nhiều chuyện, nhất là chuyện bí mật liên kết để tiêu diệt Ngủ Phượng Môn...

Họ mãi mê nói chuyện với nhau mà quên mất một người: Thiết Bối Đà Long.

Nhưng bây giờ khi nhớ ra thì lão gù kỳ dị ấy đã đi mất tự lúc nào không biết.

Tất cả những người có mặt nơi đây, chỉ biết tên ông ta là Quan Trấn Hải, qua cửa miệng của Biên Phi Phượng và biết thêm ông ta là người của phái Côn Luân, ngoài ra, về hành tung trước kia và hiện tại của người nầy thì hoàn toàn không rõ.

Riêng cá nhân «Thiết Bối Đà Long» Quan Trấn Hải và nói chung nhân vật của phái nầy rất ít người biết đến.

Sau nầy, có lẽ khi nói đến, họ cũng chỉ có thể nói về người ấy một câu thôi : «Thiết Bối Đà Long» Quan Trấn Hải vốn là người của phái Côn Luân và hành tung của con người ấy vô cùng thần bí.

X X
X

Thấy Tổng Đàn Ngủ Phượng Môn đã phá vỡ, Giang Thượng Phong bèn đưa Đại Giác Thiền Sư và tất cả lui ra ngoài đại sảnh, đồng thời căn dặn Giang Bộ Thanh :

— Con và Thiên Phát hảy dẫn người đi lục soát cho kỹ, xem trong sào huyệt nầy còn chỗ bí mật nào nữa hay không và cũng cố diệt trừ cho hết nha trảo của chúng để đề phòng hậu hoạn.

Giang Bộ Thanh cúi đầu :

— Hài nhi xin tôn mạng.

Hứa Kính Bá bước tới đưa tay ngăn lại :

— Giang hiền diệt hãy chậm lại.

Giang Bộ Thanh lại cúi đầu :

— Chẳng hay Hứa Bá Phụ có điều chi dạy bảo ?

Hứa Kính Bá nói :

— Chuyện nầy hãy để cho lão phu phụ trách, nếu chư hiền diệt có muốn thì hãy theo cùng với lão phu.

Ông ta quay qua cười và nói luôn với Giang Thượng Phong :

— Xin Cốc Chủ và chư vị hãy đi trước, hồi hôm nầy do lão phu đi tiên phong, bây giờ đúng lý là phải trở thành hậu tập, vậy chuyện nầy để lão phu nán lại thanh toán cho xong.

Thần Phiến Tử cười :

— Hứa Trang Chủ chắc muốn làm chuyện quét sân đốt rác đấy à ?

Tục ngữ vốn là «quét sân hốt rác» nhưng Thần Phiến Tử sửa chữ «Hốt» thành ra chữ «Đốt» cho hợp với vẻ khí độc môn của Hứa Kính Bá.

Hứa Kính Bá cười lớn :

— Đạo huynh nói đúng lắm, nơi nầy địa thế hiểm yếu hoang vu, nếu sào huyệt nầy không được thiêu rụi thì Ngũ Thượng Môn tuy Já diệt, nhưng sau nầy biết đâu lại chẳng có Lục, Thất Phượng Môn ?

Nghiêm Hữu Tam gật gật đầu :

— Hứa huynh nói đúng lắm, sào huyệt đã thành hình nầy không thể để lọt vào tay Hắc đạo, vì nó sẽ là nơi mà họ dễ dàng tính thảo tồn lương thêm vây chấp cánh.

Hứa Kính Bá cười :

— Đúng quá rồi, anh hùng chí lớn gặp nhau là ở chỗ ấy đấy...

Ông ta giả từ các vị cao thủ rồi dẫn bọn Giang Bộ Thanh, Quản Thiên Phát và anh em Hứa Trinh Trường đi thẳng vào trong.

Giang Thượng Phong đưa Đại Giác Thiền Sư, Trúc Kiếm Tiên Sinh và đám Tây Ly Tử đi ra khỏi cốc, vừa ra đến ngoài họ chợt thấy bên trong khói lửa ngụt trời...

Sau đó không bao lâu, Hứa Kính Bá dẫn bọn Giang Bộ Thanh theo ra nhập đoàn nhắm hướng Lưu Hương Cốc.

Thật Ngư Mụ không thể nào ngờ công trình xây dựng ngót bốn mươi năm nay bây giờ chỉ tiêu vào một ngọn lửa !

xXx

Giang Hàn Thanh, Đồng Nhược Băng, Tôn Phi Loan, Chu Long Chu, thêm hai cô tỳ nữa của Tôn Phi Loan là Nã Vân và Cầm Nguyệt, một đoàn sáu người nhắm hướng Ngọc Thương Sơn.

Trừ Giang Hàn Thanh và người trai «gốc gái» là Đồng Nhược Băng ra, trong đoàn có bốn cô gái đẹp, kể ra cuộc hành trình như thế không thể gọi là tịch mịch.

Tôn Phi Loan luôn hoài nghi Đồng Nhược Băng là gái giả trai, tự nhiên, nàng không những không có lòng đố kỵ mà còn cảm kích vì con người quá tốt của «hắn», và chính vì lòng cảm kích ấy cho nên nàng phải cần xác định chắc chắn xem «hắn» là trai hay gái.

Nếu trai, tự nhiên không có gì đáng nói, nhưng nếu là gái thì Tôn Phi Loan cũng đã có chủ định giải quyết vấn đề.

Riêng phần Chu Long Chu, cô gái này trước đây luôn luôn dùng lụa che mặt, tính tình lãnh lạt, hình như khó mà gần được với bất cứ là ai.

Nhưng từ ngày thoát hiểm Ngư Thương Sơn cho đến bây giờ nàng không che mặt nữa và người ta thường bắt gặp nụ cười nở trên môi nàng.

Con người của nàng cũng không lầm lầm lỳ lỳ như trước nữa mà hoạt bát hơn nhiều, nhất là đối với Tôn Phi Loan, nàng chị chị em em rất mực hòa thuận thương yêu.

Sự thay đổi đó không phải tự nhiên.

Thế nhưng «Độc Tẩu» Chu Tiềm lại nghĩ rằng con mình nhờ có Tôn Phi Loan, có người bạn gái dễ mến như thế, nên thay đổi tính tình.

Thế nhưng Tôn Phi Loan thì không thấy đơn giản như thế.

Kể từ cuộc chiến ở bến Đồng Lư, lần thứ nhất nhìn vào Chu Long Chu, Tôn Phi Loan đã thấy rõ rằng cô gái này đã có in một cái bóng ở trong lòng.

Bởi vì con người của Chu Long Chu, là một con người lạnh nhạt, một con người luôn lạnh như thế, nếu có một điểm «ấm» nào là người ta nhìn thấy rất dễ dàng.

Hơn nữa, Tôn Phi Loan là gái nàng hiểu lòng bạn gái hơn bất cứ những ai.

Chu Long Chu đã đem cái «bóng» ấy dấu tận trong đáy lòng, rất ít khi nàng cho phát lộ — nói đúng ra là cũng thỉnh thoảng có khi phát lộ, những người gần nàng khó thấy nhưng Tôn Phi Loan thì lại thấy. Nàng có thể dấu chặc cái bóng ấy đối với bất cứ những ai, kể cả người chủ cái bóng ấy, nhưng nàng không thể dấu được đối với Tôn Phi Loan.

Không phải Tôn Phi Loan hoàn toàn có một cảm quan bén nhạy,

nhưng vì nàng là người luôn luôn «gìn giữ» một con người, chính vì sự gìn giữ ấy mà bất cứ ai lén phén tới là bị nàng phát giác.

Không đám quả quyết chắc chắn là như thế, nhưng có thể nói là nàng đã nắm hết chín phần mười.

X X

X

Chiều tối hôm ấy, đoàn người của Giang Hàn Thanh đã đến Đại Hồn Đường.

Nơi đây vẫn còn vòng núi Vỏ Di.

Đây là một vùng sơn cước dân cư thưa thớt, thỉnh thoảng mới lác đác có vài nóc gia, phần đông họ làm nghề đốn củi bứt mây, cũng có ít gia đình sống nghề ruộng rẫy.

Bọn Giang Hàn Thanh đành phải tìm một nông gia để nhờ tá túc.

Người dân đồng quê mộc mạc thật tình, chẳng những họ dành riêng cho bọn Giang Hàn Thanh hai gian mà lại còn giúp đỡ cả việc đèn đuốc cơm nước.

Họ dành cho hai gian phòng, ý của họ là một gian dành cho hai người trai, gian kia cho bốn cô gái.

Cách mặc nhiên phân chia như thế làm cho Đông Nhược Băng khẻ cau mày, thế nhưng nàng không nói.

Nói làm sao bây giờ ?

Trách cứ ai ? Đâu có ai bảo nàng giả trai làm gì ?

Tôn Phi Loan cười thầm, thế nhưng nàng cũng chẳng nói ra.

Đến tối là tốp nào vào phòng nấy.

Giang Hàn Thanh sau khi đóng cửa phòng hắn tự nhiên cởi áo

cười nói với Đồng Nhược Băng :

— Đồng đại ca, mình biết nhau đã khá lâu rồi, đến hôm nay mới có dịp nằm chung một giường đây nhé.

Tuy không phải là như những cô con gái tầm thường, nhưng, dầu gì thì cũng là gái, Đồng Nhược Băng thẹn chín người nhưng cũng đành ngậm miệng làm thinh...

Giang Hàn Thanh nói tiếp :

— Đi ngày nay mệt quá, thôi mình đi nghỉ sớm đi Đồng đại ca.

Đồng Nhược Băng cảm nghe nóng bừng đôi má, nàng gượng mỉm cười :

— Giang hiền diệt ngủ trước đi, tôi còn phải ngồi một lúc đã.

Giang Hàn Thanh nói :

— Nếu đại ca chưa ngủ thì đệ cũng thức để nói chuyện cho vui.

Đồng Nhược Băng lắc đầu :

— Không, Giang hiền diệt hãy ngủ trước đi, tôi cần phải ngồi một mình để suy nghĩ một chuyện...

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên :

— Đồng đại ca có tâm sự gì thế ?

Đồng Nhược Băng cười :

— Tâm sự của tôi là...là...

Chợt thấy đôi mắt của Giang Hàn Thanh nhìn mình đăm đăm, Đồng Nhược Băng bỗng nghe hai má nóng ran, nàng vội nói nhanh cho lấp chuyện :

— Thật ra thì không thể gọi đó là tâm sự, bởi vì từ kiếm pháp của Biên Phi Phượng, tôi cảm nhận ra rằng võ học sư truyền của tôi có kỳ chiêu khắc chế kiếm pháp của nàng, tuy nhiên, nhất thời, đối với kỳ chiêu cao thâm đó không làm sao phân tách cho được, cho nên tôi phải bỏ thì giờ nghiền ngẫm...

Câu nói của Đồng Nhược Băng thật khéo.

Một lý do thật chính đáng mà cho dầu Giang Hàn Thanh có muốn tâm tình thâu đêm suốt sáng với Đồng Nhược Băng, cũng không nói làm sao được.

Và không hiểu sao, hắn lại thở dài và nói bằng một giọng buồn buồn :

— Đồng Đại ca đã không muốn có người khuấy rầy, thôi thì đệ xin đi ngủ trước vậy....

Nói xong, hắn cởi áo ngoài lên giường kéo mền trùm tận cổ.

Quả tình, hắn không để ý nghi ngờ gì cả.

Con người của Giang Hàn Thanh quả là đáng trách, tinh trong gang tấc, thế mà hắn cứ đinh ninh chắc Đồng Nhược Băng là trai, là «Đại Ca» của hắn thì quả thật không còn ai ngu xuẩn hợn hắn nữa!

Cũng may là hắn lại hơi ngốc, giá như người nhạy cảm thì câu chuyện có lẽ còn khó xử hơn nhiều.

Đồng Nhược Băng nhè nhẹ đứng lên bước lại phía dưới giường nhè nhẹ vương ngón tay điểm đúng vào «Thùy huyệt» của Giang Hàn Thanh.

Hắn vừa thiu thiu ngủ là đánh luôn một giấc mê mang.

Đồng Nhược Băng thở ra và nói lầm bầm :

— Giang hiền đệ...Giang lang...từ sau lần gặp gỡ đầu tiên, thiếp đã đem tấm tình trong trắng gởi trọn cho chàng, nhưng có lẽ kiếp này, duyên nợ của chúng ta chỉ hạn chế trong tình...bằng hữu... Tôn Phi Loan là một cô gái chung tình, nàng đã lìa bỏ tất cả để theo tiếng gọi của tình yêu chân chính, nàng đã sáng suốt chọn cho nàng một con đường sáng lạng, mặc dầu đó là con đường đầy dẫy hiểm nguy, nhưng cũng chính vì thế mà tình nàng phải được đền bù

một ai có quyền làm cho nàng thất vọng... Giang lang, thôi nhé, đêm nay thiếp cũng đã mạn cận bên chàng, tính chúng ta như thế cũng là trọn vẹn, chăn gối nầy xin hẹn lại mai sau...

Nàng nín bặt và nhìn châm chú vào mặt Giang Hàn Thanh, nước mắt nàng chảy dài lên má...

xXx

Vầng trăng thật tròn, thật sáng.

Ánh trăng bàng bạc giải lên rừng núi một màu trắng đục, nhìn lên y như một màn sương.

Dựa bên ghềnh đá cheo leo, trước con suối ngoằn ngoèo trong vắt, một bóng đen nhỏ thó đứng thu mình ngắm ánh trăng phản chiếu trên dòng nước lặng lờ.

Cảnh vật về khuya vắng lặng, bóng người càng làm cho cảnh hoang sơ thêm huyền ảo.

Người con gái áo đen đang đứng như trầm tư, như say sưa cảnh trí thình lình nàng chợt nghe thấy phía sau lưng một tiếng cười thật nhẹ...

Nàng quay phắt lại thét lên :

— Ai ?

Từ sau mõm đá thoáng ra một bóng áo xanh :

— Chu muội, làm gì mà hung hăn thế ? Muốn ăn thịt người ta à ?

Chu Long bật cười :

— Tôn thư thư, chị làm em muốn đứng tim luôn.

Tôn Phi Loan chớp chớp mắt :

— Sao ? Tâm sự gì mà nặng thế ?

Chu Long Chu ửng mặt :

— Ai nói thế ? Tâm sự gì, em chứ bộ như chị à ? Ngủ không được ra đây xem trăng thì cũng gọi là tâm sự à ?

Tôn Phi Loan cười nhẹ :

— Thật thế à ?

Câu hỏi của nàng với đôi mắt nhìn ranh mảnh, đôi mắt như muốn xoi thủng ruột gan...

Chu Long Chu háy mắt :

— Trăng sáng, cảnh đẹp như thế nầy, chị bảo tôi đứng làm gì mới được chứ ?

Tôn Phi Loan nhướng mắt :

— Ạ à... Thế thì Chu muội ra đây để ngắm trăng ?

Chu Long Chu hất mặt :

— Chứ còn làm gì nữa ?

Tôn Phi Loan nhún vai :

— Tôi nghĩ không phải thế.

Chu Long Chu hỏi :

— Chứ chị bảo tôi ra đây để làm gì ?

Tôn Phi Loan gặn lại :

— Chu muội muốn tôi nói thật à ?

Chu Long Chu nói :

— Nói đi, cái gì mà thật với không thật chứ ?

Tôn Phi Loan ngoắc :

— Lại đây, lại đây tôi nói nhỏ cho mà nghe:

Chu Long Chu hơi ngạc nhiên :

— Cái gì mà phải nói nhỏ ? Bộ ở đây còn có ai nữa hay sao ?

Tôn Phi Loan nói :

— Không có ai, nhưng phải nói nhỏ chứ không thể nói lớn được đâu.

Chu Long Chu bước lại gần :

— Làm gì mà có vẻ thần bí như thế chứ...

Tôn Phi Loan kề sát miệng vào tai Chu Long Chu, nhưng nàng không nói nhỏ mà lại nói lớn :

— Tôi nói rằng cô ra đây để tưởng nhớ... tình lang.

Chu Long Chu nhảy dựng lên :

— Cái chị... quỉ nà, ai mà biết tình lang tình nương gì đâu mà nói thế, có chị đó chứ ai !

Tôn Phi Loan cười :

— Nhưng tôi biết rằng tôi không có nói sai.

Chu Long Chu bĩu môi :

— Phải chứ, chỉ tiếc vì tôi không có tình lang, chứ không phải như chị đâu, chị có... người ta mà.

Tôn Phi Loan nhướng mắt :

— Thế cô có thích «người ta» không ? Chị nhường cho đó.

Chu Long Chu đỏ mặt kêu lên :

— Tôn thư thư... kỳ quá hà...

Tôn Phi Loan cười :

— Thôi, không nói giỡn nữa đâu, bây giờ mình nói chuyện đàng hoàng.

Chu Long Chu vẫn cứ đỏ rần đôi má :

— Không nói chuyện với chị nữa đâu...

Vừa nói nàng vừa quày quả bỏ đi.

Tôn Phi Loan lật đật kéo tay cô ta lại và cười nói :

— Chu muội muội, thật tình chị có việc này muốn nói với em..

Chu Long Chu chớp mắt hỏi :

— Chuyện gì ?

Tôn Phi Loan kéo tay nàng ngồi xuống ghềnh đá :

— Chị em mình ngồi xuống đây nói chuyện.

Chu Long Chu ngạc nhiên :

— Như vậy là Tôn thư thư kiếm tôi có chuyện thật à ?

Tôn Phi Loan gật đầu :

— Chị thấy Chu muội không ngủ nên mới ra đây để tìm để nói chuyện nầy nghe...

Hai người ngồi xuống ghềnh đá và Chu Long Chu cau mặt hỏi :

— Tôn thư thư có chuyện gì thế ?

Tôn Phi Loan vuốt tóc ngập ngừng :

— Nói về chuyện của hắn.

Chu Long Chu đỏ mặt và ngượng ngập :

— Không đâu... chuyện của anh ấy thì nói với em làm chi ?

Tôn Phi Loan cười :

— Có quan hệ với em lắm chứ sao lại không ? Cứ để yên chị nói cho mà nghe.

Chu Long Chu cau mặt :

— Tôn thư thư nói như thế có nghĩa là...

Tôn Phi Loan nói :

— Chu muội đừng hiểu lầm, đây là lòng thành thật của chị..

Chu Long Chu bắt đầu nguầy nguậy :

— Không... em không thể nói chuyện ấy với chị đâu...

Rồi như sợ Tôn Phi Loan chận nói, nàng vội vã nói luôn :

— Tôn thư thư hãy yên lòng, tiểu muội không phải hạng người như thế ấy đâu.

Tôn Phi Loan nói :

— Thật em tệ thì thôi, em đã hiểu lầm rồi, chị không phải có ý ấy đâu.

Chu Long Chu ngơ ngác.

— Ủa... chứ không phải chị...

Tôn Phi Loan mỉm cười :

— Em gái ngoan của chị, chúng mình là chị em gần như ruột thịt với nhau, vả lại chúng mình không phải hạng 'con gái thường tình, vì thế, em cũng không nên có thái độ e dè thận trọng gì cả, chị có một chuyện đáng lý đã hỏi em lâu rồi, mà chưa có dịp...

Chu Long Chu hỏi :

— Tôn thư thư muốn hỏi em chuyện chi ?

Tôn Phi Loan nghiêm mặt :

— Chị muốn hỏi xem em, có phải em cũng đã yêu chàng ?...

Chu Long Chu cũng nghiêm mặt :

— Tôn thư thư không nên nói điều ấy với em nữa, hồi nảy em đã có nói rồi, em không phải...

Nói đến đó nàng vụt đứng phắt lên...

Tôn Phi Loan đưa tay chận lấy hai vai Chu Long Chu, giọng nàng khẩn khoản :

— Chu muội muội hãy nghe chị nói, chúng mình là chị em bạn tốt với nhau như ruột thịt, đáng lý em phải hiểu ý thành thật của chị, đành rằng đàn bà ai cũng như nấy, nhưng với chị em mình, chị đâu có ghen tương tầm bậy, em hảy nói cho chị biết đi, có phải em cũng đã...

Vừa nói tay nàng vừa vuốt lên mái tóc Chu Long Chu, đúng là thái độ của một người chị đối với đứa em gái thân yêu...

CHƯƠNG 40

NHỮNG TẤM CHÂN TÌNH

Chu Long Chu cúi gằm mặt xuống, hai má nàng đỏ như say rượu ...

Thật lâu nàng mới đáp bằng một giọng thật thấp :

— Không ... Em không biết chuyện ấy đâu mà ....

Tôn Phi Loan vẫn đằng lấy vai nàng và dịu giọng :

— Em gái, đừng có dấu chị, thật ra không phải mới đây mà từ hôm mình gặp nhau lần đầu, lúc ấy vẫn còn là thù địch, nhưng chị lẫn thấy được lòng em, chỉ có một điều, hôm nay chị muốn thương vượng cùng em ....

Chu Long Chu vẫn cứ cúi gằm mặt thẹn thùa không nói.

Tôn Phi Loan nói tiếp :

— Đêm nay nhân cơ hội chị em mình có được giờ phút riêng tư, chị muốn bàn với em về chuyện....

Chu Long Chu ngẩng mặt lên :

— Chị muốn nói ....

Tôn Phi Loan thấp giọng :

— Chị muốn bàn về chuyện Đồng Nhược Băng ....

Chu Long Chu ngạc nhiên :

— Đồng Nhược Băng làm sao ?

Tôn Phi Loan hỏi lại :

— Chu muội muội không thấy à ?

Chu Long Chu càng ngạc nhiên hơn nữa :

— Thấy như thế nào ?

Tôn Phi Loan hỏi :

— Chu muội thấy hắn nam hay nữ ?

Chu Long Chu mở tròn đôi mắt :

— Chẳng lẽ ... hắn cũng là gái nữa hay sao ?

Tôn Phi Loan cười :

— Nếu như «hắn» cũng là gái như mình thì Chu muội có ...

Chu Long Chu đỏ mặt :

— Thư thư đã ... muội muội làm sao ?

Tôn Phi Loan cười :

— Như thế thì tốt rồi.

Chu Long Chu hỏi :

— Như thư thư làm thế nào thấy được hắn là gái giả trai chứ ?

Tôn Phi Loan cười :

— Từ nhỏ tôi, đã cải trang, chính vì thế mà bất cứ ai giả trai, dầu cho có dị dung giỏi cách nào cũng không qua mắt tôi được đâu.

Chu Long Chu hỏi :

— Thế còn hắn ...? Hắn có biết chuyện Đồng Nhược Băng là gái giả trai không ?

Tôn Phi Loan lắc đầu :

— Theo tôi thấy thì chắc hắn chưa biết.

Chu Long Chu hỏi :

— Tại sao chị lại không cho hắn biết ?

Tôn Phi Loan nói :

— Chuyện này chỉ có hai chị em mình biết thôi, theo tôi thấy thì tuy «hắn» đã nặng tình với hắn, nhưng hiện nay «hắn» lại cố hết sức tìm cách thoát khỏi mối tình tha thiết ấy ...

Chu Long Chu nhướng mắt :

— Tại làm sao «hắn» lại làm như thế ?

Tôn Phi Loan chưa mắt vào khoảng trống không, giọng nàng chợt bùi ngùi :

— Vì «hắn» muốn dành chuyện này cho chị, «hắn» muốn lo cho chị được toàn vẹn «hắn» không muốn xen vào, «hắn» sợ chị sẽ vì thế mà đâm ra khó chịu...

Và nàng bèn thuật chuyện Đồng Nhược Đăng dạy mình về «Ngũ Hành Thần Chưởng» thuật lại cho Chu Long Chu biết..

Chu Long Chu gật gật đầu :

— Đúng là một chuyện hy sinh cao cả...

Tôn Phi Loan nói :

— Chính vì lòng chân thành và hy sinh ấy của «hắn» đã làm cho tôi cảm động.

Chu Long Chu hỏi :

— Thế bây giờ thư thư định phải làm sao ?

Tôn Phi Loan nói :

— Người ta đã vì mình mà hy sinh thì vô lý mình lại không nghĩ đến người ta hay sao, chỉ có điều cho đến bây giờ, chuyện đó cũng còn nằm trong vòng ức đoán, vì thế, trước giờ chứng thực «hắn» là gái như bọn mình thì tôi chưa có thể có cách làm dứt khoát...

Chu Long Chu nói :

— Bây giờ thì thư thư định làm sao để chứng minh chuyện ức đoán đó là sự thực.

Tôn Phi Loan kề tai nói nhỏ với Chu Long Chu một lúc khá lâu và Chu Long Chu gật đầu lia lịa :

— Dễ lắm... dễ lắm...

xXx

Bọn Giang Hàn Thanh ngủ nhờ một đêm, sang hôm sau họ từ giã gia chủ lên đường.

Trên đường họ đi qua là giữa hai giải núi Võ Di Sơn và Tiên Hà Lảnh, họ đi theo những con đường hẹp ngoằn ngoèo trong núi nơi đây rừng núi vắng tênh, cả hai ba dặm đường chưa gặp được xóm nhà nào cả.

Bây giờ thì trời sắp tối rồi.

Vùng rừng già núi thẳm, tuy chỉ tiếp cận hoàng hôn, nhưng ai cũng cảm thấy là sắp tối đến nơi rồi.

Đoàn người của Giang Hàn Thạnh lại nuốt trọn một ngày đường nữa, tuy cũng không phải là quá gắng sức, nhưng ai nấy đều cảm nghe mỏi mệt.

Nhìn dốc núi từng chặng từng chặng xa xa, Tôn Phi Loan cau mày:

— Đêm nay chắc là khó tìm được nơi để nghỉ rồi.

Chu Long Chu nói:

— Năm xưa tôi có theo cha tôi đến nơi nầy, qua khỏi đây không xa, có một chỗ gọi là Phong Lảnh Ải, nó là một địa danh nằm trong đỉnh Tiên Hà Lảnh, nơi đó có một cái thung lũng tương đối rộng và đó là một sơn thôn, trong sơn thôn nầy có một sơn trang khá lớn, trang chủ họ Trương, năm xưa khi hái thuốc đến đây, hai cha con tôi nghỉ nhà ở họ Trương ấy.

Giang Hàn Thanh nói:

— Đã là chỗ quen biết của Chu cô nương thì chúng mình nên đến đó ngủ nhờ là hay hơn hết.

Tôn Phi Loan hỏi:

— Chu muội muội, còn bao xa nữa là tới Sơn Trang của họ Trương?

Chu Long Chu đưa tay chỉ về phía trước:

— Qua khỏi hốc núi đó là tới.

Bọn Giang Hàn Thanh theo chân Chu Long Chu đi thêm một khoảng nữa quả nhiên, qua khỏi một giòng suối nhỏ là vào đầu xóm và vào đến đây là thấy ngay một toà trang điện khá đồ sộ.

Hai cánh cổng đóng khít rịm, Chu Long Chu bước tới đưa tay gõ nhẹ hai ba cái.

Qua một phút nghe bên trong có tiếng hỏi.

— Ai gõ cửa ?

Chu Long Chu đáp :

— Quản gia, tôi đây mà.

Nhiều tiếng lộc cộc bên trong, tiếng sắt nghiến vào nhau kèn kẹt và cánh cửa hé mở.

Một gã đại hán đứng nhìn Chu Long Chu châm chỉ :

— Cô nương đến tìm ai ?

Chu Long Chu đáp :

— Tôi họ Chu, đến đây vì lỡ đường xin nghỉ nhờ. xin quản gia trình lại dùm với Trương lão gia một tiếng.

Gã đại hán lạnh lùng :

— Chúng tôi ở đây không có ai họ Trương cả.

Nói xong là hắn sửa soạn khép cửa lại.

Chu Long Chu lật đật nói :

— Quản gia chúng tôi quen với Trương lão Trang Chủ đây mà...

Tên đại hán bình như nổi bực, hắn xẵn giọng :

— Chúng tôi ở đây không tiếp khách.

Ầm !

Hai cánh cửa đóng lại ngay, tự nhiên của được đóng lại bằng tiếng khua bực dọc.

Đã nói với mọi người rằng mình quen biết với Trang Chủ, bây giờ sự việc lại diễn ra quá ngỡ ngàng, Chu Long Chu vừa thẹn vừa nổi nóng, nàng đậm chân mắng lớn :

— Đúng là quân chó chết...

Cơn nóng không giảm tai tiếng mắng, nàng lại bước thẳng tới, đấm mạnh vào cửa, cánh cửa sơn màu đỏ bị bàn tay nàng đập vào lộ hẳn một dấu đen thật đậm.

Đúng là con gái của «Độc Tầu» là phải khác hơn người.

Giang Hàn Thanh đưa tay ngăn lại :

— Họ đã không bằng lòng tiếp khách thì cô nương cũng không nên giận làm chi, bây giờ thì đã có xóm đông rồi, chúng mình cứ đến nhà khác thương lượng thử xem.

Chu Long Chu vẫn còn xanh mặt :

— Nhưng Nhị công tử có nhận thấy hắn đúng là tên không biết phải quấy gì cả hay không ?

Giang Hàn Thanh cười :

— Họ là hạn người vô học, cô nương giận họ làm chi cho mệt.

Chu Long Chu chớp mắt liếc nhanh vào mặt Giang Hàn Thanh và vụt ửng hồng đôi má, nàng thụt lại sau đứng nép vào phía sau của Tôn Phi Loan.

Nã Vân cười nói :

— Chu cô nương cũng nóng nhưng còn ít đấy, giá như gặp tiểu tỳ thì hắn đừng mong đóng cửa lại được đâu.

Cẩm Nguyệt cũng cười :

— Không để cho họ đóng cửa rồi lại làm gì ? Chính Chu cô nương đã đặc chưởng ấn lên khung cửa rồi, nhất định chúng sẽ phải một phen kh..ếp đảm...

Nghe cô nữ tỳ nói đến chuyện ấy, Giang Hàn Thanh mới sực nhớ lại hắn lật đật quay lại nói với Chu Long Chu :

— Chu cô nương, tuy họ không chịu tiếp mình, nhưng ở đây tiêu là lương dân, cô nương không nên lưu lại độc chưởng như thế ấy...

Chu Long Chu nói :

— Giận mà làm thế chứ không có nặng lắm đâu, họ có bị vướng vào cũng không phải chết.

Giang Hàn Thanh nghe nói không đến nỗi chết, hắn hiểu ngay rằng dụng vào cũng phải có chuyện phiền, nhưng vì biết tính tình của Chu Long Chu nên hắn không nói nữa.

Đồng Nhược Băng nói :

— Thôi chúng mình đến nhà khác thương lương thử xem sao.

Vừa nói hắn vừa dẫn đầu đi trước

Bọn Giang Hàn Thanh vừa mới quay mình thì chợt nghe phía sau có tiếng kêu :

— Xin chư vị dừng lại...

Mọi người quay lại, thấy cánh cổng khi nảy mở hoát, một tên đại hán dẫn theo bốn tên gia nhân từ trong hối hả bước ra

Hắn bước tới trước mặt bọn Giang Hàn Thanh vòng tay thủ lễ

— Xin chư vị thứ cho vừa rồi gia nhân có lời không phải, nên tại hạ vội ra mắt để xin chư vị rộng lượng bao dung.

Giang Hàn Thanh nhận ngay ra con người này không mang theo ý tốt hắn ăn vận có dáng là chủ nhân, nhưng đôi mắt hắn khá láo liêng dò xét, hình như mục đích không đúng như lời hắn nói.

Nhưng dầu gì họ cũng đã có lễ, cho nên Giang Hàn Thanh cũng vội vòng tay :

— Không dám, chính chúng tôi đã mạo phạm trang gia...

Tên đại hán chận nói :

— Chư vị có lòng hạ cố, đó là điều vinh dự cho tế trang, xin thỉnh chư vị dừng lại đây ngơi nghỉ...

Hắn lại quay qua vòng tay trước mặt Tôn Phi Loan và Chu Long Chu cười nói :

— Vừa rồi không biết gia nhân đã mạo phạm vị nào, vậy tại hạ xin thay mặt để mong người tha lỗi.

Chu Long Chu hất mặt lạnh lùng :

— Năm trước tôi đã theo gia phụ đến đây tá túc mấy hôm, và vì thấy Trương lão gia quá tử tế thật tình, nên hôm nay lỡ đường lại định nhờ thêm lần nữa, nhưng vị quản gia khi nảy bảo ở đây đâu có ai là họ Trương nên chúng tôi thấy không có chi phải nói thêm.

Tên đại hán nói :

— Đáng chết, đáng chết, không hiểu tại sao hắn lại dám vô lễ như thế ấy...

Và hắn lại vòng tay nói với mọi người :

— Chư vị đã hạ cố đến đây, xin dám thỉnh chư vị vào trong dùng trà đàm đạo...

Hắn vòng tay đứng nếp một bên bằng dáng cách cung nghinh nghiêm chỉnh, tự nhiên là mọi người cũng phải vòng tay thi lễ và Giang Hàn Thanh vội nói cốt để cho không khí bớt phần khó chịu :

— Huynh đài đây đã có thịnh ý, chúng nên phải vâng theo...

Tên đại hán cười :

— Chư vị từ xa đến đây tự nhiên là phải nghĩ lại đôi ngày, nếu không thế thì gia phụ sẽ không làm sao khỏi phần ái náy...

Vừa nói hắn vừa tay cung kính thỉnh khách vào nhà.

Sau khi phân ngôi chủ khách, Chu Long Chu nhìn quanh nàng chợt thấy ở đây có khá nhiều thay đổi.

Tất cả mọi thứ, tuy vẫn y như trước, nhưng tất cả điều được tô điểm đẹp đẽ hơn lên, trong phòng khách lại có thêm nhiều bức họa, nhiều đồ vật mới được trang hoàng.

Vừa ngồi vào xong là Trang đinh đã dâng trà.

Tên đại hán vòng tay cười hỏi :

— Tại hạ tên là Trương Kế Viễn, dám xin nhị vị nhân huynh cho biết phương danh.

Tự nhiên là hắn hỏi Giang Hàn Thanh và Đồng Nhược Băng.

Là con người lạnh lùng ít nói, Đồng Nhược Băng chỉ đáp cụt ngủn :

— Tại hạ tên Đồng Nhược Băng.

Giang Hàn Thanh cười :

— Đồng đại ca đây là nghĩa huynh của tại hạ, còn tại hạ thì là Giang Hàn Thanh.

Một mặt, hắn thay hai cô gái để giới thiệu với họ Trương.

Trương Kế Viễn cười :

— Thật là hân hạnh, tại hạ xin có lời chào mừng chư vị.

Chu Long Chu hỏi :

— Chẳng hay lệnh tôn có phải là Trương lão gia?

Trương Kế Viễn đáp :

— Vâng, chính đó là gia phụ, nhưng vì gần đây trong người ta tôi không được khỏe thành thử thất lễ tiếp nghinh.

Và hắn quay lại dặn Trang đinh :

— Hãy bảo trù phòng lo tiệc rượu.

Giang Hàn Thanh lật đật vòng tay :

— Xin huynh đại không nên khách sáo, chúng tôi chỉ xin nghỉ chờ là cũng đã cảm thấy áy náy quá rồi...

Trương Kế Viễn cười lớn và chận nói :

— Sơn cư tuy thô thiển, nhưng chư vị đã có lòng hạ cố thì cũng xin cho huynh đệ làm bổn phận chủ gia và đây cũng là chút ít gọi là kính ý vậy mà ...

Họ nói chuyện với nhau một chút là trời đã tối.

Bọn trang đinh lên đèn và sắp bày tiệc rượu

Chu Long Chu bây giờ mới để ý thêm, nàng thấy đám trang đinh người nào cũng nhanh nhẹn tráng kiện trong tư thế của người biết võ, chứ không phải những kẻ nông phu của gia trang này hồi nàng đến lần thứ nhất ... .

Từ những việc thay đổi sắp sếp trong khách thính, đến chuyện thay đổi dáng sắc của trang đinh đã làm cho nàng thấy nhiều điều khả nghi.

Tiệc rượu dọn lên cũng khác hẳn lần trước, nó không phải những món ăn sơn thôn nóng sẵn, đạm bạc như xưa, bây giờ tiệc rượu của họ có vẻ thịnh soạn và tự nhiên từ món ăn đến cách dọn đều có vẻ nặng về khách sáo.

Trương Kế Viễn đứng dậy vòng tay :

— Rất mong chư vị không nề hà chỗ quê mùa thô lậu, rượu nhạt thức sơ, kính thỉnh chư vị vui mà ngon miệng cho vậy.

Quả đúng người khiêm cung thỉnh khách vừa rồi, Trương Kế Viễn thật xứng đang với ngôi vị chủ nhân, hắn làm khá đầy đủ bổn phận, trong buổi tiệc, tự nhiên, hắn cũng không làm sao dấu được đây là cách hắn đã học hỏi theo khuôn sáo.

Vì có nhiều thay đổi khả nghi, cho nên bất cứ thức ăn món rượu. nào Chu Long Chu đều âm thầm thử thuật nhà nghề thử qua, nhưng vẫn không thấy có độc, nàng cười thầm cho mình đã quá đa nghi...

Tự nhiên trong bữa tiệc mọi người đều thủ lễ, cho nên mãi đến khi tan tiệc, tất cả cùng đều chỉ lưng lửng chứ không người nào

hết mức thật tình.

Thêm mấy tuần trà và nói chuyện bâng quơ, độ nửa giờ đồng hồ sau, Trương Kế Viễn đứng lên vòng tay :

— Chư vị đường xa mỏi mệt, huynh đệ đã cho Trang đinh thu dọn phòng xong, xin thỉnh chư vị vào ngơi nghỉ.

Bọn Giang Hàn Thanh đứng dậy và hai tên trang đinh đã lo sẵn đèn lồng đưa cả bọn vào phòng.

Giải nhà bên trái có ba gian, gian nào cũng trang hoàng sạch sẽ, mỗi gian có hai chiếc giường lớn thu dọn chỉnh tề.

Một gian tự nhiên là dành cho hai người đàn ông, Giang Hàn Thanh và Đồng Nhương Bằng còn lại hai gian riêng cho bốn người con gái.

Trang đinh đưa vào phòng và sau khi thắp xong đèn, chúng cúi đầu lễ phép :

— Quí khách như không còn điều chi dạy bảo thì tiểu nhơn xin cáo thối.

Giang Hàn Thanh vội nói :

— Đa tạ quản gia, chúng tôi xin được phép yên nghỉ.

Hai tên trang đinh cúi đầu một lần nữa và bước trái ra ngoài.

Vào phòng gay then xong, Tôn Phi Loan nói nhỏ Chu Long Chu :

— Chu muội, chuyện như thế nào nhỉ ?

Chu Long Chu cười nhẹ :

— Thư thư còn phải hỏi nữa, em đã làm xong từ sớm.

Tôn Phi Loan nhướng mắt :

— Ủa, sao chị lại không thấy nhỉ ?

Chu Long Chu cười :

— Đã làm chuyện lén lút mà để cho chị thấy thì còn gì là lén nữa ? Nhất là phải làm sao cho tay ấy đừng biết chứ.

— Nhà nghề chứ bộ...

Tôn Phi Loan hỏi :

— Độ bao lâu mới có hiệu quả nhỉ ?

Chu Long Chu nói :

— Phân lượng tuy có nhẹ, nhưng bây giờ thì có lẽ cũng đã có công hiệu rồi.

Tôn Phi Loan hỏi :

— Nhưng nó được bao nhiêu lâu ?

Chu Long Chu trầm ngâm :

— Chuyện nầy thì hơi khó nói, vì còn phải tùy nội lực của từng người nhưng nói chung với những người luyện võ thì cũng phải đến sáng ngày mới tỉnh dậy.

Cứ theo lời của Chu Long Chu thì đúng là trong bữa tiệc nàng đã có thi hành mê dược...

Và có lẽ giữa nàng và Tôn Phi Loan đã có sắp sẵn chuyện đã định trước, nên khi hai người bàn tính xong là vội tắt đèn...

X

X X

Phòng bên cũng đã tắt đèn.

Giang Hàn Thanh hãy còn chưa ngủ thì đã nghe Đồng Nhược Băng thở hơi đều đặn.

Hình như nàng đã ngủ say.

Ngay trong lúc ấy, cửa phòng vụt có tiếng động.

Tiếng động tuy nhỏ, nhưng vẫn không thoát khỏi thính giác bén nhạy của Giang Hàn Thanh, hắn hỏi :

Tiếng của Chu Long Chu đáp:

— Tôi đây mà Nhị công tử....

Nàng trả lời thật nhỏ, hình như sợ làm kinh động.

Mở cửa ra thấy Chu Long Chu đeo đoản kiếm đứng ngay trước cửa, Giang Hàn Thanh ngạc nhiên:

— Chu cô nương có chuyện chi thế?

Tự nhiên, hắn nhìn ra dáng cách khác lạ của nàng, nhất là đang đêm đeo kiếm dạ hành là phải có điều quan trọng.

Chu Long Chu thấp giọng:

— Vừa rồi có hai kẻ dạ hành ẩn nấp ngay nơi phòng chúng ta Tôn thư thư đã theo dõi, nên tôi đến cho Giang nhị công tử hay tin.

Giang Hàn Thanh hỏi:

— Thân pháp của họ ra sao?

Chu Long Chu nói:

— Khinh công của họ khá cao, tự nhiên võ công phải là đáng kể.

Giang Hàn Thanh hỏi:

— Tôn cô nương đuổi theo hướng nào?

Chu Long Chu đáp:

— Không rõ lắm, vì tôi phải gấp đến cho công tử hay tin.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

— Được rồi, tại hạ sẽ ra xem.

Vừa nói, hắn vừa tung mình phóng ra cửa sổ, hình như hắn lo ngại, chuyện bất lợi xảy ra cho Tôn Phi Loan.

Chu Long Chu nói nhanh:

— Nhị công tử, tôi cùng đi với.

Nàng nói là phóng theo và chính trong lúc hai người vừa lao ra khỏi phòng thì phòng bên có một bóng nhỏ thó nhảy qua...

Bóng đó đúng là bóng của Tôn Phi Loan.

Vừa vào phòng là nàng đảo mắt thật nhanh vào chỗ nằm của Đồng Nhược Băng...

Hình như khi nảy Giang Hàn Thanh đã kéo mền phủ lên cho Đồng Nhược Băng nên bây giờ chiếc mền vẫn còn tận cổ.

Tôn Phi Loan bước lại gần, hơi thở của Đồng Nhược Băng vẫn đều đều hình như đang ngủ khá say.

Tôn Phi Loan vừa đưa tay về phía Đồng Nhược Băng, nhưng chưa tới là nàng đã đỏ mặt trù trừ...

Rõ ràng nàng nhận thấy Đồng Nhược Băng là gái, nhưng bây giờ nàng lại hơi khó xử vì nếu giả như không phải là gái mà là trai thì chuyện làm của nàng thật quả là đường đột...

Nhưng nàng lại nghĩ chuyện nhận xét của mình nhất định không thể lầm lần, vì nàng tin chắc Đồng Nhược Băng là gái giả trai.

Sau khi do dự, Tôn Phi Loan cắn răng đặc tay lên ngực Đồng Nhược Băng và môi nàng điểm nhẹ nụ cười...

Bây giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa cả.

Chỉ cần đặc tay lên ngực là biết ngay chính Đồng Nhược Băng không phải đàn ông.

Tuy Đồng Nhược Băng đã dùng chiếc nịch thật chặt, nhưng với một cô gái đang tuổi dậy thì, cho dầu có nịch cứng cách mấy đi nữa, khi đặc tay vào là biết ngay.

Tôn Phi Loan mỉm cười thỏa mãn, nhưng nàng chưa kịp rút tay về thì chợt nghe phòng bên có hai tiếng động thật khẻ nhưng Tôn Phi Loan nhận ra ngay có biến, nàng lật đật phóng mình trở ra ngoài.

Vừa tới cửa phòng, nàng đã vội kêu :

— Nã Vân, Cầm Nguyệt...

Bốn phía lặng trang, không có tiếng trả lời...

Tôn Phi Loan hớt hải phóng vào, nàng thấy Nã Vân và Cầm Nguyệt bị điểm huyệt đứng đời như tượng gỗ..

Tôn Phi Loan lật đật đưa tay giải huyệt và hỏi dồn :

— Kẻ nào đã vào đây ?

Nã Vân và Cầm Nguyệt lắc đầu :

— Không thấy ai cả, tự nhiên nghe thấy toàn thân vô tri giác và cho đến khi cô nương trở lại đây...

Tôn Phi Loan cau mặt :

— Thật là tệ quá, bị người ta điểm huyệt mà lại không hay biết gì cả...

Nã Vân ngơ ngác :

— Tiểu tỳ không nhận ra điều chi cả, nếu có thì nhất định người chế huyệt phải là hạng thủ pháp rất cao.

Tôn Phi Loan chưa nói thì nghe bên phòng của Giang Hàn Thanh có tiếng.

— Đúng, tự nhiên phải là cao thủ thấp làm sao được.

Giọng nói thật thấp và hình như cố sửa, vì thế Tôn Phi Loan nhất thời không thể nhận được đó là tiếng nói của ai...

Trong lòng nàng đâm hoảng...

Giang Hàn Thanh đã bị Chu Long Chu dẫn dụ ra ngoài, Đồng Nhược Băng thì lại bị thuốc ngủ say, vậy thì người lên tiếng đó là ai ?

Nàng bỗng rợn người khi nghĩ đến hậu quả cực kỳ nguy hiểm, nàng lật đật lao vút qua và thét lớn :

— Ai ?

Trong bóng tối vì đèn tắt ngấm, có tiếng cười hăn hắc :

— Đứng lại, mới đây mà đã quên tiếng của ta rồi à ?

Tôn Phi Loan rúng động :

— Nhị sư thư...

«Nhị Cung Chủ» Kinh Phi Sương cười khẩy :

— Sư phụ mà ngươi còn không nhìn nhận, ngươi còn nhìn ta là sư thư nữa mà không thẹn hay sao ?

Trong phòng bóng tối om-om, chỉ thấy hai tia mắt như sao lạnh của Kinh Phi Sương nhìn về hướng Tôn Phi Loan chằm chặp.

Tôn Phi Loan khựng lại kinh hoàng...

Kinh Phi Sương gằn lại :

— A đầu, ngươi đã nhận ra ta rồi đấy chứ ?

Tôn Phi Loan run giọng :

— Nhị sư thư, chị... Chị làm gì thế ?

Kinh Phi Sương cười gằn :

— Làm gì à ? Lấy cái mạng của nó chứ làm gì nữa.

Bây giờ Na Văn đã thắp đèn lên và bây giờ Tôn Phi Loan đã thấy rõ.

Kinh Phi Sương cũng vẫn với trang phục thư sinh như từ trước vẻ mặt nàng cũng vẫn lạnh băng băng.

Bàn tay trái của Kinh Phi Sương đang ấn trên đỉnh đầu của Đồng Nhược Băng và giọng nàng như tát nước :

— Giang Hàn Thanh đâu ? Hãy gọi hắn đến đây.

Tôn Phi Loan nói :

— Nhị sư thư, có chuyện chi xin sư thư cứ nói với tiểu muội đây.

Kinh Phi Sương nạt lớn :

— Đừng gọi ta là sư thư, khốn kiếp, ta đến đây tìm bọn ngươi nhưng phải chờ Giang Hàn Thanh đến đây rồi hắn nói cũng không muộn lắm đâu.

Chợt nghe bên ngoài hành lang có tiếng :

— Ai tìm ta có chuyện gì ?

Tiếng hỏi chưa dứt thì Giang Hàn Thanh và Chu Long Chu đã lao vào tới.

CHƯƠNG 42

LIỆNG CHUỘT SỢ BỀ ĐỒ

Chưa thấy bóng là Kinh Phi Sương đã cười đắc ý :

— Giang Hàn Thanh, ngươi đến đây thật là đúng lúc.

Giang Hàn Thanh lướt vào quát lớn :

— Ai đây ?

Tôn Phi Loan lật đật nói :

— Nhị Sư thư...

Giang Hàn Thanh giật mình :

— Đồng đại ca...

Kinh Phi Sương nói chận :

— Ngươi hãy yên lòng, ta chưa lấy sinh mạng của nó đâu...

Giang Hàn Thanh hoảng hốt :

— Ngươi... ngươi làm gì Đồng đại ca của ta ?

Vừa nhận ra đối phương đã ấn tay lên đỉnh đầu của Đồng Nhược Băng Giang Hàn Thanh quát lớn :

— Khinh Phi Sương... ngươi định làm gì, hãy buông Đồng đại cá của ta ra...

Vừa nói hắn vừa định lao mình tới...

Kinh Phi Sương quắt mắt :

— Giang Hàn Thanh, ngươi mà vọng động là mạng của người yêu ngươi phải mất đấy.

Giang Hàn Thanh giận dữ :

— Ngươi muốn làm gì ?

Kinh Phi Sương cười đanh ác :

— Giang Hàn Thanh ngươi muốn ta thả ra cũng không khó, ngươi phải tuân theo lịnh của ta.

Giang Hàn Thanh cố dằn cơn tức :

— Ngươi hãy nói đi.

Kinh Phi Sương cười :

— Ta cần là cần Giang nhị công tử và và tên phản đồ của Ngũ Phương Môn, nếu hai ngươi bó tay chịu trói thì ngoài ra ta không hề làm hại một ai.

Giang Hàn Thanh không biết chuyện Đồng Nhược Băng bị thuốc mê của Chu Long Chu, hắn thấy nàng đang bị Kinh Phi Sương khống chế, nhất thời «liệng chuột sợ bể đồ», hắn không biết làm sao bức thối được đối phương.

Hắn chỉ còn biết quắc mắt hỏi :

— Ngươi định bảo bọn ta phải bó tay chịu trói bằng cách nào ?

Kinh Phi Sương nói :

— Rất dễ, ngươi hãy bảo Tôn Phi Loan điểm vào huyệt «Cự Cốt» và «Độc Tỷ» của ngươi, rồi bảo nàng dìu ngươi tới bên ta.

Giang Hàn Thanh gật đầu :

— Được rồi, ta bằng lòng theo điều kiện của ngươi.

Tôn Phi Loan hoảng hốt kêu lên :

— Giang nhị công tử, không được đâu..

Giang Hàn Thanh nói :

— Phi Loan, cứ điềm huyệt đi, đừng chần chờ vô ích.

Tôn Phi Loan nói :

— Nhị sư thư phụng sư mạng đến đây bắt tôi, vậy tôi xin chịu trói theo về, còn ngoài ra không ai có chuyện gì can hệ.

Kinh Phi Sương cười nhạt :

— Ai bảo Giang Hàn Thanh không quan hệ ? Hắn đã học trộm của bản môn bạ chiêu tuyệt kiếm, lại uống măng xà huyết làm cho thuốc trị thương của Thái Thượng bị mất, làm sao ta lại có thể tha cho cho hắn chứ ?

Tôn Phi Loan nói :

— Hôm nay chính tôi đang trên con đường đến Ngự Thương Sơn, Nhị sư thư cần gì phải làm thế ?

Kinh Phi Sương cười khẩy :

— Đến và bị bắt mang về, hai chuyện đó khác nhau xa.

Tôn Phi Loan giận dữ :

— Thật ta không ngờ thân là lảnh tụ Ngũ Phượng Môn mà ngươi lại làm những hành động ti tiện như thế ấy.

Kinh Phi Sương cười :

— Bắt địch bằng mọi cách, gồm thượng sách, trung sách và hạ sách, không có cái nào là cao thượng mà cũng không có cái nào đáng gọi là ti tiện cả.

Tôn Phi Loan nói :

— Nếu ngươi còn biết sĩ diện là gì và nếu ngươi có bản lảnh thì cứ song song giao đấu, ta tuy biết công lực không bằng, nhưng cũng quyết để bị bắt hoặc bị chết bằng một cách quang minh.

Kinh Phi Sương vụt nhướng mắt cười hăn hắc :

— Tôn Phi Loan, ngươi tưởng nó là đàn ông à ? Không đâu, nó là Đồng Nhược Băng thật đấy, nhưng nó là con gái của hai con yêu miền Đông Hải đấy.

Tôn Phi Loan nói :

— Trai hay gái gì cũng là chuyện của người ta không can hệ gì đến ngươi cả.

Kinh Phi Sương lại cười :

— Ngươi tưởng nó tốt lắm mà ? Coi chừng ngày nào đó nó sẽ cuỗm mất người yêu của ngươi đấy.

Tôn Phi Loan thét lớn :

— Ta không cần nghe chuyện đó.

Kinh Phi Sương quay qua phía Giang Hàn Thanh :

— Giang nhị công tử, sao ? Bây giờ công tử chưa chịu bó tay sao ? Công tử nở để cho người đẹp Đông Hải chịu chết dưới tay ta à ?

Giang Hàn Thanh nói :

— Ngươi cứ buông Đồng đại ca của ta ra rồi là sẽ tình nguyện theo ngươi đến Ngu Thương Sơn ngay bây giờ.

Kinh Phi Sương nói :

— Ta đã nói rồi, ngươi hãy để cho Tôn Phi Loan điểm vào tứ chi huyệt đạo của ngươi rồi dìu ngươi đến bên ta là mọi chuyện sẽ tốt đẹp ngay.

Giang Hàn Thanh nói :

— Được rồi, ta sẽ làm đúng như thế ấy, nhưng nhất định ngươi sẽ buông thả Đồng đại ca của ta ra chứ ?

Kinh Phi Sương gật đầu :

— Tự nhiên.

Giang Hàn Thanh quay qua nói với Tôn Phi Loan :

— Phi Loan, hãy điểm vào tứ chi huyệt đạo của tôi đi.

Tôn Phi Loan hớt hải:

— Giang nhị công tử đừng nghe lời, nhị sư thư đã từng sống với tôi từ thuở nhỏ, lòng dạ gian trá như thế nào tôi lại không biết hay sao, lời hứa ấy không có gì bảo đảm được đâu.

Giang Hàn Thanh cười:

— Không, chúng ta vốn đang muốn tìm đến Ngư Thương Sơn, bây giờ cách đi tuy có khác, nhưng cũng vẫn đến nơi đến chốn, Phi Loan cứ điểm vào huyệt đạo của tôi đi.

Tôn Phi Loan nói:

— Giang nhị công tử, chúng ta đến Ngư Thương Sơn cầu kiến sư phụ là một chuyện khác không thể giống như nhau.

Kinh Phi Sương quát lớn:

— Tiện tỳ, ngươi muốn gì nữa chứ?

Và quay về phía Giang Hàn Thanh hâm dọa:

— Giang nhị công tử, sức nhẫn nại của tôi chỉ có hạn nào thôi nếu các vị cứ trù trừ không quyết thì đừng trách sao tôi chẳng nghĩ tình đa nghe.

Giang Hàn Thanh thấy Đồng Nhược Băng đã bị khống chế, sinh mạng đang tùy thuộc vào bàn tay của Kinh Sương, hắn nôn nóng bảo:

— Phi Loan, Đồng đại ca đã từng cứu qua sinh mạng tôi nhiều lần, bây giờ ví dầu tôi phải chết đi để đáp đền, cũng là chuyện phải, Phi Loan hãy điểm vào huyệt đạo của tôi nhanh đi.

Tôn Phi Loan rơi nước mắt:

— Giang lang, chuyện nầy đều là lỗi ở nơi tôi.....

Nàng không nói hết câu vì nàng đã nhảy phóng về phía Kinh Phi Sương.....

Đã sẵn chú ý về Tôn Phi Loan, cho nên khi nàng vừa nhún chân là Kinh Phi Sương thét lớn :

— Giang Hàn Thanh, hãy ngăn nàng lại...

Giang Hàn Thanh hoảng hốt vội vàng thi triển thân pháp «thiên Long» cản ngang trước mặt Tôn Phi Loan và gắt lớn :

— Phi Loan, sinh mạng Đồng đại ca đang ở trong tay địch, nàng có biết không ?...

Kinh Phi Sương nói :

— Giang Hàn Thanh, bây giờ ngươi hãy điểm vào huyệt đạo Tôn Phi Loan và dìu nó đến đây cho ta cũng được.

Giang Hàn Thanh nghiến răng nói lớn :

— Đồng đại ca vốn là nghĩa huynh của tại hạ, vì muốn cứu người mà phải hy sinh kẻ khác không liên hệ là chuyện không có công bằng, chuyện đó tại hạ không thể nào tôn mạng.

Kinh Phi Sương cười hăn hắc :

— Đúng là một kẻ đa tình !

Nhưng rồi nàng lại trầm giọng :

— Cô nương tiện tỳ không chịu xuống tay mà ngươi thì lại cũng không chịu, vậy thì ngươi hãy đi thụt lui lại đây để tự ta ra tay là ổn hơn tất cả.

Giang Hàn Thanh vừa quay mình thụt về phía Kinh Phi Sương và vừa nói :

— Cái mạng của tôi là do mấy lần Đồng đại ca cứu sống, bây giờ có chết cũng không hề tiếc chứ đừng nói chi chuyện bắt, xin cô nương cứ ra tay.

Đôi mắt của Kinh Phi Sương dán chặc theo động tác của Giang Hàn Thanh, nàng không chờ cho hắn tới gần, nàng đã vẫy tay lên khi hắn vừa thụt lại hai ba bước...

Chỉ phóng xé gió trúng ngay vào «Bối Lương Huyệt» của họ Giang.

Giang Hàn Thanh rùng mình luôn mấy cái và từ từ quị xuống

Tôn Phi Loan vừa sợ vừa tức, nàng thét lớn:

— Kinh Phi Sương, ngươi đã nói điểm vào tứ chi huyệt đạo, tại sao bây giờ lại điểm vào trọng huyệt ?

Kinh Phi Sương cười đanh ác:

— Tại vì ngươi nóng ruột không chịu cho nên ta phải ra tay chứ sao.

Nàng gằn gằn nói tiếp:

— Bây giờ thì đến phiên ngươi đó, nếu ngươi mà chần chờ là Giang Hàn Thanh phải chết...

Bàn tay đang ấn trên đỉnh đầu của Đồng Nhược Băng được buông ra nhưng Kinh Phi Sương lại ấn vào đỉnh đầu của Giang Hàn Thanh để uy hiếp Phi Loan.

Tôn Phi Loan run rẩy gần như không còn đứng vững...

Ngay lúc ấy, đứng tự ngoài cửa, Chu Long Chu lên dùng truyền âm nhập mật nói với Tôn Phi Loan:

Tôn thư thư, chị cứ việc đến cho nó chế huyệt đi, tôi sẽ không cho tên nào thoát được khỏi nơi đây đâu mà sợ.

Tôn Phi Loan nhớ đến khả năng dụng độc của Chu Long Chu nàng chợt thấy yên lòng từ từ đi về phía Kinh Phi Sương.

Là một con người già dặn, tuy không thể nghe được, nhưng bằng vào sự máy động vành môi của Chu Long Chu và vẻ mặt thay đổi chớp nhoáng của Tôn Phi Loan là Kinh Phi Sương đã biết ngay họ đang sắp đặc âm mưu, thế nhưng nàng vẫn làm như không biết cứ vung tay điểm ngay vào huyệt đạo của Tôn Phi Loan xong rồi mới quay qua nói với Chu Long Chu:

— Chu Long Chu, ngươi đừng hòng dở trò trước mặt ta, bây giờ thì đến phiên ngươi đấy.

Chu Long Chu bĩu môi :

— Ta thách ngươi đó.

Kinh Phi Sương cười hăn hắc :

— Ta đã dám xông vào hang ổ của các ngươi, đã dám làm chuyện tóm một mé lưới như thế này thì ta lại sợ ngươi à ? Ta chỉ cần nắm chặc Giang Hàn Thanh thì ba tên ma dầu sỉ tình của bọn ngươi làm sao thoát khỏi tay ta được chứ.

Chu Long Chu đỏ mặt :

— Đừng có nói xàm.

Kinh Phi Sương cười hăn hắc :

— Xàm à ? Hứ, cả ba đứa đều động dực vây riết một chàng trai mà còn bảo thiên hạ nói xàm... ?

Chu Long Chu vụt vung tay :

— Ngươi đừng mong thoát được nơi đây...

Nàng làm như giận dữ nhưng kỳ thật ngón chỉ của nàng đã ẩm tàng độc chất, nàng quyết hạ thủ giải vây...

Kinh Phi Sương vẫn lạnh lùng :

— Câu nói đó phải để cho ta nói thì mới đúng...

Giang Hàn Thanh vụt kêu lên :

— Kinh Phi Sương, bây giờ ngươi phải giữ lời hứa mà thả Đồng đại ca của ta ra.

Kinh Phi Sương giật mình, nàng thấy rõ ràng đã điểm trúng vào «bối lương huyệt» của Giang Hàn Thanh, thế sao bây giờ hắn vẫn còn nói được...

Nhưng nàng vẫn làm ra vẻ tự nhiên :

— Giang nhị công tử, khá lắm đấy, nội công như thế là kể đã đến mức tuyệt luân rồi.

Giang Hàn Thanh giận dữ :

— Ta bảo ngươi hãy thả Đồng đại ca của ta ra.

Kinh Phi Sương cười :

— Giang Nhị công tử chắc có biết mối thâm thù giữa Thái Thượng và Đông Hải Song Tiên rồi chứ ?

Giang Hàn Thanh đáp :

— Ta không cần biết chuyện ấy.

Kinh Phi Sương cười nhạt :

— Tự nhiên, chính bản thân của công tử bây giờ còn không n được thì làm sao tính chuyện của ai.

Giang Hàn Thanh nói :

— Nhưng ngươi đã bằng lòng thả Đồng đại ca của ta.

Kinh Phi Sương cười đanh ác :

— Binh là phải dối, ngươi hãy bình tâm mà nghĩ thử xem, con a đầu họ Đồng vốn là con gái của hai lảo yêu Đông Hải, trong khi họ là kẻ thù không đội trời chung với sư phụ của ta, thế mà ngươi lại bảo ta thả nó à ?

Giang Hàn Thanh giận run :

— Kinh Phi Sương, ngươi quả đúng là con đàn bà vô loại.

Kinh Phi Sương cười :

— Giang Hàn Thanh, ngươi gặp mấy con nhỏ nầy toàn là những đứa si tình ngu ngốc, rồi ngươi tưởng con gái trên đời nầy cũng toàn như thế cả sao ? Tốt lắm, bây giờ ngươi gặp được ta, âu cũng là một bài học quí giá trong đời ngươi đó.

Nói đến đây nàng vụt ngẩng mặt gọi :

— Phan Diên Niên, Lục Tường Vân, bọn ngươi có thể ra mặt được rồi.

Chung quanh lập tức có nhiều tiếng rập lên :

— Thuộc hạ tuân lịnh.

Ánh lửa lóe lên sáng rực, từ bên ngoài mười mấy tên Ngũ Phượng Môn lũ lượt bước vào.

Bên trái là một gã đại hán mày rậm mắt lồi, tay cầm trường kiếm, quả đúng là «Tử kỳ lệnh Chủ» Phan Diên Niên.

Theo sau hắn là tám tên đại hán lưng đeo đoản đao, cầm đèn màu tía sẫm.

Bên phải là một người cao ốm, mặt trắng không râu, đúng là «Bạch Kỳ Lệnh Chủ» Lục Tường Vân.

Theo sau hắn là tám tên kình trang đại hán.

Chỉ nhìn vào các khăn vận và vóc dáng, dủ biết hắn vừa rồi đã giả dạng Trương Kỳ Viễn để tiếp bọn Giang Hàn Thanh.

Chu Long Chu rút thanh đoản kiếm, Nã Vân và Cầm Nguyệt đứng nép phía sau nàng.

Bằng vào võ công, cả ba người đều không thể cùng Ngũ Phượng Môn đối địch nhưng bằng vào chuyện dụng độc thì với danh nghĩa con gái của «Độc Tẩu» Chu Tiềm, cũng đã làm cho bọn Kinh Phi Sương không dám coi thường.

Long nàng bây giờ vô cùng nôn nóng, vì nàng biết ngay toàn gia của Trương lão gia nhất định đã bị hại rồi.

Và điều làm cho nàng ân hận là chuyện âm mưu giữa nàng và Tôn Phi Loan định khám phá bí mật của Đồng Nhược Băng, chuyện có tính cách không quan trọng thế mà bây giờ vô hình trung lại giúp cho bọn Ngũ Phượng Môn chiếm thượng phong.

Bây giờ nhìn thấy Giang Hàn Thanh, Tôn Phi Loan và Đồng Nhược Băng đều lọt vào tay kẻ địch, làm cho nàng vừa hối hận và căm tức chưa biết làm sao giải cứu...

Kinh Phi Sương vội kêu lên :

— Na Vân, Cầm Nguyệt !

Na Vân lớn tiếng :

— Chẳng hay nhị cung chủ có chuyện chi ?

Kinh Phi Sương sầu mặt :

— Tam Cung Chủ đã bị ta bắt rồi, chuyện đó chắc bọn ngươi đã thấy ?

Na Vân lạnh lùng :

— Đã thấy.

Cầm Nguyệt nói ngay :

— Cô nương chúng tôi đã thoát ly Ngũ Phượng Môn, bây giờ tự nhiên không còn phải là Tam Cung Chủ.

Kinh Phi Sương gằn giọng :

— Trong Ngũ Phượng Môn, trừ người đã chết, không một ai có thể nói chuyện ly khai Tam Cung chủ như thế thì hai người cũng như thế.

Na Vân nhướng mắt :

— Nhị cung chủ nói như thế có nghĩa là cũng muốn bắt cả chúng tôi về để trừng trị theo tội phản đồ ?

Kinh Phi Sương nói :

— Đúng, nhưng đối với hai ngươi ngay bây giờ hãy còn sinh lộ, ta cho các ngươi cơ hội để đái công thục tội.

Cầm Nguyệt cười gằn :

— Bọn tôi đã theo cô nương chúng tôi để thoát chỗ tối tăm tìm về chỗ sáng, chuyện đó đâu có tội gì mà phải chuộc ?

Na Vân hỏi tiếp :

— Nhị cung chủ bảo «đái công thục tội» có phải muốn chúng tôi bắt Chu cô nương để nạp cho Ngũ Phượng Môn ?

Kinh Phi Sương gật đầu :

— Đúng như thế, các ngươi hãy hợp lực bắt Chu Long Chu, ta sẽ đứng ra bảo đảm cho các ngươi khỏi tội

Cầm Nguyệt cười gằn :

— Nhị cung chủ nói thật hay Giang nhị công tử và Tôn cô nương đã bị khống chế trong tay nhị cung chủ, bây giờ chỉ còn có mỗi một mình Chu cô nương là người có thể giải vây, làm sao chúng tôi lại hạ thủ đối với Chu cô nương được chứ ?

Nã Vân nói liền theo :

— Nhị cung chủ là con người võ công cao, cơ trí giỏi, tại sao nhị cung chủ không thấy Ngủ Phượng Môn tác ác đa đoan, khu ấy hại giang hồ là chuyện trái với điều nhân nghĩa, mà từ xưa đến nay cứ cái gì phi nhân là cái ấy phải bị tiêu diệt, cho nên tỳ nữ thì rất mong Nhị cung chủ...

Kinh Phi Sương thét lớn :

— Câm miệng lại, các ngươi dám nói những lời ấy trước mặt ta à ?

Cầm Nguyệt đã đến mức liều, cô ta không còn sợ nữa cứ một mực thản nhiên :

— Ngủ Phượng Môn đã đến ngày tận diệt, chúng tôi nói đây là vì vẫn còn chút lòng tốt...

Kinh Phi Sương xạm mặt :

— Hãy bắt hai con tiện tỳ ấy cho ta.

Bạch Kỳ Lệnh Chủ và Tử Kỳ Lệnh Chủ cúi đầu tuân mạng và quay lại bước chầm chậm về phía hai người.

Chu Long Chu nhấc thanh đoản kiếm và trầm giọng :

— Kẻ nào muốn chết thì hãy bước lên.

Tổng Phân đàn Giang Nam của Ngủ Phượng Môn là từng bị họ

dước tay của Chu Long Chu tại Đồng Lư, bây giờ nghe tiếng quát của nàng tự nhiên họ cũng rúng động dần dừ không dám tới.

Bạch Kỳ Lệnh Chủ và Tử Kỳ Lệnh Chủ cũng đưa mắt nhìn nhau thăm dò ý kiến.

Kinh Phi Sương chớp mắt cười nhạt :

— A đầu họ Chu, ngươi tưởng bằng vào thứ độc chất vô dụng của ngươi mà có thể làm cho ta sợ hay sao ?

Vừa nói nàng vừa lừ lừ nhích ra phía cửa ...

Thình lình, Đồng Nhược Băng vùng lên tiếng :

— Kinh Phi Sương, là vị Nhị cung chủ của Ngũ Phượng Môn mà lại thân tự đi bắt hai tên tỳ nữ như thế thì xem làm sao cho được

Chu Long Chu mừng quá kêu lên :

— Đồng đại ca đã tỉnh rồi...

Đồng Nhược Băng cười :

— Tỉnh lâu rồi chứ đâu phải mới đây .

Kinh Phi Sương rúng động, nhưng nàng vẫn quay lại cười gằn :

—Tỉnh rồi làm gì ta chứ ?

Đồng Nhược Băng lạnh lùng :

— Sinh tử huyền quan của ta đã thông suốt từ lâu, cho dầu ngươi có điểm nào tử huyệt cũng trở thành vô dụng.

Nàng vừa nói vừa vươn vai đứng dậy.

Kinh Phi Sương tái mặt nàng vung thanh trường kiếm nhằm ngay vào Triền Cơ Huyệt của Đồng Nhược Băng phong tới.

Hình như đã thừa biết sự lợi hại của đối phương, cho nên chỉ một nhát đầu nàng đã đặc vào tử địa ....

Đồng Nhược Băng chưa phản ứng thì từ dưới đất, Giang Hàn Thanh vùng thét lên một tiếng, nhảy dựng lên tung thẳng ra một đá.

Khi tại Lưu Hương Cốc, Giang Hàn Thanh đã được Đồng Nhược Băng đã thông Sinh Tử yên Quan, vì thế cho nên không một thủ pháp nào có thể chế huyệt hắn được, lúc nảy hắn giả đò như thế là cốt để lừa thế hạ Kinh Phi Sương mà thôi.

Đồng Nhược Băng lên tiếng :

— Giang hiền đệ, hảy lo giải huyệt cho Tôn cô nương đi, để Nhị Cung Chủ ấy lại cho ta nói chuyện.

Vừa nói, nàng vừa co ngón tay lại búng nhẹ ra một cái...

Hành động gần như cùng một lúc, Kinh Phi Sương vừa phóng kiếm thì Giang Hàn Thanh đã nhảy lên, nhưng khi Đồng Nhược Băng vừa nói dứt thì ngón tay nàng cũng búng ra và Giang Hàn Thanh cũng vừa thu thế đá.

Keng !

Một tiếng thép khua không lớn lắm, nhưng thanh trường kiếm của Kinh Phi Sương đã bị bạt hắn ra ngoài.

Ý như một con rồng uốn khúc trong mây, không ai kịp nhìn ra thân pháp thủ pháp gì thì tay trái của Đồng Nhược Băng đã đoạt ngay thanh kiếm của Kinh Phi Sương.

Đồng Nhược Băng cười :

— Kinh Phi Sương, hôm nay mới đúng là tuyệt lộ...

Kinh Phi Sương tái mặt thối lui mấy bước :

— Con tiện tỳ họ Đồng, đáng lý khi nảy ta phải phế bỏ võ công của ngươi thì mới đúng...

Đồng Nhược Băng cười :

— Ta đã nói rồi, vì Sinh Tử Huyền Quan của ta được khai thông sớm lắm, cho nên bằng vào thủ pháp nào, ngươi cũng không làm gì ta được cả...

Nàng nhìn thẳng vào mặt Kinh Phi Sương và nói gằn từng tiếng :

— Ta còn đang suy nghĩ xem nên giải quyết ngươi như thế nào cho ổn, bây giờ ngươi lại nhắc ta về chuyện phế bỏ võ công, đó là ngươi tự giải quyết cho mình chứ không phải do ý ta đâu nhé.

Nàng phóng thanh kiếm vừa đoạt được trên tay xuống đất và nhích về phía Kinh Phi Sương.:.

Lúc bấy giờ Giang Hàn Thanh cũng đã giải xong huyệt đạo cho Tôn Phi Loan, cả hai cùng đứng nép một bên.

Kinh Phi Sương nhìn chằm chặp vào Đồng Nhược Băng bằng đôi mắt đỏ ngầu giận dữ, nàng chờ cho Đồng Nhược Băng đến sát bên mình chỉ còn chừng năm sáu bước là cười lên một tiếng lạnh lùng và phóng vọt mình lên...

Hai bàn tay nàng dịu ý như cánh liễu bay trước gió, khi thì hất tới, lúc thì phạt ngang, không ai nhìn kịp, nhưng tất cả đều nhằm vào Triền Cơ huyệt của Đồng Nhược Băng.

Chiêu thế tung ra quả là kỳ diệu, chính Giang Hàn Thanh đứng ngoài cũng khó nhận ra lộ số của nàng.

Đồng Nhược Băng cười khẩy :

— Môn hạ của Ngư mụ mà cũng học được «Huyền Âm Cửu Chưởng» bao giờ thế...

Ống tay áo nàng phất mạnh lên và năm ngón tay của nàng nhằm vào bàn tay của Kinh Phi Sương chỉa tới...

Chí phong xé gió vèo vèo...

Thấy thủ pháp của mình đã bị hóa giải quá dễ dàng, Kinh Phi Sương lật đật áp dụng Ngư Long Bá Biến thân pháp tràn qua trở lại luồn vào sát nách tấn công yếu hiểm của Đồng Nhược Băng.

Thân pháp Ngư Long Bá Biến quả là lợi hại, nó lợi hại ở chỗ không phải chỉ lẹ mà còn trong đường tơ kẽ tóc, không khi nào nó lại lìa địch quá xa, nó là thứ chuyên dùng «nhập nội»

Chính vì thế cho nên khi vừa tránh được đòn là lại tấn công ngay.

Không ngờ khi nàng vào sát mình Đồng Nhược Băng thì thân pháp của Đồng Nhược Băng cũng diễn biến theo luôn.

Bất cứ Kinh Phi Sương tránh né cách nào, luôn luôn Đồng Nhược Băng cũng có mặt ngay phía trước, chính vì thế nên Kinh Phi Sương đã bao lần xuất thủ mà vẫn không làm sao đánh được.

Ngay lúc Kinh Phi Sương đang lúng túng thì tay phải của Đồng Nhược Băng lại hất lên, cái hất của nàng trông thật nhẹ nhưng hơi gió thốc lên đến khiếp người.

Nhưng Kinh Phi Sương không phải là dễ bại, cho nên mặc dầu thế đánh của Đồng Nhược Băng lợi hại, nhưng nàng vẫn tránh thoát qua một cách rất dễ dàng...

Khi thế đánh của Đồng Nhược Băng vừa mới được nửa chừng thì Kinh Phi Sương đã luồn ngay dưới nách.

Nàng lại cũng áp dụng «Ngư Long Bá Biến».

Hình như Đồng Nhược Băng cũng chỉ chờ có thế, Kinh Phi Sương vừa lách qua thì hai tay nàng vụt dang rộng ra ngoài...

Thế đánh lạ lùng, vì cao thủ giao đấu với nhau rất kỵ khi trống ngực, thế mà Đồng Nhược Băng lại dang cả hai tay để lộ sự hở toàn thân...

Nhưng khi Kinh Phi Sương vừa quay mình lại để nhắm vào chỗ trống thì hai tay của Đồng Nhược Băng cũng vừa khép lại, và đây mới là thực chiêu.

Những người đứng ngoài nghe hơi gió từ trong bung ra nhưng vừa mới nửa chừng thì lại từ ngoài khép lại, họ chưa thấy biến chiêu thì Kinh Phi Sương đã rú lên...

Tôn Phi Loan chưa kịp kêu lên :

— Tiên Thiên Oai Khí...

Nàng chưa nói đến tiếng thứ năm thì Kinh Phi Sương đã quỳ xuống ngay...

Không một ai nhìn thấy kịp Đồng Nhược Băng đã dùng thủ pháp gì và cũng không ai thấy Kinh Phi Sương bị đánh trúng đâu...

Mồ hôi từ trên trán của Kinh Phi Sương nhỏ xuống ròng ròng nàng nhìn Đồng Nhược Băng bằng tia mắt nảy lửa và rít lên :

— Ngươi hãy giết ta đi...

Đồng Nhược Băng lạnh lùng :

— Không, ta sẽ làm đúng như lời ngươi nhắc ta khi nảy...

Bàn tay của Đồng Nhược Băng vỗ nhanh lên đỉnh đầu Kinh Phi Sương thật nhẹ, thật nhẹ nhưng Kinh Phi Sương cũng đã rú lên :

Toàn thân nàng rũ xuống như tàu lá héo.

Kinh Phi Sương nghiến răng rống lên :

— Đồng Nhược Băng, ngươi phế võ công của ta... ngươi hãy giết ta đi.

Đồng Nhược Băng lắc đầu :

— Ngươi tưởng rằng một con người không còn luyện võ được là không thể sống được sao ? Ngươi đã lầm rồi, bao nhiêu bàn dân thiên hạ đâu phải biết võ công, huống chi võ công của ngươi chỉ chuyên dùng tàn hại, ta phế võ công của ngươi đâu phải là ta xử ác, những ta muốn giúp cho làm lại cuộc đời, vỏ lâm đối với ngươi không không hợp, vì nếu ngươi còn là nhân vật vỏ lâm, chẳng, trgươi sẽ đi hại cho toàn thể mà chính bản thân ngươi cũng nánh khỏi họa kiếp , ngươi cứ bình tâm suy nghĩ lại, làm một con người mà thiên hạ ai ai cũng thù hận, ai cũng muốn băm vằm,với một người con gái thuần lương, không biết vỏ công nhưng không gây họ? cho đời mà thân mình cũng an toàn yên ổn, ngươi chọn đường nào a

Ngưng lại một giây, nàng nói tiếp :

— Ngươi đừng vì tự ái, mà hảy vì người, vì ta mà xét nét đừng tưởng rằng chỉ có vỏ công mới sống được, hãy lo mà xây dựng cuộc sống bình thản cho mình... vỏ công nếu có, cũng phải với mụ- đích giúp đời, giúp ta kiến tạo hạnh phúc, bằng không, võ công phỏng có ích lợi gì đâu?

CHƯƠNG 43

VÌ NGHĨA ĐEM TIN

Đứng ngoài nhìn vào, tới bây giờ Tôn Phi Loan mới biết rõ là Kinh Phi Sương đã bị phế võ công, nàng lật chạy lại rơi nước mắt :

— Nhị sư thư...

Bốp !

Tuy võ công bị phế, nhưng Kinh Phi Sương cũng vẫn như một người thường hai tay nàng tuy không thể tiếp tục giết người nhưng một cái tát tai thì vẫn còn đủ sức.

Tôn Phi Loan bị một tát tai tuy không đau lắm nhưng cũng làm cho nàng ngơ ngác thụt lui...

Kinh Phi Sương đứng lên, tay lần theo vách phòng đi thẳng ra ngoài.

Không hề quay lại mà cũng không hề nói thêm một tiếng.

Thật không ai đoán được trong lòng nàng bây giờ đang nghĩ ra sao.

Bọn Bạch Kỳ và Tử Kỳ Lệnh Chủ biết không phải là đối thủ nên họ lật đật phóng mình ra cửa.

Nhưng không một ai đuổi theo.

Hình như cái thất bại của Kinh Phi Sương làm cho mọi người không muốn gây thêm gì nữa cả...

Nhìn theo đám Ngũ Phượng Môn kẻ trước người sau đi hết, Chu Long Chu nói :

— Hôm nay mình tha chúng, nhưng chắc gì ngày mai Ngư Mụ dễ dãi với mình !

Đồng Nhược Băng nói :

— Nhưng có giết họ cũng không giải quyết được chuyện gì.

Nói xong nàng nhìn Chu Long Chu và nói :

— Chu cô nương, hãy theo tôi sang bên này một chút...

Vừa nói, nàng vừa bước qua phòng phía bên kia.

Chu Long Chu hấy mắt và nói thật nhỏ với Cầm Nguyệt và Nã Vân :

— Hãy trông chừng phía cửa ngoài.

Nàng bước theo Đồng Nhược Băng sang phòng bên cạnh.

Bây giờ trong phòng chỉ còn có Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan, hai người rầm rì to nhỏ, không một ai biết họ đang tính những gì.

Đồng Nhược Băng đứng lại nhìn thật sâu vào hai người và kêu nho nhỏ :

— Giang hiền đệ...

Đã nghe thấy Kinh Phi Sương gọi Đồng Nhược Băng là «tiện tỳ», lại còn nghe nói rõ là «con gái của Đông Hải Song Tiên» nhưng vì đã quen miệng rồi nên Giang Hàn Thanh cũng cứ gọi là «Đồng đại ca», hắn hỏi :

— Đồng đại ca có điều chi dạy bảo ?

Đồng Nhược Băng nghiêm giọng :

— Giang đệ, chúng ta kết nghĩa anh em, tình đồng thủ túc, không có chuyện gì phải dấu với nhau, nhưng có một chuyện mà mãi đến hôm nay cũng vẫn chưa tiện nói...

Về mặt nàng tuy nghiêm trang, lời lẽ nàng tuy đứng đắng, nhưng nếu nghe cho thật kỹ thì giọng nói vẫn rung rung và nhất là da mặt nàng bây giờ cũng ửng hồng...

Tự nhiên, nàng không nói rõ, nhưng nàng dấu Giang Hàn Thanh điều gì, chuyện đó những kẽ có mặt nơi đây đều biết, thế nhưng bây giờ thì không một ai chịu mở lời.

Thật lâu, Đồng Nhược Băng mới nói tiếp:

— Đáng lý thì tôi đã nói sớm với Giang đệ, nhưng vì muốn trước sau như một chúng ta cố giữ vẹn tình bằng hữu ...

Giang Hàn Thanh nói :

— Tôi luôn luôn xem Đồng ... tỷ tỷ như người anh cả, bây giờ cũng thế mãi mãi cho tới bao lâu cũng thế.

«Bao giờ cũng thế».

Có thể đó là lời nói thật, nhưng dầu nhiều dầu ít, ai cũng thấy giữa họ đã thay đổi hẳn rồi.

Họ đã lúng túng khi tự xưng hô.

Họ đã dùng tiếng «tôi» để thay cho những tiếng «ngu Huynh» «tiểu đệ» từ lâu.

Ngoài miệng thì thế còn trong lòng thì sao ?

Có lẽ chỉ có họ mới thấu hiểu mà thôi.

Đồng Nhược Băng lại tiếc hắn và mỉm cười :

— Tôi biết, Giang đệ không nói ra thì tôi cũng biết ...

Ngưng một lúc nữa nàng nhoẻn miệng cười :

— Chắc Giang đệ nghe Kinh Phi Sương gọi tôi là gái rồi chứ ?

Giang Hàn Thanh đỏ mặt giật đầu ...

Đồng Nhược Băng lại liếc Tôn Phi Loan và Chu Long Chu :

— Nhị vị thì đã biết từ lâu ?

Tôn Phi Loan cười :

— Đồng Thư thư chị dấu ai chứ làm sao dấu được em.

Đồng Nhược Băng lại ngó Chu Long Chu :

— Có phải Chu cô nương đánh thuốc mê không ?

Câu hỏi của nàng có phần nghiêm cách làm cho Chu Long Chu đâm hoảng lí nhí :

— Vâng ...

Đồng Nhược Băng gằn giọng :

— Quả đúng như dự liệu của tôi, Chu cô nương, chắc cô nương đã biết tính của tôi chứ ? Một khi mà tôi đã giận lên rồi thì ai tôi cũng không vị nể đâu nghe .

Tôn Phi Loan nói :

— Đồng thư thư chuyện nầy chính tôi bày ra trước, chứ không phải lỗi ở Chu muội đâu.

Đồng Nhược Băng nói :

— Chư vị tưởng tôi không biết đấy à ? Thật tình khi vô ý nên tôi cũng có bị bải oải tay chân một lúc, nhưng thần trí của tôi thật là thanh tỉnh, chư vị làm gì tôi lại chẳng hay ...

Giang Hàn Thanh ngơ ngác, không hiểu họ đã làm gì với nhau nên hắn hỏi :

— Nhưng chuyện gì đã xảy ra như thế ?

Tôn Phi Loan rướt nói :

— Không có chuyện gì đâu.

Giang Hàn Thanh nói :

— Nhưng vừa rồi các vị đã nói có chuyện gì với nhau đấy mà ?

Tôn Phi Loan nguýt dài:

— Nhưng đó là chuyện đàn bà của người ta, công tử hỏ làm gì ?

Giang Hàn Thanh ửng mặt làm thinh.

Đồng Nhược Băng nói:

— Tôi nói chưa hết ý là đã bị nói sang chuyện khác...

Nàng dằn hắng và nói tiếp:

— Tôi thật là Đồng Uyển Như, tên Nhược Băng chỉ là tên giả, cha tôi là Đồng Thiên Hoa và mẹ là Lăng Vân Tiên, hai người cùng ở tại Đông Hải Lạc Hoa Đảo, người ta thường gọi là Đông Hải Song Tiên.

Chu Long Chu kêu lên:

— Đồng thư thư, quả thật chị là truyền nhân của Đông Hải Song Tiên, thảo nào mà võ công không giỏi như thế ấy.

Giang Hàn Thanh vội vòng tay:

— Từ đây trở đi, tiểu đệ cũng xin sửa lại là Đồng tỷ tỷ cho tiện xưng hô.

Đồng Uyển Như liếc Chu Long Chu và nói:

— Trăm việc cũng tại cái cô này...

Chu Long Chu thấy Đồng Uyên Như đã bắt đầu vui, nàng vội đứng lên khép nép:

— Tiểu muội xin chịu tội với Đồng thư thư...

Tôn Phi Loan đứng lên nắm tay Đồng Uyên Như:

— Đồng thư thư, chị em mình sang phòng bên, tiểu muội còn có điều muốn nói...

Giang Hàn Thanh nói:

— Thì cứ ở đây, chuyện gì nói ra ngay không được nữa à?

Tôn Phi Loan lại liếc xéo:

— Chuyện tôi nói với Đồng thư thư thì là sao công tử lại nghe cho được.

Vừa nói nàng vừa đẩy Đồng Uyển Như đi qua phòng bên cạnh.

Giang Hàn Thanh nói :

— Hay quá Đồng đại ca bây giờ lại biến thành Đồng «thư thư» và tự nhiên lại bị người ta đoạt mất.

Đi ở sau cùng, Chu Long Chu vùng quay lại nói thật nhỏ :

— Giang công tử đừng lo, đồng tỷ tỷ vẫn là của công tử chứ không ai dành đâu mà sợ.

Nói xong là nàng chạy vụt ra ngoài.

Giang Hàn Thanh nhìn theo lẩm bẩm :

— Cái vị Chu cô nương nầy cũng lạ, từ trước vốn là một con người trầm mặc, bỗng dưng lại cũng biến thành hoạt bát liếng sáo vô cùng, y như là thay đổi thành hai con người khác biệt....

Tôn Phi Loan, Đồng Uyên Như và Chu Long Chu vào phòng rồi gày then cẩn thận, Cầm Nguyệt và Nã Vân lại đứng ngoài canh cửa, hình như họ sợ Giang Hàn Thanh nghe lén.

Trong phòng ba vị cô nương như không biết nói chuyện những gì, họ chỉ thì thầm đủ nghe, cho dầu đứng bên ngoài cửa cũng không làm sao nghe được.

Giang Hàn Thanh không nghe, mà Nã Vân và Cầm Nguyệt cũng không nghe.

X X

X

Sáng ngày hôm sau, Chu Long Chu dẫn Nã Vân và Cầm Nguyệt lục soát khắp trang viện, nhưng họ không thấy người nào hình như trang viện nầy đã bị Ngũ Phượng Môn chiếm cứ lâu rồi và có lẻ nhà họ Trương đều ngộ hại.

Bọn Giang Hàn Thanh lại tiếp tục lên đường.

Từ khi Đồng Uyển Như bị khám phá, nàng tuy vẫn giữ nam trang, nhưng sinh hoạt giữa nam nữ đã phân biệt rõ ràng.

Những chuyện trước kia thường bàn với Giang Hàn Thanh thì bây giờ nàng chỉ bàn với Tôn Phi Loan và Chu Long Chu, đối với Giang Hàn Thanh nàng bắt đầu thận trọng.

Chính vì thế mà trên khoảng đường đi sau nầy, Giang Hàn Thanh trở thành kẻ cô độc chơ vơ.

Và cũng bắt đầu từ đêm ba người nói chuyện riêng với nhau vẻ vui tươi liếng thoắng trên mặt của Tôn Phi Loan bỗng phớt qua một lớp sầu mong mỏng ...

Hình như nàng mang một tâm sự nặng nề mà không thể nói ra.

Cả Chu Long Chu cũng thế.

Từ một con người trầm mặc chuyển qua hoạt bát yêu đời, bây giờ hình như lại trở về với con người củ, mặt nàng đã kém tươi.

X X

X

Tiên Hà Lảnh rẻ lối chết về tây.

Một ngọn núi mà đỉnh gần chọc tới mây xanh, chỉ một ngọn nầy là cao nhất, đó là Độc Tú Phong.

Từ Độc Tú Phong xeo xéo về hướng bắc, qua một con suối lớn và thấy Ngư Thương Sơn chỉ còn cách khoản năm sáu mươi dặm nữa.

Bây giờ thì đã vừa đúng ngọ.

Bọn Giang Hàn Thanh chọn một bóng dâm mát bên giòng suối,

Độc Tú Phong để làm chỗ nghỉ chân.

Nã Vân và Cầm Nguyệt lo sửa soạn lương khô cho mọi người đỡ dạ.

Tôn Phi Loan ngồi dựa gốc cây nhìn lên những tàng rậm rạp, nàng vụt cười thầm...

Hình như trên tàng cây gần đó có người rình lén.

Nàng gọi Nã Vân và Cầm Nguyệt và lớn giọng :

— Các ngươi hãy lục soát những rặng cây cổ thụ phía trước xem ai ẩn núp phía bên ấy.

Nã Vân, Cầm Nguyệt tuân lịnh phóng mình về phía trước.

Khi hai cô ả vừa tới dưới rặng cây rậm thì từ trong đó có một người thong thả bước ra...

Vừa đi vừa vòng tay nói :

— Nhị vị thư thư, tôi đây mà.

Nhận ra ngay đó là «Thanh Kỳ Lệnh Chủ» Đào Ngọc Lan, Nã Vân quắt mắt :

— Đào lệnh chủ làm gì mà núp ló trong đó thế ?

Đào Ngọc Lan nói :

— Tôi chờ ở nơi đây, vì có chuyện khẩn cấp muốn trình lên Tam Cung Chủ.

Nã Vân nói :

— Vậy thì hãy theo tôi đến gặp người.

Nã Vân đi trước vòng tay nói với Tôn Phi Loan.

— Có «Thanh Kỳ Lệnh Chủ» Đào Ngọc Lan cầu kiến.

Tôn Phi Loan nói :

— Hãy bảo đến đây.

Đào Ngọc Lan bước tới vòng tay :

— Thuộc hạ Đào Ngọc Lan xin bái kiến Tam Cung Chủ.

Tôn Phi Loan hỏi :

— Đào cô nương đến tìm ta có chuyện chi ?

Đào Ngọc Lan hỏi lại :

— Đoàn người của Tam Cung Chủ có phải muốn đến Ngư Thương Sơn chăng ?

Tôn Phi Loan gật đầu :

— Đúng thế.

Đào Ngọc Lan nói :

— Thuộc hạ chờ đợi nơi đây mục đích là xin Tam Cung Chủ đừng đến đó.

Tôn Phi Loan hỏi :

— Đào cô nương chỉ nói với tôi như thế thôi phải không ?

Đào Ngọc Lan nói :

— Thuộc hạ còn có chuyện riêng khác nữa.

Tôn Phi Loan nói :

— Cứ nói thẳng đi, không sao cả.

Đào Ngọc Lan khẽ liếc về hướng Giang Hàn Thanh và mắt nàng chợt đỏ hoe...

Từ đôi mắt đến toàn vẻ mặt của nàng bây giờ thật là vô hạn khổ, hình như lòng nàng có nhiều chua xót mà không nói nên lời...

Nàng không đau lòng làm sao được, khi mà nhìn thấy người yêu của mình bây giờ lại lọt vào tay cấp trên mình họ đã cùng đi khác nẻo đường, trong khi mình vẫn còn là thuộc hạ của Ngủ Phượng Môn !

Nhưng lòng nàng vẫn không làm sao phủi được bóng hình, chính vì chàng mà nàng phải liều mạng tới đây...

Cho dầu bây giờ thì hạnh phúc đã vượt khỏi tầm tay rồi, nàng cũng không làm sao đang tâm nhìn người yêu đi vào hố huyệt.

Nàng cúi mặt muốn làm cho lòng rắn lại, cho vượt qua cơn cảm xúc mà nàng không muốn lộ cho ai ngó thấy, thế nhưng nàng vẫn không làm sao ngăn được, nước mắt nàng cứ trào ra và nghẹn nàng ngang không nói được tiếng nào....

Tôn Phi Loan cau mặt:

— Đào cô nương làm sao thế?

Đào Ngọc Lan ngẩng mặt lên nói qua làn nước mắt:

— Sau khi Nhị cung chủ về đến, thì Thái Thượng nổi lôi đình chi nộ, người quyết giết cho kỳ được Tam Cung Chủ và Giang Nhị công tử....

Tôn Phi Loan hỏi:

— Còn gì nữa chăng?

Đào Ngọc Lan nói:

— Vì để đối phó với Đông Hải Song Tiên, nên Thái Thượng có thỉnh thêm ba người giúp sức, bây giờ chỉ chờ sau khi bắt được Tam Cung Chủ, Giang Nhị công tử và vị thiếu hiệp họ Đồng thì sẽ cử binh ra tận Lạc Hoa Đảo để thanh toán Đông Hải Song Tiên.

Tôn Phi Loan cau mày:

— Ba người được mời trợ lực ấy là ai?

Đào Ngọc Lan nói:

— Thuộc hạ không được rõ lắm, chỉ nghe nói đó là là «Phúc Đạo Tam Linh» và nghe đâu họ là những kẻ võ công cao lắm.

Tôn Phi Loan hơi ngạc nhiên, nàng chưa từng được nghe Ngư Mụ nói về ba người nầy mà cũng không nghe trong giang hồ có ba tên ấy...

Nàng quay lại hỏi Giang Hàn Thanh :

— Nhị công tử có nghe danh hiệu của ba người ấy hay không ?

Giang Hàn Thanh lắc đầu :

— Không, danh hiệu đó tôi chưa từng nghe thấy.

Chu Long Chu nói liền theo :

— Tôi cũng không nghe thấy.

Đồng Uyên Như nói :

— Bất luận «tam linh» hay «tam quái», chúng đã có ý muốn đến Lạc Hoa Đảo thì tôi sẽ cho chúng biết trước đôi phần.

Tôn Phi Loan nói :

Đào cô nương, không quên tình nhau cho nên vượt hiểm nguy đến đây cho tin tức, chuyện đó đến chết lòng tôi vẫn cảm kích không quên, chỉ có điều khi đại sư huynh bắt Vệ cô nương thì lại hẹn khi nào tôi và Giang nhị công tử đến Ngư Thương Sơn thì mới chịu thả Vệ cô nương, chính vì thế cho nên bất cứ bằng một giá nào, chúng tôi cũng phải đến đó, vậy xin Đào cô nương hãy trở về đi.

Đào Ngọc Lan sững sốt :

— Tam Cung Chủ, thuộc hạ nói đây toàn là sự thật, vì Thái Thượng đã động sát cơ, chư vị đến đó chẳng khác nào đem dê vào miệng cọp.

Giang Hàn Thanh trầm ngâm :

— Đào cô nương đã vì lòng tốt mạo hiểm đến đây để báo tin, nhất định những chuyện mà cô nương nói đó không làm sao giả được Phi Loan đã ly khai Ngủ Phượng Môn, lý đúng là không nên trở lại Ngư Thượng Sơn, cho tôi nghĩ Phi Loan và Chu cô nương đều không nên đi, hãy để cho tôi và Đồng tỷ tỷ đến đó xem sao.

Tôn Phi Loan nói :

— Chỉ cần công tử đến nơi nào, thì cho dầu nơi đó là long đàm hổ huyệt là tôi cũng phải đi.

Chu Long Chu cũng nói :

— Đúng rồi, Giang nhị công tử đã đi thì chúng tôi đều phải cùng đi.

Đào Ngọc Lan cúi mặt thở ra...

Cứ theo lời lẽ và thái độ thì hình như Chu Long Chu cũng đã nặng tình với Giang Hàn Thanh và hình như cũng đã có sự tán đồng của Tôn Phi Loan nữa...

Nghĩ đến đây bất giác nàng nghe lòng mình tan nát, nước mắt thi nhau đổ xuống dầm dề...

Trời đất tuy mênh mông, thiện hạ tuy dập dìu, nhưng riêng nàng cô độc hơn bao giờ hết !

Nàng ngậm nước mắt vòng tay :

— Thuộc hạ lén mà đến đây cho nên thời gian không có dư nhiều, xin Tam Cung Chủ hãy cố mà bảo trọng, thuộc hạ chắc không còn cơ hội gặp...

Và quay qua phía Giang Hàn Thanh, nàng nói :

— Giang Nhị công tử...

Nàng chợt nghe như có vật gì chận ngang cổ họng nghẹn ngào thật lâu nàng mới cố hết sức hé môi cười với hai giòng nước mắt :

— Tôi đi...

Nàng quay mình đi và không biết vô tình hay cố ý, từ trên tay nàng bỗng rơi xuống một mảnh giấy vo tròn.

Chu Long Chu theo dõi từ lâu nên nàng thấy ngay chuyện ấy...

Và cho đến khi Đào Ngọc Lan đi rồi, Chu Long Chu thấy :

Giang Hàn Thanh nhìn theo mà đôi mắt y như kẻ mất hồn nàng bật cười và nói :

— Nhị công tử, Đào cô nương quay lưng về phía Tôn thư thư để trao cho Nhị công tử mảnh giấy gì thế ?

Giang Hàn Thanh cúi xuống nhặt cuộn giấy dưới chân và nói :

— Hình như là nàng đánh rớt .

Chu Long Chu chớp mắt :

— Coi chừng nàng làm bộ đến đây báo tin để thi hành một âm mưu, chúng ta hãy đề phòng ám toán...

Giang Hàn Thanh nói :

— Đào cô nương tâm tính thiện lương, có lẽ không thế..

Chu Long Chu nhếch nhếch môi :

— Nhị công tử hay «thương» người lắm, công tử có nhớ vị Yên Phi Quỳnh đó không ? Suýt chút nữa đã mất mạng vì người đẹp thế mà cũng không tởn...

Nói đến Yên Phi Quỳnh nàng lại nhớ đến chuyện nàng nầy giả trang mình và chính vì thế nên Giang Hàn Thanh ngộ hại, bất giác Chu Long Chu bừng bừng hai má vì e thẹn, nàng cúi mặt làm thinh không nói nữa...

Giang Hàn Thanh cũng cảm thấy mình có nhiều sơ suất, nên vội trao cuộn giấy cho nàng...

Chu Long Chu tiếp lấy đưa lên mũi rồi mở ra :

— Độc thì chắc chắn là không có...

Vì sức học của Chu Long Chu hơi ít, nên nhìn qua mảnh giấy là nàng đã cau mày :

— Cô ta viết gì thế nhỉ ?

Giang Hàn Thanh nói :

— Đâu đưa tôi xem thử...

Chu Long Chu rụt tay lại cười hăn hắc :

— Khoan đã, hãy để Tôn thư thư xem trước đã ...

Trao mảnh giấy qua tay Tôn Phi Loan, Chu Long Chu nói tiếp :

— Tôn thư thư chị hảy xem coi có ẩn ý gì không ?

Tôn Phi Loan đón lấy và thấy trong đó là một bài thơ.

Đó là một bài thơ cổ như trong đó hàm ẩn u tình, đại khái nàng cố hình dung lại ngày đầu gặp gỡ cho đến khi biết Giang Hàn Thanh giả Hắc Kỳ Lệnh Chủ, nàng tuy không dám bội phản sư môn nhưng cũng đã đem hết sức mình để che dấu ủng hộ cho chàng.

Nhưng đến khi chàng và Tôn Phi Loan tếch bước ra đi thì lòng nàng đã không còn hy vọng, nàng nghĩ về phương diện tình thì nàng vẫn chưa cùng chàng chính thức hẹn hò, về nghĩa thì Tôn Phi Loan đối với nàng vốn là hàng sư thúc, bằng vào mặt nào nàng cũng không thể sánh được với Phi Loan ...

Hơn lên, nàng không có cơ hội như Phi Loan để mà theo chàng đến tận góc bể chân, trời nàng không có cơ hội cùng sớt chia ngọt bùi gian khổ với chàng như đối với Phi Loan, số phận nàng bắt đầu hẩm hiu từ đó.

Bây giờ đây thì chút tình cũ nghĩa xưa, nàng phải liều mạo hiểm đến đây trao tin dữ, nàng mong làm một công việc cuối cùng cho trọn vẹn với tình yêu, chứ trên thực tế thì nàng đã cam đành đứng hẳn ra ngoài để nhìn người yêu hạnh phúc ....

Nàng đề lời thơ cáo biệt và nàng muốn khi hiểu được tình nàng thì chàng hãy xót thương người bạc phận mà rưới cho chút nước mắt thừa để nàng được sự an ủi sau cùng ....

Đọc hết bài thơ, tự dưng, nước mắt của Tôn Phi Loan tuông ra như suối.

Nàng xót thương con người chn gái cùng chung cảnh ngộ mà về mặt nào cũng đều vô phúc hơn nàng ...

Thật nàng không ngờ Đào Ngọc Lan lại thầm yêu Giang Hàn Thanh đến như thế ấy.

Không — bằng vào một đoạn tình như thế này, không thể nói rằng Đào Ngọc Lan chỉ yêu một cách đơn phương, có thể do hai người chưa nói thành lời chứ suốt thời gian cùng nhau sống ở Giang Nam, cùng nhau đi du ngoại Tây hồ, họ nhất định là ở trong tình trạng tình trong như đã mặt ngoài còn e» ...

Huống chi, Đào Ngọc Lan ngày nay cũng như bao lần trước tuy nàng không dám công nhiên phản sư môn, nhưng chính nàng đã «âm thầm bảo hộ che chở cho Giang Hàn Thanh, tình đó không thể nói là một mối tình hờ.

Tôn Phi Loan bỗng cảm thấy rằng chính mình đã cướp mất tình yêu của người bạn gái.

Họ quen nhau trước hơn nàng.

Giá như Đào Ngọc Lan gặp được dịp may, có lẽ nàng có được cũng chỉ là kẻ đến sau chứ đừng hòng xâm chiếm.

Bây giờ nếu cùng Giang Hàn Thanh chung đụng với nhau đáng lý cũng phải là nàng, đáng lý phải là phần của Đào Ngọc Lan chứ không phải của Tôn Phi Loan...

Tôn Phi Loan càng đọc càng nghe lòng mình tan nát, rõ ràng Đào Ngọc Lan không có một mãi mai oán trách Giang Hàn Thanh nàng cũng không có lời nào ganh tị với Tôn Phi Loan, nàng âm thầm chịu đựng, nàng chấp nhận thực cảnh và an phận vô duyên, nàng chỉ cầu mong cho Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan được nhiều hạnh phúc . . So với Yên Phi Quỳnh, với con người từ yêu đến sinh một lòng căm hận hại người thì Đào Ngọc Lan hơn hẳn thật xa.

Con người của Đào Ngọc Lan thật đáng kính mà cũng đáng thương vô hạn.

Tôn Phi Loan ngồi thờ thẫn như kẻ mất hồn...

Tự nhiên nàng không hề có chuyện ghen.

Nàng cảm thương Đào Ngọc Lan nhiều quá.

Thấy Tôn Phi Loan cầm mảnh giấy mà rơi nước mắt. Chu Long Chu vội nói :

— Tôn thư thư Đào Ngọc Lan nói gì trong thư thế ?

Tôn Phi Loan giật mình lật đật nhét thơ vào lưng cười nói :

— Không có chi, nàng định ném thơ báo tin cho mình chứ không ra mặt, nhưng bị tôi phát giác nên nàng phải nói rõ chuyện, trong thơ cũng nói y như những gì nàng đã nói với mình.

Chu Long Chu chớp chớp mắt :

— Nếu thế thì chuyện chi nàng phải lén Tôn thư thư mà bỏ xuống như thế ấy ?

Tôn Phi Loan cười :

— Nàng đã lỡ bị phát giác, nàng không dám nói thật chuyện tình trao thơ chứ không muốn gặp mặt, vì thế nên nàng muốn giang nhị công tử hủy dùm lá thư không còn là cần thiết ấy nữa, thế thôi.

Chu Long Chu hỏi :

— Nhưng sao xem thư mà chị lại khóc như thế ấy ?

Tôn Phi Loan nói :

— Chu muội quên rằng Đào Ngọc Lan cùng chung hoàn cảnh với chị hay sao, hôm nay chị đã có một chỗ về sáng sủa, còn nàng thì

cũng biết đâu là phải trái, thế nhưng lại không có được dịp may như chị tình cảnh đó không đáng thương xót hay sao ?

Chu Long Chu vẫn còn hồ nghi, nàng gặn hỏi :

— Thế sao chị không hủy lá thư còn cất để làm gì ?

Tôn Phi Loan nói :

— Trong thư còn có chỉ mấy chỗ mai phục tại Ngư Thương Sơn, nên chị phải cất để phòng khi đến đó gặp biết mà xử dụng.

Chu Long Chu cười :

— Thế mà may không chút nữa em đã nghi oan cho người ta rồi đó chứ.

Giang Hàn Thanh không ngờ đó là bài thơ tình mà Đào Ngọc Lan ký gởi cho mình, hắn nghe Tôn Phi Loan nói thế rồi thôi chứ không hỏi nửa.

Đồng Uyên Như ngồi một mình trầm tư nơi phiến đá, hình như nàng cũng không để ý về mảnh giấy nhiều.

Tôn Phi Loan đứng dậy nói :

— Đồng thư thư, chúng ta đi thôi...

Cả bọn lại tiếp tục lên đường...

Mỗi người đều mang trong người một ý nghĩ riêng, nên cả một khoản đường dài họ không buồn nói chuyện...

CHƯƠNG 44
TÁI NHẬP LONG MÔN

Mặt trời vừa mọc.

Ánh nắng ban mai thật là hiền dịu, ánh nắng ấm áp như muốn làm cho sinh khí thâm nhập vạn vật, cho sức sống đi vào cõi nhân gian.

Bọn Giang Hàn Thanh đã đến trước Long Môn

Cánh cửa rộng mở, nơi đây giàn sẵn một hàng mười hai lão áo vàng.

Dẫn đầu cũng một lão già áo vàng, mái tóc đã hoa râm và chiếc lưng hơi gù, chính là «Phi Đà» Bàng Công Nguyên, vị Đô Thống Hoàn Y Vệ.

Đứng chờ bọn Giang Hàn Thanh vào gần tới, Bàng công nguyên vòng tay cười:

— Lão phu phụng mạng Thái Thượng, chờ ở đây để cung nghinh đại giá của chư vị.

Giang Hàn Thanh vòng tay đáp lễ:

— Không dám.

Bàng Công Nguyên quay qua phía Tôn Phi Loan:

— Lão phu tham kiến Tam Cung Chủ.

Tôn Phi Loan vòng tay:

— Tôi hiện nay không còn phải là Tam Cung Chủ nữa, xin Đô Thống không cần thi lễ.

Bàng Công Nguyên cười khà khà và quay qua phía Đồng Uyên Như :

— Đây có phải là Đồng cô nương, người của Đông Hải Song Tiên ?

Đồng Uyên Như ngạo nghễ :

— Chính là tôi.

Bàng Công Nguyên có phần xem thường vì thấy nàng còn quá nhỏ, ông ta cười lớn :

— Không ngờ gặp được lệnh ái của Đông Hải Song Tiên, hân hạnh vô cùng.

Hai tay ông ta vòng lên và vái chào, nhưng bên trong ông ta lại dồn tiềm lực lên để nhắm thẳng vào hướng Đồng Uyên Như...

Đồng Uyên Như mỉm cười :

— Không dám...

Nàng vì vận nam trang nên vẫn cứ đứng song song với Giang Hàn Thanh, miệng thì nói thế nhưng tay hắn vẫn buông xui chứ không dào lề...

Thấy nàng vẫn để xui tay, Bàng Công Nguyên cười thầm và ám thầm dồn thêm mấy thành công lực...

Khi nguồn tìm lực gần tới trước ngực, Đồng Uyên Như vẫn tự nhiên nói với Giang Hàn Thanh :

— Giang hiền đệ, chúng ta nhờ Bàng đô thống dẫn đường nhé...

Khi nói, nàng hơi nghiêng mình qua, nguồn tìm lực của Bàng Công Nguyên thay vì đâm sầm vào giữa ngực, cái nghiêng mình của nàng lại làm ngun tiềm lực ấy trợt hẳn ra ngoài.

Thế nhưng trong khi ông ta thu được nội lực trở về, chợt cảm nhận thấy có một tiềm lực vô hình thốc ngay vào giữa ngực...

Cho đến khi phát hiện và vận khí để kháng thì không còn kịp nữa, Bàng Công Nguyên hứng trọn ngọn kình phong kỳ dị làm cho ông ta loạng choạng đi mấy lượt mới có thể trụ bộ đứng yên, dầu vậy, huyết khí xung nghịch gần như máu muốn vọt ra ngoài.

Hai tà áo vàng của ông ta không thấy gió mà bay ra sau phần phật, phải đến mấy phút sau mới trở lại được bình thường.

Bàng Công Nguyên trố mắt nhìn rúng động.

Đúng là «Tiên Thiên Oai Khí», bằng tuổi đó mà công lực đã đạt tới mức thượng thừa, quả thật một điều mà Bàng Công Nguyên đến cái tuổi ấy vẫn chưa hề gặp.

Nói thì lòng dài, nhưng chuyện xảy ra chỉ trong vòng nháy mắt, Giang Hán Thanh nghe Đồng Uyên Như nói thế, hắn lật đật vòng tay :

— Xin Bàng đô thống dẫn lộ cho

Bàng Công Nguyên đo mặt vòng tay :

— Vâng, lão phu xin kính mời chư vị...

Và ông ta đứng nép mình cùng với tất cả nhập Long Môn.

Đó là một con đường ngầm khoét trong lòng núi hai bên có những ngọn đèn lưu ly vừa đủ thấy đường.

Mấy phút sau, đoàn người ra khỏi địa đạo, ngay trước viên môn có hai tên tỳ nữ đứng chờ.

Hai tên tỳ nữ thấy Bàng Công Nguyên là lật đật vòng tay :

— Chúng tiểu tỳ vâng mạng Quế Tổng Quản chờ nghinh tiếp nơi đây.

Bàng Công Nguyên quay lại vòng tay :

— Xin chư vị cứ tự tiện đi vào, lão phu vì nhiệm vụ không thể đưa xa.

Hai tên tỳ nữ không nói thêm lời nào, chúng quay lưng dẫn đường đi trước.

Bọn Giang Hàn Thanh vừa đi theo hai tên tỳ nữ mấy bước là nghe bên sau có tiếng ầm ầm, họ quay lại thì cửa Long Môn đóng lại khít rim ...

Tôn Phi Loan tái mặt, nàng biết đây là con đường duy nhất ra vào, bây giờ ngã sau coi như đã bị bít, bọn nàng không còn lối nào để có thể trở ra.

Trước mặt họ là một thung lủng hàng trăm mẫu, rừng hoa giăng giăng như gấm thêu hoa.

Bọn Giang Hàn Thanh theo chân hai tên tỳ nữ đi khỏi hoa viên, phía trước là đá xây có cấp, theo đó lên đến bình đài.

Ngay chính giữa bình đài, hai cánh cửa làm theo cách thức cung điện và bên trên đề hai chữ «Long Cung» sơn son thếp vàng lực hở.

Hai bên đứng hai tên đại hán tay cầm kích dài, uy như «ngự tiền thị vệ»

Hai tên tỳ nử vận cung trang đưa bọn Giang Hàn Thanh vào cửa giữa .

Chỉ mới vào tới đây thôi, rừng núi gần như bị bỏ quên lại đằng sau ai cũng có cảm giác bước vào cung điện của một vị Hoàng Đế, hay ít nhất cũng là chỗ của vương gia.

Vượt qua sân lộ thiên là đến giải hành lang hung hút từ bên trái hai tên cung trang tỳ nử mang trường kiếm đứng nghiêm, chỉ nhìn vào họ đứng im lìm, người ta có cảm tưởng đó là hai tượng hình trang hoàng nơi cung điện.

Hai tên tỳ nữ dẫn đường đến đây cùng quì thụp xuống cao giọng

— Bẩm Tổng Quản, người đã đến rồi.

Bên trong hành lang có tiếng đàn bà :

— Thái Thượng ban lệnh hảy dẫn họ vào.

Tôn Phi Loan nghe qua là biết ngay đó là giọng nói của Quế Tổng Quản.

Trông vào cung cach, quả thật là họ đã bước vào ngưởng cửa Hoàng giả.

Hai tên tỳ nữ đứng lên :

— Thái Thượng thỉnh chư vị vào bái kiến.

Nói xong, hai người họ đứng dạt hẳn ra hai bên, nhường khoản trống cho khách đi vào.

Giang Hàn Thanh dẫn đầu, tiếp theo là Đồng Uyên Như, Chu Long Chu, Tôn Phi Loan, cuối cùng là Nã Vân và Cầm Nguyệt.

Trong cửa vòng cung, đã có sẵn hai tên tỳ nữ cũng mặc cung trang chực sẵn vén rèm.

Trước cửa vào đại sảnh, một mụ già vận áo xanh và Tôn Phi Loan vòng tay chào trước :

— Quế Cô Bà ...

Quế cô bà nhìn Tôn Phi Loan bằng đôi mắt xót thương và bà ta nhẹ vẫy tay :

— Vào đi.

Nhưng khi tới Nã Vân và Cầm Nguyệt vừa bước tới thì Quế cô bà vụt thét lên :

— Đứng lại, đây là đâu ngươi có biết không mà xán xả đi vào ?

Nã Vân và Cầm Nguyệt từ khi đã bước theo con đường của Tôn Phi Loan thì hai cô không còn biết sợ là gì nữa, vì cả hai đều thấy tự mình đã tình nguyện đi vào con đường chông gay nguy hiểm.

Nhưng khi đặt chân vào Long Cung và nhất là khi nghe tiếng quát của Quế Cô Bà và hai cô phát rung khan, bước chân dính cứng và cùng nhau dừng lại.

Tôn Phi Loan lúng túng chưa biết làm sao cho phải thì Đồng Uyên Như đã nói.

— Nã Vân, Cầm Nguyệt, hai ngươi theo ta là tự nhiên cứ đi vào.

Quế Cô bà sửng sốt ....

Nã Vân và Cầm Nguyệt vâng dạ, thế nhưng hai cô vẫn chưa dám nhích chân ...

Từ trong đại sãnh một giọng nói thật ôn hòa :

— Quế Cô Bà hảy cho họ vào đi.

Quế cô bà vẫy tay và lanh lảnh :

— Hãy vào đi.

Nã Vân và Cầm Nguyệt không dám hé môi, hai cô nàng cúi đầu theo sau Tôn Phi Loan đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh trần thiết trang hoàng mỹ lệ, đèn nến sáng y như ở ngoài trời giữa buổi ban trưa.

Giữa đại sảnh, thụt vào bên trong, một chiếc ghế cao và rộng bọc gấm thêu hoa độn bông đầy cộm, trên đó một mụ già có một bộ mặt xấu xí nhăn nheo.

Mụ già đầu sói tóc thưa, mặt dài như mặt ngựa và hai lỗ lai với đôi mắt y như mắt chuột.

Con người tuy quá xấu, nhưng những thứ vận trong mình lại quá sang, trông gần giống như một vị Hoàng thái Hậu đương triều.

Ngay trên chiếc mũ phớt trên đầu, chính giữa khoản dưới trán có đính một hạt Dạ Minh Châu, hạt châu quá lớn, cho dầu trong Hoàng Cung cũng khó mà tìm được hạt châu như thế.

Không cần ai nói, không cần giới thiệu, ai cũng biết ngay đó là Ngư Mụ, người được tôn xưng là «Thái Thượng».

Bên sau, về phía trái, có một mụ già lùn mập dia mặt nhợt nhạt chính là Xà Cô Bà, chủ nhân Xà Cốc.

Bên sau Xà Cô Bà còn có một thiếu nữ mặc áo màu tía mắt phượng mày ngài, thân hình thật đẹp, đôt mắt nàng cứ dán chặc vào Giang Hàn Thanh, đôi mắt ngời ngời, không ai biết đôi mắt ấy đang vui mừng hay đang giận dữ.

Người thiếu nữ đó chính là «Ngủ Cung Chủ» Yên Phi Quỳnh.

Lúc bấy giờ Quế Cô Bà cũng đã trở vào đứng về phía bên phải của «Thái Thượng» Ngư Mụ.

Giang Hàn Thanh bước tới hai bước vòng tay :

— Tại hạ Giang Hàn Thanh xin tham kiến Thái Thượng.

Tôn Phi Loan bước theo quì xuống một chân :

— Đệ tử bái kiến sư phụ.

Nã Vân và Cầm Nguyệt đứng sau lưng Tôn Phi Loan cũng lật đật quì theo.

Bộ mặt của Ngư Mụ mà không cười thì trông giống như mặt ngựa nhất là khi thấy Tôn Phi Loan, bà ta giận dữ mở tròn đôi mắt hình ba góc lóe sáng như điện chớp...

Nhưng khi bà ta nhìn đến Giang Hàn Thanh và nhất là thấy Tôn Phi Loan quì thụp dưới đất, bao nhiêu giận dữ trên gương mặt bà ta vùng tiêu mất...

Đôi mắt bà ta đảo liên hồi vào hai người, bộ mặt dài ngoẵn chừng như ngẫn lại và cuối cùng thì bà ta hé nụ cười :

— Phi Loan, đứng dậy cho ta xem nào.

Phản sư diệt tổ, là thứ tử tội của Ngủ Phượng Môn, thế nhưng bằng vào thái độ và lời lẽ của Ngư Mụ, người không cảm thấy gì đáng gọi là nguy hiểm cả.

Bà ta không có ý hài tội Tôn Phi Loan.

Điều đó là một điều mà thật không ai ngờ tới.

Xà Cô Bà và Quế Cô Bà đưa mắt nhìn nhau, hình như họ cũng có vẻ ngạc nhiên.

Cái miệng hơi nhếch cười như đắc ý của Yên Phi Quỳnh lúc ban đầu giờ cũng tiêu đâu mất, thay vào đó một vẻ kinh hoàng.

Tôn Phi Loan càng ngạc nhiên hơn nữa, nàng chầm chậm đứng lên song song với Giang Hàn Thanh y như cặp vợ chồng mới đang chờ làm lễ thành thân.

Đôi mắt ti hí của Ngư Mụ ngời ngời và môi bà ta lại điểm nụ cười bà ta vừa cười vừa nói :

— Xứng lắm, thật là một đôi ngọc bích trời ban.

Không hiểu vì lẽ không con, hay mất con gì đó, không ai biết rõ, họ chỉ biết Ngư Mụ vốn ưa thích thanh niên tuấn tú, chính vì thế cho nên năm cô đồ đệ của bà ta đều được cho ăn vận theo lối nam trang, và cũng chính vì thế cho nên bà ta rất thiện cảm đối Giang Hàn Thanh, mặc dầu đối với Ngủ Phượng Môn, hắn được xem là tử tội.

Bây giờ thì quả đúng là tư thế của bà mẹ vợ xem chàng rể, Ngư Mụ nhướng mắt và hỏi :

— Sao ? Bây đã thành thân hay chưa ?

Câu hỏi của bà ta làm cho Giang Hàn Thanh đỏ mặt...

Tôn Phi Loan cũng cúi gầm mặt xuống không dám nhìn ai.

Yên Phi Quỳnh xạm mặt :

— Sư phụ, sư phụ đã chẳng....

Ngư Mụ lừ mắt :

— Nín, ai cho ngươi nói đó ?

Yên Phi Quỳnh cúi mặt nín thinh luôn.

Ngư Mụ nhìn thẳng vào mặt Tôn Phi Loan :

— Tam a đầu, nếu các ngươi đã thành thân thì đó là hỉ sự, tại sao lại không chịu mà còn dấu sư phụ đấy à ?

Tôn Phi Loan lí nhí :

— Sư phụ...chưa...chưa có.....

Ngư Mụ nhướng mắt :

— Ủa, sao lại thế ? Thật cái đám con nít này hành sự không ai biết nổi. Ngươi chính đã thương yêu gã tiểu tử đó nên mới đi theo hắn mà đã theo hắn thì tại sao lại chưa chịu thành thân ?

Nhưng bà ta lại gục gật đầu :

— Như thế cũng tốt, các ngươi đã về, vậy sư phụ làm chủ cho được rồi, hãy sang bên kia đi.

Yên Phi Quỳnh nôn nóng, nàng khẻ đưa mắt ra hiệu cho Xà Cô Bà...

Xà Cô Bà khẻ gật đầu và cười nói :

— Thái Thượng, Giang Hàn Thanh đã lén uống huyết Mãng Xà...

Ngư Mụ cười khì khì :

— Chuyện đó không cần nói nữa, hắn đã uống được là phúc duyên của hắn, trong thiên hạ không có bà mẹ vợ nào lại đi lấy máu của con rể bao giờ, vả lại, trong hơn ba mươi năm rèn luyện với bao nhiêu công phu và thần dược, Măng Xà huyết bây giờ đối ta cũng trở thành vô dụng...

Vừa nói bà ta vừa vén tay áo rộng, bên trái, chỗ cánh tay đứt mất bây giờ bỗng «mọc» ra một cánh tay khác, nhỏ và non y như cánh tay đứa bé lên năm.

Bà ta cười nói tiếp :

— Các ngươi hãy xem, đây là kết quả của Huyền Công, kết kuả của hơn ba mươi năm bồi dưỡng, chừng mười năm nữa thì sẽ không khác gì cánh tay của năm xưa.

Cả Quế Cô Bà và Xà Cô Bà có lẽ cũng không ngờ lại có chuyện thần thánh như thế ấy, cho nên khi thấy Ngư Mụ đưa cánh tay ra là họ kêu lên mừng rỡ...

Ngư Mụ cười đắc ý :

— Thật ra thì chuyện này không phải mới đây mà đã có từ mười năm trước, nhưng vì còn chưa được hoàn toàn nên ta chưa cho các ngươi biết đấy thôi.

Xà Cô Bà nói một câu tâng bốc :

— Huyền Công Thái Thượng quả thật thần thông quảng đại, thuộc hạ xin cúi lạy kính mừng.

Đồng Nhược Băng rúng động...

Nàng có nghe về «Huyền Công Phục Thể» nhưng chưa bao giờ ngó thấy bây giờ chứng kiến sự hồi sinh cánh tay của Ngư Mụ làm cho nàng phải giật mình.

Thảo nào bà ta lại chẳng nuôi chí hoành hành thiên hạ giang hồ...

Quế Cô Bà tương đối hiền hơn Xà Cô Bà, và cũng làm vừa lòng Ngư Mụ, nên vội nói :

— Giang nhị công tử, Tam cô nương Thái Thượng đã cho phép lui xuống thì hãy xuống đi.

Giang Hàn Thanh vòng tay nói với Ngư Mụ :

— Tại hạ lần này đến Ngư Thương Sơn tất kiến Thái Thượng, là vì Tôn điệt nữ của Nam Bình thế gia là Vệ Tĩnh Cô bị Đại Cung Chủ bắt về...

Ngư Mụ chận ngang :

— Ta đã cho người thông tri với Nam Bình thế gia, có lẽ gần đây Vệ Thái Quân sẽ thân tự đến nơi này đón cháu, chuyện đó các ngươi khỏi phải lo.

Vẻ mặt bà ta vùng nặng xuống nhìn Đồng Uyên Như và hỏi :

— Ngươi có phải là con gái của Đồng Thiên Hoa ?

Đồng Uyên Như gật đầu :

— Đúng.

Ngư Mụ cau mặt :

— Trước mặt ta mà ngươi dám buông lung như thế đấy à ?

Đồng Uyên Như gặn lại .

— Bà muốn tôi phải làm sao ?

Ngư Mụ quát lớn :

— Ta hỏi, hỏi có phải chính ngươi đã phế võ công của Kinh Phi Sương hay không ?

Đồng Uyên Như gật đầu :

— Đúng. tôi đã phế võ công của người ấy.

Ngư Mụ hỏi :

— Ngươi có biết nó là môn hạ của hạ của ta không ?

Đồng Uyên Như gật đầu .

— Rất biết.

Ngư Mụ gật gật đầu :

— Tốt lắm, ngươi có biết cánh tay cánh tay của ta bị ai làm tàn phế hay không ?

Đồng Uyên Như đáp :

— Biết, đó là do năm xưa bà hiếp bức Vô Kim Nam, buộc người phải trao Võ Lâm Minh Chủ Lệnh, với ý đồ tóm thu các đại môn phái, vì thế nên cha tôi đã dụng «Ngũ Hành Thần Chưởng» phế cánh tay ấy của bà.

Vẻ Mặt Ngư Mụ lần hiện đầy sát khí, bà ta cười [illegible] sắc :

— Ngươi nói đúng, con bé, ta không bằng lòng nói chuyện với kẻ hậu sinh, món nợ của cha mẹ ngươi ta cùng chẳng đòi [illegible] ngươi, nhưng vì ngươi đã phế võ công của đồ đệ ta nên ta không thể tha ngươi.

Đồng Uyên Như hỏi :

— Rồi bà tính thế nào ?

Ngư Mụ rít giọng :

— Ta cũng sắp tìm đến cha ngươi, bây giờ [illegible] công của ngươi trước rồi sẽ mang đến giao lại cho cha ngươi ở Lạc Hoa Đảo.

Đồng Uyên Như cười :

— Sao bà lại nói chuyện nghe quá dễ như thế ?

Ngư Mụ gằn giọng :

— Ngươi cho rằng ta chỉ nói chứ làm không được đấy à ?

Đồng Uyên Như thản nhiên :

— Đồng Uyên Như này đã tự tìm đến đây, bà phế được thì phế bà giết được thì giết, cứ làm theo ý muốn của bà, nhưng vì gia phụ nghe tin bà «Tiêm Hiệu Thái Thượng», sáng lập Ngũ Phượng Môn nên có dặn tôi mang đến bà một đôi lời.

Ngư Mụ quắt mắt :

— Cha ngươi nói gì ?

Đồng Uyên Như nói :

— Gia phụ bảo tôi cho bà biết rằng «Huyền Âm Chân Kinh» là thứ không đủ để dựa vào đó mà coi thường thiên hạ, phàm là người tạo nhiều sát nghiệp thì người đó cuối cùng là tự sát, vì thế gia phụ gởi đến bà một lời khuyên.

Ngư Mụ giận xanh mặt, thế nhưng bà ta lại cười khì :

— Ta sắp sửa đến Lạc Hoa Đảo đây, ta cần chứng minh thử xem ta sẽ tự sát hay là Đồng Thiên Hoa tự sát.

Bà Ta vùng qua ra lịnh cho Quế Cô Bà :

— Quế Tổng Quản, hãy phế bỏ võ công con bé đó cho ta.

Quế Cô Bà ứng tiếng bước ra...

Giang Hàn Thanh đưa tay :

— Hãy khoan !

Quế Cô Bà khoát tay :

— Hãy tránh ra, ở đây không có chuyện của ngươi.

Cái khoát tay của bà ta trông thật nhẹ nhàng, nhưng sức mạnh có thể gần trăm cân nặng, bà ta muốn cáo khoát tay ấy sẽ làm cho Giang Hàn Thanh dội lại...

Giang Hàn Thanh vẫn đứng yên, hẳn không thụt lui mà cũng không chống đở :

— Người ấy là người chị kết nghĩa sinh tử với tôi thì tại làm sao lại bảo rằng tôi không can hệ, Thái Thượng...

Đồng Uyên Như mím cười chận nói :

— Giang hiền đệ cứ tránh ra đi, để xem bà ta có phế bỏ võ công của tôi được không mà.

Ngư Mụ cười khà khà :

— Bé con, thật không ngờ ngươi là kẻ quá đa tình, đã có Tam là đầu rồi, bây giờ lại thêm người «chị đồng sinh tử» nữa !

Tôn Phi Loan vụt quì xuống rơi nước mắt :

— Xin sư phụ minh giám, chuyện nhị sư thư bị phế võ công, lỗi không phải do Đồng tỷ tỷ...

Ngư Mụ trầm giọng :

— Câm miệng lại, chẳng lẻ bị phế võ công lại là do lỗi của Kinh Phi Sương đấy à ? Mà dầu sao đi nữa, môn hạ của ta, người ngoài không thể nói chuyện phế võ công, hiểu chưa ? Quế Tổng Quản, hãy thi hành lệnh.

Quế Cô Bà di động thân ảnh, bà ta thi triển «di hình hoán vị» lướt qua khỏi Giang Hàn Thanh và đưa tay chụp thẳng vào Đồng Uyên Như :

— Con bé họ Đồng, hãy ngoan ngoãn quì xuống mà chịu thọ tội.

Bà ta vừa tung tay ra, năm ngọn chỉ phong xé gió nghe veo véo...

Đồng Uyên Như cười nhạt :

— Bằng vào thủ pháp tầm thường như thế mà lại tính chuyện phế võ công của ta được hay sao...

Nàng nhấc tay lên chỉ thẳng vào giữa lòng bàn tay của Quế Cô Bà...

Thấy ngọn chỉ của Đồng Uyên Như quá lạ lùng, Quế Cô Bà không dám dễ ngươi, bà ta lật thu tay lại và nhảy thối ra sau hai bước

Ngồi trên ghế cao, thấy chỉ cần một ngọn chỉ thôi mà Đồng Uyên

Như đã bức thối Quế Cô Bà, Ngư Mụ có phần rúng động...

Bà ta nghĩ rằng Đồng Uyên Như ít nhất cũng đã được bảy tám phần của cha mẹ và bây giờ thì bà ta hiểu tại sao Kinh Phi Sương lại dễ dàng thảm bại như thế ấy...

Trong khi Ngư Mụ dò xét, thì Quế Cô Bà đã nhích tới và bằng thủ pháp thật nhanh, bà ta đánh luôn một hơi ba chưởng.

Ba chưởng này, Quế Cô Bà đã sử dụng trong Huyền Âm Cửu Chưởng...

Thế đánh thực kỳ hung hãn.

Chẳng những chưởng ảnh đã bao bọc lấy thân thể của Đồng Uyên Như, mà tất cả lực lại tập trung vào những nơi hiểm yếu.

Đồng Uyên Như né mình nghiêng qua bên trái và hai tay áo cuống lên.

Quế Cô Bà với lực đã thâm hậu mà «Cửu Chuyển Chưởng» lại hàm ẩn kình khí phi thường, có thể nói những cao thủ ngang hàng với bà ta, cũng chưa chắc có người chịu nổi khi trúng ba chưởng...

Bây giờ thấy Đồng Uyên Như vung tay đối kháng, làm cho Quế Cô Bà bật cười thầm, bà ta cũng có hơi cảm thương cho một cô bé không lượng sức mình, cho dù «Lưu Vân Phi Tụ» có luyện đến mức nào đi nữa, nhưng làm sao lại có thể đương đầu nổi với «Huyền Âm Cửu Chưởng»?

Nhưng ý nghĩ của Quế Cô Bà không đi xa hơn nữa, vì khi ba ngọn chỉ chưởng của bà ta tới sát bên mình của Đồng Uyên Như thì bà ta ý thức ngay cái lợi hại của hai cánh tay áo rộng của cô bé mà từ nảy giờ bà ta cứ khinh thường.

Ba ngọn chưởng thế mạnh như mà thế mạnh như ba thác

nước từ cao đổ xuống thế mà khi gặp hai ống tay áo rộng của Đồng Uyên Như là chợt tan vào không khí, y như những con trâu nắn bằng đất rồi đem thả xuống bùn !

Không thấy Đồng Uyên Như động sức, cũng không nhận ra chiêu thế hay công phu gì kỳ lạ, nhưng ba ngọn thương của Quế Cô Bà lại bị hóa giải như không.

Quế Cô Bà trố mắt đứng trơ, sự kinh ngạc tột độ đã làm cho bà quên rằng mình đang lâm chiến.

Đồng Uyên Như lạnh lùng :

— Quế Tổng Quản, xin bà cũng tiếp với tôi một chiêu nhé..

Hai ống tay áo rộng của nàng lại thè nhẹ nhẹ ra.

Giá như lúc ban đầu thì có lẽ Quế Cô Bà đã vội vàng cười nhưng bây giờ thì khác, bây giờ thì bà ta đã ngán quá rồi.

Tuy nhiên, không thể làm cái chuyện lâm trận bỏ chạy dài, Quế Cô Bà đành phải vận dụng toàn thân công lực vung tay đón đỡ...

Bình !

Một tiếng dội rung rinh tòa đại sảnh, Quế Cô Bà hai chân không làm chủ được thân mình, bà ta loạng choạng thụt lui luôn năm sáu bước và một ngụm máu từ trong miệng ọc ra.

Hai tên tỳ nữ lật đật bước nhanh lên đỡ lấy Cô Bà lùi về chỗ cũ.

Quế Cô Bà trợn trừng đôi mắt nhìn Đồng Uyên Như, miệng bà ta lắp bắp :

— Tiên... Tiên Thiên... Oai Khí...

Bộ mặt của Ngư Mục hơi dài ra thêm nữa, những sợi tóc trắng lưa thưa trên đầu như muốn bật lên, bà ta nhìn chằm chặp vào mặt Đồng Uyên Như :

— Con bé, ngươi học được một vài môn nghề Đông Hải, thế mà lại dám ngông nghênh trước mặt ta à ?. Ta cho ngươi biết, nếu hôm nay mà ta thả cho ngươi đi thì từ đây ta sẽ không còn chỗ đứng nào trong giang hồ nữa cả...

Đồng Uyên Như thản nhiên :

— Tôi đến đây đâu có mang theo lòng mong thắng đối với bà, nhưng vì thế buộc không đi không đi không được, bà muốn gì cũng được chứ không cần phải nại lý do thể diện với giang hồ gì cả.

Miệng thì nói với Ngư Mụ nhưng tay nàng, nàng tại chỉ về bên trái, ngọn chỉ phong xé gió vút ra, một vật xanh rờn bóng loáng rơi xuống đất.

Đó là chiếc vong ngọc màu xanh mà Xà Cô Bà thường đeo nơi cổ tay giống chiếc vòng cẩm thạch.

Nó là chiếc vong hộ thân của bà ta, nó được xem như món võ khí cuối cùng khi gặp kình địch lợi hại.

Mỗi khi cấp lai đến nơi thì chiếc vòng đó được tung ra.

Có thể nói từ trước đến nay chiếc vòng đó rất ít được xử dụng, chỉ có một đôi lần trong đời, nhưng lần nào cũng đều đắc thủ chính vì thế mà không một ai biết được chân tướng của chiếc vòng ấy cả, vì chỉ có một đôi người bị nó chạm vào thì sẽ tắt hơi không còn phân biệt được.

Trong khi Đồng Uyên Như đang nói chuyện với Ngư Mụ thì Xà cô Bà hạ thủ.

Nó là thứ ám khí «sống» cho nên bà ta không cần phải ném cũng không cần phải cởi ra, vì một khi bà ta đã sử dụng thì chiếc vòng ấy trở thành vật tự động.

Nó tự tháo khỏi tay và tự bay về hướng địch.

Nó bay ra là vòng còn phải chiếc vòng nữa, nó ngay thẳng ta và cuốn mình thoi thóp, vì nó là một con rắn lục xanh.

Ngọn chĩ của Đồng Uyển Như chĩ đúng giữa mình con rắn. Con vật vằng lên và rơi xuống, thân nó bị đứt làm đôi.

Ta mặt như điện của Đồng Uyển Như chiếu thẳng vào mặt Xà Cô Bà nhưng nàng lại nói với Ngư Mụ :

— Tại cái được gọi là «Long cung» này là chỗ chuyên đánh lén như thế hay sao ?

Xà Cô Bà đánh đã không trúng địch mà vũ khí độc nhất bị tiêu hủy, bà ta vừa tiếc vừa sợ, và nhất là đôi mắt của Đồng Uyển Như càng làm cho bà ta thêm khiếp đảm, bà ta ú ớ mãi không ra tiếng.

Ngay lúc đó, phía trước đại sảnh vọt có hồi chuông reo vang và tiếp theo là chín tiếng khánh rền rền.

Ngư Mụ trợn trừng đôi mắt :

— Các ngươi hãy còn có viện binh phải không.

Giang Hàn Thanh sững sốt :

— Không, chúng tôi xuất phát từ Lưu Hương Cốc đến đây và đã vào đến mặt, không hề có người tiếp viện.

Ngư Mụ quay lại phía sau :

— Ngủ a đầu, ngươi ra lệnh cho Bàng Đô Thống, hãy cho họ vào đây.

Yên Phi Quỳnh cúi đầu tuân lệnh bước nhanh ra phía trước.

CHƯƠNG 45

VÕ LÂM MINH CHỦ LỆNH

Yên Phi Quỳnh đi ra rồi. Ngư Mụ lại ngó Giang Hàn Thanh:

— Giang Hàn Thanh, về trước, ngươi luôn luôn chống đối Ngũ Phương Môn, lại còn dẫn đi mất của ta một tên đệ tử. Nhưng hôm nay những chuyện đó đã trở thành quá khứ, ta bằng lòng bỏ qua, ta bằng lòng chủ hôn cho ngươi và Tam a đầu, ngươi nhiên trở thành con rể của Long cung, những chuyện nơi đây sẽ do ta liệu lý, ngươi và Tam a đầu hãy đi ra ngoài ngơi nghỉ và lo chuyện tương lai, không cần phải ở đây làm gì nữa.

Kể ra thì bà ta cũng khá, và như thế cũng thấy được tình thương của bà ta đối Tôn Phi Loan cũng nặng nề.

Tôn Phi Loan đỏ bừng đôi má, nàng khẽ liếc Giang Hàn Thanh nhưng không nói được tiếng nào.

Giang Hàn Thanh chợt thấy cảm thương nàng vô hạn, vì hắn biết trong thâm tâm nàng cũng không muốn đương diện thẳng thắn với Ngư Mụ, vì quả thật không phải chỉ vì lợi dụng mà tình thầy trò của họ quả khá đậm đà.

Nhưng bây giờ, ngoài tình cảm nhỏ nhen ra, ở đây vốn là đại cuộc, mặc dầu hắn cũng có cảm kích, nhưng không thể vì thế rồi tháo lui...

Hắn vòng tay lễ phép :

— Thái Thượng bỏ qua cho những chuyện đã rồi và lại rộng lòng nói chuyện từ hôn, tại hạ xin dâng lên Thái Thượng lòng thành cảm tạ, nhưng có điều, nơi đây, tại hạ không phải đến để cầu hôn....

Ngư Mụ trố mắt :

— Sao ? Tam a đầu đã cắn răng lìa bỏ tất cả, luôn đến việc bằng lòng mang tội bội phản sư môn, thế mà ngươi lại không cần nó hay sao ?

Chu Long Chu rướt nói :

— Đúng như bà đã nói, Tôn thư thư đã không còn là người của Long Môn, thì Giang nhị công tử cũng không thể là con rể của Long cung được, chuyện hai người yêu nhau, đã không còn ở trong tầm tay bà nữa.

Ngư Mụ giận dữ :

— Giang Hàn Thanh, có phải ngươi đã nói như thế hay không

Giang Hàn Thanh vòng tay :

— Thái Thượng đã hỏi, tại hạ xin nói thẳng, tại hạ và Tôn cô nương vốn thật không có ý trở lại Long Cung, nhưng vì Vệ cô nương bị bắt và chúng tôi lại bị gọi đích danh, thế tất phải đến và đó là nghĩa vụ võ lâm, nhưng bây giờ Thái Thượng cho biết chuyện Vệ Tinh Cô đã có cho Vệ Thái Quân hay đến nhận, như thế, tại hạ và Tôn Cô Nương xin được phép cáo từ.

Hay, quả Giang Hàn Thanh cũng đã lựa lời.

Nếu quả thật vì tình nghĩa nên bỏ qua chuyện cũ, vì tình nghĩa mà nói chuyện từ hôn, thì trước nhất là hắn phải chấp nhận.....

Và nếu hoàn toàn vì tình, vì nghĩa, vì muốn cho đệ tử mình hoàn toàn hạnh phúc, thì như thế kể như trọn vẹn.

Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan chấp nhận ân nghĩa đó và từ tạ ra đi, vì họ đâu phải là người của Long Cung.

Nhưng có lẽ Giang Hàn Thanh đã nhận rõ thâm tâm của Ngư Mụ.

Phải thấy rõ ràng bà ta quả có lòng tốt với Tôn Phi Loan, với Giang Hàn Thanh nhưng lòng tốt đó phải có trong giới hạn.

Bà ta bằng lòng bỏ qua chuyện cũ, bằng lòng cho hai người thành hôn, nhưng tự nhiên là phải ở lại Long Cung.

Một mặt bà ta không để mất một người đồ đệ, một mặt giữ Giang Hàn Thanh ở lại, mặc nhiên, bà ta tự tạo cho mình một cái thế mạnh mà cánh Lưu Hương Cốc phải e dè.

Vấn đề hiện nay, sự đối phó của Ngư Mụ không nặng về Lưu Hương Cốc.

Bà ta đang có một ý đồ.

Thứ nhất là đối với Vệ Thái Quân, kế đến là viễn chinh miền Đông Hải.

Khi cần, Lưu Hương Cốc sẽ tính sau.

Chính vì thế nên bà ta mới tính chuyện cầm chân Giang Hàn Thanh ở lại.

Cái khôn của Giang Hàn Thanh là chấp nhận lòng tốt của Ngư Mụ cho khỏi mang tiếng vô tình, nhưng hắn từ tạ ngay, hắn biết chuyện đó không khi nào Ngư Mụ hắn chấp nhận được

Mà một khi bà ta không chấp nhận thì mặt thật của bà ta sẽ lập tức lộ ra.

Đúng như hắn biết, bây giờ vẻ mặt của Ngư Mụ đã hầm hầm.

Bà ta lặng đi một lúc rồi chiếu tia mắt giận dữ về phía Tôn Phi Loan :

— Tam a đầu, ngươi hãy nói cho ta biết ? Các ngươi muốn đi phải không ?

Tôn Phi Loan cúi đầu ấp úng :

— Xin sư phụ khai ân...

Ngư Mụ giận rung, bà ta mím miệng gật gật đầu :

— Được, muốn đi thì ta sẽ... đưa đi.

Bà ta quay phắt lại quát lớn :

— Long Trượng.

Hai tên tỳ nữ từ phía trong khệ nệ khiêng ra một cây gậy đen ngòm, cây gậy đầu rồng bóng loáng.

Hai tên tỳ nữ hầu cận Ngư Mụ, tự nhiên nội lực và võ công được trui luyện từ lâu, thế nhưng cả hai khiêng một cây gậy lúng cúng đi không muốn nổi.

Ai cũng thấy biết cây gậy đó là cây gậy sắt nặng nề.

Ngư Mụ chống đầu gậy xuống đất và gằn giọng :

— Ta sẽ đưa các ngươi lên đường.

Tôn Phi Loan quì thụp xuống ôm lấy cây Long Trượng khóc lớn :

— Sư phụ, con cầu xin sư phụ tha cho chúng con, như sư phụ đã nói...

Ngư Mụ cười đanh ác :

— Phi Loan, ta đã chẳng nói rồi sao ? Ta đã bằng lòng cho các ngươi đi, nhưng ta sẽ đưa các ngươi một đoạn đường... cho trọn thủy chung.

Tôn Phi Loan cứ ôm cây gậy mà khóc :

— Sư phụ, sư phụ khai ân...

Ngư Mụ cười gằn :

— Được, ta sẽ khai ân.

Giang Hàn Thanh và Chu Long Chu bây giờ mới nhận ra về ghê gớm trong gương mặt của Ngư Mụ, họ biết không bao giờ có chuyện đưa đi như thế, họ biết bà ta không đoạt được ý đồ là cầm giữ cả bọn ở đây, bà ta không hề dung tha cho họ...

Đồng Uyển Như vụt nói :

— Tôn cô nương, hãy đứng dậy đi với Giang hiền đệ, chuyện ở đây để đó mặc tôi.

Ngư Mụ chớp mắt cười khà khà :

— Phi Loan, các ngươi đã gấp đi thì ta sẽ đưa các ngươi đi cho sớm.

Cây gậy đầu rồng vùng mấy động...

Đồng Uyển Như nhanh như chớp, nàng tràn mình tới, tay phải cầm ngang cây gậy, tay trái kéo Tôn Phi Loan tránh qua...

Ngư Mụ thét lớn :

— Họ Đồng, ngươi cả gan...

Cùng tay áo rộng phất lên thật lẹ.

Đồng Uyển Như mỉm cười, nàng không buông cây gậy và thụt lui một bước, đồng thời tay trái hất lên đối kháng.

Thấy tại bên đã bắt đầu động thủ, Giang Hàn Thanh thò vào lưng lẹo phẳng thanh Qui Long nhuyễn kiếm...

Chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, hai cánh tay áo rộng của Ngư Mụ và Đồng Uyển Như đã hất lên.

Không nghe một tiếng gió, không nghe tiếng đội, y như hai người vẫy chào nhau, nhưng thật thì sát khí đã ngợp trời.

Hai ống tay áo chưa thật chạm vào nhau, nhưng kình lực ngầm ngầm đã tiếp xúc, Đồng Uyển Như giống như bị người xô mạnh, nàng mím miệng thụt ra sau một bước...

Ngư Mụ vẫn đứng yên, nhưng hai con mắt của bà ta chợt đỏ như tôm luột và như muốn lồi ra, rành môi của bà ta rung rung :

— Tiểu a đầu, giỏi lắm, thảo nào mà ngươi chẳng khinh người

Ngay lúc ấy chợt có một tên tỳ nữ từ ngoài chạy vào hớt hải nói nhỏ bên tai Ngư Mụ...

Ngư Mụ chợt hơi tái mặt...

Thấy tên tỳ nữ có vẻ hoảng hốt, Đồng Uyển Như và Giang Hàn Thanh biết chúng báo tin...

Giang Hàn Thanh chợt nhớ chuyện Lưu Hương Cốc tấn công Tổng Đàn Ngũ Phượng Môn và nhất là bây giờ lại không có mặt «Đại Cung Chủ» Biên Phi Phương nơi đây thì chắc chắn chiến sự đã diễn ra nơi đây.

Hắn rất băn khoăn, không biết cuộc chiến khốc liệt ấy thắng bại về ai...

Ngay trong lúc đó chợt nghe phía trước đại sảnh có tiếng tỳ nữ vọng vào :

— Khải bẩm Thái Thượng, Nam Bình Vệ Thái Quân, Hoành Sơn Viên Trưởng Lão và Võ Đường Thiên Ninh Tử đã đến.

Bọn Giang Hàn Thanh giật mình...

Họ biết chuyện lớn sắp xảy ra, một khi Vệ Thái Quân thân chinh mà nhất là có cả Hoành Sơn Viên Trưởng Lão và Võ Đường Thiên Ninh Tử, những người đã mấy mươi năm không ra mặt giang hồ.

Ngư Mụ lạnh lùng :

— Mời vào.

Tiếng của Yến Phi Quỳnh nói lớn :

— Gia sư đang chờ nơi đại sảnh, thỉnh ba vị vào trong.

Tấm rèm châu nơi cửa được vén lên cao, hai tên tỳ nữ hầu Võ Vệ Thái Quân chầm chậm bước vào.

Chỉ cần nhìn vóc người tầm thước với mớ tóc bạc phơ của bà Phu Nhân cố Minh Chủ võ lâm, người ta hình dung một cao nhân tức cao vọng trọng.

Hơi xế bên sau Vệ Thái Quân về bên trái là một lão già thân hình khô đét, đặc biệt là hai cánh tay thật dài, da mặt như táo chín, đôi mắt sáng hệt sao đêm và trên vai lo lên chuôi kiếm đen ngòm.

Đó là vị tiền bối cao tuổi nhất trong võ lâm hiện tại, người vạn cao niên của cố Minh Chủ Võ Lâm Vệ Kiến Nam, người trưởng lão phái Hoành Sơn duy nhất còn tồn tại : Viên Trưởng Lão.

Hai mươi năm về trước thiên hạ giang hồ truyền khẩu rằng người đã cởi hạc qui tiên, nhưng bây giờ, hai mươi năm sau, Viên Trưởng Lão lại đột nhiên xuất hiện.

Một chuyện mà ai cũng ngạc nhiên đến kinh hoàng.

Song song với Viên Trưởng Lão là Võ Đương Chưởng Giáo Thiên Ninh Tử, ông ta vận áo vải thưa, năm chòm râu dài phủ bụng vóc dáng uy nghi như một thiên thần.

Bên sau ông ta là một tên đạo động vận áo màu lam, hai tay bồng thanh Thất Tinh Trường Kiếm.

Ngư Mụ chống cây gậy đầu rồng đứng sững giữa đại sảnh, giọng nói của bà ta hơi biến đổi :

— Vệ Thái Quân vượt đường xa vạn dặm đã là chuyện hy hữu, thêm vào đó còn có Viên Trưởng Lão và Chương Giáo Võ Đương, Long Cung nầy quả là phúc đức ngàn năm một thuở.

Vệ Thái Quân mỉm cười :

— Không dám, lão thân chỉ theo lời mời của Thái Thượng mà đến đây thôi.

Ánh mắt liếc về bọn Giang Hàn Thanh, Vệ Thái Quân khẻ gật đầu :

— Giang Nhị công và chư vị hiền điệt đều đã đến trước đây rồi.

Giang Hàn Thanh lật đật quấn thanh nhuyễn kiếm vào mình vòng tay thi lễ :

— Chúng văn bối cũng vừa mới đến không lâu

Vệ Thái Quân nhìn hắn bằng đôi mắt hiền hòa :

— Có chuyện gì đã xảy ra sao ?

Giang Hàn Thanh đáp :

— Đại Cang Chũ Ngũ Phương Môn mấy ngày trước đây dẫn người xâm nhập Lưu Hương Cốc và khi rút đi lại gặp bắt giữ Vệ cô nương, họ gởi thơ bảo văn bối và Tôn cô nương phải đến đây diện kiến Thái Thượng thì họ mới chịu thả Vệ cô nương vì thế chúng văn bối đến đây vì chuyện ấy.

Vệ Thái Quân mỉm cười hiền dịu :

— Vì chuyện Tỉnh Cô mà khiến cho Nhị công tử và chư vị hiền điệt phải lao nhọc thật khiến cho lão thân cảm thấy bất an

Bà ta liếc quanh và cười cười nói tiếp

— Lão thân xin giới thiệu, vị này là «Hoành Sơn» Viên Trưởng Lão, người đã cùng với nội tổ Nhị công tử ho chổ thâm giao, còn đây là Chương Giáo Võ Đương, cùng với lệnh tôn cũng là chổ quen thân trước, Nhị công tử hảy ra mắt nhị vị đi.

Giang Hàn Thanh lật đật bước tới cúi mình làm lễ.

Vệ Thái Quân lại nói với mọi người :

— Đây là con trai thứ hai của Kim Sàng Giang Đại Hiền, vốn là môn hạ của Trúc Kiếm Tiên Sinh.

Viên Trưởng Lão chớp đôi mắt sáng ngời nhìn Giang Hàn Thanh và bật cười ha hả :

— Hay lắm, rất khó mà có được một thiếu niên như thế, sau này hắn nhất định sẽ thay chúng ta mà làm rạng rỡ võ lâm.

Thiên Minh Tử cũng gật gù :

— Viên Trưởng Lão nói đúng, Giang thiếu hiệp thật không hổ là thế gia tử đệ...

Giang Hàn Thanh lại cúi mình :

— Mong các chư vị tiền bối khen cho, vãn sinh thật không dám cầu xa vọng.

Vệ Thái Quân mỉm cười :

— Viên Trưởng Lão chưa bằng lòng một ai trong lớp nhỏ võ lâm, nhưng hôm nay khen Giang hiền điệt thì là lời chân thật đấy.

Viên Trưởng Lão cười :

— Chưa dám nhận chứ không phải võ lâm hậu bối không người, ngay như ở đây vẫn còn mấy vị mà chắc chắn không làm cho võ lâm mất mặt...

Vừa nói, ông ta vừa liếc nhẹ về phía Đồng Uyên Nhu.

Chừng như không còn dằn được nữa, Ngọc Mụ chống mạnh cây rồng xuống nền đá và cao giọng :

— Xin thỉnh ba vị hãy ngồi, đã đến Long Cung mà cứ đứng nói chuyện như thế e rằng làm cho lão thân thất lễ đi chăng.

Nói xong là không chờ phản ứng, bà ta khệnh khạng ngồi ngay xuống

Viên Trưởng Lão cười nhẹ :

— Hơn ba mươi năm nay lão phu không qua lại giang hồ, không ngờ yêu ma đã đến lớp cao nhân, thảo nào võ lâm lại không đại loạn.

Ngư Mụ cười ngạo mạn :

— Nhưng bây giờ thì có lẽ ông đã thấy sự thật như thế rồi. Đã đến từng tuổi ấy nhưng Viên Trưởng Lão vẫn còn tính nóng như xưa, ông ta quát mắng :

— Ngư Mụ, ngươi hãy cứ thận sơn tự tạo long đàm hổ huyệt, thế nhưng ngươi đào biết rằng đối với lão phu, đây chỉ là ổ kiến mà thôi.

Ngư Mụ, chẳn bộ mặt dài ra thêm nữa, giọng bà ta thỏ thẻ :

— Là Long đàm hổ huyệt hay là hang kiến hang bọ gì rồi ngươi sẽ biết bây giờ.

Viên Trưởng Lão trừng mắt :

— Không đợi chờ gì cả, ta muốn biết ngay đây.

Vệ Thái Quân đưa tay :

— Xin Viên Trưởng Lão bớt giận, chúng ta đến đây là khách tiên lễ hậu binh, hãy để cho gia chủ định đoạt.

Thiên Ninh Tử mỉm cười :

— Viên lão, Vệ Thái Quân nói phải đấy, chúng ta hãy nói rõ lại ý của mình rồi quyết định sau.

Ngư Mụ gằn gằn :

— Không cần nói gì cả, lai ý của các người là nói cho ta thả Vệ Tinh Cô, chuyện đó rất dễ, cái mà ta cần hiện nay là «Kim Tiên» cái mà năm xưa chín đại môn phái đã rèn đúc để làm «Võ Lâm Minh Chủ Lệnh, hiện nay, Vệ Kiến Nam đã chết rồi, cái vật ấy phải về ta, các người cứ trao vật ấy là ta sẽ thả Vệ Tinh Cô tức khắc.

Bây giờ thì Giang Hàn Thanh đã biết rõ rồi.

Mục đích bắt Vệ Tinh Cô không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà là dụng ý của Ngư Mụ, càng không dính liếu về chuyện của hắn và Tôn Phi Loan, họ muốn đổi Vệ Tinh Cô bằng «Võ Lâm Minh Chủ Lệnh», nhưng họ lại dùng Vệ Tinh Cô làm mồi câu dẫn hắn và Phủ Loan trở lại Long Cung...

Bây giờ thì ý đồ của Ngư Mụ đã quá rõ ràng, bà ta không phải vì ý tốt muốn thành toàn cho ai cả, bà ta muốn bắt Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan lại Long Cung để khống chế lực lượng Lưu Hương Cốc...

Vệ Thái Quân mỉm cười :

— Sau ngày biến phu thệ thể, lão thân đã tuân theo lời gởi gấm của chín đại môn phái, thay mặt gìn giữ «Võ Lâm Minh Chủ Lệnh», để chờ đợi ngày tuyển cử Minh Chủ Võ Lâm, thế nhưng đến nay vì những biến cố liên tiếp xảy ra làm cho ý định hội tuyển không thành, vì thế «Minh Chủ Lệnh» hiện tại lão thân hãy còn gìn giữ, nhưng nó lại không phải là của riêng của lão thân, và vì thế cho nên dầu Thái Thượng có bắt bao nhiêu người nữa để làm con tin buột trao «Võ Lâm Minh Chủ Lệnh» cũng không một ai có quyền làm chuyện đó.

Ngư Mụ cười gằn :

— Nhưng ta tin chắc rằng Thái Quân rồi sẽ phải trao.

Vệ Thái Quân chận nói :

— Buột lão thân trao «Võ Lâm Minh Chủ Lệnh» để đổi lấy Vệ Tinh Cô là một chuyện không thể nào có được.

Ngư Mụ trầm giọng :

— Như thế là không có gì cần nói nữa.

Vệ Thái Quân nói :

— Lão thân thỉnh Viên Trưởng Lão và Chưởng Giáo Võ Đường đến đây vốn không phải vì chuyện Vệ Tinh Cô.

Ngư Mụ ngạc nhiên :

— Thế các ngươi đến đây là gì chuyện gì ?

Vệ Thái Quân điềm đạm nhưng rất trang nghiêm :

— Môn hạ của Thái Thượng tại Hoài Ngọc Sơn thiết lập Ngũ Phượng Môn, cố tình nhiều loạn võ lâm, bao nhiêu lâu nay làm cho xương khét máu tanh dọc giải đại giang Nam Bắc, chín đại môn phái cảm thấy rằng cứ như thế mà tiếp diễn thì e rằng không còn có cơ lập lại thế yên lành, vì thế cho nên đã quyết định yêu thỉnh Thiếu Lâm Đại Giác Thiền Sư chấp pháp, cùng với Nga My, Hoa Sơn và các lộ anh hùng kéo đến Hoài Ngọc Sơn, để khuyên giải lệnh đồ, riêng lão thân cũng được phái đến Ngư Thương Sơn hội kiến cùng Thái Thượng, mong Thái Thượng vì sự an nguy cho đồng đạo võ lâm mưu việc yên lành...

Ngư Mụ hừ hừ trong cổ :

— Nhưng nếu lão thân không nghe theo chuyện tầm sàm đó thì sao ?

Vệ Thái Quân cho tay vào mình lấy «Võ Lâm Minh Chủ Lệnh» hai tay đưa ra trước mặt, nghiêm giọng :

— Đây là võ lâm đồng đạo đã cộng đồng thiết lập, kẻ nào vi phản Kim Lệnh thì kẻ đó là người chống đối toàn thể võ lâm.

Ngư Mụ cười sằn sặc:

— Thái Quân đã có mang theo «Võ Lâm Minh Chủ Lệnh» đó à ? Hay lắm, ba mươi năm nay lão thân bị người ta xem như là kẻ địch của võ lâm...

Ngư Mụ chưa nói dứt lời thì một tên cung nữ từ ngoài hớt hải chạy vào nói nhỏ bên tai...

Ngư Mụ tái mặt :

— Nó đâu ?

Tên vận theo cung nữ đáp :

— Khải bẩm Thái Thượng, hiện đang ở ngoài đợi lịnh.

Ngư Mụ đập mạnh tay lên thành ghế :

— Hãy bảo vào đây.

Tên cung nữ cúi đầu lui ra một lúc thì lại có một tên tỳ nữ chạy vào quì phục xuống trước Ngư Mụ khóc rống lên :

— Tiểu tỳ bái kiến Thái Thượng... Đại Cung Chủ, Tứ Cung Chủ đã... đã không còn...

Đại Cung Chủ, Tứ Cung Chủ đã chết

Tin đó con có nghĩa là Tổng Đàn Ngũ Phượng Môn đã vỡ tan.

Đó cũng là một cái tin mà bọn Giang Hàn Thanh nôn nả muốn nghe

Bọn Quỷ Cô Bà, Xà Cô Bà và «Ngũ Cung Chủ» Yên Phi Quỳnh càng nôn nóng hơn nữa, họ xích lại gần hơn để lắng nghe.

Tòa đại sảnh bỗng im phăng phắc, ai cũng muốn biết tin tức về cuộc chiến Hoài Ngọc Sơn....

Ngư Mụ y như bị điện giật, bà ta xanh mặt :

— Làm sao lại chết ?

Tên tỳ nữ dập đầu run rẩy :

— Tứ Cung Chủ bị «Lôi Hỏa Thần Châm» của Hứa Kính Bá Đại Cung Chủ bị bao vây nên... tử ải

Ngư Mụ rung bần bật :

— Tổng Hộ Pháp và đám Phó Tổng Hộ Pháp đi đâu ?

Tên tỳ nữ đáp :

— Tổng Hộ Pháp bỏ đi sau khi Đại Cung Chủ chết, còn bốn vị Phó Tổng Hộ Pháp người thì chết còn người thì cũng bỏ đi.

Ngư Mụ vùng giọng đầu trượng xuống ghềnh đá làm bể một mảng khá to, bà ta lạc giọng :

— Ngươi hãy kể cho rõ, ngoài bọn Lưu Hương Cốc còn cót những ai ?

Tên tỳ nữ đáp :

— Chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn và Nga My...

Ngư Mụ trợn gần rách khoé mắt :

— Ta sẽ xuất lãnh Hoàng Y Vệ quét sạch [illegible] diệt sạch các môn phái và làm cả bọn Lưu Hương Cốc...

Viên Trưởng Lão cười gằn :

— Lớn lối quá thế ?

Ngư Mụ chỉ vào mặt Giang Hàn Thanh và Lê Thái Quân :

— Đừng có tên nào mong sống sót ra khỏi nơi này.

Thiên Ninh Tử cười :

— Tốt lắm, tốt lắm... Ngũ Phương Môn gieo gió đã gặt bão rồi, Ngư Mụ, ba mươi năm nay đã tàn hại quá nhiều, bây giờ sự việc đã thế mà cũng vẫn chưa hối ngộ hay sao ?

Ngư Mụ vụt cười khàn khàn, giọng cười của bà ta bây giờ không còn giống tiếng người nữa, bà ta nhịp nhịp đầu cây gậy :

— Đây là các đại môn phái muốn tự diệt vong chứ không phải lão thân tạo điều sát nghiệt.

Bà ta quay lại căn dặn Quế Cô Bà :

— Quế Tổng Quản, ngươi hãy thỉnh Tam Tiên đến đây, sau khi thu thập bọn nầy xong là ta sẽ động binh ngay, thử xem võ lâm hiện nay ai làm gì ta được.

Quế Cô Bà tuân mạng lui ra.

Giang Hàn Thanh chợt nhớ lời Đào Ngọc Lan, Ngư Mụ cho Quế Cô Bà đi thỉnh «Tá Tiên», chắc chắn là «Phúc Đạo Tam Linh» mà Đào Ngọc Lan đã nói..

Vệ Thái Quân biết chuyện hôm nay không còn nói bằng lời phải mà được nữa, nên sau khi Quế Cô Bà đi rồi, bà ta vội nói ngay với Ngư Mụ :

— Thái Thượng đã muốn giữa chúng ta sẽ hơn thua với nhau bằng võ học điều đó lão thân cũng không làm sao cản được nhưng đứa cháu gái của lão thân đang bị giam giữ mà lão thân thì lại ý lẹn đến đây, vậy thì trước giờ tranh phân cao hạ, lão thân yêu cầu thả Vệ Tinh Cô, chuyện hôm nay giữa ta và Thái Thượng, bắt đầu quyết định. Bằng vào thân phận, danh vị của Thái Thượng, ta thấy đừng để mang tiếng không hay đối với một đứa trẻ như thế ấy.

Ngư Mụ cười gằn :

— Được, có sao đâu ? Ta cũng rộng lượng cho bà cháu gặp nhau trước phút lâm chung.

Vệ Thái Quân vẫn thản nhiên :

— Hảo ý của Thái Thượng, lão thân xin cảm tạ.

Ngự mụ quay ra sau ra lệnh :

— Hãy thả Vệ Tình Cô.

Tên tỳ nữ tuân lệnh vào trong, mấy phút sau dắt Vệ Tình Cô ra đạo sảnh.

Vệ Thái Quân vừa thấy Vệ tình Cô là nghiêm giọng :

— Tình Cô, hãy đến đây.

Vệ Tình Cô chạy a lại rơi nước mắt :

— Bà nội ...

Tuy đường đường là một phó Đường Chủ của Lưu Hương Cốc, nhưng trước mặt Vệ Thái Quân, Vệ Tình Cô vẫn là đứa cháu nhỏ nhích, nàng luôn luôn làm nũng với bà.

Vệ Thái Quân vuốt tóc nàng cười nói :

— Nín đi, ngươi có thấy không, chính gì ngươi mà Giang nhị công tử và chư vị thiếu hiệp phải lặn lội đến đây trước hơn là nửa đấy.

Vệ Tình Cô ngẩng mặt lên nhìn Giang Hàn Thanh, nàng hứ một tiếng rồi quay mặt sang chỗ khác.

Thái độ của nàng làm cho cả bọn đều ngơ ngác ...

Thật sự không cần phải chờ đến tiếng hứ của nàng, chỉ bằng cái nhìn thôi, cái nhìn khó chịu cũng đã đủ nói lên đều bất mãn trong lòng.

Đúng là thái độ tật đố của cô gái nhỏ, nó không phải là điều đáng trách, mà trái lại, rất đáng thương.

Nàng chỉ muốn có mỗi một mình, mình hơn tất cả, bất cứ có người nào nổi bật hơn là có thái độ ấy ngay.

Tuổi nhỏ có nhiều đố kỵ không xứng đáng, chính vì sự đố kỵ ấy đã làm cho nàng khốn đốn, và âu cũng là một bài học cho nàng.

Bây giờ đây không còn phải thái độ lỗ lã nữa mà vì nàng e thẹn.

Nàng đã cảm thấy chuyện làm nóng nổi của mình.

Nhưng bảo nàng phải thừa nhận ngay cái lỗi thì chắc chắn không làm sao có được.

Giang Hàn Thanh từ khi gặp Đào Ngọc Lan, Tôn Phi Loan, Yên Phi Quỳnh, Chu Long Châu và bây giờ thì đến Vệ Tinh Cô, hắn thấy người nào buổi ban đầu cũng đều nhìn mình bằng đôi mắt lạ lùng như thế, chính vì vậy mà cái nhìn của Vệ Tinh Cô bây giờ đã không làm cho hắn bực mà trái lại, hắn chợt nghe sợ sệt.

Lúc ấy, phía sau tấm bình phong nơi đại sảnh chợt nghe tiếng khua động, Quế Cô Bà chậm chậm đi ra cúi mình trước Ngư Mụ:

— Bẩm Thái Thượng, Phúc Dao Tam Tiên đã đến.

Rõ ràng Ngư Mụ đã đem Phúc Dao Tam Tiên ra làm chỗ dựa vì bà ta đã thấy cuộc diện hôm nay phía bất lợi nghiêng hẳn về mình, nhất là sau khi được tin Tổng Đàn Ngũ Phượng Môn đã vỡ.

Kế tiếp là từ sau tấm bình phong lại bước ra ba người, hai nam một nữ, cả ba đều vận đạo bào.

Ai cũng biết đó nhất định là Phúc Dao Tam Tiên.

Người đi đầu vận đạo bào màu tía, toàn thân ông ta y như chỗ nào cũng màu tía cả, luôn đến da mặt cũng ửng hồng.

Ông ta trạc khoản bốn năm mươi tuổi.

Diện mạo vị đạo nhân này không thể gọi là tà đạo vì bằng vào mi thanh mục tú, bằng vào thần sắc phiêu nhiên, dáng cách của ông ta quả gần với tiên phong đạo cốt...

Không thấy ông ta có binh khí chỉ thấy trên tay cầm một nhánh san hô cũng là màu tía, có lẽ đó là binh khí thường dùng.

Người thứ hai cũng khoảng ngoài bốn mươi, mày rậm mắt lồi, mặt như táo chín, tay cầm chiếc ngọc tiêu màu đỏ.

Sau cùng là một đạo cô mày tằm mắt phượng, tay cầm cặp sênh bằng ngọc, tuổi có lẽ quá ba mươi.

Cả ba người tư thế phiêu diêu, họ không có vẻ gì đáng gọi là bàng môn tả đạo.

Những người có mặt nơi đây đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Theo họ, sau khi nghe Ngư Mụ cho thỉnh «Tam Tiên», ai cũng nghĩ rằng sẽ xuất hiện những kẻ hình thù cổ quái, nhất là khí phát của họ sẽ như bọn yêu ma, thế nhưng bây giờ đối diện, mọi người mới đâm ra ngơ ngác.

Bằng vào dáng cách của ba người này, đúng là họ không vì tà đạo, thế nhưng tại sao họ lại cùng hùa về phe Ngư Mụ?

Vừa thấy ba người, Ngư Mụ đã cười vui vẻ:

— Lão thân cho thỉnh ba vị tiên trưởng đến đây, bởi vì tại đây đã có những cao nhân của Võ Lâm Trung Nguyên, ngoài ra còn có con gái của Đông Hải Song Tiên, người từ Lạc Hoa Đảo.. ..

Người đạo sĩ đi đầu khẽ cúi đầu:

— Xin Thái Thượng giới thiệu cho chúng bần đạo biết.

Ngư Mụ mỉm cười quay về phía Vệ Thái Quân:

— Ba vị đây là Phúc Dao Tam Tiên..

Người đạo nhân dẫn đầu lại vòng tay:

— Không dám, bần đạo từ Phúc Dao Sơn, đạo hiệu là Xích Linh Tử, vị này là sư đệ Xích Tiêu Tử và sau hết là sư muội Xích Hà Tử...

Có lẽ họ không phải là những nhân vật thường qua lại giang hồ, vì thế cho nên dầu đã báo danh nhưng những người có mặt nơi đây cũng không ai biết...

CHƯƠNG 46

THIÊN MA VŨ KHÚC

Viên Trưởng Lão nghe những kẻ không có danh vị giang hồ à đã có phần khinh thị, ông ta cười khẻ :

— Đã hơn ba mươi năm nay, hình như lão phu chỉ nghe danh Đông Hải Song Tiên, chứ không ngờ Phúc Dao Sơn lại cũng có ba vị tiên trưởng, hôm nay thật quả là hạnh ngộ.

Giang Hàn Thanh hơi lấy làm lạ, hắn không dè Phúc Dao Sơn cũng thuộc về vùng Đông Hải.

Câu nói của Viên Trưởng Lão không làm cho Xích Linh Tử để ý, nhưng sư đệ của ông ta là Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử có hơi tái mặt vì tức tối.

Ngư Mụ nhìn qua tình hình là có hơi mừng mục đích của bà ta là cố làm cho họ nổi nóng với nhau, vì thế nên bà ta tiếp tục giới thiệu :

— Vị ấy là đệ nhất kỳ nhân trong chín đại môn phái võ lâm, ông ta là Hoành Sơn Viên Trưởng Lão, cứ theo truyền thuyết giang hồ thì ba mươi năm về trước đã một bận qui tiên, nhưng hôm nay lại trùng phục phục giang hồ...

Bà ta lại chỉ Vệ Thái Quân :

— Đây là Phu Nhân của Trung Nguyên Đệ nhất kiếm «Cố Minh Chủ Võ Lâm» Vệ Kiến Nam, hiện đang chấp chưởng «Võ Lâm Minh Chủ Lệnh»...

Không chờ ai nói gì, ta lại chỉ luôn Thiên Ninh Tử :

— Vị này là Chưởng Giáo Võ Đương Thiên Ninh Tử, hiện được xem là Bắc Đẩu Thái Sơn của đồng đạo võ lâm, một lãnh tụ của các đạo nhân vật giang hồ...

Lời lẽ giới thiệu của Ngư Mụ tuy có vẻ long trọng bên ngoài, nhưng bên trong hàm ẩn khiêu khích Phúc Đao Tam Tiên, vì càng làm cho những người bên kia nhiều danh vọng là càng làm cho Tam Tiên bất phục...

Quả nhiên, sau khi giới thiệu, Phúc Đao Tam Tiên, nhất là Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử bắt đầu nóng mặt.

Ngư Mụ làm như không thấy, bà ta lại chỉ Đồng Uyên Như :

— Đây là Đồng nữ hiệp, người con gái độc nhất của Đông Hải Song Tiên...

Thật ra đâu nghe giới thiệu, những người trưởng thượng, Phúc Đao Tam Tiên tuy có hơi khó chịu nhưng họ cũng không chú ý lắm, bây giờ nghe đến người con của Đông Hải Song Tiên là họ mới bắt đầu ngẩng mặt, họ nhìn chăm chăm vào mặt Đồng Uyên Như.

Cả đến Vệ Thái Quân, Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử cũng quay mặt nhìn kinh ngạc.

Cũng có thể vì danh vị của Đông Hải Song Tiên quá lớn, cho nên ai cũng muốn nhìn cho rõ mặt người con, cũng có thể vì Đồng Uyên Như niên kỷ quá nhỏ nên làm cho mọi người chú ý.

Đông Hải Song Tiên đã vắng bóng trên giang hồ, nhất là vùng Trung Nguyên đã ngót ba mươi năm, nhưng thanh danh của họ vẫn còn chấn động, nhất là người ta không ngờ họ vẫn có một người con nổi danh hơi sớm trong giang hồ.

Xích Hà Tử chớp đôi mắt phượng nhìn Đồng Uyên Như và hỏi :

— Con gái của Đông Thiên Hoa đấy à ? Tên gì nhỉ ?

Đồng Uyên Như vỗ tay sau đít thản nhiên :

— Đạo cô là con gái của ai và tên gì nhỉ ?

Xích Hà Tử nóng mặt :

— Có lẽ vì ỷ mình là con gái của Đông Hải Song Tiên nên mới ngươi khinh thị giang hồ không biết lễ với người trưởng thượng ?

Đồng Uyên Như điềm đạm :

— Tôi là con người như thế nào, nói những lời như thế nào chuyện đó không can hệ đến một ai, còn nói về lễ mạo thì phải con phải tùy người, người biết lễ thì dụng lễ đáp ta, kẻ vô lễ thì áp dụng lễ la thừa.

Xích Hà Tử giận dữ :

— Chỉ có bọn làm cho cha mẹ cuồng ngạo mới sinh con cuồng ngạo như thế đấy

Đồng Uyên Như chiếu tia mắt như điện lạnh vào mặt Xích Hà Tử và gằn lại :

— Đạo cô nói chi ?

Xích Hà Tử nói :

— Chẳng lẽ ta nói không đúng hay sao ?

Đồng Uyên Như nghiêm giọng :

— Gia phụ gia mẫu đã ẩn cư lâu rồi ở miền Đông Hải người ta đã không màn thế sự, chính vì thế nên tôi xin đạo cô khi nói, nên tránh đừng đá động đến người.

Xích Hà Tử cười nhạt :

— Ẩn cư ? Hừ ta hỏi ngươi, cái câu «Danh Sơn Sự Cửu Phái Đông Hải Tôn Song Tiên» là nghĩa lý gì ? Ai tôn, ai cử ? Chẳng lẽ trừ «Song Tiên» ra còn chúng ta là bàng môn tả đạo ?

Đồng Uyên Như nói :

— Đạo cô nghe ai nói thế ?

Xích Hà Tử nói :

— Giang hồ ai ai cũng đều biết chứ đâu phải một hai người.

Đồng Uyên Như nói :

— Nhưng đạo cô có nghe gia phụ gia mẫu tự xưng như thế bao giờ chưa ? Chắc chắn là chưa ? Như vậy giang hồ ai tôn xưng mặc ai, họ có quyền làm chuyện đó, và chuyện đó đâu có can hệ gì đến gia phụ gia mẫu ta đâu.

Xích Hà Tử quắt mắt :

— Vợ chồng Đồng Thiên Hoa coi thiên hạ không người, ta thấy cha mẹ ngươi không đáng được tôn xưng như thế ấy.

Đồng Uyên Như cười nhẹ :

— Không phục à ? Thiên hạ có nhiều người có danh và cũng có nhiều người không phục, nhưng chuyện đó cũng đâu có sao ? Phục hay không là một chuyện, còn đụng chạm với nhau không là chuyện khác, giả như các vị muốn đụng chạm thì cứ chẳng bị sẵn đi.

Xích Tiêu Tử nói :

— Sư muội cần gì phải nói chuyện với đứa trẻ miệng hôi đầy sữa như thế, cứ trói quách nó rồi mang ra Đông Hải giao cho cha mẹ nó dạy dỗ cho nó là được rồi.

Đồng Uyên Như cười :

— Như thế cũng hay, nhưng không biết vị nào định ra tay trước nhỉ ?

Xích Hà Tử nói :

— Tự nhiên là ta đây.

Đồng Uyên Như chưa kịp nói gì thì Tôn Phi Loan đã vội bước ra :

— Đồng tỷ tỷ, hãy để cho tiểu muội lãnh giáo với vị đạo cô ấy cho.

Xích Hà Tử ngạc nhiên :

— Ngươi là em của ả đấy à ?

Ngư Mụ rướt nói :

— Con a đầu ấy là đệ tử bị trục xuất khỏi gia môn của lão thân...

Một mặt bà ta quay quát lớn :

— Nghiệt xúc, ngươi dám vô lễ với tiền trưởng như thế à ?

Tôn Phi Loan nói :

— Đệ tử chỉ định cùng tiên cô lãnh giáo đôi chiêu.

Chu Long Chu chận nói :

— Bà đã tuyên bố trục xuất Tôn thư thư ra khỏi môn tường thì can thiệp chuyện làm của người ta làm chi nữa.

Ngư Mụ dộng mạnh đầu trượng xuống nền đá thét lên :

— Lão thân siêu sinh cho bọn ngươi trước đã...

Xích Hà Tử cười cười :

— Xin Thái Thượng bớt giận, lệnh đồ có lẽ ỷ vào cái thế con gái của Đồng Thiên Hoa là bè bạn nên mới dám xem thường tôn trưởng, để bần đạo bắt giao luôn cho Thái Thượng gia hình môn giáo.

Vệ Thái Quân lên tiếng :

— Hãy khoan.

Xích Hà Tử hỏi :

— Thái Quân muốn nói chi ?

Vệ Thái Quân nói :

— Lão thân cảm thấy ba vị như hạt châu trong thế giới thần tiên, đạo cần thâm hậu, chứ không phải như hạng luyện võ tầm thường thế mà đứng trước việc Ngư Mụ dung tùng cho môn hạ thiết lập Ngũ Phượng Môn tung hoành thiên hạ, giếc hại giang hồ, chư vị lại hùa theo tạo thành sát nghiệp, lại còn nghe theo lời chầm chọc, tạo lý gán giữa ba vị và Đông Hải Song Tiên, chuyện đó lão thân thấy thật quá tổn thương trong tình đồng đạo ..

Ngưng một giây, Vệ Thái Quân nhìn thẳng vào mặt ba người và từ từ nói tiếp :

— Ba vị vốn là bậc chân tu, chưa từng nhún tay vào ân oán giang hồ, lão thân xin khuyên ba vị nên giữ đạo tu hành gát bỏ vòng cương tỏa.

Xích Hà Tử cười nhạt .

— Các ngươi tự mệnh danh là các đại môn phái, hình như cho là ngoài các người ra, trong thiên hạ không còn ai xứng đáng nữa cả, nhất là đối với kẻ sĩ đều bị gán là tả đạo bàng môn, nhưng thứ cần trừ tuyệt, ngay như Thái Thương đây, đã là người ẩn cư hơn ba mươi năm trong chốn thâm sơn, thế mà các ngươi cũng vẫn hùa nhau đến tìm làm dữ, như thế là chính phái hay sao ?

Vị đạo cô bỗng cười gằn và nói tiếp :

— Ngày nay các người tìm đến Ngu Thương Sơn, ngày mai lại dung gì mà không phá Phúc Dao Sơn ? Các ngươi tự xem là Trung Nguyên Bắc Đẩu, nhưng liệu các người có xứng danh không đã chứ ?

Viên Trưởng Lão cười hạ hả :

— Ai nói thế ? Học của ai thế ? Ai mớm mồng cho thế ? Hừ, ta những tưởng Phúc Dao Sơn là nơi phúc địa, là nơi có những nhân vật thức thời, lão phu không để nơi đó lại sản sinh ra cái hạng nói tiếng người theo kết, ai dạy gì cũng nhắm mắt nghe theo.

Xích Tiêu Tử tái mặt thét lên :

— Họ Viên, đừng có ỷ vào mớ tuổi mà sinh cuồng ngạo, ta không nghe theo ai hết, bọn ta đến đây là để tìm chín đại môn phái Trung Nguyên để mà thanh toán, bọn ngươi có tài thì cứ xông vào.

Viên Trường Lão cười lớn hơn nữa :

— Hay, nói như thế mà có khi còn nghe được nói trắng ra như thế có phải hơn không, bày đặc lẽ nầy lý nọ làm chi cho lung túng, nhưng bây giờ ta hỏi bọn ngươi tính đánh từng người một hay là ùa luôn một lúc cả ba ?

Xích Tiên Tử cười gằn :

— Cần gì phải đông, một mình bần đạo cũng đủ để làm sạch cỏ ở đây rồi.

Xích Hà Tử liếc mắt :

— Nhị sư ca, hãy chậm lại đi, hay để cho tiểu muội tới hai con a đầu nầy, rồi sẽ tính tới cái đám già kia cũng không muộn đâu mà.

Vừa nói, cô ta vừa đưa tay ngoắt Tôn Phi Loan :

— Đến đây, ngươi muốn cùng ta động thủ thì hãy đến đây.

Đồng Uyên Như thấy Xích Hà Tử chiếu đôi mắt sáng lạ kỳ và chân cô ta gần như nhẹ không chấm đất, nên vội dùng truyền âm nhập mật nói với Tôn Phi Loan :

— Tôn muội muội, nhớ cẩn thận, người ấy có phần lợi hại chúng ta phải dùng trí chứ dùng sức thì khó lòng thủ thắng.

Tôn Phi Loan gật gật đầu.

— Vâng, tiểu muội ghi nhớ.

Nàng bước ra vòng tay thi lễ :

— Xin tiên nữ ra chiêu.

Giang Hàn Thanh sợ nàng thất thố nên hắn vội bước theo ra lượt trận.

Xích Hà Tử chớp mắt ngó Giang Hàn Thanh và hỏi Phi Loan:

— Hắn là gì của ngươi đấy ?

Tôn Phi Loan đỏ mặt ấp úng và Giang Hàn Thanh vội vướt nói :

— Tại hạ là Giang Hàn Thanh.

Xích Hà Tử nheo mắt :

— Ngươi sợ nàng bị hại phải không ? Hay là cùng vào một lượt đi cho tiện.

Tôn Phi Loan quay lại nói :

— Không, Nhị công tử, để một mình tôi.

Xích Hà Tử cứ nhìn đâm vào mặt Giang Hàn Thanh cười cợt:

— Sợ ta làm cho nàng bị thương à ? Mất thì có người thay thế, sợ gì !

Tôn Phi Loan nóng mặt trầm giọng :

— Tiên tử không chịu ra tay thì tiểu nữ đành xin lỗi...

Bàn tay trái nàng bắt từ trong hất mạnh ra, tự nhiên là mu bàn tay quay ra phía ngoài, vì thế cái hất tay xem rất nhẹ nhàng y như đang đuổi một con ruồi chứ không ra chiêu thế gì lạ cả ..

Thế nhưng Xích Hà Tử lại không dám đối kháng, có lẽ cô ta cũng đã nhận được cái thế đánh lạ kỳ.

Cô ta cầm cặp sênh tà tà lướt qua bên phải và nhắm tay Tôn Phi Loan điểm một hư chiêu.

Thấy Tôn Phi Loan xuất thủ, Ngư Mụ tái mặt thét lên:

— À...ngươi đã học thủ pháp của kẻ khác và công nhiên dám phô diễn trước mặt ta....

Tôn Phi Loan vừa đánh vừa tràn mình theo và tay phải dựng lên tung thẳng ra y như một ngọn đao.

Xích Hà Tử vốn tung hư chiêu để dò xét, không ngờ Tôn Phi Loan lại đánh tiếp theo, cách đánh lại quá dữ dằn làm cho cô ta hoảng hốt thối lui một bước.

Chỉ mới chiêu đầu, Tôn Phi Loan đã tung sát thủ và đã chiếm thượng phong.

Bị môn hạ Ngư Mụ bức thối luôn hai bước, Xích Hà Tử nóng mặt, cô ta thét lên một tiếng vung cặp sênh ra đánh nhau theo thế liên hoàn.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tôn Phi Loan bỗng thấy trước mắt vô số hào quang và từ trong đó, nào chỉ phong, nào chưởng lực từ các hướng bất đồng ập vào bủa kín lấy nàng.

Thấy chiêu thế quá lạ lùng, Tôn Phi Loan không dám khinh suất, nhấc bổng mình lên cho khỏi tầm công kích và tung thẳng «Ngũ Hành Thần Chưởng».

Loại chưởng pháp nầy vốn của Đông Hải Song Tiên, nàng đã được Đồng Uyên Như huấn luyện gần như toàn bộ, tuy là chưởng pháp, nhưng bên trong nó bao hàm kiếm thế, quyền thế, chỉ lực chưởng phong, nó cùng một lúc triển khai cực kỳ lợi hại.

Cả hai vì biết sự lợi hại cho nên vô đầu là thi triển tuyệt chiêu, thế đánh của hai người trông thật đẹp mắt.

Chỉ trong vòng nháy mắt, hai người đã giao đấu ngoài hai, mươi chiêu và bất phân cao hạ.

Xích Hà Tử vì ỷ vào tư thế trưởng thượng của mình, nên đánh khá lâu là vẫn chưa chiếm được thượng phong cho nên cơn giận tức bắt đầu sôi sục.

Tuy tận dụng Ngũ Hành Thần Chưởng, nhưng vì mới vừa luyện tập chưa được bao lâu nên Tôn Phi Loan mất sức khá nhiều chính vì thế nên quá mấy mươi hiệp đầu là mồ hôi của nàng cũng đã tươm ra.

Lúc bấy giờ chiêu cuối cùng của Ngũ Hành Thần Chưởng đã được nàng mang ra sử dụng, chiêu cuối cùng mà cũng là chiêu lợi hại nhất, tay phải nàng thế theo «Lôi Khuyết» chỉ xốc lên trên, tay trái nàng án theo « Kiếm khuyết» từ trong tống thẳng ra ngoài, cả hai tay nhất thời tung ra như sấm sét...

Ngư Mụ vụt kêu lên :

— Tiểu Tử hãy đề...

Nhưng Tôn Phi Loan đã lẹ hơn.

Tay trái nàng án theo kiếm khuyết vừa mới tung ra thì tay phải án theo «Lôi khuyết» bắt từ trên giáng xuống y như cây gió thốc.

Xích Hà Tử nghiêng mình qua bên trái, rõ ràng là đã tránh khỏi rồi, thế nhưng không hiểu tại sao vẫn thấy vai trái tê rần, thân hình lão đảo thụt lui luôn hai bước...

Cánh tay trái của Xích Hà Tử hoàn toàn tê liệt.

Xích Tiểu Tử hoảng hốt kêu lên :

— Tam sư muội, làm sao thế ?

Vừa hỏi vừa đưa tay vỗ vào vai trái của nàng.....

Hắn dùng phương thức giải huyệt, nhưng đây lại là Ngũ Thần Hành Chưởng vì thế cho nên thủ pháp giải huyệt, đành vô hiệu.

Chẳng những vô hiệu mà lại còn sinh phản ứng, ban đầu Xích Hà Tử chỉ nghe vai trái tê điếng, nhưng khi Xích Tiêu Tử vừa vỗ vào trọng huyệt thì cô ta cảm nghe như có muôn ngàn trái chùy bổ xuống, làm cho thân hình cô ta thiếu chút nữa đã quị luôn.

Cô ta rú lên mấy tiếng nhỏ và mồ hôi trán nhỏ xuống ròng ròng, nước mắt cũng theo đó trào ra.

Sự đau đớn không cần nói, chỉ thấy dáng cách cũng đủ biết là trầm trọng.

Ngư Mụ dộng cây trượng xuống thét lớn :

— Nghiệt đồ, ngươi dùng tuyệt khí phát mạnh thủ pháp với người không thù không oán như thế hay sao? Ngươi đã ra mặt chống ta thì ta sẽ giết ngươi ....

Xích Linh Tử bây giờ mới mở lời

— Xin Thái Thượng bớt giận.

Ông ta bước ra hỏi Xích Tiêu Tử :

— Nhị đệ đã áp dụng đúng phương thức giải huyệt hay chưa?

Xích Tiêu Tử lắc đầu :

— Con tiện tỳ ấy xử dụng «Âm Thủ Bế Huyệt» ....

Cách nhìn của Xích Tiêu Tử gần giống như Thần Phiến Tử khi giải huyệt cho Giang Hàn Thanh, vì Ngũ Hành Đoạn Mạch quả có những điểm giống như «Âm Thủ Bế Huyệt» thế nhưng hai cách giải hoàn toàn khác biệt.

Ngư Mụ trừng trừng đôi mắt :

— Nghiệt đồ xử dụng Ngũ Hành Chưởng của Lạc Hoa Đảo, năm xưa chính lão thân cũng đã bị tàn phế một cánh tay dưới ngọn chưởng đó của Đồng Thiên Hoa ....

Xích Linh Tử ngó Tôn Phi Loan và hỏi :

— Cô nương biết sử dụng Ngũ Hành Thần Chưởng, tự nhiên là biến pháp giải chứ?.

Tôn Phi Loan đỏ mặt lắc đầu :

— Vừa học phép đánh chứ chưa học phép giải.

Xích Linh Tử tặc lưỡi :

— Chưa học phép giải mà đánh người, bảo làm sao giang hồ không loạn ...

Đôi mắt như điện lạnh của ông ta liếc về phía Đồng Uyên Như :

— Đồng cô nương nhất định biết phép giải chứ ?

Đồng Uyên Như gật đầu :

— Đúng.

Xích Linh Tử nói :

— Cô nương đã biết phép giải, vậy xin phiền cô nương hãy vui lòng giải khai thủ pháp ....

Đồng Uyên Như nói :

— Chuyện giải khai thì không có chi cả, nhưng cần nên cho vị tiên nương ấy biết rằng trong vỏ lâm không nên cho rằng ai cao hơn ai cả, vì người nầy cao nhưng hãy còn có người khác cao hơn nếu có cho mình là nhất trong thiên hạ thì thảm bại chính sẻ giáng xuống đầu mình ...

Xích Tiêu Tử giận dữ :

— Cô muốn dạy ai ?

Xích Linh Tử vội ngăn :

— Nhị đệ, Đồng cô nương nói như thế thật là chí lý.

Xích Hà Tử mang thương trên vai nhưng lại đau thấu ruột gan cô ta ngồi bệ xuống ghế mồ hôi đổ ròng ròng

Nhưng bây giờ nghe Đồng Uyên Như nói như thế, cô ta vụt thét lên.

— Không, ta không cần giải huyệt .....

Xích Linh Tử cau mày :

— Tam muội ...

Xích Hà Tử chận ngang :

— Tôi không cần con a đầu ấy giải huyệt, cho dầu chung thân tàn phế tôi cũng không cần ...

Xích Linh Tử nhăn mặt :

— Tam muội tội gì phải làm như thế chứ ...

Đồng Uyên Như cười nhạt :

— Ngũ Hành Thần Chưởng là thủ pháp từ Đông Hải, nếu tiên tử không cần tôi thì trên thế gian này chắc không còn ai giải được đâu.

Xích Hà Tử nghiến răng :

— Cho dầu ta phải phế bỏ một cánh tay, ta cũng không cần ngươi giải huyệt và khi ta dã mất đi một cánh tay thì ngươi cũng nhớ rằng ta vẫn lấy mạng của vợ chồng Đồng Thiên Hoa được như thường ...

Câu nói đó làm cho Đồng Uyên Như nổi nóng, nàng gằn giọng :

— Cha mẹ ta với ngươi không thù oán tại sao ngươi lại cứ hại đến cha mẹ của ta, nếu ngươi còn nói nữa câu nữa ta cũng không thể dung cho ngươi đó.

Xích Hà Tử cũng lớn giọng :

— Ngươi muốn gì cũng được ...

Xích Linh Tử vội khoát tay :

— Tam muội không nên như thế ..

Xích Hà Tử cứ lớn tiếng :

— Đại sư huynh không thấy con a đầu ấy lớn lối thế sao, hôm nay mà không giết được nó thì tôi cũng nguyện không mang tên là Xích Hà Tử nữa ...

Xích Linh Tử thét lên :

— Tam muội...

Nhưng đã trễ rồi, chỉ nghe một tiếng khua kỳ lạ, cánh tay của Xích Hà Tử đứt lìa, nhưng lạ lùng hơn nữa là nơi cánh tay đứt của cô ta lại không chảy máu.

Tất cả mọi người kinh ngạc.

Một người đẹp như tiên tử mà vì đối phương bế huyệt đã không tiếc rẻ đoạn bỏ cánh tay mình, quả là một chuyện đáng kinh người.

Xích Tiêu Tử rống lên :

— Cánh tay của Tam sư muội của ta bị đoạn thì tất cả bọn bây ngày hôm nay cũng sẽ không còn.

Xích Hà Tử sau khi đoạn bỏ cánh tay thì hình như không còn đau đớn, cô ta cầm cặp sênh bằng tay phải và nói với Xích Linh Tử:

— Đại sư huynh, chúng ta hãy giải quyết chúng cho rồi.

Xích Linh Tử lắc đầu :

— Không được, không nên tăng thêm sát khí mà phải dĩ hòa...

Xích Tiêu tử thét lớn :

— Đại sư huynh không xem cánh tay của Tam muội ra gì cả phải không ?

Xích Linh Tử vẫn lắc đầu :

— Tam muội đã không chịu biết mình, đến khi mang họa rồi lại cũng không chịu nhận thức phải trái, chúng ta vốn là người không tham danh lợi, không nên tự tìm con đường phiền toái.

Xích Hà Tử cười gằn :

— Đại sư huynh không chịu ra tay thì tiểu muội và nhị sư huynh vẫn thừa sức để tiêu diệt chúng.

Xích Tiêu Tử rút chiếc ngọc tiêu, đôi mắt hắn hung quan bộc xạ :

— Chư vị hãy chuẩn bị.

Xích Hà Tử cầm cặp sênh từ từ ngồi xuống....

Ngư Mụ lộ sắc mừng quay lại nói với Yên Phi Quỳnh :

— Ngủ a đầu, ngươi hãy lui ra.

Yên Phi Quỳnh ngạc nhiên nhìn sư phụ và thụt vào tấm bình phong.

Đồng Uyên Như hơi biến sắc, nàng quắt mắt nói với Xích Tiêu Tử :

— Hãy khoan.

Xích Tiêu Tử cười gằn :

— Ngươi còn muốn nói gì ?

Đồng Uyên Như nói :

— Nhị vị đã không nghĩ suy làm chuyện bất lương, sự hủy diệt sợ e rằng không phải gieo vào kẻ khác...

Xích Tiêu Tử gặm lại :

— Ngươi muốn nói ai ?

Đồng Uyên Như nói :

— Hậu quả là tự hủy diệt bản thân mình.

Xích Tiêu Tử quát lớn :

— Xú a đầu, chết trước mắt rồi mà hãy còn lớn lối phải không?

Đồng Uyên Như nói :

— Nếu không tin thì các vị cứ thử đi rồi biết, bất cứ một việc gì nếu là bất chính thì việc đó sẽ đi vào tự diệt, các vị là bậc tu hành, đáng lý các vị phải hiểu điều ấy hơn ai hết.

Xích Linh Tử vội nói :

— Nhị đệ, Tam muội, chúng ta ở đây công tu luyện, không nên vì một chuyện nhỏ mà làm hại cả công trình.

Xích Hà Tử lớn tiếng :

— Tiểu muội không cần tu hành gì nữa cả, hôm nay nếu không giết được bọn này thì tiểu muội thề chẳng làm người

Xích Linh Tử nhè nhẹ lắc đầu không nói...

Đồng Uyên Như quay lại bảo nhỏ với Tôn Phi Loan :

— Tôn muội, hãy bảo Nã Vân và Cầm Nguyệt lui ra ngoài đạo sảnh, xé vạt áo nhét kín lỗ tai và ở ngoài chờ đợi.

Tôn Phi Loan ngạc nhiên :

— Tại sao lại có chuyện như thế ?

Đồng Uyên Như nói :

— Thời gian không cho phép nói nhiều, Tôn muội cứ bảo chúng làm y như thế.

Tôn Phi Loan thấy vẻ trịnh trọng của Đồng Uyên Như, nàng biết có điều nguy hiểm nên không hỏi nữa, cứ theo căn dặn hai đứa nữ tỳ.

Đồng Uyên Như quay lại nói với Vệ Thái Quân :

— Bọn họ có thể chuẩn bị thi triển «Thiên Ma Khúc» chúng ta phải chuẩn bị để đối phó.

Vệ Thái Quân hỏi :

— Cô nương định chuẩn bị như thế nào ?

Đồng Uyên Như nói :

— Thiên địa vạn vật đều lấy Ngũ Hành làm chuẩn, chúng thi triển «Ma Khúc» thì cũng chỉ có thể dùng Ngũ Hành để khắc chế mà thôi.

Vệ Thái Quân nói :

Biết Vệ Thái Quân nói thật tình nên Đồng Uyên Như cũng không khách sáo, nàng nghiêm giọng :

— «Thiên Ma Khúc» bắt đầu là gây cho tinh thần tán loạn, chỉ có linh đài không minh mới có thể bảo trì, Viên Trưởng Lão đã hơn trăm năm luyện võ, công lực thâm hậu hơn hết, xin thỉnh Trưởng lão chịu phiền trấn chính nam, vì đó là Xích Bế Bính Đinh Hỏa.

Vừa thoáng nghe chuyện tà mị là Viên Trương Lão đã ghét rồi ông ta vốn đã khinh thường những gì bất chính, nay nghe Đồng Uyên Như lại nhờ mình thủ hướng dẫn đạo Ngủ Hành là vui vẻ đi ngay.

Đồng Uyên Như lại nói :

— Thiên Ninh Đạo Trưởng là Huyền Môn chính tông, Võ Đương phái từ trước đã nhờ kiếm thuật mà đứng trội trong võ lâm, xin thỉnh Đạo Trưởng giúp cho hướng Tây, vì đó là Bạch Đế Canh Tân Kim.

Thiên Ninh Tử nghiêm trang :

— Bần đạo xin tuân mạng.

Là một nhân vật từng lâm trận, phương pháp điều động đối với Thiên Ninh Tử là vấn đề quan trọng, nhất là đã ý thức được chuyện chẳng lành tại nơi nầy, vì thế thái độ chấp nhận của ông thật vô cùng nghiêm túc.

Đồng Uyên Như quay qua nói với Giang Hàn Thanh :

— Giang hiền đệ Huyền Quan đã được khai thông vậy xin cố giữ Đông Phương Giáp Ất Mộc...

Giang Hàn Thanh gật đầu và Đồng Uyên Như lại vòng tay nói Vệ Thái Quân :

— Xin Thái Quân giữ dùm hướng Bắc, nó là yếu tố sau cùng vì chính hướng đó nhằm Nhâm Quí Thủy. Riêng tiểu nử thì đảm nhận trung ương để đề phòng bốn mặt cho tiện lợi.

Và nàng lại căn dặn Tôn Phi Loan, Chu Long Chu và Vệ Tinh Cô :

— Ba vị hãy ngồi xếp bằng, giữ chặc nguyên khí của mình đừng cho dao động,

Khi này lúc thấy sư phụ mình đuổi Yên Phi Quỳnh ra ngoài, Tôn Phi Loan đã thấy chuyện không lành có thể xảy ra, bây giờ thấy dáng cách nghiêm trang của Đồng Uyên Như, nhất là thái độ của chư vị tiền bối, càng làm cho nàng ý lời chứ không hỏi thêm gì cả.

Nhưng Chu Long Chu thì khác, nàng hỏi Đồng Uyên Như :

— Đồng tỷ tỷ, chuyện gì thế ?

Đồng Uyên Như nói nhỏ :

— Rất có thể họ sẽ thi triển Thiên Ma Khúc.

Chu Long Chu nhướng mắt :

— Thiên Ma Khúc là thứ công phu gì ?

Đồng Uyên Như nói :

— Thì giờ đã cấp bách lắm rồi, chuyện đó để rồi mình sẽ nói sau, bây giờ ba vị cứ y theo cách sắp sếp mà làm thì có hiệu lực ngay.

Chu Long Chu nghe lời không hỏi nữa, chỉ có Vệ Tinh Cô là bất phục nàng cảm thấy Đồng Uyên Như tuổi chẳng hơn mình, thế nhưng lại chủ trì điều hành công việc, nàng đã ra tức ngang bà nội không hiểu tại sao lại để cho Đồng Uyên Như làm như thế...

ĐOẠN KẾT

TƠ TÌNH KHÓ GIỞ

Thấy đối phương thì thầm to nhỏ, Xích Tiên Tử cười lớn :

— Sao ? Các người đã thương lượng xong chưa ?

Viên Trưởng Lão cười ha hả :

— Các ngươi có gì thì cứ đưa ra xem thử coi nào.

Xích Tiêu Tử cười ngạo mạn :

— Các ngươi m à tiếp được thì ta sẽ thề không trở về Đông Hải.

Xích Hà Tử không nói, nàng xỏa tóc phủ kín bờ vai, và tay phải đưa ống sên lên miệng...

Giống y như những người thổi kèn thử «làm», chỉ nghe mấy tiếng sênh ngắn ngắn, chỉ mấy tiếng ngắn ngủn thôi, nhưng bọn Giang Hàn Thanh chợt nghe đầu óc quay cuồng y như người chuếch choáng hơi men...

Đồng Uyên Như nói nhỏ :

— Hãy cấp tốc giàn thế trận, Phi Loan, hãy ngồi xuống nhanh đi.

Thật không ai ngờ chỉ mấy tiếng sênh ngắn ngắn mà hiệu lực lại dị thường như thế ấy, đó là chỉ mới thổi qiong thôi chớ chưa đi vào khúc chính, thế mà ai ai cũng cảm thấy tâm thần xao động.

Viên Trưởng Lão rút nhanh thanh kiếm báu và bước về hướng chính Nam.

Thiên Ninh Tử cũng vội vàng đứng vào hướng tây nghiêm chỉnh.

Vệ Thái Quân cũng đã cảm thấy sự tình trầm trọng, bà vội cho hai tỳ nữ lui ra đại sảnh còn mình và Giang Hàn Thanh cấp tốc đứng vào vị trí đã được phân công.

Đồng Uyên Như độc thủ trung ương bố trí thế trận.

Tôn Phi Loan, Chu Long Chu và Vệ Tinh Cô đã được Đồng Uyên Như cảnh cáo nên vội ngồi xếp bằng dưới đất.

Thấy chúng nhân đã bố Ngũ Hành Trận, Xích Linh Tử biến sắc kêu lên :

— Nhị Đệ, Tam muội, ngu huynh cảm thấy vị cô nương họ Đồng bố trí trận pháp rất thông tiên thiên Dịch Số, «Thiên Ma Khúc» của chúng ta e khó lòng thắng họ, theo ý ngu huynh thì chúng ta không nên đối đầu với họ.

Xích Hà Tử bĩu môi :

— Đại sư huynh bình thời thận trọng đó là điều tốt, nhưng hôm nay đương đầu với kẻ thù sống chết, chúng ta còn kiêng dè nữa chứ? Luôn cả một đứa con nít miệng còn hôi sữa mà chúng ta cũng không chống nổi thì mong gì nói đến chuyện bình Đông Hải ?

Xích Tiêu Tử nói :

— Tam muội đúng lắm, chúng ta đã bằng lòng giúp Ngư Mục một tay, chẳng lẽ vừa lâm trận đã chạy hay sao ? Lành dữ gì cũng phải hạ chúng nó rồi sẽ tính.

Câu nói của Xích Tiêu Tử chưa dứt thì ống sênh của Xích Hà Tử đã trỗi lên...

Ống sênh vừa đặc vào môi là thanh âm réo rắc kéo dài gần như bất tận, thanh âm tuy nhu hòa nhưng nghe ra u oan lạ lùng...

Ngay lúc ấy chợt nghe tiếng tiêu cất lên cao vút, tiếng sênh vốn trầm trầm u oán nảy giờ cũng vụt vút theo, họ bắt đầu làm một cuộc hòa âm.

Chỉ khác một điều là hai khúc cường độ khác nhau, một là cương một là nhu, một thấp, giá như riêng biệt từng khúc thì có lẽ cũng không có gì đáng nói, nhưng đàng này họ đang hòa điệu chói tai.

Không hiểu họ đang hòa tấu như thế nào, chỉ nghe âm thanh trộn vào nhau lúc như than khóc, lúc như cười cợt, lúc như trăm ngàn vũ công đang thi nhau vũ khúc, lúc thì lại trầm trầm như mưa phủ gió bay...

Đúng là ảo tượng, đúng là ma ám, bọn Tôn Phi Loan ngồi sếp bằng giữa trận tuy người nào nội lực cũng khá, nhưng giờ bỗng như tiêu tan đâu mất tay chân họ bắt đầu rủ riệt, trí óc mơ hồ...

Viên Trưởng Lão vùng thét lên một tiếng như lụa xé, tay kiếm của ông ta cũng vung lên tạo thành như một chiếc mống tỏa nhiều màu...

Ông ta vừa khởi thế thì Thiên Ninh Tử, Giang Hàn Thanh cũng động liền theo, những thanh trường kiếm trong tay họ đương dệt ngang y như những giải lụa luôn luôn biến thay màu sắc...

Cây Long Đầu Trượng của Vệ Thái Quân vừa hất lên thì tay trái của bà ta một thanh trường kiếm cũng tung theo, tiếng thép rung khua nghe nhỏ mà ngân ngân không dứt.

Bốn người thủ bốn hướng vụt cùng phát động, kiếm quang của họ che khắp trận thế, tạo thành một ảo ảnh lạ kỳ...

Tiếng tiêu, tiếng sênh cứ kéo lê thê, hình như người thổi không bao giờ ngưng hơi, họ đã vận dụng toàn thân công lực, thứ công lực chỉ tung ra bằng hơi vào hai chiếc ống lạ kỳ.

Tiếng sênh tiếng tiêu vụt xốc lên và Xích Hà Tử cũng vụt đứng lên, vừng tóc của nàng phủ lòa xòa, đôi mắt của nàng vụt long lên và eo lưng của nàng y như chất thép dẻo quặt theo ý muốn...

Nàng đã bắt đầu vũ khúc.

Tiếng tiêu của Xích Tiêu Tử vụt đổi giọng y như tiếng kèn gợi tình của giống dân thiểu số, và tư thế của Xích Hà Tử cũng chợt khiêu gợi lạ lùng...

Hai thứ âm thanh đã hòa nhau làm một và vũ khúc tuy không trần truồng, nhưng vì tư thế của Xích Hà Tử làm cho ai cũng cảm thấy như đang đứng trước một vũ nữ thoát y.

Không kể những người nhỏ tuổi, ngay như Vệ Thái Quân, Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử, khi thấy tiếng tiêu tiếng sênh và vũ khúc là tay kiếm của họ chạm ngay...

Đồng Uyên Như vụt thét lên :

— «Thiên Ma Vũ Khúc» !

Tiếng thét của Đồng Uyên Như có công hiệu lạ lùng, sau đó là tiếng thét của Thiên Ninh Tử, Viên Trưởng Lão, Vệ Thái Quân và cuối cùng là của Giang Hàn Thanh, những thanh trường kiếm cùng theo tiếng thét ấy mà trở thành nhanh chóng...

Từ bên góc trận, Thiên Ninh Tử vung thanh trường kiếm tung lên mấy lượt và thình lình xả ngay vào đầu Xích Tiêu Tử.

Đang như say mê tiếng tiêu của chính mình, thân ảnh của Xích Tiêu Tử lao chao như người say rượu, tiếc nhưng khi thanh thất tinh kiếm của Thiên Ninh Tử xả xuống thì không biết bằng cách nào, hắn lại nghiêng mình và lưỡi kiếm trật qua.

Không dám chậm trễ, Vệ Thái Quân lật đật hất thanh trường kiếm tạo thành bảy đạo ngân quang chận ngay đường tới của Xích Hà Tử.

Nhưng cách vũ của cô nàng rất là kỳ diệu, không thấy nàng tránh né, cũng không thấy nàng đở gạt, nhưng cây Long Đầu Trượng và thanh trượng kiếm trên tay Vệ Thái Quân có chặc chẻ cách nào, nàng cũng vẫn phiêu phiêu lướt khỏi một cách dễ dàng.

Thình lình tiếng sênh của Xích Hà Tử vụt như gấp gáp, từ chậm đến nhanh biến chuyển dị thường và từ bên kia tiếng tiêu của Xích Tiêu Tử cũng chợt vút theo cắt thật cao và thật nhặt...

Thanh âm biến đổi bất ngờ làm Giang Hàn Thanh bỗng nghe tay kiếm của mình phát rung khan...

Vệ Thái Quân, Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử công lực tuy thâm hậu, nhưng bây giờ dưới áp lực của tiếng tiêu tiếng sênh kỳ dị, làm cho ba người cũng cảm nghe khốn đốn.

Ba cô gái ngồi xếp bằng trong trận mồ hôi tuông đổ ròng ròng họ gần như không còn ngồi vững được.

Bây giờ thì chỉ còn một mình Đồng Uyên Như nàng vẫn đứng yên giữa trận không động đậy.

Và bây giờ thì Xích Hà Tử vụt phóng mình lên.

Vũ khúc của nàng bây giờ không ở dưới đất mà ở lưng chừng, chính giờ phút đó càng làm cho những người thủ trận càng thêm bủn rủn...

Thình lình, Đồng Uyên Như thét lên một tiếng, thân hình nàng nhấc bổng lên, năm ngón tay cùng vươn chìa ra một lúc.

Năm luồn chỉ phong nhắm đúng vào yếu huyệt của Xích Hà Tử...

Đang ở giữa lưng chừng, nhưng Xích Hà Tử vẫn uốn mình lộn nhanh, chỉ phong của Đồng Uyên Như bay vuột ra ngoài.

Thế như nàng chỉ tránh được bốn luồn, luồn thứ năm trúng ngay vào «Công Tôn Huyệt» bên chân phải.

Từ trên rơi xuống và vì huyệt đạo bị chế, Xích Hà Tử không còn xử dụng chân phải được, nàng rơi xuống đầu ghim trên đất và nàng cứ để y như thế, tay nàng vẫn giữ chặc ống sênh ở vành môi.

Tiếng sênh vẫn không hề dứt đoạn.

Nàng chỏng đầu xuống đất làm cho xiêm y lộn ngược, phần thân dưới của nàng bày ra lồ lộ, nhưng nàng vẫn không hề chú ý, tay vẫn giữ ống sênh nơi miệng và tiếng sênh vẫn cứ le thê

Xích Tiêu Tử thét lên :

— Đại Sư huynh, anh nở đứng nhìn sự thảm hại của đồng môn phải không ?

Tiếng thét vừa dứt là hắn cũng lộn ngược đầu trở lại y như Xích Hà Tử và cả hai bắt đầu vũ bằng cách đưa hai chân múa ngược.

Xích Linh Tử biến sắc, ông ta cho tay vào túi lấy ra một chiếc khánh ngọc và dợm đánh lên...

Đồng Uyển Như rúng động kêu lên :

— Đạo trưởng trợ trụ vi ngược, hãy coi chừng ăn năn không kịp...

Xích Linh Tử chưa kịp đánh vào chiếc khánh, tiếng kêu của Đồng Uyển Như làm cho ông ta buông xụi tay theo...

Ngư Mụ vùng gọi lớn :

— Thời cơ đã cấp bách lắm rồi, nếu đạo trưởng không ra tay thì nhị vị đồng môn không làm sao cứu được...

Keng !

Tiếng thét của Ngư Mụ làm cho Xích Linh Tử giật mình và tiếng khánh nổi lên.

Một tiếng khánh đã đánh rồi thì không còn ngừng nữa được, tay của Xích Linh Tử y như cái máy đánh tiếp theo liên...

Keng Keng...

Hai tiếng khánh nữa nổi lên và tiếng tiêu tiếng sênh cũng vùng biến đổi...

Đây là vũ khúc cuối cùng mà cũng là vũ khúc độc hại nhất, khi tiếng khánh hòa âm.

Bọn Tôn Phi Loan bò càng dưới đất, cả ba người ôm ngực nhăn nhó như sắp sửa đứt hơi...

Viên Trưởng Lão, Vệ Thái Quân, Thiên Ninh Tử và Giang Hàn Thanh bỗng nghe huyết khí vùng đảo nghịch, tay cầm kiếm của họ buông xuôi...

Nhưng cũng trong tiếng khánh thứ ba của Xích Linh Tử thì thân ảnh của Đồng Uyên Như vụt nhấc cao.

Nàng thét lên một tiếng, cả người lẫn kiếm tạo thành một giải thanh quang vút thẳng vào người của Xích Linh Tử.

Bị đánh bất ngờ, Xích Linh Tử lật đật nghiêng mình nhảy lùi ra hơn một trượng...

Ánh kiếm tắt ngay, nhánh san hô màu hồng để treo chiếc khánh ngọc của Xích Linh Tử bể ra từng mảnh nhỏ.

Cũng cùng một lúc, khi nhánh san hô và khánh ngọc của Xích Linh Tử vừa bị bể thì tiếng tiêu tiếng sênh cũng dứt hẳn luôn.

Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử té dài xuống đất nằm bất động, da mặt của hai người phúc chốc biến thành màu tím sầm.

Lúc ra đi, «Độc Tẩu» Chu Tiềm đã trao cho Chu Long Chu một bình thuốc và nói rằng: «bình sinh sở học và độc chất của cha thu gọn trong bình nầy, chỉ một bình nhỏ nầy thôi, nhưng nó có khả năng làm cho thiên quân vạn mã tan thành cát bụi»...

Chu Long Chu đã y theo lời dặn và cuối cùng nàng đã thành công.

Trong khi Xích Linh Tử đánh tiếng khánh thứ ba thì Chu Long Chu ngả bò dưới đất, nhưng nàng cố ráng sức, một tay ôm ngực chịu đựng, một tay búng mạnh độc phấn vào Xích Tiêu Tử và Xích Hà Tử.

Phần vì Độc Phấn quá mạnh, phần thì hai người chồng đầu xuống đất nên bị độc phấn chun vào mũi thật nhanh, âu đó cũng là một sự tình cờ mà Thiên Ma Vũ Khúc đành thảm bại.

Sau khi đánh bề khánh ngọc, Đồng Uyên Như chống thanh trường kiếm đứng yên, nàng nhìn Xích Linh Tử bằng tia mắt nghiêm cách nhưng nàng không nói.

Nhờ thân pháp hơn người nên Xích Linh Tử tránh thoát được đường kiếm thần tốc của Đồng Uyên Như, nhưng tinh thần ông ta cũng bị xao động một lúc khá lâu mới bình tâm lại được.

Nhìn vào hai thi thể của hai hồng đạo, Xích Linh Tử thở dài :

— Kiếp số... âu cũng là kiếp số...

Ông ta quay lại nhìn Đồng Uyên Như và hỏi :

— Có phải cô nương đã dùng Bát kiếm Thuật ?

Đồng Uyên Như gật đầu :

— Đúng, đạo trưởng có muốn thử lại hay không ?

Xích Linh Tử lắc đầu thở ra :

— Cô nương đã được chân truyền của lịnh tôn đường, bần đạo vốn không phải có lòng thanh danh đoạt lợi. bần đạo xin cáo thối.

Xích Linh Tử cúi xuống nhặt ngọc tiêu và ngọc sênh, ông ta nhìn hai chiếc thây đang bốc khói đen mà rơi nước mắt và chầm chậm bước đi không quay lại.

Nhìn theo bóng dáng của Xích Linh Tử, ánh mắt như sao của

Đồng Uyên Như từ từ tiêu thất tinh anh và nàng nhắm lại dưỡng thần.

Bát Kiếm Thuật là thứ mà khi dùng rất tốn hao nguyên khí, nếu phải dùng lâu nhất định sẽ hôn mê.

Chính vì thế nên Bát Kiếm Thuật chỉ dành khi giải quyết giây phút mắt còn chứ không hề được bừa bãi.

Thấy Phúc Đao Tam Tiên thâm bại hai người chết một người đi, Ngư Mụ thét lên một tiếng vung cây thiết trượng lao thẳng vào giữa trận.

Chỉ cần Thiên Ma Vũ Khúc bị phá là tinh thần mọi người trở lại bình thường, cho nên khi thấy Ngư Mụ xông vào là Viên Trưởng Lão thét lên :

— Ngư Mụ, lão phu đang đợi ở đây.

Thanh trường kiếm của ông ta nhấc lên, một đạo thanh quang rợn lạnh.

Vệ Thái Quân, Thiên Ninh Tử và Giang Hàn Thanh cùng cử động binh khí ào vào.

Ngư Mụ thét lên một tiếng, cánh tay mới «mọc» của bà ta vùng thò dài ra tiếp liền theo là ngọn «Cửu Chuyển Huyền Âm Chưởng».

Ngọn chưởng tung ra trong khi Ngư Mụ đang quay mặt về phía Viên Trưởng Lão, Vệ Thái Quân và Thiên Ninh Tử, cho nên cả ba người bị ngọn chưởng quét ngang dội ngược, họ cùng cảm nghe như huyết khí nghịch đảo làm cho ba người nhất thời không thể tiến lên.

Chỉ có Giang Hàn Thanh là đứng nghịch chiều, nên hắn không mang thương nhưng chưởng phong phản đàn cũng làm cho hắn phải thối lui liên tiếp.

Thật không ai ngờ cánh tay bị phế, bây giờ có cánh tay non như cánh tay trẻ con thế ấy mà công lực lại hơn cả người rèn luyện nhiều năm.

Có lẽ chính vì nhờ vào linh dược mà Ngư Mụ mới có được nội lực kinh như thế ấy.

Giang Hàn Thanh chưa đứng yên, bên kia Tôn Phi Loan Chu Long Chu và Vệ Tinh Cô cũng vừa mới định tinh tinh thần, trong khi Ngư Mụ đang cơn lồng lộn, quả thật là cơn nguy đến trong đường tơ kẻ tóc.

Thình lình, đang nhắm mắt dưỡng thần, Đồng Uyên Như vùng thét lớn :

— Giang hiền đệ, hãy lui lại ra sau.

Nàng phóng mình lên án ngang trước mặt Giang Hàn Thanh mũi kiếm trong tay chỉa thẳng vào Ngư Mụ.

Không nói một tiếng nào, Ngư Mụ vùng phóng tới vung cây thiết trượng.

Đồng Uyên Như hất mạnh thanh trường kiếm.

Một tiếng dội đinh tai điếc óc, lửa nhoáng như pháo bông.

Cả hai người đều dội ra sau, khoảng cách hơn hai trượng.

Họ không dùng thuần về binh khí mà họ dùng nội lực, chính vì thế cho nên cả hai đều thất sắc nhưng không ai tỏ vẻ kém thế hơn ai.

Bây giờ thì họ đang thủ thế, hình như không ai bằng lòng ra tay trước nửa, họ đã biết nội lực của nhau rồi.

Tôn Phi Loan nắm tay Chu Long Long Chu, toàn thân nàng rung rẩy...

Chu Long Chu thấp giọng :

— Tôn thư thư, chị làm sao thế ?

Tôn Phi Loan rung giọng :

— Chu muội, chị sợ...

Nàng nói chưa dứt lời thì Ngư Mụ đã thét lên một tiếng, thân ảnh bà ta nương theo cây thiết trượng phóng thẳng lên không.

Bây giờ thì trong tay chỉ còn thanh kiếm, cây thiết trượng đã cắm sâu và bỏ luôn trên mặt đất.

Khi Ngư Mụ phóng lên thì Đồng Uyển Như cũng phóng lên, hai thanh kiếm lại chạm vào nhau lần nữa và hai người lại cùng dang ra...

Họ dang ra và chân họ chạm đất cùng một lúc và cả hai lại đứng yên.

Tà áo của hai người cùng rung lên phần phật...

Hình như cả hai cùng dùng sức quá nhiều, cho nên sắc mặt người nào cũng đều lộ ra mỏi mệt, tuy không ai nói một lời nào, nhưng rất dễ thấy rằng họ đang vận khí tụ công.

Thật lâu, Ngư Mụ vụt cười khàn :

— Bé con, khá lắm...

Bà ta nói chưa dứt tiếng là thân hình lại phóng lên.

Đồng Uyển Như cũng phóng lên cùng một lúc.

Hai thanh kiếm lại chạm vào nhau.

Hai người lại dạt ra, nhưng bây giờ khi chân chạm đất, họ không còn chi trì chi nổ nữa, cả hai đều y như nhau, họ cùng thụt lui hai bước mới đứng yên lại được.

Da mặt Ngư Mụ tái mét, hơi thở dập dồn.

Chiếc khăn trên đầu Đồng Uyển Như rơi xuống, tóc nàng xập xõa bờ vai, da mặt nàng cũng đã tái xanh.

Bây giờ thì chân lực đã hoàn toàn tổn hại, cả hai người không a còn dám tháo thứ để khởi thế công.

Bọn Viên Trưởng Lão, Vệ Thái Quân Quân và Thiên Ninh Tử vẫn còn đang vận công dưỡng thần sau cú đánh đầu tiên mà họ bị Cửu Chuyển Huyền Âm Chưởng của Ngư Mụ làm tổn hao nguyên khí.

Giang Hàn Thanh có thể còn lâm trận, nhưng hắn dè dặt vì sợ làm kinh động Đồng Uyển Như và tạo thế bất lợi cho nàng.

Bây giờ thì thế đã định phân, bây giờ thì chỉ còn hơn thua ở chỗ ai phục hồi mau chậm.

Người nào phục hồi nhanh hơn là người đó trắng và chỉ còn một đường kiếm chót mà thôi.

Ngay trong lúc ấy Chu Long Chu vùng giật mạnh tay mà Tôn Phi Loan đang nắm và lao mình tới...

Tôn Phi Loan thảnh thốt kêu lên :

— Chu Muội...

Nhưng đã trễ rồi.

Tay của Chu Long Chu đã hất lên chất bột trắng tinh...

Chân của Ngư Mụ tung ra một đá.

Ngư Mụ rú lên một tiếng ngã sóng soài trên mặt đất, bọt mép sùi ra, da mặt tím bầm bất động...

Chu Long Chu ôm bụng, máu từ trong miệng ứa ra...

Giang Hàn Thanh chạy lại bồng xốc nàng lên, hơi thở của Chu Long Chu như ngọn đèn khô dầu trước gió.

Nàng hé mắt nhìn Giang Hàn Thanh, môi nàng điểm nụ cười thoã mãn và nàng nói thều thào :

— Giang nhị công tử.... Giang Lang.... tôi bằng lòng.... chết trong tay chàng.... thiếp sẽ ghi đậm.... hình ảnh của chàng....

Giang Hàn Thanh rơi nước mắt :

— Chu muội.. Chu muội đừng nói nửa, để tìm cách trị thương...

Ngay lúc đó Đồng Uyên Như chạy lại, nàng ấn tay vào mạch môn của Chu Long Chu một lúc rồi ngẩng mặt lên buồn bã nói với Giang Hàn Thanh :

— Chưa biết chắc sẽ ra sao, nhưng nếu sớm đưa về Lưu Hương Cốc thì có thể sẻ được nhiều thuận lợi...

Hai tiếng kêu nổi lên cùng một lúc, khi Tôn Phi Loan vừa phục xuống thì Yên Phi Quỳnh từ sau tấm bình phong cũng chạy ra, cả hai tiếng khóc tuy ở hai cửa miệng khác nhau nhưng thê thảm vẫn y như một.

Nhưng Yên Phi Quỳnh vụt ngẩng mặt nghiến răng :

— Khốn nạn, ngươi đừng gọi bằng sư phụ...

Tôn Phi Loan ngẩng mặt nhìn ngơ ngác...

Nhưng nàng không ngờ, khi nàng thẫn thờ nhìn sững thì Yên Phi Quỳnh đã ra tay...

Một vừng ánh sáng li ti xẹt thẳng vào ngực nàng.

Bằng một phản ứng thật nhanh, Tôn Phi Loan nghiêng hẳn người qua, vừng ánh sáng lướt xém qua ngực áo...

Nàng tránh né nhanh, nhưng vì gần quá nên không thể nào kịp được, cả vừng ánh sáng như đám bụi nàng đều tránh thoát, nhưng hông nàng vẫn vướng phải một mũi phi châm.

Tôn Phi Loan chợt nghe nơi Nhũ Căn Huyệt của mình tê điếng là nàng biết tình thế không lành, nàng vội nhìn thẳng vào mặt Yên Phi Quỳnh và gắt nhỏ :

— Ngu sư muội, em hãy chạy đi... nhanh lên... có người phát giác chuyện nầy là em sẽ chết... chạy đi, nhanh lên...

Nhưng đã chậm mất rồi, chuyện xảy ra đã lọt vào mắt Viên Trưởng Lão và thanh trường kiếm trong tay ông ta đã nhấc lên...

Yên Phi Quỳnh vừa mới đứng lên chưa kịp bước đi thì thanh kiếm của Viên Trưởng Lão đã ghim đúng vào hậu tâm xuyên thấu ra trước ngực.

Nàng ngã sấp về tới trước im lìm...

Tôn Phi Loan vừa kêu lên được hai tiếng «Quỳnh muội» thì nàng cũng ngã xuống ngay vì độc chất từ độc châm của Yên Phi Quỳnh đã bắt đầu phát tác...

Giang Hàn Thanh ôm lấy Chu Long Chu, hắn chợt nghe lòng mình mềm nhủn...

Người con gái với tình yêu đơn phương âm thầm mãi cho đến khi sắp chết mới thốt ra lời, giá như nàng làm thinh luôn thì có lẽ nỗi khổ của hắn được ít hơn, bây giờ nàng đã nói ra, thái độ của nàng là thái độ cam phận, bằng lòng với tình yêu mà chỉ một mình nàng mang mềnh...

Nàng nghĩ rằng nàng sẽ chết nên nàng mới mạnh miệng nói ra, nhưng nếu đúng như Đồng Uyên Như đã nói, rằng nếu sớm về Lưu Hương Cốc thì có nhiều hy vọng thì sao ? Thái độ của nàng sẽ như thế nào đối với tâm tình mà mình thổ lộ ?

Chắc chắn là nàng thỏa mãn, vì chính mắt nàng trước khi hôn mê, nàng đã thấy sự đáp ứng đậm đà của Giang Hàn Thanh, chính khi nàng đã bất tỉnh rồi mà hắn vẫn còn ôm chặc trong lòng, chứng tỏ hắn cũng đã yêu nàng như nàng yêu hắn...

xXx

Tuy biết thầy mình đi vào con đường ác, tuy biết thầy mình cũng không thể dung cho mình, nhưng trước cái chết của Ngư Mụ, Tôn Phi Loan nghe như lòng mình đứt ra từng đoạn, nàng chạy a lại quì thụp xuống bên thây kêu lên thê thiết :

— Sư phụ...

— Sư phụ...

Xà Cô Bà từ phía sau phóng tới nhưng thanh kiếm của Viên Trưởng Lão ghim trong thây Yên Phi Quỳnh đã được rút ra...

Xà Cô Bà rú lên một tiếng là cuống họng đứt lìa.

Trong khi đó, Vệ Thái Quân đang ngăn chận Quế Cô Bà, hai người tận dụng kiếm thế «Phi Chi Lạc Diệp», thanh kiếm trong tay nàng quét ngang thật mạnh.

Quế Cô Bà chợt nghe thân hình như bay bổng, đôi chân bị tiện ngang, bà ta vật xuống lăng lông lốc bên cạnh cái thây Ngư Mụ.

Cho đến khi Vệ Tĩnh Cô quay lại thì nàng phát giác Tôn Phi Loan đã sắp ngất rồi.

Lúc ở Lưu Hương Cốc tuy vì đố kỵ mà nàng hằn học với Tôn Phi Loan nhưng sau khi lọt vào tay Ngủ Phượng Môn, thấy Tôn Phi Loan đã vì mình mà đi vào hồ huyệt thì lòng nàng đã không còn bực bội, nàng đã theo Chu Long Chu mà gọi Phi Loan là Tôn thư thư...

Bây giờ thấy Tôn Phi Loan loạng choạng, lòng nàng chợt nghe như dao cắt, nàng chạy a lại đỡ lấy và thê thiết kêu lên :

— Tôn thư thư...

Bao nhiêu chuyện xảy ra có trước có sau, nhưng vì liên tục quá nhanh nên gần như cùng một lượt, làm cho tất cả đều lúng túng không ai kịp nghĩ đến phải đối phó như thế nào...

Giang Hàn Thanh đang bồng Chu Long Chu trên tay chợt thấy từ ngoài chạy vào một lão già lưng gù mặc áo màu tro, ông ta cúi đầu trước Đồng Uyên Như và nói :

— Thiếu chủ, «Phi Đà» Bàng Công Nguyên và đám thủ hạ hoàng y của hắn đều bị lão nô bắt cả rồi, xin thiếu chủ phát lạc.

Giang Hàn Thanh nhìn kỹ thì đúng là lão già chèo thuyền cho gã thư sinh áo trắng là Đồng Nhược Băng ngày trước, và nếu có người nhìn biết thì cũng chính đã độc đấu với «Địa Cung Chủ» Biên Phi Phượng tại Tổng Đàn Ngũ Phượng Môn, lão chính là «Thiết Bối Đà Long», người sư huynh của Phi Long Kiếm Khách.

Đồng Uyên Như gật đầu :

— Kẻ cầm đầu ác hại đã bị tiêu diệt, vậy phiền Đà lão hãy phế bỏ võ công của họ rồi thả cho họ về quê quán.

Thiết Bối Đà Long cúi đầu tuân lịnh quay ra.

Đồng Uyên Như gọi lại :

— Tuyết Vũ ở đâu ?

Thiết Bối Đà Long đáp :

— Đang chờ thiếu chủ bên ngoài.

Đồng Uyên Như gật đầu :

— Được rồi, ta sẽ ra ngay.

Thiết Bối Đà Long đi ra rồi Đồng Uyên Như quay lại nhìn Giang Hàn Thanh, vẻ mặt nàng u uất lạ lùng...

Nàng thấy đến lúc phải đi.

Nàng thầm nhủ : «Giang lang, chúng ta kiếp nầy không nên duyên chồng vợ, nhưng hình bóng của chàng thiếp đã ghi đậm vào lòng... cầu nguyện cho chàng và Phi Loan, Chu Long Chu răng long đầu bạc»...

Nàng cắn răng cố nhoẻn miệng cười :

— Giang hiền đệ, hãy lo liệu mà về Lưu Hương Cốc cho sớm tôi ra ngoài một chút.

Nàng không dám đợi Giang Hàn Thanh hồi đáp, nàng lật đật quay mặt qua phía khác và bước nhanh ra ngoài...

Nhưng ngay lúc ấy Vệ Tinh Cô vụt kêu lên :

-- Giang nhị công tử, Đồng thư thư, Tôn thư thư nguy kịch lắm rồi...

Giang Hàn Thanh rúng động, hắn bỏng Chu Long Chu chạy tới như bay.

Lúc bấy giờ chiến cuộc đã kết thúc, Viên Trưởng Lão, Vệ Thái Quân và Thiên Ninh Tử đều xúm lại vây quanh, họ không biết Tôn Phi Loan đã trúng phải độc châm.

Giang Hàn Thanh chạy lại, thấy Vệ Tinh Cô đang quì ôm Tôn Phi Loan Và Tôn Phi Loan thì lờ đờ đôi mắt mất thần...

Giang Hàn Thanh điếng hồn hắn cũng quì xuống một bên kêu lớn :

— Phi Loan .... Phi Loan...

Hắn không nghe thấy Tôn Phi Loan hồi đáp, hắn rung rẩy hỏi Vệ Tinh Cô :

— Vệ cô nương, Phi Loan bị thương nơi nào thế ?

Vệ Tinh Cô rơi nước mắt :

— Không biết rõ, chỉ thấy Yên Phi Quỳnh ngã xuống thì Tôn thư thư cũng ngả theo, tôi gọi thì Tôn thư thư đã cứng miệng không nói được.

Nhưng ngay lúc ấy thì Tôn Phi Loan vụt bật thành tiếng, nhưng tiếng của nang hình như đã đớ và đứt quảng :

— Giang lang... thiếp không xong rồi.....hay giữ Đồng thư thư..... hãy giữ Đồng thư thư ở lại ..... bên chàng.....

Đồng Uyên Như đứng cau mày không nói ....

Giang Hàn Thanh chảy nước mắt :

—Đồng tỷ tỷ, hãy cứu Phi Loan .....

Đồng Uyên Như lấy bình thuốc trong mình ra, cạy miệng Phi Loan cho uống luôn một lượt ba hoàn.

Biết Đồng Uyên Như phải mất thời gian để trị thương cho Tôn Phi Loan và cần phải giữ gìn yên tịnh, nên Vệ Thai Quân gọi Viện Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử, ba người đi xê vào trong đại sảnh kiếm ghế nghỉ chân.

Đồng Uyên Như kéo tấm thảm lại gần, bảo Vệ Tinh Cô đặc Tôn Phi Loan nằm xuống rồi đưa tay ấn vào mạch môn nghe ngóng.

Nàng xem mạch hồi lâu rồi vạch áo Tôn Phi Loan nhổ mũi độc châm và kê miệng vào nút máu...

Sau khi rút bớt chất độc, nàng lại lấy ra một bình thuốc khác rịt chặt vết thương.

Giang Hàn Thanh vội hỏi :

— Đồng tỷ, tỷ thương thế có hy vọng gì không ?

Đồng Uyên Như đáp :

— Tôi đã áp dụng đúng phương pháp giải độc và cho uống gấp ba lần Hộ Tâm Đơn trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, chắc chắn độc chất không thể phạm tim, nhưng phải về Lưu Hương Cốc để nhờ su tra độc chất nầy thì mới mong giải được.

Giang Hàn Thanh hỏi :

— Nhưng đó là thứ ám khí gì ?

Đồng Uyên Như đáp :

— Đây là một thứ xương, tôi chưa hề nghe thấy.

Nàng ngần ngừ nói tiếp :

— Hiện tại có ba vị tiền bối ở đây, để hỏ xem ba vị có biết hay không...

Vệ thái Quân cầm độc châm xem hồi lâu rồi khẻ lắc đầu :

— Lão thân chưa hề thấy, chẳng hay Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh đạo trưởng có biết hay không ?

Viên Trưởng Lão và Thiên Ninh Tử xem xét, nhưng hai người cũng không biết lai lịch của độc châm...

Giang Hàn Thanh đâm quýnh, hắn nói :

— Đồng tỷ tỷ, bây giờ phải làm sao ?

Đồng Uyên Như nói :

— Độc chất đã bị thuốc làm cho tán khai, có thể nàng sẽ tỉnh lại trong giây phút chờ khi tỉnh lại hỏi xem họa chăng biết được.

Giang Hàn Thanh nghi hoặc :

— Có thể tỉnh được chăng ?

Đồng Uyên Như nói :

— Độc chất tản khai, tự nhiên nàng còn phải ngủ một giấc ngắn, thế nào cũng tỉnh, chỉ có hỏi nàng thì mới biết được mà thôi, vì có lẽ đây là độc môn của Ngủ Phượng Môn.

Nàng lấy ra một bình thuốc khác và nói tiếp :

— Còn một viên «Tiểu Hoàn Đan», giang hiền đệ hãy cho nàng uống tiếp đi.

Giang Hàn Thanh bóp nát viên thuốc ra rồi dùng khí đan điền cho thuốc vào miệng Tôn Phi Loan.

Lúc bấy giờ Nã Vân và Cầm Nguyệt cũng đã vào tới, hai người ngồi bệt xuống cạnh Tôn Phi Loan kêu khóc thật là thê thiết

Chờ cho Giang Hàn Thanh mớm thuốc cho Tôn Phi Loan xong rồi, Đồng Uyên Như bảo hắn đở Tôn Phi Loan nằm dốc trong lòng hắn để cho nàng mau hồi tỉnh.

Qua một phút sau, quả nhiên Tôn Phi Loan từ từ hé mắt...

Giang Hàn Thanh lật đật kề miệng sát vào tai nàng gọi nhỏ :

— Phi Loan, hãy cố dưỡng thần để cho Đồng tỷ tỷ hỏi thăm căn bịnh...

Tôn Phi Loan ứa nước mắt :

— Giang lang, không thể cứu được đâu, tuy nhiên, tôi vẫn còn được chút thì giờ, tôi muốn nói chuyện với Đồng thư thư...

Nàng vói tay nắm lấy tay của Đồng Uyên Như và ngập ngừng nói tiếp :

— Đồng tỷ tỷ, tôi không thể sống được đâu, nhưng mong chị hãy hứa với tôi một việc thì tôi mới yên lòng nhắm mắt...

Đồng Uyên Như nói :

— Tôn muội muốn tôi hứa chuyện chi ?

Tôn Phi Loan nói :

— Tỷ tỷ, tôi xin chị đừng bao giờ lìa bỏ Giang lang, tôi biết vì tôi mà chị muốn trốn tránh, nhưng nay thì tôi khó lòng thoát khỏi, hy vọng cuối cùng của tôi là xin chị hãy hứa một lời...

Đồng Uyên Như rơi nước mắt :

— Tôn muội, đây là thứ độc châm gì, hãy nói cho chị lo liệu.

Tôn Phi Loan nói :

— Đây là thứ độc châm cực kỳ nguy hiểm, nó gọi là «Phụ Cốt Châm» thứ độc châm nầy năm xưa sư phụ đã từng hại không biết bao nhiêu hào kiệt võ lâm, không ngờ hôm nay lại đến phiên tôi...

Đồng Uyên Như nói :

— Thuốc giải của nó ở đâu ?

Tôn Phi Loan lắc đầu :

— Không có thuốc giải.

Đồng Uyên Như nói :

— Tôn muội đừng lừa chị, không có thứ độc nào mà không có thuốc giải cả vì nếu không có thuốc giải thì không ai dám chế ra, người ta không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như thế vì chế nó là phải có trường hợp rủi ro... Hãy nói cho chị biết đi.

Tôn Phi Loan lắc đầu.

— Không, tôi nói thật, nhưng bây giờ chị hãy hứa đi, hứa với tôi đừng bỏ Giang lang, hứa đi..

Đồng Uyên Như nhìn Tôn Phi Loan rồi Giang Hàn Thanh, nàng ngẹn ngào không nói...

Vệ Tinh Cô rơi nước mắt :

— Đồng tỷ tỷ, chị hãy hứa đi cho Tôn thư thư vui lòng...

Đồng Uyên Như đỏ mặt dậm chân :

— Được rồi, tôi xin hứa bằng lòng theo ý của Tôn muội muội, nhưng Tôn muội muội phải nói thuốc giải cho tôi biết.

Tôn Phi Loan nở nụ cười héo hắc :

— Đồng tỷ tỷ, em cám ơn chị lắm...

Đồng Uyên Như hối thúc :

— Hãy nói thuốc giải cho chị biết đi.

Tôn Phi Loan thở ra :

— Năm xưa, khi luyện Phụ Cốt Châm, thật thì nó có thuốc giải, nhưng sư phụ tôi lại bảo rằng luyện độc mà còn kèm theo thuốc giải thì độc châm trở thành vô dụng, vì thế cho nên người định hủy thứ thuốc giải đó, cũng may trong lúc ấy có một vị sư muội của sư phụ tôi lại bảo rằng cần phải giữ thuốc giải ấy để sau này biết đâu môn đệ lỡ phạm nhằm thì khỏi phải mang đều ân hận là trơ mắt nhìn môn đồ chịu chết... Vì thế cho nên sư phụ tôi mới bằng lòng trao thuốc giải cho người ấy giữ.

Đồng Uyên Như hỏi phăng :

— Người ấy là ai ?

Tôn Phi Loan nói :

— Vị đó được gọi là Phi Thiên Hồ Thất Cô, nghe đâu đã thế phát qui y tại Thanh Tâm Am trên đỉnh Hoác Sơn.

Đồng Uyên Như gật đầu :

— Tôi sẽ tìm ra người đó.

Tôn Phi Loan lắc đầu :

— Tỷ tỷ đừng đi, vì đã nhiều năm rồi người ấy không còn nghe tin tức.

Đồng Uyên Như điểm nhanh vào «Thùy Huyệt» của Tôn Phi Loan và nói với Giang Hàn Thanh :

— Giang lang hãy đưa tất cả ra hậu viện chờ tôi, tôi sẽ đi Hoác Sơn và về ngay để cứu chữa cho kịp lúc.

Giang Hàn Thanh bảo Nã Vân Cầm Nguyệt đưa cả Tôn Phi Loan và Chu Long Chu ra hậu viên.

Sau khi Đồng Uyên Như đi rồi, Viên Trưởng Lão thấy đại địch đã diệt xong, bèn từ giã Vệ Thái Quân trở về sơn động.

Riêng Vệ Thái Quân đã có thương lượng trước với Đơn Hiểu Thiên và Giang Thượng Phong về hậu sự của Giang Hàn Thanh và Vệ Tinh Cô, nên cả hai bà cháu cùng ở lại chờ đợi Đồng Uyên Như trở lại.

X

X X

Cho đến sáng ngày hôm sau, trời vừa đâm mây ngang là mọi người nghe tiếng Hạc kêu vang và Đồng Uyên Như hối hả bước vào.

Giang Hàn Thanh đứng dậy hỏi nhanh :

— Có không, có thuốc giải không ?

Đồng Uyên Như nói :

— «Phi Thiên» Hồ Thất Cô đã chết hồi mười năm về trước..

Giang Hàn Thanh ngồi bệt xuống ghế, nước mắt trào ra như xối...

Đồng Uyên Như háy hắn một cái thật dài cười nói :

— Cha, nóng ruột vì người ngọc rồi phải không, không chết đâu mà sợ, có thuốc giải đây nè...

Giang Hàn Thanh đứng phắt lên chụp lấy tay Đồng Uyên Như:

— Uyên Như... có thật không...

Đồng Uyên Như nói :

— Cũng may vốn là Phi Thiên Hồ Thất Cô vốn là người tốt nên trước phúc lâm chung đã trao thuốc giải cho môn đệ.

Vệ Thái Quân đứng dậy chấp tay :

— A di đà phật, quả trời phật còn thương người trong sạch..

Đồng Uyên Như nói :

— Như vậy bây giờ không gì về Lưu Hương Cốc, hãy lo giải độc cho Phi Loan và trị nội thương cho Long Chu rồi thong thả sẽ về sau..

Khi mọi người đang lo trị bịnh thì bên ngoài có một tiều đạo cô xin vào ra mắt.

Vệ Tinh Cô đưa người ấy vào và trao thơ cho Đồng Uyên Như.

Vị Tiểu đạo cô cúi đầu thi lễ :

— Đạo huynh tôi sai cầm thư này đến ra mắt Giang nhị công tử.

Đồng Uyên Như nói :

— Chẳng hay đạo huynh là ai ?

Vị tiểu đạo cô nói :

— Xin chư vị xem thư là rõ.

Nói xong, vị Tiểu Đạo Cô từ giã lui ra.

Giang Hàn Thanh xé thơ ra liếc qua biến sắc...

Đồng Uyên Như vội bước tới xem lá thơ vỏn vẹn có hai hàng chữ :

— «Cung hỉ Tân Hôn»...

Bên dưới ký tên ? : «Ngọc Lan Đạo Cô bái thơ»...

Đồng Uyên Như nghiêm giọng :

— Không, Tôn muội buột tôi ở lại thì Đào Ngọc Lan cũng không thể bỏ đi tu, cho dầu chân trời góc biển, tôi cũng quyết bắt nàng phải trở về...

Và nàng đưa tay ra hiệu cho Nã Vân Cầm Nguyệt :

— Hãy theo giữ người tiểu đạo cô ở lại...

Nã Vân và Cầm Nguyệt tung mình ra cửa thật nhanh...

Chỉ mấy phút sau, vị tiểu đạo cô bị điệu trở vào và theo sau là Đào Ngọc Lan, nàng tuy đã mặc đạo bào nhưng tóc hãy còn bỏ xõa bờ vai.. Họ đứng nhìn nhau ngập tràn nước mắt, nhưng vành môi ai cũng nhẹ điểm nụ cười...

Bên ngoài, ánh bình minh rọi sáng cả vùng rừng núi, tiếng chim ríu rít tưng bừng, ngàn cây vươn mình sống lại sau những đêm dài nặng trĩu.

Ngư Thương Sơn không còn là hang hùm miệng rắn, Ngư Thương Sơn bây giờ đã trở thành một tổ uyên ương.

Gió núi quyện lấy hương rừng ngào ngạt...

Hết

NHÀ XUẤT BẢN

TINH HOA MIỀN NAM

P.O.Box 10278 Glendale, CA.91209

Phone (213) 242-4905

SÁCH PHÁT HÀNH ĐỢT II

PHƯỢNG VĨ	(Duyên Anh)	Giá $ 4.95
TRÔI THEO GIÒNG ĐỜI	(Quỳnh Dao)	$ 5.50
BIẾT TỎ CÙNG AI	(Quỳnh Dao)	$ 4.95
KINH TÌNH YÊU	(Lệ Hằng)	$ 4.95
TÌNH YÊU NHƯ BĂNG SƠN	(Lệ Hằng)	$ 5.50
LÁ VỠ DƯỚI CHÂN	(Nguyễn Thảo Uyên Ly)	$ 4.50
KHÔNG CÒN LÀ NGÀY XƯA	(Dung Saigon)	$ 4.50
LỐI CỎ MÙ SƯƠNG	(Dung Saigon-Võ Hà Anh)	$ 4.50
CON BÉ TÔI YÊU	(Võ Hà Anh)	$ 4.50
CHUYỆN TÌNH - LOVE STORY	-(Phan Lê Thanh)	$ 4.50
ĐƯỜNG TÌNH MẤY TRẠM	(Nghiêm Lệ Quân)	$ 5.50
GÁI MỘT CON	(Bà Lan Phương)	$ 5.50
BÍ QUYẾT LÀM BẾP	(Bà Hạnh Loan)	$ 4.50
CỔ HỌC TINH HOA	(Cuốn I- Nguyễn Văn Ngọc)	$ 4.50
CỔ HỌC TINH HOA	(Cuốn 2- N.V.N.)	$ 4.50
TUYỂN TẬP I:TÌNH CA NHẠC TRẺ	(nhạc cơ nốt)	$ 4.50
TUYỂN TẬP II:NHẠC VÀNG VN		$ 4.50
THƠI TRANG NHẠC TUYỂN		$ 4.50
NHỮNG BÀI CA VÀNG BÓNG MỘT THỜI		$ 4.50
NHỮNG BÀI CA TIỀN CHIẾN TIÊU BIỂU		$ 4.50

Mua sỉ hoặc mua lẻ, Check hay Money Order xin đề:

TINH HOA MIỀN NAM

P.O.Box 10278 Glendale, CA. 91209 U.S.A.

Ngoài Hoa Kỳ và Canada thêm $ 1.50 cước phí

Chúng tôi nhận chi phiếu cá nhân của quý vị tại Pháp bằng tiền Francs (mỗi Dollar-US tương đương 5 Francs).

Cần nhiều đại lý khắp nơi

NHÀ XUẤT BẢN

TINH HOA MIỀN NAM

P.O. BOX 10278, Glendale, CA. 91209 USA

Phone: (213) 242-4905

Với mục đích bảo tồn và phát huy nền văn nghệ Việt Nam, chúng tôi mong muốn nhận được sự cộng tác của quý bạn khắp nơi.

Qúi vị nào may mắn đem theo được các văn hoá phẩm như:

SÁCH BÁO—TIỂU THUYẾT—KIẾM HIỆP-BĂNG NHẠC - NHẠC PHẨM - ẢNH TÀI TỬ HÌNH ẢNH QUÊ HƯƠNG - SLIDE MẪU v.v..

xin nhượng lại hay gởi cho chúng tôi mượn để in và phổ biến cho mọi người đồng hương.

Chúng tôi sẽ dành mọi ưu đãi đặc biệt đối với qúy vị.

Xin liên lạc với TINH HOA MIỀN NAM theo địa chỉ trên.

list sách do THMN đã xuất bản ghi trang cuối cuốn sách.

Mua sỉ hoặc mua lẻ, Check hay Money Order xin

TINH HOA MIỀN NAM

P.O. BOX 10278 Glendale, CA . 91209 USA

Ngoài Hoa Kỳ và Canada thêm $1.00 cước phí hạng

Chúng tôi nhận chi phiếu cá nhân của qúy vị tại Pháp bằng Francs (mỗi Dollar US tương đương 5 Francs).

Cần nhiều đại lý khắp nơi

Y0-DOP-865

TRỌN BỘ GIÁ $1